ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΤΑΝ ΧΤΥΠΗΣΗ Η ΚΑΡΔΙΑ

Δρχ 5

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς»—διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 7—13 Ἰουνίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας εἶνε εὐνοϊκαὶ αἱ ὧραι 4—5 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (7), 7.45—8.45 μ.μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας, 10.45—2.15 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (8), 9—10 π.μ. τῆς Δευτέρας (10) καὶ 12.15—1.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (13).

Ἡ ὥρα 7—8.30 π.μ. τῆς Τετάρτης (12) εὐνοεῖ τὴν ἀγορὰν λαχείων.

Τὰ χρηματικὰ ζητήματα εὐνοοῦνται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ὥραν 6.30—7.45 μ.μ. τῆς Τετάρτης (12).

Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις εἶνε καταλληλοι αἱ ὧραι 10.45—12. 15 μ. μεσον. τῆς Δευτέρας (10) καὶ 3.45—6 μ.μ. τῆς Τετάρτης (12).

Κατάλληλοι ὧραι διὰ γαμους καὶ ἀρραβῶνας ἡ 3—5 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (8) καὶ 4.30—6 μ.μ. τῆς Τετάρτης (12).

Δι' ἐπιδιώξεις ἀφορώσας τὸ μέλλον σας εἶνε κατάλληλοι αἱ ὧραι 11—12 μεσημ. τῆς Παρασκευῆς (7) καὶ 7—8.30 μ. μ. τῆς Δευτέρας (10).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ (διὰ τὴν φίλην σας).— Γάμος κατόπιν αἰσθήματος μὲ ἄνθρωπον κατέχοντα ἐλευθέριον ἐπάγγελμα. Μερικὰ ἐμπόδια εἰς τὰ πρῶτα βήματα. Θὰ ὑπερηφηθοῦν τὰ χέως. Οἰκονομικὴ ἄνεσις μὲ πιθανότητας ἀποκτήσεως πλούτου βραδύτερον. Μερικὰ αἰσθήματα χωρὶς συνεπείας πρὸς τὸ παρόν. Γενικῶς, ἡ ζωή της θὰ εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριστος.

ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ.— Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς σας δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένος ἀπὸ ἐμπόδια καὶ δυσχερείας καὶ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ σᾶς τὸ κρύψω αὐτό. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ σᾶς σημειώσω ὅτι ὁ χαρακτὴρ σας σᾶς κάνει νὰ μεγαλοποιῆτε τὰ πράγματα καὶ σᾶς ἀφαιρεῖ τὴν πρωτοβουλίαν ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχετε ἐπὶ τῆς ζωῆς. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ ἀπὸ συνοικέσιον, θὰ εἶνε ὅμως ἀρκετὰ ἱκασποιητικὸς καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως. Δὲν θλέπω τίποτε τὸ σύνισμον. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀφήσετε τὴν νευρικότητα ποὺ σᾶς κατέχει καὶ νὰ προσπαθῆσετε νὰ κάμετε τὴν ζωήν σας περισσότερον ἤρεμον. Μὴν περιμένετε ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς σας νὰ γίνῃ αὐτομάτως. Αὐτὸ θὰ ἐπέλθῃ βαθμιαίως καὶ χάρις εἰς τὰς δικάς σας προσπαθείας. Δεχθῆτε ὅτι σᾶς ποσοφέρει αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ὁσονδήποτε μικρὸν καὶ ἂν εἶνε.

ΑΠΟΚΛΗΡΗ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.— Ἡ φίλη σας μοῦ γράφει γιὰ σᾶς καὶ μοῦ κάνει λόγο γιὰ τὸ περίφημο πεντάδραχμο. Ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ σὲ σᾶς: Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀμοιβήν μου. Εἶνε δικαίωμα τοῦ περιοδικοῦ καὶ τίποτε ἄλλο. Εἶνε περιττὸν λοιπὸν νὰ μικρολογῆτε διὰ παρόμοια πράγματα. Διὰ τὸ ὅτι ἐξ ἄλλου, τὰ στοιχεῖα σας ἦσαν ἀλλιπῆ δι' ὅ,τι ἐμὲ ἐγώ. Εἰς τὴν ζωὴν σας ἔχετε διορκεῖς πόνους καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἡ πραγματικότης ὑπῆρξε κατωτέρα ὅλων τῶν προσδοκιῶν σας. Οἰκονομικὴ κατάστασις πολὺ μετρία. Οἰκογενειακαὶ προστριβαὶ καὶ ἀνωμαλίαι. Ἔλλειψις ζωτικότητος Ἀτυχῆ αἰσθήματα. Μίαν αἰσθητὴν βελτίωσιν θὰ σημειώσῃ ἡ ζωή σας κατὰ τὰ ἔτη 1043—45. Δὲν θλέπω ἀκόμη περίπτωσιν γάμου. Πιθανὸν βραδύτερον.

ΑΧ+ΒΧ+Γ=Ο.— Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ἀπήντησα. Σᾶς σημειώνω ἁπλῶς ὅτι θὰ ἦτο καλύτερον νὰ μὴν γράψετε τὰ ὅσα ἐγράψατε. Τίποτε ἄλλο.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Δ.— Ἡ ζωή σας πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἐμφανίζει καμμίαν ἀξιοσημείωτον μεταβολήν. Τὸ 1940 θὰ παρουσιάσῃ μίαν ἐλαφρὰν μόνον θελτίωσιν, ἡ ὁποία θὰ ἐξουδετερωθῇ ὅμως ἀπὸ ἀντιθέτους δυσμενεῖς ἐπιδράσεις. Ἡ ζωή σας θὰ ἠρεμήσῃ κυρίως ἀπὸ τοῦ 1945 καὶ θὰ συνεχθῇ ἀπὸ μίαν οἰκονομικὴν καλυτέρευσιν. Προσέξετε τὴν ὑγείαν σας. Σᾶς ἀπειλεῖ μία ἀσθένεια. Καλυτερεύσετε τὰς σχέσεις μὲ τὸ περιβάλλον σας.

ΠΑΣΧΑΛΙΑ Α.— Χαρακτὴρ πολὺ ἀδύνατος καὶ ἄπολμος. Ἐσωτερικαὶ διαιδότητες, ποὺ σᾶς κάνουν δύστροπον καὶ δυσάρεστον εἰς τὸ περιβάλλον σας. Πολὺ ζηλότυπος. Σᾶς συνιστῶ νὰ προσέχετε τὴν ὑγείαν σας, διότι θλέπω μίαν ἐκδηλον ὀργανικὴν ἀδυναμίαν σὲ σᾶς. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶσθε ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας. Δὲν θὰ σᾶς εὐνοήσουν κατὰ τὰ πρῶτα σας βήματα. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ ἀργότερον κατόπιν αἰσθήματος. Ζωὴ ἀρκετὰ καλή. Εὐχάριστος οἰκονομικὴ κατάστασις. Μὴν ἐκτίθεσθε εἰς τίποτε ἀσκόπως.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ, Λάρισαν.— Τρυφερὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ πολὺ ἄτολμος. Πολὺ ἄστατος καὶ μάλλον ἐπιπολαία στὰ αἰσθήματά σας. Περιοδικαὶ ἀσθένειαι ὄχι σοβαραὶ ὅμως. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεαρὸν ἡλίκιαν. Θὰ σᾶς παρουσιασθῇ ἕνα σοβαρὸν ἐμπόδιον εἰς τὴν πραγματοποίησίν του, δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀπογοητευθῆτε διότι θὰ παρακαμφθῇ. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάστασις θὰ ὑποστῇ πολλὰς διακυμάνσεις. Πάντως ὅμως θὰ διατηρηθῇ εἰς εὐχάριστον ἐπίπεδον.

ΓΙΑΣΕΜΙ, Λάρισαν. — Ἀδύναστος χαρακτήρ. Καὶ πολὺ ἄτολμος. Ἔλλειψις θάρρους καὶ ἱκανότητος ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων περιστατικῶν τῆς ζωῆς. Πολλαὶ καὶ πρόωροι αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ βραδύτερον, πιθανότατα μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1943—47. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος καὶ μὲ πρόσωπον ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος. Οἰκονομικὴ ἐπάρκεια. Πιθανότητες ἀποκτήσεως περιουσίας ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΤΡΕΛΛΟΝ.— Φίλε μου, δὲν καταλαβαίνω οὔτε τὴν ἀπελπισίαν, οὔτε τὴν τρέλλαν σας. Μὲ τὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολουθεῖτε, κινδυνεύετε νὰ κάστρέψετε ὅλα τὰ πάντὸς τὴν ζωήν σας. Εὑρίσκεσθε σήμερον εἰς ἡλικίαν, ποὺ δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ παραπαίετε. Πρέπει νὰ φροντίσετε καὶ ἀμέσως μάλιστα νὰ σταθεροποιήσετε τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν θέσιν σας. Μὲ τὸ νὰ τρέχετε ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν κάνετε τίποτε ἀπολύτως. Προτιμῆστε ἕνα εἰσόδημα μέτριον ἀλλὰ σταθερόν. Περίπτωσιν γάμου δὲν θλέπω πρὸς τὸ παρόν. Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπασχολῇ καθόλου σήμερον. Σᾶς σημειώνω ἐπίσης ὅτι μὲ τὴν τακτικὴν ποὺ ἀκολουθεῖτε ἐκθέτετε εἰς σοβαροὺς κινδύνους τὴν ὑγείαν σας. Ἡ ζωή θὰ σᾶς ἤσῃ συντόμως μίαν καλὴν εὐκαιρίαν θελτιώσεως τῆς ὅλης καταστάσεώς σας. Ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτήν.

ΑΠΟΚΛΗΡΗΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ, Πειραιά.— Σᾶς ἀπήντησα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἀκατάπαυστος ἀλληλογραφία. Ἡ Γραμματεία τῆς Συντάξεως μοῦ ἐπέδειξε ἕνα τελευταῖο γράμμα σας. Περιμένετε μήπως νὰ σᾶς πῶ ὅτι ντρέπομαι; Ἀλλ' εὐτυχῶς, ὄχι γιὰ λογαριασμό μου.

ΜΑΛΛΙΑ ΚΟΥΒΑΡΙΑ.— 1) Γενικὴ πορεία τῆς ζωῆς καλή. Κάπως περιωρισμένη ὅμως. 2) Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Δὲν θλέπω πιθανότητα ἀμέσου πραγματοποιήσεώς του. Τὸ πρόσωπον σᾶς εἶνε ἄγνωστον. Θὰ κατέχῃ μόνιμον καὶ σταθερὰν θέσιν (πιθανώτατα ὑπαλληλικήν). Καλὴ οἰκονομικὴ κατάστασις, μὲ πολλὰς πιθανότητας μελλοντικῆς βελτιώσεως. 3) Μετακίνησιν ἐξ Ἑλλάδος δὲν θεωρῶ πιθανήν. 4) Ἐξέλιξις κάπως βραδεῖα. Διακρίνω σὲ σᾶς μίαν καλλιτεχνικὴν τάσιν. Διατί δὲν τὴν καλλιεργεῖτε; 5) Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. 6) Ἔτη 1941 καὶ 1946. 7) Ἀνήσυχος, διστακτικὸς καὶ ἀμφιταλαντευόμενος χαρακτήρ. Αἰσθήματα τολὺ συγκεχυμένα. 8) Καλὴ ὑγεία. 9) Χρῶμα κυανοῦν, σμάραγδος, χρυσός, ἡμέρα Πέμπτη.

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΝΤΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ, Ἐλευθερουπολιν Παγγαίου.— Στερεῖσθε ὁρμῆς καὶ ζωτικότητος. Νὰ προτιμήσετε ὑπαλληλικὴν θέσιν. Ἡ ἐλευθέρα ἐργασία δὲν θὰ σᾶς εὐνοήσῃ. Μετρία εὐνοια εἰς λαχεῖα. Θὰ εὐνοηθῆτε περισσότερον εἰς τυχηρὰ παιγνίδια. Ἡμέρα Τετάρτη, ἀριθμὸς 5, λίθος τουρκουάζ, χρῶμα κυανοῦν. Ὑγεία ἀσταθής. Προσέξετε μὴ τὴν θέσετε εἰς κίνδυνον. Αἰσθηματικαὶ περιπέτειαι πρὸς τὸ παρὸν ἄνευ σημασίας. Βραδύτερον θὰ ἀποκατασταθῆτε κατόπιν αἰσθήματος. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάστασις θὰ ἐλτιωθῇ συντόμως καὶ αἰσθητῶς. Ἐξέλιξις μᾶλλον βραδεῖα.

Μ. Π. ΚΟΛΕΤ 444.— 1) 1945, 1949 καὶ 1950. 2) Κατόπιν αἰσθήματος. Μετὰ τὸ 1943. 3) Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. 4) Ἀπότομοι μεταβολαὶ τόσον εἰς τὴν οἰκονομικήν σας κατάστασιν, ὅσον καὶ εἰς τὴν κοινωνικήν σας θέσιν. 5) Ἡμέρα Κυριακή. Χρῶμα κίτρινον ἢ ἀνοικτὸν πράσινον. Ἀριθμὸς 3, Λίθος ἀδάμας. 6) Μερικαὶ μετακινήσεις, ἀλλ' ὄχι σοβαραὶ ταξίδια. 7) Χαρακτὴρ τρυφερός, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐγωϊστικὸς καὶ συγκρατημένος. Μερικὰ οἰκογενειακὰ ἀτυχήματα.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Ν. Ο.— Σᾶς διακρίνει μία μεγάλη ἀσυναρτησία εἰς τὰ αἰσθήματα, τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐκδηλώσεις σας. Δὲν ξέρετε οὔτε τί θέλετε ἀκριβῶς οὔτε τί ἐπιδιώκετε. Ἐναντιότητες εἰς τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Δὲν δημιουργεῖτε ἀφορμὴν σταθερᾶς συμπαθείας γύρω σας. Γάμος βραδύνει ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῇ. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεσίου. Εὐχάριστος οἰκογενειακὴ ζωή. Ἕως τότε ὅμως θὰ ὑποβληθῆτε εἰς μερικὰς δοκιμασίας. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀναθαρρήσετε καὶ νὰ ἀπομακρύνετε τὴν ἀπαισιοδοξίαν ποὺ σᾶς κατέχει.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ.— 1) Ἡ οἰκονομική σας κατάστασις δὲν παρουσιάζει ἄμεσον μεταβολήν. Ἡ ἐξέλιξίς σας ἐν προκειμένῳ δὲν εἶνε κάπως βραδεῖα. Πρέπει νὰ ἀναπτύξετε μεγαλυτέραν πρωτοβουλίαν. 2) Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀκολουθῆσετε μόνιμον καὶ σταθερὸν ἐπάγγελμα. Ἡ σταδιοδρομία ἐπὶ ἐλευθέρου πεδίου θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος γιὰ σᾶς. 3) Γάμας πολὺ ἀργότερα. Κατόπιν αἰσθήματος. Ἀρκετὰ εὐτυχής.

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΝ.— Φύσις πολὺ ἀνήσυχος. Τάσεις δέλεια, ἀλλὰ χωρὶς συνέχειαν καὶ ἐπιμονήν. Προχωρεῖτε εἰς τὴν ζωήν, σὰν ὅλα νὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν μόνα των, χωρὶς νὰ ὑπολογίζετε ὅτι πρέπει νὰ σκεφθῆτε καὶ τὸν προσωπικὸν παράγοντα. Ἡ ζωή σας θὰ εἶνε πολὺ ταραχώδης καὶ ἀρκετὰ ἀσυνάρτητος εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Θὰ δυσκολευθῆτε εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας. Προσέξετε τὸ αἰσθηματικόν μέρος. Εἶνε εὔκολον νὰ παρασυρθῆτε. Οἰκονομικὴ κατάστασις πολὺ ἀδεβαία.

ΑΤΤΙΚΟΝ.— Κάνετε πολὺ ἄσχημα νὰ σκέπτεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ ζωὴ μᾶς προικίζει μὲ ὡρισμένας ἱκανότητας καὶ ἀντιστοίχους μᾶς παρέχει ὡρισμένας δυναμίας. Ὀφείλουμε λοιπὸν νὰ λάβωμε συνείδησιν τῶν πρώτων, διὰ νὰ καταπολεμήσωμε τὰς δευτέρας.. Τὴν τύχην μας δὲν μποροῦμε νὰ τὴν μεταβάλωμε ἐκ βάθρων, μποροῦμε ὅμως νὰ τὴν τροποποιήσωμε αἰσθητῶς. Στερεῖσθε, φίλε μου, πρωτοβουλίας καὶ δραστηριότητος. Ἕνα ἄλλο πρᾶγμα εἶνε ὅτι μπορεῖτε νὰ κάμετε πολλά, ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν κάνετε τίποτε. Ζῆτε κλεισμένος μέσα εἰς ἕνα ὡρισμένον πλαίσιον σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν βρίσκετε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος νὰ ἀπομακρυνθῆτε. Μόνος σας δημιουργεῖτε ἀδιέξοδον γύρωρ σας. Χρησιμοποιῆστε τὰ προσόντα μὲ τὰ ὁποῖα εἶσθε προικισμένος καὶ δὲν θὰ μετα,μεληθῆτε. Ἐὰν θέλετε νὰ μοῦ κάμετε συγκρίμενες ἐρωτήσεις, θὰ σᾶς ἀπαντήσω εὐχαρίστως.

ΑΛΕΚΑΝ.— Ἡ ζωὴ θὰ σᾶς παρουσιάσῃ πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον σας. Γάμος κατόπιν συνοικεσίου. Δὲν θλέπω τὴν περίπτωσιν αἰσθήματος. Θὰ βραδύνῃ λίγο ἀκόμη. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ μίαν εὐκαιρίαν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς παρουσιασθῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους καὶ ἡ ὁποία βραδύτερον εἶνε δυνατὸν νὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Δὲν πρέπει νὰ εἶσθε δύσκολη εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἡ ὑγεία σας θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ βραδύτερον. Καλὸν εἶνε νὰ προσέχετε ἀπὸ τοῦδε. Χρηματικὴ κατάστασις μετρία. Μία περίπτωσις ἀποκτήσεως χρημάτων ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1949—51. Καλυτερεύσατε τὰς σχέσεις μὲ τὸ περιβάλλον σας.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ.— Στείλετε μου τὰ στοιχεῖα σας. Ἐφ' ὅσον εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαντήσω κατ' ἐξαίρεσιν.

IBAN ΛΙΒΑΝ.— Στερεῖσθε ζωτικότητος καὶ ὁρμῆς διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἀμφιταλαντεύεσθε διαρκῶς μέσα σ' ἕνα κυκεῶνα σκέψεων, χωρὶς νὰ τολμᾶτε τίποτε. Ἡ ζωὴ σας θὰ κυλίσῃ σχετικῶς ὁμαλή, χωρὶς σοβαρὰς περιπετείας. Γάμος βραδύτερον κατόπιν αἰσθήματος. Ἡρεμος οἰκογενειακὴ ζωή. Οἰκονομικὴ κατάστασις μετρία. Σταδιοδρομία βραδεῖα. Πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ δυναμώσετε τὸν κύκλον τῆς ἀδεβαιότητος μέσα στὸν ὁποῖον βρίσκεσθε.

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΝ Ζ. Σ — 1) Ἡ ζωή σας θὰ ἐμφανίσῃ πολλὰς μεταπτώσεις καὶ ἐναλλαγάς, πάντως ὅμως θὰ κυλίσῃ εἰς ἕνα ἐπίπεδον ἀνώτερον τοῦ μετρίου. 2) Δὲν θλέπω περίπτωσιν ἀλλαγῆς τόπου διαμονῆς. 3) Μετὰ τὴν ἡλικίαν τῶν 20 ἐτῶν. 4) Δὲν ἔχετε μεγάλας συμπαθείας. 5) Νὰ προτιμήσετε τὰς καλὰς τέχνας. Εἶνε δυνατὸν νὰ εὐδοκιμήσετε περισσότερον. 6) Τὰ ἔτη 1943 καὶ 1951.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ.— 1) Γάμος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Θὰ προηγηθοῦν πολλὰ αἰσθήματα, μᾶλλον ἐπιπόλαια καὶ χωρὶς γενικώτεραν σημασίαν ἐπὶ τῆς ζωῆς σας. 2) Κοινωνικὴ ἄνοδος. Θὰ διακριθῆτε εἰς τὸν κύκλον σας. 3) Ὄχι σοβαρὰ ταξίδια. 4) Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. 5) Δημιουργεῖτε συμπάθειας. Ἀλλ' ἀποκαρδιώνεστε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς πλησιάζουν. 6) Αἱ σπουδαί σας θὰ τερματισθοῦν συντόμως λόγῳ ἀπροόπτων γεγονότων. 7) 1946. 8) Χαρακτὴρ ἀσταθὴς καὶ ἐπιπόλαιος. Ἀτολμίς καὶ ἀδεβαιότης εἰς τὰς ἐπιδιώξεις σας.

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟ Μ. Κ.— 1) Ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη. Δὲν βλέπω ὅμως περίπτωσιν ἐξελίξεως αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος εἰς μονιμοτέραν σχέσιν. Κάθε σκέψις ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε πρόωρος. Ἡ ζωὴ σᾶς ἐπιφυλάσσει ἄλλες χαρὲς εἰς βραδύτερον. 2) Δὲν θὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημά σας, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὑποβάλω. 3) Ἐσωτερικαὶ ἀνησυχίαι. Ἐκδηλώσεις μετρίαι καὶ ἀδέξιοι. 4) Ὁ γάμος σας θὰ βραδύνῃ. Καμμία περίπτωσις πρὸς τὸ παρόν. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος, μὲ πρόσωπον ἀνωτέρας κοινωνικῆς θέσεως τῆς δικῆς σας καὶ ἀρκετὰ εὐτυχής. 5) Θὰ ἔχετε τὴν συναντησιν ποὺ ἐπιθυμεῖτε μὲ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Δὲν θλέπω ὅμως τίποτε περισσότερο.

ΡΟΖ ΜΑΡΙ.— 1) Ναί. 2) Τὰ σχέδια ποὺ κάνει κανεὶς εἶνε πολλά. Δὲν ξέρω ποῖα ἐννοεῖτε. Σᾶς λέγω μόνον ὅτι θὰ ἐπιτύχετε συντόμως μίαν σημαντικὴν βελτίωσιν τῆς ζωῆς σας. 3) Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Μὴν ἔχετε τὴν προκατάληψιν ὅτι δὲν θὰ ἀγαπήσετε. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε μὲ πρόσωπον ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος καὶ ἀρκετὰ εὐτυχὴς ἐν τῷ συνόλῳ του. 4) Σᾶς χαρακτηρίζει μία ἀπάθεια καὶ ἀδιαφορία δι' ὅλα. Διάθεσις ὀλίγον ἐξαλλος. Ἐλλειψις βαθυτέρας στοργῆς. Ἰδέαι πρωτότυποι ἀλλὰ χωρὶς συνοχὴν μεταξύ των. 5) Προκαλεῖτε συμπάθειες. 6) Δὲν θλέπω μακρυνὰ ταξίδια ὅπως ἐπιθυμεῖτε. 7) Ἡ ζωὴ σᾶς ἐπιφυλασσει πολλὲς χαρὲς εἰς τὸ μέλλον, ἰδίως ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς πλευρᾶς.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 105

Ἐκδόται: Ἑταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Γενικὸς Διευθυντὴς: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντὴς Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Ἀθῆναι / Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί: Ἐτησία ἐσωτ. Δρ. 250. Ἐξάμ. 125 Ἐτησ. ἐξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Οἰκία Οἰκον. Διευθυν Σανταρόζα 5

Ὑπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν Μαγγαναρης (κατοικ. Βαρβάκη 10)

Προϊστ. τυπογραφείου: Στέφ. Κατσάνης (Δαμάρεως 4. Παγκράτι)

Κυριακὴ 9 Ἰουνίου 1940

Πρὸς τὸ Γ' Ἔτος

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Εἶνε καθιερωμένο. Στὰ Ἔθνη, στὶς οἰκογένειες, στὰ ἄτομα. Νὰ πανηγυρίζουν, στὸ τέλος κάθε χρονικῆς περιόδου δώδεκα μηνῶν, τὴν ἡμέρα τοῦ ξεκινήματος, τὴν ἡμερομηνία τῆς ἀρχῆς "Ενα ἔθνος πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειο τῆς ἀνεξαρτησίας του, τῆς ἀναγεννήσεώς του.

Μιὰ οἰκογένεια πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειο τῆς συμπήξεώς της, τῆς εὐλογίας τοῦ θεσμοῦ, τῆς συγκροτήσεως τοῦ ζεύγους τῶν γονέων... Ἕνα ἄτομο πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειο τῆς ἐμφανίσεώς του στὴ ζωὴ τῆς εἰσόδου του στὸν κόσμο..

Τὸ παράδειγμα τῶν ἐθνῶν, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν ἀτόμων, τ' ἀκολουθοῦν συμβατικὰ καὶ ἄλλες κάθε εἴδους ἐκδηλώσεις. Κι' οἱ ὀργανισμοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων μεταξὺ τῶν ἄλλων. Μιὰ ἐπιχείρησις ποὺ εὐδοκιμεῖ, ποὺ ἔχει ὀντότητα, ζωτικότητα, ἀλλὰ καὶ κάποιαν ἀποστολή, ἕναν προορισμό, μιὰ σκοπιμότητα. "Εχει κι' αὐτὴ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀρχῆς της καὶ τὴν πανηγυρίζει στὸ πλήρωμα κάθε χρόνου. Μὲ τὸν τρόπο της θέβαια. Γιατὶ ἕνας πανηγυρισμὸς δὲν θὰ πῇ πάντα γλεντοκόπι. Θὰ πῇ μὲν διαθήλωσις χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀνεφοδιασμὸς δυνάμεων γιὰ τὴν ἐξακολούθησι τοῦ ἀγῶνος. Θὰ πῇ ἀνασκόπησις τῶν πεπραγμένων κι' ἐνατένισις τοῦ μέλλοντος.

Ἡ ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν θὰ φέρῃ στὸ νοῦ ἀναμνήσεις. Ἀναμνήσεις, ἄλλες θλιθερὲς κι' ἄλλες χαρούμενες. Ἀναμνήσεις μόχθων, ἀπογοητεύσεων, στερήσεων, καταδρομῶν, ἐμποδίων, ὅπως καὶ ἀναμνήσεις προσώπων καὶ γεγονότων, μορφῶν συναγωνιστῶν στὸν κοινὸ ἀγῶνα, ἐνθουσιωδῶν φίλων, συμπαραστατῶν στὶς προσπάθειες φανατικῶν. ὁπαθῶν. Κι' ἡ ἐνατένισις στὸ μέλλον θὰ πλάσῃ, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἐφόδια, ἐλπίδες, θὰ σκληρύνῃ τοὺς μυῶνες, θ' ἀτσαλώσῃ τὰ νεῦρα, θὰ τονώσῃ τὴν καρδιά, θ' ἀκονίσῃ τὸ πνεῦμα. Θὰ ἐπιστρατεύσῃ νέες δυνάμεις καὶ θὰ κινητοποιησῃ ὅλο τὸ ἔμψυχο καὶ τὸ ἄψυχο ὑλικό, γιὰ νέες μάχες, γιὰ νέες νίκες, γιὰ θριάμβους ἄνευ προηγουμένου.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸν πανηγυρισμὸ ὀργάνωσε καὶ ὁ «Θησαυρὸς» μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῆς ἐκδόσεώς του καὶ τῆς εἰσόδου στὸ τρίτον ἔτος τῆς ἀρτείας ἐπιφοτικῶν μίας του.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓ. ΜΕΛΕ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1-Τόμοι

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36033

Λ. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ἱστορίας καὶ Θρύλου

ΛΑΟΔΙΚΗ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Νικητὴς στὸν ἀγῶνα του κατὰ τῆς συκοφαντίας ὁ Πηλεύς, ὁ ὁποῖος ἐσκότωσε τὴν Ἱππολύτην ἐπειδὴ τὸν κατηγόρησε εἰς τὸν ἄνδρα της Ἀκαστον, ὅτι ἐπεχείρησε τάχα νὰ τὴν διάσῃ, κι' αὐτὸν τὸν ἴδιον ποὺ τὸν ἐδολοφόνησε, νικητὴς στὸ στίβο καὶ στὴ μάχη, ἔγινε ὁ ἔνδοξος βασιλιὰς τῆς Ἰωλκοῦ, αὐτὸς ὁ ἀδελφοκτόνος καὶ ἐξόριστος ἀπὸ τὰ πατρικά του ἀνάκτορα. Κι' ἐκεῖ ἐγέννησε τὸν μεγαλύτερο ἥρωα ὅλων τῶν αἰώνων, τὸν ἀθάνατον Ἀχιλλέα, μπροστὰ στὴν καταπληκτικὴ προσωπικότητα τοῦ ὁποίου, ἔκθαμβες οἱ γενεὲς ποὺ ἐπηκολούθησαν ἐγουυπέτησαν νὰ προσφέρουν τὸν φόρο τοῦ θαυμασμοῦ των καὶ νὰ τὸν περιθάλουν μὲ τὴν αἴγλη τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ ἀκατανοήτου. Γιατί πῶς ἀλλοιῶς νὰ ἐξηγοῦσαν ὅτι ὑπῆρξε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἕνα τέτοιο φαινόμενον ὡραιότητος καὶ ἡρωϊσμοῦ ὅπως ὁ Ἀχιλλεύς, ἂν ὄχι μὲ τὴν ἐπέμβασι ὑπερφυσικῶν καὶ ἀκατανικήτων δυνάμεων;

Εἶδε τὴ νύμφη τῆς θάλασσας, τὴ θεὰ τῆς ὁμορφιᾶς Θέτιδα, ὁ ἡρωϊκὸς Πηλεύς, τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ἐζήτησε νὰ

σαν λαμπρὰ καὶ ἀήττητα ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἀργοτερα ἐφόρεσε ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁ Κένταυρος τοῦ ἐχάρισε δόρυ ἀπὸ μηλιὰ τοῦ Πηλιου, τὸ ὁποιον μιὰ μέρα θὰ γινόταν τρομερὸ στὰ χέρια τοῦ ἀθανάτου παιδιοῦ του.

Ἔπειτα οἱ ἀθάνατοι προσκεκλημένοι ἐκάθησαν στὸ λαμπρὸ τραπέζι ποὺ εἶχε στρωθῆ γι' αὐτους. Ἦσαν καλεσμένοι ὅλοι καὶ μόνον ἡ Ἔρις δὲν εἶχε λάβει πρόσκλησι. Καὶ τότε, θυμομένη ἡ θεά, ἄφησε στὸ τραπέζι ἕνα μῆλο με μιὰ σημείωσι, ὅτι τὸ ἐχάριζε στὴν «καλλίστη»!

Ὅταν εἶδαν τὸ μῆλον τῆς Ἔριδος οἱ τρεις θεές, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἔτρεξαν να τὸ ἁρπάξουν, γιατὶ ἡ κάθε μιὰ τους ἔκρινε πὼς γι' αὐτὴν προωριζόταν, ἀφοῦ ἀπευθυνόταν στὴν ὡραιότερη. Κι' ἄρχισε ἕνας τρομερὸς καυγᾶς, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐμπόδισε τους ἄλλους θεοὺς να συνεχίσουν τὸ γλέντι τους.

Δίνοντας ζωὴ στὴν λαμπρὴ γιορτὴ ἡ κιθάρα μὲ τὶς ἀκτινωτὲς χορδὲς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσκορπισε τὴν θεϊκὴ μελωδία της. Οἱ Μοῦσες ἔκαναν τὶς ἠχοὺς τῶν βουνῶν ν' ἀντηχοῦν μὲ τὰ ὑπερκόσμια τραγούδια τους, οἱ Μοῖρες ἀπεκάλυψαν μὲ τὶς προφητειες τους τὸ ἔνδοξο πεπρωμένο τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἕνωσι. Κι' ἀτέλειωτα κύματα ἁρμονίας καὶ μύρων κατακαλύφτανε τὸ ἱερὸ βουνό.

Ὅλοι γλεντουσανε, ἀλλ' οἱ τρεῖς θεές ἐμάλωναν. Τὸ μῆλον τῆς Ἔριδος εἶχε ἀνάψει τους θυμους τοῦ ἐγωϊσμοῦ των, καὶ τόσο ἐξετραχύνθησαν τὰ πράγματα, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβῃ ὁ Ζεύς, ὁ ὁποῖος ὡρισε ὡς κριτὴν τους τὸν ὡραῖο Πάρι ποὺ ἦταν τότε ἀκόμη βοσκὸς στὴν Ἴδη, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα τοῦ βασιλιᾶ Πριάμου, ἡ μητέρα του τὸν εἶχε παραδώσει σὲ κάποιον ὑπηρέτη της νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ τότε ποὺ ἦταν ἔγκυος καὶ εἶδε ὄνειρο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ ἕναν δαυλό, ποὺ θὰ καιγε τὸ σπίτι της.

Οἱ τρεῖς θεὲς προσπάθησαν νὰ δωροδοκησουν τὸν κριτή. Ἡ Ἥρα ὑποσχέθηκε νὰ τὸν κάμῃ βασιλῆ, ἂν τὴν ἀνεκήρυσσε ὡραιοτέρη, ἡ Ἀθηνᾶ ὅτι θὰ ὑπέτασσε τὴν Ἑλλάδα στοὺς Φρύγες καὶ θὰ τὸν ἔκανε τὸν πιὸ σοφὸ καὶ πιο ἔνδοξο, ἡ Ἀφροδίτη ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζε τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κι' ὁ Πάρις, ποὺ σὲ μιὰ γρήγορη ὀπτασία κι' ἕναν ἀνακοχλασμὸ τοῦ νεανικοῦ αἵματός τους, ὡραματίσθηκε ἀτέλειωτες σκηνὲς ὀργίων, ἐδέχθηκε τὶς προτάσεις τῆς Ἀφροδίτης κι' ἀνεκήρυξε αὐτὴν ὡραιότερη.

Λίγο ἀργότερα, ὅταν εἶχε πάει στὴν Τροία νὰ συναγωνισθῆ κι' ἐνίκησε, καὶ κατέφυγε στὸν ναὸ φεύγοντας το σπιαθὶ τοῦ θυμομένου Ἕκτορος, ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του ἱέρεια, τὴν Κασσάνδρα καὶ ξαναγύρισε μὲ τιμὲς στ' ἀνάκτορα. Στάλθηκε μὲ στόλο στὴν Ἐλευσῖνα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα Τελαμῶνα τὴν κλεμμένη ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπροτίμησε καλύτερα νὰ πάῃ στὴν Σπάρτη καὶ νὰ κλέψῃ τὴν ὡραία Ἑλένη. Ἡ Ἀφροδίτη τοὔδωσε ὅ,τι ὑποσχέθηκε, ἀλλὰ καὶ ὁ δαυλὸς ποὺ εἶχε ὀνειρευθῆ ἡ μητέρα του ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ στ' ἀνάκτορα καὶ στὴν χώρα τους.

Πρὶν ἐκστρατεύσουν οἱ Ἕλληνες ἐναντίον τῆς Τροίας, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴ μοιραία βασίλισσα, ἔστειλαν τὸν Διομήδη καὶ τὸν Ἀκάμαντα, νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν Πρίσιο νὰ τοὺς δώσῃ τὴν κόρη τοῦ Κύκνου. Κι' οἱ δυὸ πρέσβεις ἔγιναν δεκτοὶ μὲ τιμὲς καὶ φιλοξενήθηκαν στὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Ἀκάμας, ὁ γυιὸς τοῦ Θησέως, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους νέους τῆς ἐποχῆς του, δυνατὸς σὰν τὸν πατέρα του καὶ ἐρωτικὸς σὰν τὸν Ἔρωτα.

Εἶδε τὸν θελκτικὸ ξένο ἡ Λαοδίκη, ἡ μικρὴ κόρη τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ γοητευμένη ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του, παραφύλαξε μέσα στοὺς ἀνακτορικοὺς διαδρόμους, τὸν συνήντησε, τὸν παρέσυρε ἕως τὰ παρθενικὰ της διαμερίσματα καὶ ἐκεῖ τοῦ ἐξεμυστηρεύθη τὴν φλογερὴ ἀγάπη ποὺ εἶχε ἀνάψει στὰ στήθη της, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ βασιλικὸ οἴκημα, καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

Ὁπλισμένη μὲ τὴν σαγήνη τοῦ θείου κορμιοῦ της, ἡ Λαοδίκη ἐζήτησε νὰ μεταδωσῃ στὸν κατάπληκτο ξένο τὰ ρίγη τοῦ ἔρωτος ποὺ ἔκαναν τὸ αἷμα της ν' ἀνακοχλάζῃ καὶ τὸ εἶναι της νὰ φλογίζεται ἀπὸ ἀσυγκράτητους πόθους, προσπάθησε νὰ θολώσῃ τὴν σκέψι του μὲ τὴν ἐπίδειξι τῆς θαμβωτικῆς ὡραιότητος θησαυρῶν ποὺ δὲν ἔκρυβαν πλέον τ' ἀραχνοὑφαντα φορέματά της. Καὶ προτείνοντας τα κατακόκκινα χείλη της ποὺ ἔκαιναν, στὴν ἀναζήτησι τῶν δικῶν του, εἶχε μισοκλείσει τὰ ματια, ἀποζητῶντας μὲ ἀκατανοήτους ψιθυρισμοὺς τὴν εὐτυχία, ἀπὸ ἐκεινον ποὺ εἶχε ἐλθει στὴν Τροία φέρνοντας τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς ἀμειλίκτου πολέμου.

Τὸ μεθυσι τῆς σάρκας ἐθόλωσε τὸ νοῦ τοῦ Ἀκάμαντος, ἀλλὰ δὲν ἐλύγισε τὴν ψυχή του. Χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴν παράκρουσι τῆς βασιλοπούλας, τὴς ὑπέδειξε ὅτι ὁ γαμος ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἦταν ἀδύνατος. Ἐπειδὴ ὁ Πρίαμος δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ παραδώσῃ τὴν Ἑλένη, κι' ὅπως φαινόταν, θἄφευγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐχθρὸς μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες, ἀνήλεος ἐκδικητὴς τῆς προσβολῆς ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ὁ Πάρις.

Ἡ καρδιὰ ὅμως δὲν πολιτεύεται καὶ ὁ ἔρως δὲν ἀναγνωρίζει ἐμπόδια. Ἡ ἀγάπη πυρπολοῦσε τὴν ψυχὴ τῆς παιδούλας καὶ ἡ εὐτυχία της βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά του. Ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα κι' ἀχώριστη σύντροφο, μποροῦσε ὅμως νὰ τὴν κάμῃ ἐρωμένη του. Κι' ἀγκαλιάζοντάς τον μὲ ὅλη τὴν παραφορὰ τοῦ φλογεροῦ της αἰσθήματος, τοῦ παρέδωσε τὸ κορμί της, ψιθυρίζοντας ὅρκους αἰωνίας ὑποταγῆς.

Οἱ προσπάθειες τῶν ἀπεσταλμένων ποὺ ἦσαν μαζὶ καὶ κατάσκοποι, ἐξακολούθησαν ἡμέρες πολλὲς καὶ οἱ συναντήσεις τῶν δυὸ ἐραστῶν δὲν ἐσταμάτησαν ποτέ. Μέσα στὴν τρέλλα τοῦ αἰσθήματός της ἡ Λαοδίκη ἐδέχθηκε πρόθυμα νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ σὲ ὅ,τι τῆς ἐζήτησε, ἀλλ' ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τὴν πάρῃ μαζὶ του ὅταν ἔφευγε.

—Θὰ ξαναγυρίσω μὲ τὸ στρατό!, τῆς εἶπε φεύγοντας.

—Καὶ θὰ σὲ περιμένω νὰ μὲ πάρῃς σκλάβα σου!, τοῦ ἀπήντησε κλαίγοντας.

Πραγματικά, τὸ ὡραῖο βασιλόπουλο ξαναγύρισε στὴν Τροία μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες καὶ πολεμοῦσε πάντα στὴν πρώτη γραμμή. Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἀλλὰ τὰ τείχη ἀνθίσταντο. Οἱ πολιορκητοὶ ἐπέμεναν, ἀλλὰ ἡ Λαοδίκη ἀπελπιζόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο: Ὁ καρπὸς τῆς φλογερῆς της ἀγάπης, τὸ παιδί της —ὁ Μούνιτος— τὴν ἔκανε ν' ἀνακουφίζεται στὸν ἀβάσταχτο πόνο της, ἀλλὰ δὲν ἐγιάτρευε τὴν βαθειὰ πληγωμένη καρδιά της.

Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἀκάμαντα κι' ἐν τούτοις ἡ ἐρωτευμένη βασιλοπούλα, ἐξακολουθοῦσε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἴδια τρέλλα καὶ νὰ κατέχεται ἀπὸ τὸν ἴδιον πόθο, νὰ πέσουνε τὰ τείχη γιὰ νὰ συρθῆ στὴ σκηνὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ἂν ὄχι γυναῖκα ἡ ἐρωμένη του, σκλάβα τοὐλάχιστον, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ εἶνε κοντά του, νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ.

Ἀψηφῶντας τοὺς κινδύνους καὶ τὶς προσταγὲς τοῦ Ἕκτορος, ἀνέβαινε στὶς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου, καὶ στεκόταν ὧρες πολλές, προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψῃ στὶς τάξεις τῶν μαχητῶν ἐκεῖνον ποὺ εἶχε σφιχτοδέμενη τὴν καρδιά της καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀσφυκτιᾷ καὶ νὰ λυώνῃ.

Θυμότανε τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ ἐπέρασε γλυστρῶντας τὶς νύχτες στὴν κάμαρά του κι' ὁ πόνος τῆς ἐθώλωνε τὸ νοῦ καὶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύριζαν τὰ ματια της. Τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἀντὶ νὰ σβύσουν τὴν ἀγάπη της, τὴν ἐγιγάντωσαν. Κι' ἕνας πόθος τὴν ἐβασάνιζε τώρα νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο της.

★

Τὰ τείχη τῆς Τροίας ἀνθίσταντο πάντοτε στὶς ἐπιθέσεις τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ὑπερασπισταί της πολεμοῦσαν μὲ πεῖσμα καὶ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων ἐπικρατοῦσε δυσφορία, ποὺ γινόταν ὁλοένα ἐντονώτερη. Ἐπὶ δέκα χρόνια βρισκόταν μακρυὰ ἀπ' τὴν πατρίδα τους, στὶς κακουχίες τῆς ἐκστρατείας καὶ στοὺς κινδύνους της μάχης κι' οἱ μάντεις ὑπεδείκνυαν κάθε λίγο καὶ διάφορες ἀποφάσεις τῶν ἀθανάτων. Ἂν δὲν ἐγίνονταν πρὶν ὡρισμένα πράγματα, ἡ πόλις δὲν θἄπεφτε...

Γιὰ να κυριευθῇ ἡ Τροία, ἔλεγαν μεταξὺ τῶν ἄλλων οἱ χρησμοί, ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος ἀπὸ τὸν ναό της, κι' ὁ τολμηρὸς βασιλιὰς τῆς Ἰθάκης, ὁ ἡμίθεος Ὀδυσσεύς, ἀνέλαβε νὰ ἐπιχειρήσῃ μαζὶ μὲ τὸν Διομήδη τὸ ἐπικίνδυνο τολμημα: Ἀναμίχθηκαν ἕνα βράδυ μὲ τοὺς ἀντιπάλους στρατιῶτες, μεταμφιεσμένοι σὲ Τρῶες, μπῆκαν στὴν πόλι καὶ κατευθύνθηκαν πρὸς τὸν ναό. Εἶδαν ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὔκολο: Κι' ὄχι μόνο τοῦτο. Κι' ἂν θέλανε τώρα νὰ φυγουν, δὲν θὰ μποροῦσαν. Στὴν ἀπελπισία τους, πῆγαν καὶ βρήκανε τὴν Ἑλένη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς συμφορᾶς καὶ της ἐζήτησαν τὴ βοήθειά της. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Πάρι, δὲν ἀρνήθηκε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ἐκείνου ποὺ ἦταν ἄλλοτε διεκδικητὴς τῆς καρδιᾶς της, κι' ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὸν σύντροφό του ἐκλέψανε τὸ ἄγαλμα κι' ἔφυγαν. Ἀλλ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πύλη, τοὺς ἐπλησίασε μιὰ γυναῖκα σκεπασμένη μὲ τὸν πέπλο της.

—Μὴ φοβᾶστε!, τοὺς εἶπε. Εἶμαι ἡ Λαοδίκη, ἡ κόρη τοῦ βασιληᾶ καὶ σκλάβα τοῦ Ἀκάμαντος. Θὰ τὸν περιμένω πές του γενναῖε Διομήδη, καὶ θὰ τὸν λατρεύω πάντοτε. Πάρτε τὸ ἄγαλμα καὶ φύγετε, γιατὶ θέλω νὰ κυριευθοῦνε τὰ τείχη καὶ γι' αὐτὸ παραμόνευα καὶ σᾶς φύλαγα. Φύγετε καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τὴν προδοσία τῆς Ἑλένης.

Ὁ Ἀκάμας συγκινήθηκε ὅταν τοῦ διεβίβασαν τὴν ἄκαμπτη ἐπιμονὴ τῆς θελκτικῆς ἐρωμένης του και θέλησε να μπῇ κι' αὐτὸς στὴν πόλι, ὅταν λίγο ἀργότερα ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ κατασκοπεύσῃ, ἀλλ' ἐκείνος δὲν τὸν ἐδέχθηκε μαζὶ του. Στὸν πόλεμο ὁ ἔρωτας εἶνε ἐπικίνδυνος κι' ὁ Ἰθακήσιος βασιλιὰς δὲν ἐπῆρε μαζί του τὸν ὁμορφο γυιὸ τοῦ Ἀθηναίου ἥρωος. Μπῆκε ντυμένος μὲ ράκη καὶ κάνοντας πὼς ἔβριζε τοὺς Ἕλληνες, παράπεισε τοὺς Τρῶες καὶ δὲν τὸν ὑποπτεύθηκαν. Ἡ Λαοδίκη τὸν ἐβοήθησε πάλι. Ἐκεῖνος ἐσκότωσε τοὺς φύλακες τῶν πυλῶν κι' ἔφυγε, ἀλλ' ὁ Ἕκτωρ ποὺ ἐθεώρησε ὕποπτη τὴν συμπεριφορὰ τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἔστειλε μὲ συνοδεία ἐμπίστων του σὲ μακρυνὴ χώρα, κοντὰ στὴ Σκυθία.

Ἡ Λαοδίκη ὅμως, ἐρωτευμένη πάντα τρελλὰ μὲ τὸν Ἀκάμαντα, ἀπὸ την πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔφθασε στὴν ἄγρια χώρα της ἐξορίας της, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἐβραπέτευε. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μῆνες πολλοὺς τὸ κατώρθωσε. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε στὴν Τροία, δὲν βρῆκε πιὰ τίποτε ἐκεῖ: Ἡ πόλις εἶχε κυριευθῆ. Γκρεμισμένα τὰ φρούρια δείχνανε τὴν θλιβερὴ τύχη τῆς πατρίδας της. Τὰ καμένα σπίτια καὶ ἡ ἐρημιὰ ποὺ ἁπλωνόταν ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἔλαμπε ἡ εὐτυχία, τῆς ἔδωσαν νὰ ἐννοήσῃ τὴν τραγικὴ λύσι τοῦ δράματος ποὺ ἄρχισε μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ Πάρι καὶ τελείωσε μὲ τοὺς σωροὺς τῶν κουφαριῶν καὶ τὸ γενικὸ ξεθεμέλιωμα μιᾶς ἄλλοτε εὐτυχισμένης περιοχῆς.

Ἀρκετὸν καιρὸ περιπλανήθηκε ἀνάμεσα στὰ συντρίμμια τῶν ψυχῶν ἀπελπισμένων μανάδων, μαθαίνοντας τὴ συμφορὰ τῆς οἰκογενείας της, ἀλλ' ἡ συμφορὰ δὲν τῆς ἔπνιξε τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀκατανόητης ἀγάπης της. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν πιστὴ σκλάβα της ἔφυγε νὰ πάῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ βρῇ τὸν Μούνιτον, τὸ παιδί της καὶ τὸν Ἀκάμαντα, τὸν ἐραστή της.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀπεγνωσμένη ἀναζήτησι τὸν βρῆκε πράγματι, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάμῃ θλιβερώτερο τὸ τέλος τῆς τραγωδίας μιᾶς βασανισμένης ζωῆς.

★

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς ἐκείνους ποὺ μπήκανε στὸν Δούρειο ἵππο —αὐτὴ τὴν σατανικὴ ἔμπνευσι τοῦ Ὀδυσσέως, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκυριεύθη ἡ π■ις— ἦταν καὶ ὁ Ἀκάμας. Ἄνοιξαν οἱ κρυμμένοι στὴν κοιλιὰ τοῦ ξύλινου ἀλόγου τὶς πύλες τῶν φρουρίων, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς μπῆκε στὴν Τροία καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ὄρθιο. Ἀλλ' ὁ Ἀκάμας δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ τὴν Λαοδίκη.

Πῆρε ὅμως σκλάβα του τὴν Κλυμένη, τὴν ὁμορφη δούλη τῆς Ἑλένης καὶ τὸ παιδί του, τὸν Μούνιτον, ἀφοῦ ἐλευθέρωσε μὲ τὸν ἀδελφό του τὸν Δημοφῶντα τὴν μάμμη τους Αἴθρα κι' ἔφυγε γυρίζοντας στὴν Ἑλλάδα. Τὸν Μούνιτο τὸν ἐβάγκωσε ἕνα φίδι στὴν Θράκη ὅπου οἱ Ἕλληνες βγήκαν νὰ κυνηγήσουν, κι' ἀπ' αὐτὸ πέθανε. Ἀλλ' ἐξακολουθῶντας ὁ Ἀκάμας τὸ ταξίδι του, ἐξώκειλε κοντὰ στὴν Ἀμφίπολι, ὅπου ἐβασίλευε ὁ Σύθων, ὁ ὁποῖος κι' ἐφιλοξένησε τοὺς ἔνδοξους ναυαγούς.

Εἶχε ὅμως νεαρὴ καὶ χαριτωμένη κόρη ὁ βασιλεύς, τὴν θαυμασία Φυλλίδα, ἡ ὁποία ἀγάπησε τρελλὰ τὸν ὅμορφο Ἀκάμαντα καὶ σὰν τὴν Λαοδίκη κι' αὐτὴ τοῦ παραδόθηκε, γιατὶ πίστεψε τὴν ὑπόσχεσί του ὅτι θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του. Ὅταν ἀργότερα ἡ νέα του ἐθύμισε τὶς συμφωνίες τους, αὐτὸς δὲν ἀρνήθηκε, ἀλλὰ τὶς ἐδήλωσε ὅμως ὅτι ἔπρεπε προηγουμένως νὰ γυρίσῃ στὰς Ἀθήνας, γιὰ νὰ κανονίσῃ τὶς ὑποθέσεις του, καὶ τῆς ὡρκίσθηκε ὅτι σὲ μιὰν ὡρισμένη μέρα θὰ ξαναρχότανε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του.

—Θὰ σὲ περιμένω λαχταρῶντας νὰ ξαναπέσω στὴν ἀγκαλιά σου ἀπ' τὴν ὁποίαν δὲν θὰ φύγω πλέον ποτέ!, τοῦ ἀπήντησε. Ὁρκίσου καὶ πάλι ὅτι θὰ ξανάρθῃς τὴν ἡμέρα ποὺ ὥρισες...

—Τὸ ὁρκίζομαι...

Πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς σκλάβας της ἕνα μικρὸ κιβώτιο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Εἶνε ἱερὸν τῆς Ρέας —τοῦ εἶπε— κι' ἔχει μέσα τὴ θέλησι τῆς μεγάλης θεᾶς. Ὁρκίσου μου πὼς θὰ τ' ἀνοίξῃς τότε μόνον ὅταν, γιὰ ἕναν ὁποιονδήποτε λόγο δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ξαναρθῇς...»

—Τὸ ὁρκίζομαι...

Οἱ ἡμέρες κυλοῦσαν ἀργὰ γιὰ τὴν ἐρωτευμένη Φυλλίδα ποὺ πνιγόταν στὴν ἀδημονία τῶν φόβων της καὶ τέλος ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ ἀγαπημένος της, ἐξημέρωσε.

Ἐφόρεσε τὸ νυφικὸ φόρεμά της ἡ Φυλλίς, ἐστόλισε μὲ λουλούδια τὸν χρυσὸ χείμαρρο τῶν μαλλιῶν της καὶ σὰν ἕνα θαμβωτικὸ ὄνειρο ἡ θεσπεσία νύμφη κατέβηκε στὴν παραλία νὰ ἰδῇ τὸ καράβι τοῦ ἔρωτος, ποὺ θὰ ἐκόλπωνε τὰ πανιά του ἡ πνοὴ τῆς ψυχῆς της.

Δὲν εἶδε τίποτα. Ξαναγύρισε σπίτι της κι' ἐκατέβηκε στὴν παραλία ἐννηὰ φορὲς πνίγοντας τοὺς πελμοὺς τῆς καρδιᾶς της ἀλλὰ μάταια διερευνοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸ ἄπειρον, ἀναζητῶντας στὴν ὑγρὴ ἔκτασι τοῦ πελάγους τὸ καράβι ποὺ θἄφερνε τὴν εὐτυχία της.

Ὁ Ἥλιος ἔγειρε πηγαίνοντας στὰ ἀπέραντα λειβάδια του νὰ ξεκουράσῃ τὰ ἀθάνατα ἄλογα τοῦ φεγγοβόλου του ἅρματος. Ἡ ἡμέρα παρεχώρησε τὴ θέσι της στὴν μελανὴ ἀδελφή, τὴ Νύχτα, κι' ὁ Ἀκάμας δὲν ἐφαινότανε. Ὁ πόνος ποὺ αὐλάκωνε τὴν ψυχὴ τῆς Φυλλίδος, τῆς ἔφερε τὴν τρέλλα τῆς ἀπελπισίας. Καὶ μὴ μπορώντας νὰ ὑπομείνῃ τὸν παντοτεινὸ χωρισμό του ἡ βασιλοπούλα, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλιὰ ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά.

Ὅταν οἱ γονεῖς της, ἀνήσυχοι ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί της, πήγανε νὰ τὴν βροῦν, εἶδαν τὴν πρὶν μισοξεραμένη ἀμυγδαλιά, νἄχῃ πετόξει πέταλλα σὰν γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὴν πεθαμένη νεότητα καὶ νὰ στεφνώσῃ τὴν ὁμορφιὰ ποὺ ἐχάθηκε γιὰ πάντα.

Κι' ἀπὸ τότε τὰ πέταλλα, ὠνομάσθηκαν «φύλλα»...

★

Ἐτακτοποίησε τὶς ὑποθέσεις του ὁ Ἀκόμας, ἀλλὰ μετανοιωμένος γιὰ τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε, ἔφυγε κατὰ τὸ 1230 π.Χ. γιὰ τὴν Κύπρο, προδίνοντας ἔτσι τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ὑπόσχεσί του. Κι' ὅταν τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἐπείσθη κι' ὁ ἴδιος, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ σ' ἐκείνην ποὺ τὸν ἐπερίμενε, ἄνοιξε τὸ μυστηριῶδες κιβώτιο.

Ἕνα δυνατὸ μῦρο ἀνεπήδησε τότε καὶ τὸν ἐζάλισε. Τὰ μυστηριῶδη ὁστανα ποὺ εἶχε κρυμμένα ἐκεῖ μέσα ἡ Φυλλὶς ἀνέδωσαν τὰ πνιγηρὲς ἀναθυμιάσεις. Τὰ μάτια του σαν πυγηρὲς ἀναθυμιάσεις. Τὰ μάτια του

(Συνέχεια εἰς τὴν 25ην σελίδα)

7ον.- Ο ΩΡΑΙΟΣ...ΚΥΡΙΟΣ ΦΛΙΚ

Ἀκουμπισμένος στὸ κυκλικὸ γαλολίθινο περίφραγμα τῆς τερασσίας ταράτσας τοῦ «κεντρικοῦ ἐργαστηρίου» τοῦ καθηγητοῦ Νισάϐ, ὁ Πανσπὰρ παρακολουθεῖ μὲ κατάπληξι ἀλλὰ καὶ δέος μαζί, ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῶν 250 μέτρων, τὰ παράδοξα πτητικὰ μηχανήματα, ποὺ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα αὐλάκωναν τὸν οὐρανὸ πρὸς κάθε κατεύθυνσι καὶ σ' ὅλα τα ὕψη.

Μὰ ἦσαν τάχα ἀεροπλάνα τὰ περίεργα ἐκεῖνα πετούμενα; Ἐνῶ ὁ γύρω του οὐρανὸς ἦταν γεματος ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ ἐκεῖνα μηχανήματα, κανένας θόρυβος ὡστόσο δὲν ἀκουόταν, κανένα εἶδος ἕλικος ἢ μηχανῆς δὲν διέκρινε ἐπάνω σ' αὐτὰ κι' ἐπὶ πλέον, τὰ σὲ σχῆμα ὑπερμεγέθους ὁκαρίνας μηχανικὰ ἐκεῖνα πουλιά, ἀντὶ ἀφτερῶν ἔφεραν στὰ πλάγιά τους ἕνα σύστημα μακρόστενων σωλήνων σὰν ἐξαεριστῆρες...

Ἐντύπωσι μεγάλη ἔκαμε στὸν Πανσπὰρ ἡ καταπληκτικὴ ταχύτης καὶ ἡ ἀφάνταστη εὐελιξία τῶν ἄφτερων αὐτῶν μηχανικῶν πουλιῶν, ποὺ μὲ τρόμο του ἐνόμιζε πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὰ ἔβλεπε νὰ τσακίζωνται τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο...

Πόσο ἤθελε νὰ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ γι' αὐτά... Ἐστράφηκε πίσω του καὶ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ταράτσας διέκρινε ἕνα ἄτομο ποὺ ἦταν γυρισμένο πρὸς τὴν ἄλλη πελυρά.

—Αὐτὸς θὰ μοῦ πῇ!, ἐσκέφθηκε ὁ Πανσπὰρ καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος του. Θὰ εἶνε ἴσως κανένας βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ ἢ κανένας ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργαστηρίου.

Καθὼς ἐπλησίαζε πρὸς τὸ ἄτομο ἐκεῖνο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ τοῦ ἔχῃ γυρισμένη τὴν πλάτη, ὁ πρῶην δημοσιογράφος ἐπρόσεξε ὅτι ὁ ἄγνωστός του αὐτὸς ἦταν πολὺ ὑψηλότερος καὶ περισσότερο σωματώδης ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Νισάϐ καὶ τοὺς βοηθούς του. Ἐπὶ πλέον ἡ φόρμα τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ κολοσσοῦ διέφερε ἀπὸ τὴ δική του καὶ ἀπὸ ὅσες εἶχε δῆ ὡς τώρα. Θὰ ἔλεγε μᾶλλον κανεὶς πὼς ἦταν ἀπὸ ἀστραφτερὸ μέταλλο. Ἔπειτα, τοῦ ἐφάνηκε ἀκόμη τοῦ Πανσπὰρ πὼς ὁ γίγας αὐτὸς ἄφινε ἀπὸ τὴν περικεφαλαία του κάτι φωτεινὰ σήματα σὰν νὰ συνεννοεῖτο μὲ κάποιον.

Τὸν εἶχε πλησιάσει ὡς τόσο ἀρκετὰ ὁ περίεργος δημοσιογράφος, καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα πιὰ ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μ' ἕναν τεχνικό, σταμάτησε δυὸ βήματα πίσω του καὶ τοῦ εἶπε ευγενικά:

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω ... Σταμάτησε. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν πιὸ μπρός του οὔτε ἐστράφηκε, οὔτε ἔδειξε πὼς ἄκουσε τίποτε.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἐπανέλαϐε δυνατώτερα ὁ Πανσπὰρ καθὼς ἔκανε νὰ πλησιάσῃ κατὰ ἕνα βῆμα, σᾶς πα..

Ἕνα ξαφνικὸ τίναγμα ποὺ ἔνοιωσε στὸ κορμί του ὁ δύστυχος δημοσιογράφος τὸν ἔκαμε νὰ ξαπλωθῇ ἀναίσθητος λίγα βήματα πιὸ πέρα...

♣

Ὅταν συνῆλθε, μὲ τὸν τρόμο ἀκόμα ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπο, ὁ Πανσπὰρ εἶδε νὰ σκύϐουν ἐπάνω του μὲ χαμόγελο καλωσύνης ὁ καθηγητὴς Νισάϐ καὶ ἡ κόρη του Σίλη.

—Μὰ τί σᾶς συνέϐη; ρώτησε ὁ Νισάϐ καθὼς τὸν ἀνασήκωνε μὲ τὴ βοήθεια τῆς κόρης του.

—Ρωτῆστε καλύτερα τὸν κύριο ἀπ' ἐκεῖ, ἀπήντησε μὲ κάποια πικρία ὁ Πανσπὰρ χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον ποὺ ὑπονοοῦσε.

—Μὰ ὁ ... κύριος. ἔκαμε γελῶντας ἡ Σίλη, δὲν σᾶς φταίει σὲ τίποτε, ἀγαπητὲ περίεργε, ἀλλὰ ἐσεῖς ὁ ἴδιος ποὺ ἐφύγατε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας κι' ἀνεϐήκατε ἐδῶ, ἐνῶ ἐμεῖς σᾶς ἀναζητ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΜΟΝΟΜΑΧΗ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ

ΥΠΟ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΕΣΣΥ: Εικοσιπέντε χρονῶν. Χαριτωμένη, πικάντικη, ὀρεκτική, γεμάτη «φλογοβόλα» θέλγητρα.

ΚΩΣΤΑΣ: Τριανταπέντε χρονῶν. Κομψός, ὄμορφος, τύπος ποὺ ἀρέσει στὶς γυναῖκες.

(Ἡ σκηνὴ στὸ σαλονάκι τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ τῆς Μπέσσυ. Λουὶς ἐπίπλωσις. Γοῦστο καλῆς ποιότητος διάχυτο παντοῦ. Ἡ Μπέσσυ μὲ πυτζάμες μπουντουάρ, στέκει ὄρθη στὴ μέση σὰ νὰ περιμένη. Μὲ τ' ἀνοιγμα τῆς αὐλαίας μπαίνει ὁ Κώστας ποὺ τῆς φιλεῖ καὶ τὰ δυὸ χέρια μὲ τρυφερὴ οἰκειότητα.)

ΜΠΕΣΣΥ: Μερσὶ γιὰ τὰ λουλούδια σου!

ΚΩΣΤΑΣ (κάθεται): Εἶσαι μόνη;

ΜΠΕΣΣΥ: Ναί. (Κάθεται ἀντίκρυ του).

ΚΩΣΤΑΣ: Πῶς καθυστέρησες νὰ ντυθῆς;

ΜΠΕΣΣΥ: Δὲν καθυστέρησα. Προτιμῶ νὰ μὴ βγοῦμε. Ἂς μιλήσωμε λίγο σήμερα.

ΚΩΣΤΑΣ: Ὅπως θέλεις (Ἀνάβει ἕνα τσιγάρο).

ΜΠΕΣΣΥ: Σὰν ἄκεφο σὲ βλέπω.

ΚΩΣΤΑΣ: Ὅλο τὸ πρωῒ εἶχα φασαρίες στὸ ἐργοστάσιο. Ἡ συναλλαγὴ μὲ δύστροπους ἀνθρώπους εἶνε, ξέρεις, κάτι φοβερό.

ΜΠΕΣΣΥ: Γιὰ πές μου τί σοῦ συνέβη;

ΚΩΣΤΑΣ: Οὔ, ἄστα τώρα! Αὐτὸ ἔλειπε, νὰ μιλᾶμε μαζὶ γιὰ δουλειές!

ΜΠΕΣΣΥ: Μὰ ὅ,τι ἄλλο εἴχαμε νὰ ποῦμε, τῶπαμε πιὰ μοῦ φαίνεται! Δηλαδή, ἕνα μῆνα, τώρα, ὅλο αὐτὸ λέμε.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄ, μὲ συγχωρεῖς! Τὸ λέμε καὶ θὰ τὸ λέμε αἰωνίως!

ΜΠΕΣΣΥ: Δὲ βαρυέσαι! Ὅταν παντρευθοῦμε, θὰ κουραστῆς καὶ νὰ τὸ λὲς καὶ νὰ τ' ἀκοῦς!

ΚΩΣΤΑΣ: Πιθανὸν ἐσύ! Ἐγὼ ποτέ!

ΜΠΕΣΣΥ: Ἡ γυναῖκα κουράζεται δυσκολώτερα. Βλέπεις ρέπει στὴν ἀφοσίωσι, γιατὶ εἶνε καμωμένη γιὰ τὴν ἐρωτικὴ μονοτονία! Μὰ οἱ ἄντρες ὅμως...

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲν ξέρω τί κάνουν οἱ ἄντρες! Γιὰ τὸν ἑαυτό μου μιλῶ!

ΜΠΕΣΣΥ: Ποὺ τὸν θεωρεῖς ἐξαίρεσι, θέβαια!

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατὶ ὄχι; Ἂν -ἔτσι εἶνε;

ΜΠΕΣΣΥ: Δὲν εἶνε. Νομίζεις πὼς ἶνε, ὅπως τὸ νομίζουν ὅλοι, ὅταν εἶνε ἐρωτευμένοι!

ΚΩΣΤΑΣ: Μοῦ σερβίρεις ὧρες - ὧρες κάτι ἀποφθέγματα ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς διαβάζω τὶς πολύπειρες αἰσθηματικὲς συμβουλὲς τῆς Κολὲτ στὴ «Μαρὶ-Κλαίρ»!

ΜΠΕΣΣΥ: Δὲν χρειάζεται νἄχη πεῖρα ζωῆς μιὰ γυναῖκα! Τῆς φτάνει ἡ διαίσθησις.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἡ ἐξυπνάδα δηλαδή.

ΜΠΕΣΣΥ: Μάλλον καὶ τὰ δυὸ μαζί.

ΚΩΣΤΑΣ: (Σηκώνεται καὶ πάει ὄρθος ἀπὸ πάνω της. Παίρνει τὸ χέρι της μέσ' στὰ δικά του. Τρυφερά): Μ' ἀγαπᾶς;

ΜΠΕΣΣΥ (σοβαρὰ): Σὲ νοιάζει πολὺ αὐτό;

ΚΩΣΤΑΣ: (μὲ ἔκπληξι): Ἄλλοτε μ' ἀπαντοῦσες ἀμέσως «ναὶ» καὶ τὰ μάτια σου δὲν ἦταν σκεπτικὰ διόλου...

ΜΠΕΣΣΥ: Σὲ ξάφνιασε πολὺ ποὺ σὲ ρώτησα... ἂν σὲ νοιάζη;

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲν σὲ καταλαβαίνω!

ΜΠΕΣΣΥ: Γιατί ταράχτηκες;

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲν ταράχτηκα. Εἶσαι λίγο περίεργη σήμερα.

ΜΠΕΣΣΥ: Ἔχεις δίκηο. Εἶμαι. (Σιγή)

ΚΩΣΤΑΣ: Σοῦ συμβαίνει τίποτε;

ΜΠΕΣΣΥ: Ἴσως.

ΚΩΣΤΑΣ: Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις! Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ρωτήσω.

ΜΠΕΣΣΥ) Κι' ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ρωτῶ, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΚΩΣΤΑΣ: Φυσικά.

ΜΠΕΣΣΥ: Σύμφωνοι. Θέλω λοιπὸν νὰ σοῦ κάμω πρῶτα ἐγὼ μιὰν ἐρώτησι ποὺ μ' ἐνδιαφέρει πολύ. Καὶ... θὰ μοῦ ἀπαντήσης εἰλικρινά, βέβαια, ἔ;

ΚΩΣΤΑΣ: Εἶνε μοῦ φαίνεται περιττὸ νὰ μὲ προσβάλλης.

ΜΠΕΣΣΥ: Καλά, παρντόν. Ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω... πῶς πάνε οἱ δουλειές σου!

ΚΩΣΤΑΣ (τὴν κυττάζει στὰ μάτια, σὰ νὰ θέλη νὰ μάθη ἀπ' τὸ βλέμμα της περισσότερα): Ἐπιμένεις νὰ μάθῃς;

ΜΠΕΣΣΥ (στεγνά): Φυσικά!

ΚΩΣΤΑΣ: Ὡραῖα! Οἱ δουλειές μου λοιπὸν πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα.

ΜΠΕΣΣΥ (ἐκπληκτη): Εἶπες τὴν ἀλήθεια!

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲν μποροῦσα παρὰ νὰ στὴν πῶ. (Σταθερὰ): Εἶχες ἀμφιβολία;

ΜΠΕΣΣΥ: Ναί.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί σ' ἔκανε ν' ἀμφιβάλλης;

ΜΠΕΣΣΥ: Ὅλη σου ἡ στάσις μαζί μου! Ἦταν ψεύτικη! Κι' ἐλεεινή!

ΚΩΣΤΑΣ: Μπέσσυ!

ΜΠΕΣΣΥ: Σὲ τρομάζει ποὺ τ' ἀκοῦς; Μήπως εἶνε κάτι ποὺ δὲν ξέρεις;... Γιατὶ μοῦκρυψες πὼς εἶσαι κατεστραμμένος; Καὶ γιατὶ μὲ κυνήγησες; Γιατὶ ἐπεδίωξες αὐτὸ τὸ γάμο! Δὲν ἀπαντᾶς; Νὰ στὸ πῶ ἐγώ! Γιὰ νὰ σωθῆς ἀπ' τὴν προῖκα! Γι' αὐτό!

ΚΩΣΤΑΣ (Παγωμένα): Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε;

ΜΠΕΣΣΥ: Τί σημασία ἔχει: (Μὲ πικραμένη εἰρωνεία): Μήπως δὲν τὸ παραδέχεσαι;

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ συντριβή): Τὸ παραδέχομαι!... (Κόνει δυὸ βήματα καὶ ἀρχίζει νὰ μιλῆ σιγά): Ξεκίνησα μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Τὸ ὁμολογῶ. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς δὲν μ' ἄρεσες βέβαια... Εἶσαι ὄμορφη, χαριτωμένη... Μὲ τράβηξες... Μά... Εἶνε ἄσχετο αὐτό. Ὁ σκοπός μου ἦταν πραγματικὰ νὰ σωθῶ παίρνοντας τὴν προῖκα. Μὰ σιγὰ - σιγὰ... ἄρχισα νὰ νοιάθω γιὰ σένα...

ΜΠΕΣΣΥ (μὲ τὸ ἴδιο πάντα πικραμένο ὕφος): ...Μιὰ τρελλὴ ἀγάπη, ἔ; Ἐνα... παράφορο αἴσθημα;... Θὰ εἶνε καλύτερα νὰ παραιτηθῆς ἀπ' τὸ ρόλο σου πιά!... Εἶνε σκληρὸ νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐξακολουθήσῃς!... (Σηκώνεται). Κι' ὁ πατέρας μου... εἶνε τὸ ἴδιο, κατεστραμμένος σὰν κι' ἐσένα. Καὶ... χειρότερα ἴσως! Εἶνε γεμάτος χρέη. Ὅλες του οἱ ἐλπίδες ἦταν αὐτὸς ὁ γάμος, ποὺ μοῦ ζήτησε νὰ τὸν κάνω γιὰ νὰ τὸν σώσω!... Ναί!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια! Δὲ δυσκολεύτηκα βέβαια νὰ δεχτῶ... Ἡ θυσία ἦταν ἀνύπαρκτη, ἀφοῦ ἐσὺ μ' ἄρεσες!...

ΚΩΣΤΑΣ (στὴν ἀρχὴ τὴν ἀκούει μὲ κατάπληξι καὶ σιγὰ - σιγὰ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται μιὰ συγκινημένη χαρά): Ὥστε... Μὰ τότε λοιπόν!... δὲν ἔχεις κανέναν λόγο νὰ μὴ μὲ πιστέψῃς! Ἂν ἐγὼ σοῦ πῶ... πως ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν πιὰ γιὰ μένα καμμία σημασία, κι' ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω, δὲ μπορεῖς νὰ νομίσῃς πὼς πάλι τὸ λέω ἀπὸ συμφέρον!

ΜΠΕΣΣΥ (τὸν κυττάζει μὲ θουρκωμένα μάτια): Μ' ἀγαπᾶς, λοιπόν:

ΚΩΣΤΑΣ (τὴν ἁρπάζει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του): Μπέσσυ!... Μοῦ εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα!

ΜΠΕΣΣΥ (σὲ λίγο): Ἂς μὴν ποῦμε τίποτα σὲ κανέναν. Ἂς τὸ ξεχάσωμε κι' ἐμεῖς. Θὰ ζήσωμε φτωχά, μὰ εὐτυχισμένα...

ΚΩΣΤΑΣ (μὲ ἐνθουσιασμό): Ναί! Ἡ ἀγάπη σου θὰ μοῦ δώσῃ καινούργιο θάρρος γιὰ τὴ ζωή. Ἔχω μεγάλη πίστι στὴ δύναμι ποὺ θὰ παίρνω ἀπ' τὰ μάτια σου!... Δὲν μὲ τρομάζει καθόλου τὸ μέλλον!

ΜΠΕΣΣΥ: Οὔτε ἐμένα!... Στὸν πατέρα... (Σκέπτεται λίγο). Στὸν πατέρα θὰ πῶ ἁπλᾶ πὼς ἔχασες τὴν περιουσία σου... μὰ ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χωρίσωμε...

Α ὐ λ α ί α

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

⁂ Τὸ «δημοψήφισμα τῆς μόδας», ποὺ ὀργανώνουν κάθε χρόνο οἱ μεγάλοι ράφτες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀνέδειξε ὡς κομψότερους ἄνδρες τὸν Ἄδολφο Μανζού, τὸν γνωστὸν κινηματογραφικὸ ἀστέρα, καὶ τὸν κ. Κόρντελ Χάλλ, ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ποὺ θεωροῦνται ὡς οἱ δυὸ κομψότεροι δανδῆδες τοῦ Νέου Κόσμου.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Δ. ΨΑΘΑΣ

Σύμφωνα μὲ τὰς διαταγὰς τῆς Σουσοῦς, ἡ ἀλληλογραφία ἐρχόταν κάθε μέρα ἐπὶ δίσκου. Γινόταν σχεδὸν ὁλόκληρη ἱεροτελεστία — ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἔβλεπε στὸν κινηματογράφο. Ἐλλείψει ὑπηρέτου μὲ λιβρέαν ἐρχόταν ἡ ὑπηρέτρια ἅπλωνε μπροστά της τὸν ἀσημένιο δίσκο καὶ ἡ μαντὰμ ἅπλωνε μὲ νωχέλειαν τὸ χέρι νὰ πάρῃ τὸ γράμμα ἢ τὰ γράμματα.

Ἡ ὥρα τῆς ἀλληλογραφίας

Καὶ ὅταν δὲν ὑπῆρχε τίποτε; Ἐδῶ εἶνε τὸ περίεργον. Ὑπῆρχε ἡ ὥρα. Καὶ ἐμφανιζόταν ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὸν δίσκο ἁπλωμένο. Ἔρριχνε ἡ Σουσοῦ μιὰ ματιά, ἔβλεπε τὸν δίσκο ἄδειο καὶ ἐψιθύριζε μὲ ἀσύγκριτη ἐπιβλητικότητα:

— Δὲν ἔχομε ταχυδρομεῖον;

— Ὄχι, μαντάμ.

— Εὐτυχῶς.

Εὐτυχῶς θὰ πῇ ὅτι ἐκουραζόταν τάχα νὰ διαβάζῃ τὰ γράμματα καὶ ἦταν εὐτυχὴς ὅτι δὲν τὴν ἐνωχλοῦσαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐννοεῖται ὅτι στὴν πραγματικότητα εἶχε γράμματα στὴ χάση καὶ στὴ φέξη καὶ ἐδεχόταν ἀσμένως τὸ κάθε τί ἀπὸ ὁποιονδήποτε καὶ ἂν προήρχετο. Λέγεται μάλιστα ὅτι καμμιὰ φορὰ ἔγραψε ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της διάφορες ἐπιστολὲς καὶ διέταξε τὴν ὑπηρέτρια νὰ τὶς φέρῃ τὴν ὥρα ποὺ εἶχε κόσμο στὸ σπίτι:

— Πάλι γράμματα;

— Πάλι, κυρία.

— Ἄφησέ με, καϋμένη. Δὲν ἔχω ὄρεξις. Τὰ διαβάζω ἀργότερα.

Καὶ ὕστερα γυρίζοντας στοὺς ἄλλους:

— Πρέπει νὰ πάρω ἕνα γραμματέα. Δὲν μπορῶ ἐπὶ πλέον νὰ παρακολουθῶ τὴν ἀλληλογραφία. Τί φλύαρος ποὺ εἶνε ὁ κόσμος!

Αὐτὰ συνέβαιναν συνήθως. Μιὰ μέρα ὅμως τὴν ὥρα τῆς ἀλληλογραφίας ἐπῆρε ἡ Σουσοῦ μιὰ ἐπιστολή, ποὺ ἔκανε τὶς τρίχες της νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ κατάπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν. Τὴν ἄνοιξε μὲ νωχέλειαν, ἐπέταξε τὸν φάκελλο μὲ κουρασμένο ὕφος — ὥσὰν νὰ εἶχε διαβάσει ἄλλες ἑκατὸ πρὶν ἀπ' αὐτὴ — ἀλλὰ μόλις ἄρχισε νὰ διαβάζῃ, τὰ ἔχασε. Πρῶτα ἐκιτρίνισε. Ὕστερα ἐπρασίνισε· Ὕστερα ἔγινε κόκκινη σὰν παντζάρι. Ἰδοὺ τί ἔλεγε τὸ γράμμα:

«Μαντάμ,

»Σᾶς ἐκτιμῶ ἀπείρως ὥστε θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸν ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς ἀγνοεῖτε. Πρόκειται περὶ τοῦ συζύγου σας κ. Μηνᾶ, ὁ ὁποῖος σᾶς ἀπατᾶ κατὰ ἕνα τρόπον ἀναιδῆ καὶ ἀξιοθρήνητο. Δὲν θέλω νὰ πιστέψετε πὼς εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς συνήθεις κακοήθεις ἀνωνυμογράφους ποὺ ἐνσπείρουν ζιζάνια μεταξὺ τῶν ἀνδρογύνων. Ἐὰν θέλετε νὰ συλλάβετε τὸν κ. Μηνᾶν ἐπ' αὐτοφώρῳ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε τὴν προσεχῆ Πέμπτην, ὥρα 6 μ.μ. εἰς τὴν ὁδὸν Ἐμμανουὴλ Μπενάκη, ἀριθμὸς τάδε, ὅπου καὶ θὰ τὸν συναντήσετε μετὰ τῆς ἐρωμένης του. Ὁ κ. Μηνᾶς διατηροῦσε ἐκεῖ γκαρσονιέρα πρὸ τοῦ γάμου καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν διατηρῇ μετὰ τὸν γάμο του, ἐκθέτων ἔτσι τὴν τιμὴν μιᾶς κυρίας καθὼς πρέπει.

»Διατελῶ μὲ βαθυτάτην τιμήν,

»Ἕνας φίλος σας».

Ἔτρεμε ἡ Σουσοῦ. Ἦταν ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της. Πρὸς στιγμὴν τῆς ἦλθε νὰ πετάξῃ ἔξω κλωτσηδὸν τὸν ἀναιδέστατον αὐτὸν Μηνᾶν. Ὕστερα ὅμως καλοσκέφθηκε τὸ πρᾶγμα. Συνεκραταήθη. Ἐμελέτησε τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ εἶπε νὰ κάνῃ ὑπομονήν, νὰ πάῃ ἐπὶ τόπου καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ νὰ κανονίσῃ τὴν θέσιν της. Ὅταν ὅμως τὸ μεσημέρι τὸν εἶδε ἐπιστρέφοντα καὶ σφυρίζοντα ἀναιδέστατα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἀπολύτως. Τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα ἀξιοπρεπῶς ὀργίλον καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλάξ!

— Γιατί, Σοῦζη;

— Ἠλίθιε!

— Μὰ τί ἔπαθες;

— Τίποτε.

Ἐβρόντησε. Ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησε παραπάνω. Κατέβαλε ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν νὰ κάνῃ ὑπομονὴν καὶ τὸ ἐπέτυχε. Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς ὅσο τὸν κυττοῦσε, τόσο ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της καὶ γινόταν θηρίο. Ἔτσι καθὼς ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι καὶ πάλι τοῦ ἐπέταξε τὸ ἀξιοπρεπὲς αὐτὸ μονολεκτικὸν ἐπίθετον:

— Γελοῖε!

— Μὰ, Σούζη!...

— Ἀναιδέστατε!

— Γιατί;

— Τίποτε

— Μὰ πῶς τίποτε; διεμορτυρήθη ὁ ἀξιότιμος κ. Μηνᾶς, ποὺ ἔκανε τάχα πὼς ἐθύμωνε ἀπ' αὐτά. Μὲ ὁρίζεις τόση ὥρα καὶ δὲν μοῦ δίνεις ἐξηγήσεις.

Ἡ Σουσοῦ ξεροκατάπιε. Τοῦ ἔριξε ἕνα κεραυνοβόλο βλέμμα, ὕστερα σκεπτομένη τὴν ἀξιοπρέπειά της συνεκράτησε τὴν ὀργὴ καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἐπιβλητικὸ ὕφος:

— Ἀπέντερε.

— Μὰ, Σούζη...

— Ξέρεις ὅτι ἐὰν σὲ διώξω θὰ εὑρεθῆς στὸν δρόμο καὶ δὲν θὰ ἔχῃς νὰ φᾷς,

— Ἐγώ;

— Ἐσύ.

— Εἶσαι κοτσυπληκτική, Σούζη

— Σιωπή, πενηρέ!

— Ἐγὼ πονηρός;

— Ἀναίσθητε! Ἐξέχασες ὅτι σὲ ἐπῆρα ἐδῶ μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ σὲ ἐμάζεψα, σὲ ἔντυσα, σὲ ἐτάισα, σοῦ ἔδωσα τὸ ὄνομά μου, διότι σήμερις λέγεσαι ἡ σύζυγος τῆς κ. Σουσοῦς καὶ σὲ ἐκτιμᾷ ὁ κόσμος καὶ ἐπῆρες ἀξίαν ἀπὸ ἐμένα, παρὰ μοῦ κάνεις καὶ πὼς δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος! Βλάξ!

Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις, ἐγκατέλειψε τὸ τραπέζι ἡ Σουσοῦ καὶ ἀπεσύρθη στὰ διαμερίσματά της ἀφίνουσα πάλιν ἐμβρόντητον τὸν κ. Μηνᾶν.

Μάτι δὲν ἔκλεισε ἐλη τὴ νύχτα ἡ Σουσοῦ. Ἀφοῦ ὅμως τῆς ἔφυγε ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἀφοῦ ἐξητμίσησαν τὰ πρῶτα νεῦρα της, ἐμελέτησε ἀκόμα καθύτερα τὸ πρᾶγμα:

— Νὰ πάω νὰ τὸν συλλάβω; Ἐγώ; Μία κυρία καθὼς πρέπει; Ζαμαί! Αὐτὰ τὰ κάμνουν οἱ πτωχὲς γυναικοῦλες! Οἱ τσοκαρίες!

Κι' ὕστερα:

— Μὲ ἠπάτησε ὅμως ὁ σαχλός!

Καὶ κατόπιν:

— Δὲν τοῦ φθάνω ἐγώ; Μήπως καὶ τυχὸν εὑρῆκε καλύτερη ἀπὸ ἐμένα; Ἀστεῖο πρᾶμμα! Νὰ ἔχῃ μιὰ γυναῖκα ἀριστοκράτις καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὶς τσοκαρίες!

Καὶ πάλι ἐπανήρχετο:

— Νὰ πάω ἐγὼ στὴν γκαρσονιέρα, νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα, νὰ μαζευτῇ ὁ πτωχὸς κόσμος, τίποτις σκύλοι, τίποτις γάτες, νὰ γίνω θέατρο στὸν δρόμο! Ἐγώ! Ζαμαί! Αὐτὰ τὰ ποάμματα δὲν συμβαίνουν στὴν ἀριστοκρατία.

Στὴν ἀριστοκρατία — ἐπίστευε ἀκραβάντως ἡ Σουσοῦ — τὰ πράγματα συμβαίνουν κάπως διαφορετικά. Ἐχρειάσθηκε νὰ ἐγκύψῃ βαθύτερα στὸ ζήτημα γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Ἔχει ὁ κύριος ἐρωμένη; Ἀστεῖο πρᾶμμα! Παίρνει καὶ ἡ κυρία ἐρωμένο! Ἄλλως τε οἱ ἐρωμένοι εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ πολυσὶκ καὶ ἀν-δοὺκ καὶ κὸμ - �il - φὼ ποὺ λέει ὁ λόγος.

Ἐκδίκησις!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς ἄρεσε. Καὶ ἀπορροῦσε, μάλιστα, πῶς μπόρεσε νὰ θυμώσῃ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Μόνον στὸν Μπύθουλα οἱ κύριοι εἶνε ἀφωσιωμένοι στὶς γυναικοῦλες — πτωχοὶ ἄνθρωποι! — καὶ οἱ γυναικοῦλες τρέμουν τοὺς συζύγους.

Συμπέρασμα:

Ἔπρεπε νὰ ὁρεθῇ τὸ ταχύτερον ἐρωμένος! Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν τόσο εὔκολο ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Σουσοῦ.

— Οἱ ἄντρες μὲ σέβονται οἱ σαχλοί! Σοῦ λένε μιὰ τέτοια ἀριστοκράτις πὼς νὰ τὴν κατακτήσω;

Διότι ὁποιον ἐκυπτοῦσε ἐρωτύλως ἐγύριζε ἄλλοῦ τὸ βλέμμα. Καὶ ἡ ἀξιέραστη δέσποινα τῆς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ ἀπέδιδε τὴν συμπεριφορὰν αὐτὴν στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐτολμοῦσε κανεὶς νὰ βάλῃ στὸ μυαλό του ἐλπίδα τόσο τολμηράν! Κάποτε ὅμως, τέλος πάντων, κατώρθωσε νὰ ψωνίσῃ ἕναν νεαρὸν ἐκεῖ στοῦ Ζωναρᾶ. Τῆς τὸν ἐσύστησαν. Τοῦ ἔκανε τὰ γλυκὰ μάτια ἡ Σουσοῦ. Ἐπαγγελματίας ζιγκολὸ καθὼς ἦταν, ἀντελήφθη χρῆμα καὶ ἐδέχθη προθύμως τὸν ἔρωτά της. Ἡ Σουσοῦ τὸν ἐκάλεσε στὸ σπίτι της. Καὶ ἐκεῖ — ἀναιδέστατα — ἄρχισε τὶς ἐρωτοτροπίες.

— Βλάξ!

— Πῶς;

— Γελοῖε!

— Ἐγώ;

— Σαχλούτσικε!

— Μὰ, κυρία μου, πῶς μοῦ μιλᾶτε ἔτσι; Γι' αὐτὸ μὲ φώναξατε στὸ σπίτι σας;

Αὐτὰ ὅμως ἦταν τὰ χωρατὰ τῆς μαντὰμ Σουσοῦς. Ἀνέρασθη στὸ βάθος της, ἀνίδεη ἀπὸ αἰσθήματα, δὲν ἤξερε πῶς νὰ φερθῇ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή. Μὲ κινήσεις τρυφερώτατα ἀγαρμπες τοῦ τραβοῦσε τὴ μύτη, τὸν τσιμποῦσε στὸ σαγόνι, τοῦ τραβοῦσε τὸ αὐτὶ καὶ χαϊδευόταν τόσο ἀγαρμπα, ὥστε ἐθύμιζε κάτι ἡλικιωμένους γάτους ποὺ ξαναμωραίνονται στὰ γεράματα καὶ παίζουν μὲ τὶς κουδαρίστρες.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. Τόσο - τόσο θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ, διάβολε! Ἀλλὰ ἤθελε νὰ κάνῃ ἔρωτα ἀριστοκρατικόν. Ἀξιοπρεπῆ. Ἔρωτα τῆς σειρᾶς της. Τοῦ καλοῦ κόσμου:

— Κοσόν!

— Μουά;

— Βουϊ!

— Ἕνα φιλάκι;

— Νό - νό νό! Εἶσαι καὶ νοστιμούλης ὅμως, πτωχέ! Ἔχεις λεπτά;

— Πῶς!

— Ψεύτη!

— Ἔ, ὄχι δὰ, χρυσῆ μου! Τόσο - τόσο νομίζεις πὼς εἶμαι ἀπένταρος; Ἄχ, ἐσεῖς οἱ πλούσιες κυρίες πῶς βλέπετε τὸν ἄλλο κόσμο. Σὰν μυρμήγκια.

— Βουϊ.

— Καὶ τὸ λέτε!

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 48)

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

ΘΑ ΦΥΓΩ!

Ένα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι» ποὺ προφέρονται σὲ μιὰν ἀκατάλληλη στιγμὴ εἶνε ἱκανὰ νὰ φέρουν ὁλέθρια ἀποτελέσματα στὶς σχέσεις ἑνὸς ζευγαριοῦ.

Μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ἕνα ἀγεφύρωτο χάσμα!

Θέλω νὰ πῶ, πὼς ἀρκεῖ πολλὲς φορὲς καὶ μιὰ μονάχα λέξις νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν χαρακτῆρα, τὸ πραγματικὸ ψυχικὸ περιεχόμενον, τὰ αἰσθήματα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Δὲν εἶνε ἐπομένως διόλου περίεργο νὰ δῇ κανεὶς μιὰ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ φωλιάζει στὴν ψυχὴ ἑνὸς ἢ μιᾶς, νὰ γκρεμίσῃ σὲ μιὰ καὶ μόνο στιγμή, καὶ τὸ γκρέμισμα αὐτὸ νὰ τὸ ἔχουν ἐπιφέρει δυὸ λόγια ἢ ἔστω καὶ ἕνα ποὺ ἐπρόφεραν τὰ χείλη τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο.

Ἀφορμὴ στὸ σημερινό μου σημείωμα μοῦ δίνει ἡ ἀφήγησις τοῦ παρακάτω ἐπεισοδίου, ποὺ μὲ πικρία μοῦ ἔκαμε μιὰ καλή μου φίλη.

«Τὸν ἀγαποῦσα, μοῦ εἶπε, καὶ ἐπίστευα ὄχι βέβαια πὼς μ' ἀγαποῦσε ὅσο κι' ἐγώ, πάντως ὅμως ὅτι εἶχε ἕναν καλλιεργημένο ψυχικὸν κόσμο, μιὰ καρδιὰ στὴν ὁποίαν μποροῦσε νὰ ἔχουν θέσι ἡ τρυφερότης, ὁ πόνος, ἡ εὐγνωμοσύνη — συναισθήματα ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχουν σὲ κάθε ἀνθρώπινη καρδιά, ἀφοῦ τὰ θλέπομε νὰ ὑπάρχουν καὶ σ' αὐτὰ τὰ ζῶα.

»Ὅπου, ξαφνικὰ καὶ ἀναπάντεχα, εἶδα τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ σὲ ὅλη της τὴν γυμνότητα. Οὔτε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ συναισθήματα δὲν ὑπάρχει μέσα σ' αὐτήν. Καὶ τὸ εἶδα ὅταν, σὲ μιὰ στιγμὴ κινδύνου καὶ διὰ τοὺς δύο μας, τοῦ ἔξέφυγαν αὐτὰ τὰ λόγια: «Θὰ φύγω!» Δὲν τὸν ρώτησα κἂν: «Κι' ἐμένα ποῦ θὰ μ' ἀφήσῃς;» Τὸ θεώρησα περιττόν. Μόνο, τοῦσα τὸ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ πλάσμα, τὸ γυμνὸ ἀπὸ κάθε ψυχικὴν εὐγένειαν, νὰ κοίτεται μπροστά μου».

«Θὰ φύγω!» Πόσο χαρακτηριστικὲς εἶνε αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μπροστὰ στὸν κίνδυνο δὲν βλέπει παρὰ τὸ τομαράκι του! «Θὰ φύγω!» ὄχι «Θὰ φύγωμε!»

Στὶς στιγμὲς ὅμως τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἀσφαλείας, δὲν ἐδίστασε νὰ μπῇ στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας καὶ νὰ δεχθῇ ἐκ μέρους της κάθε ἐκδίλωσι ἀγάπης, αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας — τὴν ἐπέβαλε.

Τότε, τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας τὸν ἔκανε νὰ εἶνε τρυφερὸς καὶ νὰ λέῃ· «Θὰ κάνωμε!» «Θὰ πηγαίνωμε». «Θὰ παίρνωμε» κτλ. Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ «θ ἀ» δηλαδὴ, συμπεριλάμβανε καὶ ἐκείνην, γιατὶ ὑποτίθεται πὼς ἔζουσε κοντά της στιγμὲς εὐχάριστες. Ἔ, λοιπόν, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸν κίνδυνο, ἀποκαλύφθηκε πὼς μέσα στὴν ψυχή του δὲν ἐφώλιαζε οὔτε κἂν καὶ αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, γιὰ τὶς εὐχάριστες στιγμὲς ποὺ τοῦ ἐχάρισε.

Δὲν εἶνε δὲ διόλου ἀπίθανον ὅταν αὖριο ἐκλείψῃ ὁ κίνδυνος καὶ τὰ πράγματα ἐπανέλθουν στὴν προτέρα τους γαλήνη, νὰ μεταχειρισθῇ πάλι τὸν πληθυντικὸ ὁ ἀξιοθρήνητος ἥρως τοῦ ψυχικοῦ γκρεμίσματος τῆς γυναίκας αὐτῆς.

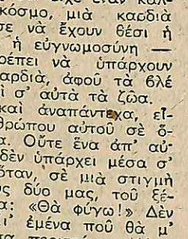

Μὰ τότε, φαντάζομαι πὼς κι' ἂν θελήσῃ ἐκείνη, ἂν κατορθώσῃ καὶ ἀναστηλώσῃ μὲ τὸ ὑπάρχον ὑλικὸν τὸ παλάτι τῶν ὀνείρων της, τὸ παλάτι αὐτὸ θὰ διατηρήσῃ κάπου μιὰ ρωγμή, πάντοτε ἐπικίνδυνη!

ΕΥΑ ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ γεννήθηκε στὸ Παρίσι στὴν λαϊκὴ συνοικία τοῦ Μελιμοντάν. Πότε; Δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ πῇ. Ξέρομε ὅμως πὼς ὑπηρέτησε στρατιώτης τὸ 1913... Ὥστε...

Ὅποιος εἶδε τὸν Μωρὶς ἔστω καὶ σὲ μιὰ μονάχα ταινία του θὰ δυσκολευτῇ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο καὶ τὸ ἀδιάπτωτο κέφι εἶνε στὸν ἰδιωτικό του βίο βαρύθυμος καὶ μελαγχολικός, ἀγέλαστος καὶ φιλέρημος, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Μωρὶς εἶνε νευρασθενὴς καὶ ὑποχοντριακός.

Γιατί αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις; Γιατὶ ὑπάρχει ἕνα τραγικὸ μυστικὸ στὴν ζωὴ τοῦ δημοφιλοῦς αὐτοῦ ἠθοποιοῦ. Ἕνα μυστικὸ ποὺ δὲν τὸ ἤξερε κανεὶς μέχρι πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυψε τελευταίως ἕνας δημοσιογράφος, στενὸς φίλος τοῦ Μωρίς. Μὲ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴ, θαυμάζει κανεὶς περισσότερο τὸν Μωρίς. Μὰ ποιὸ εἶνε ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸ αὐτό;

Ὁ θάνατος, ἕνας θάνατος ξαφνικὸς καὶ ἀπρόοπτος τὸν ἀπειλεῖ διαρκῶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Κάθε πρωῒ ποὺ ἀνοίγει τὰ μάτια του, ὁ Μωρὶς δὲν γνωρίζει ἐὰν τὸ βράδυ θὰ τὸν βρῇ ζωντανό!

Ὅταν βρισκόταν στὴν Ἀμερική, ὁ Σεβαλιὲ εἶπε μιὰ μέρα σ' ἕναν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο:

—Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ζῶ μιὰ ζωὴ δανεική. Μιὰ μέρα ὅμως τὸ δάνειο αὐτὸ θὰ ἐξαντληθῇ καὶ τότε... ἀντίο Μωρίς!..

Τὸ κοινὸν ποὺ ἀκούει τὸν Μωρὶς νὰ λέῃ μὲ ἀμίμητο μπρίο τὰ πολυάριθμα τραγουδάκια του, ἀγνοεῖ ὅτι ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς εἶχε πληγωθῇ σοβαρότατα στὴν ἀρχὴ τοῦ προηγουμένου πολέμου.

Δεκαεννέα ἀκριβῶς μέρες μετὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὁ Μωρὶς — ὁ ὁποῖος εἶχε δεχθῇ ἕνα θραῦσμα ὀβίδος κατάστηθα καὶ συνελήφθη μάλιστα καὶ αἰχμάλωτος— μετεφέρθη σ' ἕνα γερμανικὸ νοσοκομεῖο στὰ μετόπισθεν. Ὅταν ἔγινε καλὰ —τρόπος τοῦ λέγειν, γιατὶ οἱ γιατροὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ βγάλουν τὸ θραῦσμα— τὸν μετέφεραν στὸ στρατόπεδο τῶν αἰχμαλώτων. Ἐκεῖ, ἡ ὑπερβολικὴ ἀγγαρεία καὶ οἱ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες ἐχειροτέρεψαν τὴν κατάστασι τοῦ καλλιτέχνου.

Κατὰ τὸν δεύτερο χρόνο τῆς αἰχμαλωσίας του, ὁ Σεβαλιέ, ἀπελπισμένος, ἔκαμε ἕνα ἀπονενοημένο διάθημα γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Γαλλία. Τὸ διάθημά του αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωή. Ἐπλαστο γράφησε μερικὰ πιστοποιητικὰ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τὰ κατάφερε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἐπιτελεῖο ἄδεια νὰ μεταβῇ στὸ γαλλικὸ στρατόπεδο ὡς... Ὁλλανδὸς νοσοκόμος.

Ἐὰν τὸν ἀνεκάλυπταν, θὰ τυφεκιζόταν ἐπὶ τόπου. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν λυπήθηκε καὶ ἔτσι ὁ Μωρὶς ξαναβρήκε ἕνα πρωῒ τὸ ἀγαπημένο του Παρίσι. Ἐζήτησε φυσικὰ ἀμέσως νὰ τὸν κυττάξουν οἱ γιατροὶ καὶ τότε ὅλοι τοῦ ὡμολόγησαν ὅτι ἡ κατάστασίς του ἦταν σοβαρά, σχεδὸν ἀπελπιστική. Ἐὰν τοῦ ἔκαναν ἐγχείρησι, δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ ἐλπὶς στὶς χίλιες νὰ ζήσῃ.

Ἐπάνω στὴν ἀπελπισία του, ὁ Μωρὶς ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Μέτωπο, οἱ στρατιωτικοὶ γιατροὶ ὅμως τὸν ἀπήλλαξαν κάθε στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Συγχρόνως οἱ γιατροὶ κατεδίκασαν τὸν Μωρὶς σὲ μιὰν ἀκινησία ποὺ τὸν ἀπέλπιζε. Τέλος, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν μονότονη ζωή του, ὁ Μωρὶς ἀποφάσισε νὰ ἀψηφήσῃ τὶς συμβουλὲς τῶν γιατρῶν του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ θέατρο, στὸ ὁποῖον εἶχε τόσες ἐπιτυχίες πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Ἀγαποῦσε τὸ Μιοῦζικ-χώλ. Τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους τὸν ἐμεθυσαν. Καὶ ἀφοῦ κατέκτησε καὶ πάλι τὸ Παρίσι, ἔφυγε ἕνα πρωῒ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἀποκτήσῃ παγκόσμια δόξα.

Σήμερα ὁ Σεβαλιὲ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δημοφιλεῖς καλλιτέχνες τοῦ κόσμου. Εἶτε τὸν θαυμάζει κανείς, εἴτε δὲν τὸν θαυμάζει, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Μωρὶς ἀποτελεῖ ξεχωριστὴ καλλιτεχνικὴ μορφή. Ἡ σιλουέττα του, τὸ βλάμικο ὕφος του, τὸ χαμόγελό του, ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἐξυπνάδα του, γοητεύουν ὄχι μόνο τὶς αἰσθηματικὲς μιντινέττες τοῦ Παρισιοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ κοινὸν τῶν μακρυνῶν πόλεων τῆς Σενεγάλης καὶ τῆς Ἰνδοκίνας.

Ὅταν παίζῃ, ὁ Μωρὶς ἔχει ἕνα κέφι διαβολεμένο ποὺ μεταδίδεται σὰν ἠλεκτρισμὸς στὴν αἴθουσα. Μόλις ὅμως ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι του, τὸ μέτωπό του ρυτιδώνεται καὶ ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός του θολώνει. Μιλᾷ μὲ μονοσύλλαβα, δὲν χαμογελᾷ, ἀποφεύγει τὸν κόσμο, εἶνε νευρικός, ἀπότομος, ὀξύθυμος.

Μερικοὶ ποὺ ἔκριναν ἐπιπόλαια τὰ πράγματα, τὸν κατηγόρησαν ὅτι εἶνε ἐγωϊστής, ὑπερήφανος καὶ ὅτι ἔχει σχῆματίσει μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ ὁ Μωρὶς δὲν θέλησε ποτὲ νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ νύξι γιὰ τὴν ἀγωνία στὴν ὁποίαν ζῇ καὶ γιὰ τὴν μοιραία ἀπειλὴ ποὺ κρέμεται πάντοτε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς ποὺ διασκεδάζει μὲ τὸ παῖξιμό του ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμο εἶνε ἕνας δυστυχής, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ καμμιὰ χαρὰ στὴν ζωή του.

Μέχρι σήμερον ὅλα τὰ φίλμ τοῦ Σεβαλιὲ ἦσαν εὔθυμα καὶ ἐσκόρπιζαν κατὰ τὴν προβολή τους ἄφθονο καὶ ἀβίαστο γέλιο. Ποιὸς δὲν θυμᾶται ἔστω καὶ μόνο μερικὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες του ἐπιτυχίες; Ὁ μεγαλύτερος θρίαμβός του ἦταν ἀσφαλῶς ἡ «Εὔθυμη χήρα», φίλμ τὸ ὁποῖο ἐγύρισε στὴν Ἀμερικὴ μὲ παρτεναὶρ τὴν Ζαννὲτ Μακντόναλντ. Ἀλλὰ ἔκτος ἀπὸ τὰ φίλμ ποὺ ἐγύρισε στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Σεβαλιὲ ἐγύρισε μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὸ Παρίσι μερικὰ χαριτωμένα φίλμ: «Μὲ τὸ χαμόγελο», «Ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας» κλπ.

Ὁ Σεβαλιὲ ἐτελείωσε πρὸ μηνὸς τὸ πρῶτο του δραματικὸ φίλμ. Πρόκειται περὶ τοῦ φίλμ «Παγίδες» τὸ ὁποῖον σημειώνει σήμερον μεγάλην ἐπιτυχία σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες

ΛΙΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

Ἀληθινὴ ἱστορία μιᾶς συμπτώσεως

Μὲ ρωτᾶτε πῶς γνωρίστηκα μ' αὐτὴν τὴν γοητευτικὴ γυναῖκα καὶ πῶς συμβαίνει νὰ μοῦ εἶνε τόσο πιστή.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου:

Ἦταν μιὰ ὡραία ἀνοιξιάτικη ἡμέρα. Ἐπέστρεφα ἀπὸ μιὰν ἐκδρομὴ καὶ ἤμουν ὁ μόνος ἐπιβάτης στὸ διαμέρισμα τοῦ μικροῦ προαστειακοῦ σιδηροδρόμου. Ἑτοιμαζόμουν νὰ ξαπλωθῶ λιγάκι, ὅταν σὲ μιὰ στάσι πρὸ τοῦ σταθμοῦ Τρέπτοβ ἀνέβηκαν δυο νέοι ἐπιβάται: ἕνας νέος εἰκοσιπέντε χρόνων καὶ μιὰ χαριτωμένη ξανθὴ τσαχπινούλα.

Ἐκάθησαν κοντὰ-κοντά, σχεδὸν ἀγκαλιασμένοι. Ἐγὼ τοὺς ἐπρόσεχα καὶ τοὺς ἐσυμπάθησα ἀμέσως. Ἡ ξανθούλα μιλοῦσε συνεχῶς καὶ χαμογελοῦσε. Ὁ νέος δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κυττάζῃ κσὶ κάπου-κάπου νὰ τὴν φιλᾷ στὸ μάγουλο καὶ νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά.

Ξέρετε, στὸ Βερολῖνο οἱ ἐρωτευμένοι δὲν ἐνοχλοῦνται καὶ τόσο ἀπὸ τὴν παρουσία τρίτων.

Σὲ λίγο, ἦρθε ὁ εἰσπράκτωρ.

Ὁ νέος ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του καὶ τοὺδωσε ἕνα νόμισμα τῶν 20 μαρκων.

Ὁ εἰσπράκτωρ δὲν εἶχε ρέστα καὶ μοῦ ζητησε ἐὰν μποροῦσα νὰ τοῦ χαλάσω ἕνα εἰκοσάρικο. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ξανθούλα ἔδωσε στὸν εἰσπράκτορα ἕνα μάρκο κι' ἔτσι ὁ νέος πῆρε τὰ δύο εἰσιτήρια καὶ τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Μετα ἐξακολούθησαν νὰ ἐρωτοτροποῦν.

Σὲ κάποιον σταθμὸ καὶ καθὼς ἡ νέα ἐκύτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο, τὴν εἶδα μὲ μιᾶς νὰ ταράζεται καὶ νὰ τὰ χάνῃ. Ἦρθε κι' ἐκάθησε ἀπέναντί μου. Τώρα ἔβλεπα τὸν νέο νὰ κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὴν ἐφημερίδα ἀνοιχτὴ ὥστε νὰ κρύβεται τὸ πρόσωπό του.

Ἕνας κύριος πενηντάρης, παχύς, φαλακρός, μὲ ἕνα χονδρὸ πούρο στὸ στόμα, μπῆκε κι' ἐδιάλεξε τὴν πιὸ ἀναπαυτικὴ γωνιά, ἀλλὰ μὲ μιᾶς τὸ καλοκάγαθο πρόσωπό του ἀγρίεψε.

—Πῶς! Ἰωάννα ἐσὺ ἐδῶ;

Κι' ἐσηκώθηκε κι' ἐκάθησε κοντά της.

—Ἄχ! Ἐσύ, Κάρλ;!

—Ὅπως βλέπεις Τὸν σύζυγό του κανεὶς μόνο στὸν τάφο μπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἔκαμε στ' ἀστεῖα καὶ ἡ Ἰωάννα ἐγέλασε δεβιασμένα.

Δὲν μποροῦσα ποτὲ νὰ φανταστῶ ὅτι αὐτὸς ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ σύζυγος τῆς χαριτωμένης καὶ τόσο νέας ξανθούλας

Θὰ εἶχαν τοὐλάχιστον 25 χρόνια διαφορά.

—Μὰ... ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, Ἰωάννα;

—Ποιὸς... ἐγώ;

—Ἀσφαλῶς στὴ θεία Μάρθα θὰ πήγες.

—Βέβαια... ναὶ... φυσικὰ... στῆς θείας Μάρθας ἤμουνα. Τόσον καιρὸ εἶχα νὰ τὴν δῶ. Μοῦ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε ὅτι ἦσουν ἐκεῖ.

—Ναί, ξέρω... σοῦ τηλεφώνοῦσε μόλις ἔφθανα.

—Ἡ καύμενη ἡ θεία Μάρθα ἦταν τόσο ταραγμένη. Μὰ καὶ τέτοιο ἀτυχημα ἀλήθεια.

—Ναὶ. τί δυστυχία!...

—Μὰ στ' ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας;

Ἡ Ἰωάννα ἀνοιξε ἐκπληκτη τὰ μάτια της. Δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστη ἰδέα περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

—Ὄχι..! φαντάζομαι ὅτι θὰ γίνῃ..., εἶπε δειλὰ-δειλά.

—Ἦταν ὁ γιατρὸς ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐπίσκεψί σου;

—Ναί... βέβαια, ἀλλ' ὁ γιατρὸς δὲν θρῆκε τὴν κατάστασι ἀπελπιστική.

—Ἡ Μάρθα μοῦλεγε στὸ τηλέφωνο ἐὰν ὡς τὸ βράδυ δὲν καλυτερεύσῃ ἡ κατάστασις, θὰ παρακαλέσῃ τὸν γιατρὸ νὰ τὸ δηλητηριάσῃ.

—...Δηλητηριάσῃ;!...

—Ἀσφαλῶς, γιατί νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι τὸ καῦμένο τὸ σκυλάκι;

Ἡ Ἰωάννα ἀνέπνευσε ἀνακουφισμένη.

—Ξέρεις, ἐγὼ ὑπέδειξα τῆς θείας νὰ μὴ τὸ δηλητηριάσουν. Ποιὸς ξέρει, ἴσως ὡς τὸ βράδυ νἄχῃ γίνει καλά.

—Μὰ τί λὲς τώρα; Τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἔκοψε τὰ πόδια καὶ θὲς τώρα νὰ φυτρώσουν ὡς τὸ βράδυ καινούργια;

Βρῆκε εὐκαιρία ἡ Ἰωάννα νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον τῆς τροχαίας, γιὰ τὴν ὀπροσεξία τῶν σωφὲρ καὶ μιλοῦσε, μιλοῦσε, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ταραγμένη... Ὁ ἄντρας της τῆς ἐχαϊδεψε τὰ μαλλιὰ καὶ τότε ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα ὕφος τόσο παραπονιάρικο! Σὰν ἕνα παιδάκι ποὺ τοῦ ἁρπάζουν τὸ καλύτερό του παιχνίδι.

—Πότε ἔφυγες ἀπ' τὸ σπίτι; ρώτησε ὁ χονδρὸς κύριος.

—Ἀμέσως μόλις ἔφυγες ἐσύ...

—Θυμήθηκε τοὐλάχιστον ἡ θεία νὰ σοῦ δώσῃ νὰ φᾷς;

—Κάτι πῆρα, γιατὶ αὐτὴ ἀπ' τὴν στενοχώρια της δὲν ἔτρωγε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπαίνει ὁ ἐπιθεωρητής.

Ἐκοντολάρησε τὸ εἰσιτήριο τοῦ νέου, μετὰ τὸ δικό μου τοῦ χονδροῦ κυρίου καὶ ἅπλωσε τέλος τὸ χέρι του πρὸς τὴν νέα γυναῖκα.

—Ἄχ! Ἀκόμα δὲν ἔβρεσα εἰσιτήριο, εἶπε κοκκινίζοντας.

—Ποῦ λοιπὸν ἀνεβήκατε; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἐπιθεωρητής.

—Στὸ Τρέπτοβ, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα.

—Στὸ Τρέπτοβ; ρώτησε ὁ σύζυγός της μὲ ἀπορία.

»Μὰ εἶπες ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴ θεία... Πότε μετώκησε στὸ Τρέπτοβ;

—Ἄχ, τί ἀφηρημένη ποὺ εἶμαι!... Ἤθελα, καύμενε, νὰ πῶ στὸν σταθμὸ τοῦ Γκέρλιστερ...

Καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀνόητα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐφώναξε τὸν εἰσπράκτορα.

—Ἡ κυρία ταξιδεύει ἤδη ἀπὸ τὸ Γκέρλιστερ καὶ δὲν τῆς ἐδώσατε ἀκόμη εἰσιτηριο! Πῶς αὐτο;

—Ἡ κυρία ἀνέβηκε στὸ Τρέπτοβ καὶ ἔχει το εισιτήριό της, ἐξήγησε ὁ εἰσπράκτωρ.

—Κάνετε λάθος, δὲν ἔρχομαι ἀπ' τὸ Τρεπτοβ, εἶπε ἡ Ἰωάννα κοκκινίζοντας περισσότερο.

—Πάντως, ἔκαμε θυμωμένος ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἐδώσατε εἰσιτήριο στὴν κυρία.

—Θὰ το ἔχασα, εἶπε ἡ Ἰωάννα.

—Ἀφοῦ, κυρία μου, δὲν εἴχατε τὸ εἰσιτήριό σας, δὲν μπορούσατε καὶ νὰ το χασετε!, ἀπήντησε ὁ εἰσπράκτωρ.

—Πῶς δὲν τὸ εἶχε; ἐπενέβη ὁ χονδρὸς κυριος. Ἂν δὲν τὸ εἶχε αὐτή, ποιος θέλατε νὰ τὸ εἶχε;

—Ἐκεῖνος ἐκει ὁ νέος, ποὺ καθεται στὴν γωνιά, εἶπε ὁ εἰσπράκτωρ καὶ τὸν ἐδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του

—Μὰ γιὰ ποιὸν νέο λέτε τώρα; εἶπε θυμωμένη ἡ Ἰωάννα. Θέλετε τώρα νὰ δικαιολογηθῆτε; Δὲν μοῦ δώσατε εἰσιτηριο!... Τί, ἔπρεπε ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ ὑπενθυμίσω; Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σᾶς πῶ: Μοῦ δίνετε τὸ εἰσιτήριό μου παρακαλῶ; Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Τί γυρεύει ἐκεῖνος ὁ κύριος στὸ ζήτημα μας;

Ὁ νέος ἐκυτταξε τους συνταξιδιώτες του περιφρονητικά, ἀλλὰ το χέρι του, που το εἰχε στὴν τσέπη του, κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ δυο εισιτήρια

Ὁ εἰσπράκτωρ ἀγρίεψε κι' αὐτός.

—Τί! Κάνετε τώρα πὼς δὲν τὸν γνωρίζετε; Μήπως δὲν ἐκαθόσαστε κοντά του, Μαζὶ δὲν ἀνεβήκατε στὸ ὄχημα στὸ Τρέπτοβ;

—Μὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια, χριστιανέ μου! Ἐγὼ δὲν ἀνέβηκα στὸ Τρέπτοβ!

—Μάλιστα, κυρία μου. Στὸ Τρέπτοβ! Εἶνε ἀδύνατο νὰ κάνω λάθος, γιατὶ ἔκτος ἀπ' τὸν κύριο (καὶ ἔδειξε ἐμένα) δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὸ διαμέρισμα.

—Μὰ εἶνε κακοήθεια, μὰ εἶνε φέμα!

—Τί; Λέω φέματα; Κύριε... (καὶ στρέφεται πρὸς ἐμένα). Φυσικὰ τοὺς εἰδατε ποὺ ἀνέβηκαν μαζὶ καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς μοῦ ἔδωσε 20 μάρκο καὶ δὲν εἶχα νὰ τοῦ δώσω ρέστα καὶ μετὰ ἡ κυρία μὲ διευκόλυνε μὲ ἕνα μάρκο ποὺ μοῦ ἔδωσε ἡ ἴδια.

—Δὲν ξέρω... ἐγὼ δὲν προσέχω ποιὸς μπαίνει καὶ ποιὸς βγαίνει στὸ ὄχημα.

—Σᾶς βεβαιώ, κύριε ἐπιθεωρητά, δὲν ἰσοῦ ἔδωσε εἰσιτήριο, εἶπε κλαψάρικα ἡ νέα, κυτταζοντάς τον κατάματα.

—Μὰ ἐπὶ τέλους, εἶπε ἀνυπόμονα ὁ εἰσπράκτωρ, ἔκοψα δυὸ εἰσιτήρια! Ὁ κύριος ἐκεῖ (ἐννοοῦσε ἐμένα) μπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Ἔκαμα μιὰ τελευτσία προσπάθεια νὰ σώσω τὴν δυστυχισμένη νέα.

—Μάλιστα, εἶδα μιὰ κυρία ἐπίσης ξανθιὰ ποὺ καθόταν δίπλα στὸν νέο, ἀλλὰ ἦταν κάποια ἄλλη.

—Ἦταν ἄλλη; ἐφώναξε ὁ ἀγαθὸς εἰσπράκτωρ. Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Συνενοηθήκατε ἄλοι σας; Κανεὶς ἄλλος ἐπιβάτης δὲν ἀνεβήκε! Μάλιστα, ἡ κυρία ἡ ἴδια αὐτή, καθόταν δίπλα στὸν νεαρὸ καὶ γελοῦσαν, καὶ αὐτὸς ἐπλήρωσε τὰ δύο εἰσιτήρια καὶ τἄβαλε στὴν τσέπη του.

Ἡ Ἰωάννα μ' ἐκύτταξε παρακλητικά.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό, κύριε, ἔ; Ἐσεῖς μόνον μπορεῖτε νὰ τὸ βεβαιώσετε, ἀφοῦ τὴν εἰδατε καλὰ τὴν ἄλλη κυρία, ἔτσι δὲν εἶνε;

Καὶ τότε ὁ εἰσπράκτωρ, ἀπελπισμένος, ἐρωτᾶφηκε πρὸς τον νέο ποὺ ἀπαθέστατα ἐδιάβαζε τὴν ἐφημερίδα του καὶ εἶπε:

—Σᾶς παρακαλῶ, πῆτε στὸν ἐπιθεωρητὴ τὴν ἀλήθεια. Κινδυνεύω νὰ χάσω τὴ θέσι μου... Ὁ νέος ὅμως, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, κι' ἐπειδὴ τὸ τραῖνο ἐπλησίαζε σὲ κάποιον σταθμό, προχώρησε διαστικὸς πρὸς τὴν ἔξοδο κι' ἐπήδησε ἀπ τὸ ὄχημα μὲ κίνδυνο νὰ σπάσῃ τὰ πόδια του

Ὁ χονδρὸς κύριος ἦταν κατακόκκινος καὶ μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

—Δῶσε μου γρήγορα ἕνα εἰσιτήριο!

Ὁ εἰσπράκτωρ ἔκοψε τὸ εἰσιτήριο, τὸ ἔδωσε τῆς κυρίας καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μίσος.

—Τί γύρευες ἐσὺ στὸ Τρέπτοβ;

(Τὸ τέλος στὴν σελίδα 31)

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΡΑΓΚΙΚΟΥΣ ΠΥΡΓΟΥΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

7ον

—Καὶ νομίζεις πὼς εἶνε εὔκολο ν' ἀποφασίσω ἔτσι γρήγορα,

—Γοδεφρεΐδε, εἶπε ἡ Πριγκήπισσα κυτάζοντάς τον στὰ μάτια. Εἶσαι χαρακτήρας ὁρμητικός, ἀνυπόμονος. Θέλεις νὰ παραξεχθῶ πὼς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα γίνεσαι ἄλλος ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ ὑπάρχη αἰτία... Ἀναγκαστικὰ πιστεύω αὐτὸ ποὺ ψιθυρίζεται πὼς ἀγαπᾶς ἀκόμα τὴν Ἀντέλα... καὶ πὼς ἴσως καὶ αὐτὴ σοῦ δίνει ἀκόμα ἐλπίδες...

— Αὐτή, ἐφώναξε ὁ νέος καὶ γέλασε ἄθελα πικρά.

Ἔπειτα, σὰν νὰ φοβόταν πὼς μὲ τὸ γέλιο αὐτὸ κάτι θὰ μποροῦσε νὰ κατα λάβῃ ἡ θεία του, ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Ἡ Ἀντέλα εἶνε ἡ πιὸ φρόνιμη γυναῖκα τῆς Φραγκιᾶς καὶ ἡ πιὸ πιστὴ σύζυγος.

— Μὰ τότε γιατὶ διστάζεις γιὰ τὴ Ρωξάνη;...

— Ἂν ἦταν τόσο εὔκολα αὐτὰ τὰ πράγματα... εἶπε ὁ Γοδεφρεΐδος ἀργὰ καὶ σταμάτησε δίχως νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι του.

Ἐπερίμενε ἡ Ἄννα νὰ πῇ καὶ τίποτε ἄλλο, μὰ ὅταν τὸν εἶδε νὰ βυθίζεται στὶς σκέψεις του, ἐμίλησε πιὸ ἔντονα:

— Γοδεφρεΐδε. Ἡ Ρωξάνη σ' ἀγαπάει. Συχρόνως τὴν ἀγαπάει καὶ ὁ μικρὸς Ραοὺλ... ναί, μὴ χαμογελᾷς. Δὲν εἶνε πιὰ παιδί, εἶνε εἴκοσι χρονῶν νέος καὶ μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχισμένη... Δὲν εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τὴν ἀφίνῃς σὲ ἀβεβαιότητα.

—Μὰ νὰ πάρῃ τὸ Ραοὺλ! ἐφώναξε ἀνυπόμονα ὁ Ἱππότης. Ποιὸς ἔχει ἀντίρρησι:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τόσο ἁπλό, ὅσο τὸ νομίζεις, ἀφοῦ ἀγαπάει ἐσένα. Πάντως πρέπει νὰ δώσῃς μιὰν ἀπάντησι.

— Ἔ, λοιπόν, πάρε τὴν ἀπάντησί μου. Τὴν βρίσκω χαριτωμένη τὴν βαφτισιμιά σου, μὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ...

Ἡ λύπη ζωγραφίσθηκε στὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Ἄννας Κομνηνῆς. Μετὰ κάμποσην ὥρα εἶπε σιγά:

— Ὄχι, Γοδεφρεΐδε, τὴν ἀπάντησί σου δὲν τὴν παίρνω γιὰ ὁριστική. Εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνεις. Ἡ εὐτυχία σοῦ χτυπάει τὴν πόρτα μὲ τὴν μορφὴ τῆς πιὸ ὄμορφης κόρης τοῦ κόσμου, ποὺ εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί σου. Καὶ ἐσὺ τὴν διώχνεις. Τὴ Ρωξάνη τὴν ξέρω ἀπὸ παιδί. Θὰ ζήσετε μὲ ἰδανικὴ εὐτυχία. Εἶνε γλυκειὰ καὶ γελαστή, ἀληθινὴ γυναῖκα...

Ἀνυπόμονα σηκώθηκε ὁ νέος.

— Μά, ἀγαπητή μου θεία, ὁ ἔρως εἶνε τυφλός. Δὲν κυττάζει πάντα τὰ περισσότερα προσόντα.

— Γοδεφρεΐδε, εἶπε ἡ Ἄννα σοβαρά. Τὴν ἀπάντησί σου σήμερα δὲν τὴν δέχομαι. Σοῦ ἀφίνω δυὸ ἡμερῶν προθεσμία νὰ σκεφθῇς. Ἂν μεθαύριο, τὴν ἴδια ὥρα, τὸ μεσημέρι, ἀλλάξῃς γνώμη, ἔλα νὰ μοῦ τὸ πῇς. Ἀλλοιῶς, θὰ πῶ τῆς Ρωξάνης πὼς εἶνε ἐλεύθερη. Δέχεσαι;

— Ἔστω! ἔκαμε κουρασμένος ὁ νέος καὶ ἡ συζήτησις τελείωσε.

ΜΙΑ ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΣΜΕΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἔσχιζαν οἱ ἀστραπὲς τὸν ἀέρα, κι' ὁλόκληρη ἡ κοιλάδα τοῦ Εὐρώτα τράνταζόταν. Ὁ Ταΰγετος φαινόταν πιὸ πελώριος, πιὸ μαῦρος, πιὸ φοβερός. Κανένα τραγούδι, κανένα κελάδημα πουλιοῦ. Τίποτα ποὺ νὰ δείχνῃ πὼς ἡ νύχτα αὐτὴ ἦταν νύχτα Ἰούνη Καὶ στοὺς δρόμους τοῦ Μυστρᾶ κανένας διαβάτης. Τὸ καλύτερο ὑπλο ποὺ εἶχαν ν' ἀντιτάξουν οἱ ἄνθρωποι ἐνάντια στὴν ξαφνικὴ αὐτὴ θύελλα, ἦταν νὰ κλειστοῦν νωρὶς στὰ σπίτια τους, καὶ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερα τὰ στοιχεῖα στο κολοκαιριάτικο αὐτὸ ὄργιο.

Ἂν ὅμως κανένας διαβάτης, σπρωγμένος ἀπὸ περιέργεια, περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Καταβᾶ, θἄβλεπε δυὸ ἀνθρώπους, στὴν ὁλοσκότεινη στοά, κι' ἂν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὶς φυσιογνωμίες τους θὰ τρόμαζε. Γιατὶ πιὸ φουρτουνιασμένα ἦταν τὰ δυὸ ἐκεῖνα νεανικὰ πρόσωπα ἀπὸ τὴ θυελλώδη νύχτα.

—Ἀντέλα, ἔλεγε ὁ Γοδεφρεΐδος, σφίγγοντάς την τόσο, ποὺ ἡ γυναῖκα πονοῦσε. Τὸ συλλογίζεσαι καλὰ αὐτὸ ποὺ κάνεις; Εἶνε ἡ τελευταία μας ἐλπίδα αὐτή. Ἔλαβα τὴ διαταγὴ νὰ φύγω γιὰ τὴν Καούταινα. Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀναβάλλω ἄλλο. Τὸ πολὺ δυὸ-τρεῖς μέρες. Ὁ ἑχθρὸς θἀρρῇ. Βασίζονται σ' ἐμένα γιὰ τὴν ἄμυνα οἱ δικοί μας, σοῦ εἶπα. Μὰ βλέπεις πὼς δὲ μπορῶ τίποτε ν' ἀρχίσω, ὅσο μὲ κατατρέχ ἔτσι... σὲ ἀβεβαιότητα. Ἔχασα τὸ θάρρος μου, ἄλλαξα τὸν χαρακτῆρα μου. Μοῦ μιλᾶνε γιὰ πόλεμο, κι' ἐγὼ συλλογίζομαι ἐσένα. Τὰ φιλιὰ ποὺ δὲν ἀλλάξαμε, τὰ νειᾶτα μας ποὺ πάνε χαμένα. Τὴν ξένη ἀγκαλιὰ ποὺ σὲ βασανίζει. Κάνουν στρατηγικὰ σχέδια, κι' ἐγὼ ἕνα σχέδιο ἔχω στὸ μυαλό μου, πὼς νὰ σὲ ἐλευθερώσω, πὼς νὰ σὲ κάμω δική μου. Κι' ἐσὺ διστάζεις.

Τὴν ἔσφιγγε παράφορα στὰ δυνατά του μπράτσα, τῆς ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπο μὲ φιλιά. Σπαρταροῦσε ἡ Ἀντέλα στὴν ἀγκαλιά του. Ὅλη της ἡ ὕπαρξις ζητοῦσε νὰ τοῦ παραδοθῇ. Νὰ κλείσῃ τὰ μάτια καὶ νὰ πῇ δυὸ μονάχα λόγια...

—Εἶμαι δική σου...

Μὰ τὰ λόγια αὐτά, ποὺ τἄλεγε ἡ καρδιά της, τὰ χεῖλη της δὲ μποροῦσαν νὰ τ' ἀρθρώσουν. Ἀναστέναξε βαρειὰ καὶ εἶπε:

—Ἀγαπημένε μου... Εἶμαι ἡ πιὸ δυστυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Θέλεις κι' εἶσαι δυστυχισμένη, ἐφώναξε ὁ Ἱππότης. Ἂν μ' ἀγαποῦσες ὅσο σ' ἀγαπῶ ἐγώ, δὲ θὰ μποροῦσες νὰ προφέρῃς αὐτὴ τὴ λέξι, τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου... Μὰ, ἔλα, γλυκειά μου ἀγάπη. Ξέχνα κάθε σκέψι. Ἀπόψε ἡ νύχτα εἶνε πλασμένη γιὰ μᾶς. Γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἀνοιξε μέσα στὸν Ἰούνη τοὺς καταρράκτες του. Ψυχὴ δὲν ξαγρυπνεῖ στὸ Μυστρᾶ. Ἔλα ὅπως εἶσαι. Θὰ σὲ τυλίξω μὲ τὸν μανδύα μου καὶ θὰ σὲ πάρω ἐπάνω στὸ ἀλογό μου. Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ καλπάσωμε ὅλη τὴ νύχτα. Μὲ τὴν αὐγή, θὰ βρισκόμαστε κοντὰ στὴν Καρύταινα. Οἱ πιστοί μου θὰ σὲ δεχθοῦνε σὰ βασίλισσα. Αὔριο, θὰ νομίσῃς πὼς ξανογεννιέσαι. Ὁ ἥλιος θ' ἀνατείλῃ ὁλόφεγγος μετὰ τὴν καταιγίδα. Ἔτσι θὰ λάμψῃ κι' ἡ ψυχή σου, μέσα στὸ κάστρο μου, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ ἄνομου γάμου σου...

Τῆς μιλοῦσε κολλῶντας τὰ χείλη του στὸ αὐτί της, μὲ φωνὴ βαθειά, παθητική. Ἀνατρίχιαζε σύγκορμη ἡ γυναῖκα. Τὸ κεφάλι της ἔγερνε στὸν ὦμο του καὶ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της ριγοῦσαν μὲ τὴν ἀνάσα του.

Ὡστόσο, βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ ἀκόμα. Ψιθύρισε:

—Κι' αὔριο τὸ πρωῒ ἐδῶ;

Ἐννοοῦσε τί θἄλεγε ὁ Βιλλεαρδουΐνος γιὰ τὸ φέρσιμο τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὁ Ροδεφρεΐδος ὅμως τῆς ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ γεμάτη παράπονο:

—Πάλι τὸν ἄντρα σου σκέπτεσαι; Καὶ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου ἀκόμα, τὴ λύπη του συλλογίζεσαι;

—Μάρτυς μου ὁ Θεός, εἶπε ἡ Ἀντέλα ταπεινά, πὼς τὸν εἶχα ξεχάσει ὁλότελα αὐτὴ τὴ στιγμή. Μονάχα ἐσένα συλλογιζόμουν, καὶ τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ ξεσπάσῃ.

Τὴν ἐφίλησε τρυφερά.

—Ἀγάπη μου! Μὴ νοιάζεσαι γιὰ τίποτε. Ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἔλα, ἄφησε νὰ σὲ σηκώσω στὰ χέρια, καὶ μὴ ρωτᾷς οὔτε ποῦ θὰ σὲ πάω, οὔτε τί θὰ γίνῃ. Ὅταν γυρίσω ἀπὸ τὴν Καρύταινα πάλι ἐδῶ, ἐννοια σου, θὰ τὰ κανονίσω ὅλα σὰν ἄντρας. Πάντως, ὁ Τζὰν βέβαια δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου...

Ἀνατρίχιασε ἡ Ἀντέλα στὰ λόγια αὐτά.

—Ὤ, θἄταν φοβερό, ψιθύρισε. Μονομαχία, σημαίνει βέβαιον θάνατο γι' αὐτόν.

—Ἔννοια σου, τὴν ἡσύχασε λιγάκι πικρὰ ὁ Γοδεφρεΐδος. Κι' ἂν μονομαχήσωμε, δὲν θὰ τὸν χτυπήσω.

—Μὰ τότε θὰ σὲ χτυπήσῃ αὐτός.

Ἄθελα τὰ χέρια της ἐσφίχτηκαν γύρω του, σὰν νἄθελαν νὰ τὸν προστατέψουν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ξαστέρωσε, ἡ φωνή του ἀκούστηκε σὰν χάδι:

—Ἀγάπη μου!... Δὲν ἔχεις νὰ συλλογιστῇς τόσα πολλὰ ὅσα φαντάζεσαι. Θὰ ἔλθουν ὅλα ὁπλά.. Ἂν εἴχες παιδιά, μποροῦσες νὰ διστάσῃς. Μὰ ἔτσι τίποτα δὲν σὲ δένει μὲ τὸν ἄντρα ποὺ σοῦ ἔδωσαν μὲ τὸ στανιό.

—Παιδια!, ψιθύρισε ἡ Ἀντέλα κι' ἔνοιωσε σὰν ἕνα τσίμπημα στὴν καρδιά.

Χίλιες φορὲς εἶχε κλάψει γι' αὐτὸν τὸν καῦμό. Μὰ ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσε νἄχῃ παιδιὰπὸ τὸν Τζάν,τῆς ἔφερνε πάλι φρίκη. Ἐνῷ λαχταροῦσε νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδιάτικο κορμάκι, σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες, μόλις ἀντίκρυζε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρός της, τὰ κιτρινιάρικα μάτια του, τὰ πιασμένα του μέλη, εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ ποὺ δὲν τῆς ἔδινε τὴ χαρὰ τῆς μητρότητος, κατάρα γι' αὐτὴν μ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Πολλὲς φορές, ἔνοχη ἡ σκέψις της εἶχε κάμει τολμηρὰ ὄνειρα... Ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸν Γοδεφρεΐδο. Ἔβλεπε τότε κιόλας δυὸ παιδιάτικα μαῦρα μάτια, ἀστραφτερά, ἕνα κορμάκι δεμένο, χυτό... Σὰν νὰ διάβαζε τὴ σκέψι της ὁ νέος τῆς ψιθύρισε:

—Στὴν Καρύταινα, θ' ἀναθρέψῃς τὰ δικά μας τὰ παιδιά. Τότε, κι' ἂν λείπω στὸν πόλεμο, κι' ἂν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ σκοτωθῶ, θἄχῃς συντροφιά, θὰ μ' ἔχῃς κι' ἐμένα πάντα κοντά σου... ὅταν ἀντικρύζῃς τὸ προσωπάκι τῶν παιδιῶν μας, θὰ μὲ βλέπῃς πάντα ἐμένα..

Δάκρυα ἤρθαν στὰ μάτια της. Νοιώθοντάς την νικημένη, τὴν ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ ὁ Γοδεφρεΐδος. Ἔπειτα, μαλακά, τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἀκολουθοῦσε σὰν ὑπνωτισμένη. Βγῆκαν ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μακρυὰ στοά. Τῆς ἔρριξε τὸν μανδύα του γύρω στοὺς ὤμους της καὶ τὴν ἐτράβηξε ἔξω.

Λυσσομανοῦσε ἡ μπόρα. Ἔσκουζαν οἱ λεῦκες, δαρμένες ἀπὸ τὸν ἄνεμο, βογγοῦσε ὁ Εὐρώτας. Κι' ἡ βροχὴ τῆς ἐχτύπησε ἀλύπητα τὸ πρόσωπο.

Στὸ κρύο αὐτὸ ἄγγιγμα τοῦ νεροῦ, σὰ νὰ ξύπνησε ἡ γυναῖκα ἀπὸ ἕνα ὄνειρο γλυκὸ καὶ βασανιστικό. Ἐκύτταξε γύρω της κι' ἐτρόμαξε μὲ τὴ σκοτεινιά. Σταμάτησε. Ἔπειτα, ἐσήκωσε τὰ μάτια της κι' ἐκύτταξε τὸν Γοδεφρεΐδο στὸ πρόσωπο. Ἦταν ξαναμμένος, τὰ μάτια του ἄστραφταν παράξενα στὸ σκοτάδι. Τὴν ἐθωροῦσε μὲ ἔκπληξι.

—Τί τρέχει, ἀγάπη μου; ρώτησε μαλακά.

Ἐδίστασε ἡ γυναῖκα, καὶ μετά, ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἀναφυλλητό.

—Νὰ γυρίσω πίσω!...

—Ἀντέλα!

Ἡ φωνὴ του ἦταν τρομαγμένη, γεμάτη ἀγωνία.

—Μετάνοιωσες κιόλας; Ἢ σὲ φοβίζει ἡ μπόρα;

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπίτι της ἡ Ἀντέλα. Ὅταν ἐφθασε πάλι κάτω ἀπὸ τὴ στοά, τὸν ἐκύτταξε μὲ μάτια πελώρια ἀπὸ τὴ φρίκη...

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό, δὲ μπορῶ, ψιθύρισε καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεξαν γοργὰ στὰ μάγουλά της.

Ἡ φυσιογνωμία του ἔγινε σκληρή.

—Ἀντέλα, εἶπε κοφτά, δὲ μ' ἀγαπᾷς. τὸ νοιώθω. Ἂν ὅμως γελιέμαι, ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἀποφάσισε γρήγορα. Γιατὶ ἂν κι' ἀπόψε μ' ἀρνηθῇς, νὰ ξέρῃς πὼς εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ θλεπόμαστε ἔτσι... Ὅταν ξαναϊδωθοῦμε πιά, θὰ εἶσαι γιὰ μένα ἡ ξένη Μαρκησία ντὲ Καταβᾶ, κι' ἐγὼ ἕνας ἱππότης ποὺ ἴσως θἄχῃ κοντά του μιὰν ἄλλη γυναῖκα.

Μετάνοιωσε μάλις τὰ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια μὰ ἦταν ἀργά. Ἔπειτα ἡ ζήλεια πολλὲς φορὲς κάνει τὶς πιὸ ἀναποφάσιστες γυναῖκες τολμηρές. Τὴν εἶδε νὰ πετιέται, σὰν νὰ δεχόταν ἕνα χτύπημα στὸ πρόσωπο Ὡστόσο, τοῦ ψιθύρισε πάλι:

—Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, μὴ μὲ βασανίζῃς. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό. ἀλήθεια, δὲν μπορῶ...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν τρομακτικὰ χλωμὸ καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν.

Ἔνοιωσε μέσα του ὁ νέος ἕνα παράξενο αἴσθημα λύπης, ἀγάπης καὶ θυμοῦ. Ἔσφιξε τὰ χεῖλη του, ἐδίστασε κάμποση ὥρα. Στὸ τέλος, εἶπε ἀργά, μὲ φωνὴ ποὺ ἄθελά του ἀκούστηκε πάλι σκληρή:

—Ἀντέλα, ἴσως αὐτὸ τὸ διαστικὸ σὲ τρομάζει. Δὲν θέλω ἀπόψε νὰ γκρεμίσωμε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία μας... Νὰ ξέρῃς πὼς μὲ καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Μὰ δὲν ξέρω ποῦ μπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ ἡ ἀπελπισία. Σοῦ δίνω δυὸ μέρες προθεσμία νὰ τὸ σκεφθῇς καλά. Ἂν ὅμως ὡς μεθαύριο τὸ μεσημέρι, δὲν λάβω μήνυμά σου, ὅλα ἐτέλειωσαν ἀνάμεσά μας. Θυμήσου καλά, ὡς μεθαύριο τὸ μεσημέρι. Ἂν τ' ἀποφασίσῃς, μὴ συλλογίζεσαι τίποτε ἄλλο. Ἐγὼ θὰ τὰ κανονίσω νὰ φύγωμε τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ. Ἔχεις δυὸ μέρες νὰ σκεφθῇς.

Ἔκαμε νὰ φύγῃ, μὲ βῆμα πεισμωμένο. Ἄξαφνα ὅμως ἔγύρισε πάλι, καὶ πιάνοντάς της τὸ κεφάλι στὰ δυό του χέρια, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της, σ' ξεκόλλησε τὰ χεῖλη του καὶ ἔκαμε νὰ πονέσῃ καὶ τὴς φιλὶ ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ πονέσῃ καὶ τῆς ἔκοψε τὴν ἀναπνοή. Ἔπειτα, ἀφίνοντάς την ζαλισμένη, ἔφυγε γοργά.

—«ΝΑ ΚΑΜΗΣ ΠΑΙΔΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ!»...

Ἡ ἄλλη μέρα ξημέρωσε ὑπέρλαμπρη, ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Γοδεφρεΐδος. Σὰν χαρούμενο πουλί, πῆρε ἡ Ρωξάνη τὶς συντρόφισσές της κι' ἐτράβηξε πάλι κατὰ τὸν Εὐρώτα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε νὰ σπάσῃ. Τὸ πρωῒ εἶχε πῆ ὁ Γοδεφρεΐδος στὴ νουνά της πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι, σίγουρα θἄδινε ὁριστικὴν ἀπάντησι. Καὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ σταματήσῃ ἡ σκέψις τῆς μικρῆς στὴν ἰδέα πὼς ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἀγαπημένου της μποροῦσε νὰ εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι αὐτὴ ποθοῦσε. Τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε ἰδῆ στὸν ὕπνο της ἦταν ὅλα χαρούμενα. Οἱ ματιὲς ποὺ τῆς ἔριχνε ὁ Γοδεφρεΐδος τώρα, ἦταν πιὸ θερμές, καὶ τὸ κυριώτερο, ἀφοῦ εἶχε ζητήσει αὐτὴ τὴν προθεσμία γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησι, αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἐπαιρνε σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τους. Ἔνοιωθε μιὰ ὑπερηφάνεια γι' αὐτὸ ἡ μικρή. Πὼς ὁ ἱππότης ποὺ ἐλάτρευε, τὸ ἄνθος τῶν ἱπποτῶν τοῦ Μωρέως, ἐζύγιζε τόσο τὰ αἰσθήματά του, ἂν μποροῦσε νὰ τῆς χαρίσῃ ἀγάπη καὶ εὐτυχία, αὐτὴς τῆς μικρῆς, ἄσημης κοπελλίτσας, τῆς Ἑλληνοπούλας. Μὰ ὅσο καὶ ἄσημη νὰ ἦταν, θὰ γινόταν ἄξια γυναῖκα του, τὸν ἔνοιωθε. Φανταζόταν τὸν ἑαυτό της στὸ ρόλο τῆς Πυργοδέσποινας τῆς Καρύταινας. Στὴν ἀρχή, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γοδεφρεΐδου δὲν θὰ τὴν ἐπαιρναν σοβαρά, ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπαν μικρούλα, σχεδὸν παιδὶ στὸ μπράτσο του. Μὰ σιγὰ-σιγά, θὰ τοὺς ἔδειχνε πὼς εἶνε τέλεια γυναῖκα. Ὅταν θὰ ἐπήγαινε ὁ ἀγαπημένος της στὸν πόλεμο, αὐτὴ θὰ μάζευε τὶς ἔρημες γυναῖκες τῶν συντρόφων του γύρω της καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε λόγια παρηγορητικά, ὅπως ἔκανε ἡ νουνά της. Εἶχε σπουδάσει στὸ ἡγεμονικὸ σχολεῖο τῆς Ἄννας Κομνηνῆς, καὶ δὲν εἶχε χάσει τὸν καιρό της.

Ἔνοιωθε μέσα της ἡ παιδούλα πὼς εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ φερθῇ πριγκηπικά, σὰν ἄξια γυναῖκα ἑνὸς ἥρωος.

Γεμάτη μὲ σκέψεις σοβαρές, δὲν εἶχε ὄρεξι ν' ἀναμιχθῇ στὰ τρελλὰ παιχνίδια τῶν κοριτσιῶν. Τὶς ἄφησε λοιπὸν τὶς συντρόφισές της κι' ἀνέβηκε πάλι στὴν πλαγιά, κάτω ἀπὸ τὴ λεύκα, ὅπου ὁ Ἀλέξιος τῆς εἶχε τραγουδήσει τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι. Σὰν νὰ εἶχε φέρει ὁ τόπος αὐτὸς τὴ θύμησί του, πῆρε τὴν κιθάρα της κι' ἐδοκίμασε νὰ θυμηθῇ τὸ σκοπό. Τὸ μυαλό της, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀντίκρυσε μιὰ σκέψι:

—Σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο, οἱ Φράγκοι ἑτοιμάζονται νὰ γελάσουν τοὺς Βυζαντινους. Κι' αὐτὴ εἶνε Ἑλληνοπούλα... Γιὰ ποιον θὰ παρακαλῇ τὸ Θεο;.. Μὰ δὲν ἐκράτησε τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ. Στὰ χεῖλη της ἤρθαν αὐθόρμητα τὰ λόγια του.

Ἄξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλεξίου κοντά της τὴν ἐτρόμαξε σὰν τὴν ἄλλη φορά.

—Ρωξάνη, τῆς εἶπε μὲ τὸ σοβαρό του χαμόγελο. Βλέπω μὲ χαρὰ μου πὼς θυμᾶσαι τὸ τραγούδι μου.

Κοκκίνισε ἡ κοπέλλα, κι' ἀποκρίθηκε λιγάκι ταραγμένη:

—Προσπαθῶ νὰ τὸ θυμηθῶ.

—Μήπως θὰ ἤθελες νὰ σοῦ τὸ ξαναπῶ τραγουδήσω;

—Ὤ, ναί!

Πῆρε τὴν κιθάρα της κι' ἡ φωνή του γλυκειὰ ὁλόθερμη τὴν ἔκανε πάλι ν' ἀναπνεύσῃ. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ τραγούδι, τριχιάσῃ. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ τραγούδι, ἔκαθησε κοντὰ της στὸ γρασίδι. Παραξενεμένη γιὰ τὴν ἀσυνήθιστη αὐτὴ τόλμη, τραβήχθηκε αὐθόρμητα ἡ κοπέλλα. Μὰ ὁ Ἀλέξιος ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ γυμνὸ της μπράτσο καὶ τῆς εἶπε σιγά:

—Μὴν τραβιέσαι, Ρωξάνη. Δὲν πῆρα τὸ θάρρος νὰ καθήσω κοντὰ σου ἀπὸ ἐλλειψι σεβασμοῦ. Μὰ ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω. Δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθῇς σ' ἕναν συμπαριώτη σου τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀπασχολήσῃ λίγη ὥρα;

Τὸν ἐκύτταξε μὲ ὄψος σαστισμένο. Ὡστόσο δὲν ἤξερε τί νὰ σοῦ ἀποκριθῇ.

—Ρωξάνη, ἄρχισε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ νέος. Νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ὁ πατέρας μου, καθὼς ξέρεις, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἄρχοντες τοῦ Μωριᾶ, πρὶν καταλάβουν οἱ Φράγκοι τὸν τόπο μας. Μετά, ἐχάσαμε τὴ δύναμί μας, ἐχάσαμε τὰ πλούτη μας. Ἐγὼ ἀνατράφηκε στὴν ὀρφάνεια, μ' ἕναν καῦμό, μ' ἕνα ὄνειρο. Νὰ ἰδῶ ἐλεύθερη τὴν πατρίδα μας. Δὲν ἔχω σπίτι. Ἢ, ἂν προτιμᾷς, ἔχω πολλὰ σπίτια. Ὅπου καὶ νὰ πάω, μὲ δέχονται μὲ χαρά, μὲ φιλοξενοῦν καὶ μαζεύονται γυρω μου γιὰ νὰ συζητήσωμε τί πρέπει νὰ κάνωμε. Βλέπεις σοῦ μιλῶ σὰν σὲ Ἑλληνίδα. Τώρα, κάτι μυρίζομαι πὼς ἐτοιμάζουν οἱ Φράγκοι. Ὤ, μὴν ταράζεσαι, δὲν θὰ σοῦ ζητήσω νὰ τοὺς προδώσῃς. Ἄλλο θέλω νὰ σοῦ πῶ, ἄλλοῦ θέλω νὰ καταλήξω. Ἄκουσε, Ρωξάνη. Ὁ πατέρας σου κι' ἐσένα ἦταν Ἕλλην πολεμιστής. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου;

Ἡ ἔκπληξίς της ἦταν τόση, ποὺ τὸν ἐκύτταξε σὰ νὰ εἶχε μπροστά της τρελλό. Ἀπὸ τὸν πρόλογό του, ἐπερίμενε ὅ,τι ἄλλο. Μὲ στενοχώρια της, συλλογιζόταν πὼς

1↓

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΘΕΣΙΣ

—Ἐγώ, μοῦ εἶπε ὁ κύριος ποὺ εἶχα γνωρίσει τὴ δραδυὰ ἐκείνη, εἶμαι σὲ πρώτης τάξεως θέσι.

—Ἄ, ἔτσι; ἔκαμα καὶ σὲ λίγο ρώτησα: Στὸ ἐμπόριο;

—Ὄχι, ἀπήντησε πάλι ξηρὰ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ καὶ περισσότερο ὁ τρόπος του μ' ἐρέθισε. Ὤχ, ἀδελφέ! Τί νόμισε, ὅτι μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ὑποθέσεις του; Ὄχι, οἱ ὑποθέσεις του δὲν ἐνδιαφέρουν κανέναν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν μιὰ τυχαία γνωριμία, ποὺ εἶχα κάμει στὴν πλάζ. Πάντως ἦταν ἕνας νέος πολὺ συμπαθητικός. Κι' ἂν εἶχε μιὰ καλὴ θέσι, χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἦταν ἔξυπνος. Ἴσως νὰ κέρδιζε καὶ ἀρκετὰ χρήματα. Ἴσως πάρα πολλά.

—Μήπως εἶσθε χρηματιστής; ἐτόλμησα νὰ πῶ.

—Ὄχι, ὄχι...

Ὁ τρόπος του αὐτὸς μὲ στενοχωροῦσε κάπως. Ἐμένα οἱ φλύαροι ἄνθρωποι δὲν μοῦ ἀρέσουν. Ἀλλὰ πάλι καὶ κάτι τέτοιοι, ποὺ σ' ἀλλάζουν τὴν πίστι γιὰ νὰ βγάλουν ἕνα λόγο ἀπὸ τὸ στόμα τους μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀξίζουν καὶ πολλὰ πράγματα. Στὸ κάτω-κάτω τί νομίζει αὐτὸς ἐδῶ; Ὅτι προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ἀποσπάσω τὰ μυστικὰ του γιὰ νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῶ; Οὔτε κατὰ διάνοιαν. Ἐγὼ ἔχω τὴ δουλειά μου. Ἔχω μιὰ θέσι ταπεινή, ἀλλὰ σίγουρη. Οὔτε ἀνάγκη εἶχα ποτὲ κανέναν, οὔτε ζητιάνεψα ποτέ. Καὶ δμως..

Ὅμως στὴ ζωὴ δὲν ξέρει κανεὶς τί γίνεται. Μπορεῖ νὰ καταντήσῃς νὰ λάβῃς τὴν ἀνάγκη καὶ τοῦ πιὸ ἠλιθίου παληανθρώπου. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Αὐτὸς ἐδῶ, λ.χ. μπορεῖ κάποτε νὰ μοῦ φαινόταν χρήσιμος, ἂν εἶχε τόσο σπουδαία θέσι, ὅπως ἔλεγε. Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ τὸν καλοπιάσω;

—Μήπως εἶσθε ἀνώτερος ὑπάλληλος; ρώτησα μὲ γλυκύτητα.

—Μὰ ὄχι, ὄχι, ἔκαμε νευρικά.

Ἡ φωνή του ἐπρόδιδε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσανασχετῇ. Βρισκόμαστε στὰ σκοτεινά, ἦταν νύχτα, κι' ἐκαθόμαστε στὴν ἀμμουδιὰ τῆς πλάζ. Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀρχίσει ν'

ἴσως τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ σὲ κεμμιὰν ἐπαναστατικὴ ἐνέργεια, νὰ τοῦ προσφέρῃ κανένα μυστικό. Μὰ ἡ πρότασίς του ἦτο τόσο ξαφνική, ποὺ τῆς ἔκοψε τὴ λαλιά.

Χαμογέλασε ὁ Ἀλέξιος καὶ τῆς εἶπε σὲ λίγο:

—Βλέπω, Ρωξάνη, πὼς τὰ λόγια μου σὲ ἀπολίθωσαν. Ὅμως, ἂν τὸ σκεφθῇς βαθύτερα, δὲ θἄπρεπε νὰ σὲ ἐκπλήξουν. Σὲ γνωρίζω ἀπὸ μικρή. Κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τὸ Μυστρᾶ, μόνη μου χαρὰ ἦταν νὰ σὲ ἀντικρύσω ἀπὸ μακρυά, νὰ καμαρώσω τὴν ἀνάπτυξί σου, τὴν ὁμορφιά του. Σ' ἀγαπῶ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦσουν παιδούλα κι' ἔτρεχες σὰν ζαρκάδι στὶς ὄχθες τοῦ Εὐρώτα. Λοιπόν; Δὲν μοῦ ἀποκρίνεσαι; Σὲ ἐθύμωσε ἡ πρότασίς μου;

—Ὤ, ὄχι, εἶπε σὲ λίγο ἡ Ἑλληνοπούλα σιγά. Δὲν ἐθύμωσα, Ἀλέξιε. Μὰ ἦταν τόσο ξαφνικό!...

—Ἔστω, ἐτρόμαξες. Τώρα, ὅμως, φαντάζομαι πὼς συνῆλθες καὶ πὼς μπορεῖς νὰ σκεφθῇς.

Ἡ φωνὴ του ἔδειχνε κάποιαν αὐστηρὴ ἀνυπομονησία.

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια ἡ κοπέλλα, καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε γρήγορα:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, Ἀλέξιε. Τὴν ἀπάντησι μπορῶ νὰ σοῦ τὴν δώσω ἀμέσως.

—Ἡ βία σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις βλάπτει πολλὲς φορές, τὴν διέκοψε ἀνήσυχος ὁ νέος

—Δὲν θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ βία, Ἀλέξιε Λέοντος, εἶπε μαλακὰ ἡ Ρωξάνη. Καὶ ἕνα χρόνο νὰ σκεφθῶ, πάλι τὴν ἴδια ἀπόκρισι θὰ σοῦ δώσω. Δὲ μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου.

Ἐδάγκωσε τὰ χείλη του ὁ νέος. Τὴν ἐκύτταξε ἐρευνητικὰ μέσα στὰ μάτια. Σὲ λίγο, ρώτησε μὲ τὴν αὐστηρὴ φωνή του:

—Πῶς μπορεῖς, ἐσύ, μικρὴ κοπέλλα, νὰ μοῦ δίνῃς τόσο γρήγορη καὶ τόσο σίγουρη ἀπόκρισι; Γιὰ νὰ μιλᾷς ἔτσι, θἄχῃς σπουδαῖο λόγο. Μπορῶ νὰ μάθω τί σὲ κάνει νὰ ἀπορρίψῃς τὴν πρότασί μου δίχως νὰ τὴ σκεφθῇς;...

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια διστακτικά, κοκκίνισε βαθειά, καὶ στὸ τέλος ἀποκρίθηκε:

—Μοῦ μίλησες μὲ εἰλικρίνεια, Ἀλέξιε. Γι' αὐτὸ σοῦ χρωστῶ εἰλικρίνεια κι' ἐγώ. Λοιπόν, μάθε πὼς ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἐλεύθερη, πὼς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ ἄλλον ἄνδρα.

Ἐχαμήλωσε τὰ μάτια, ντροπιασμένη μετὰ τὴν θαρραλέα της ὁμολογία.

—Ἀγαπᾷς τὸν Γοδεφρεῖδο ντὲ Μπρυγιέρ; ρώτησε ὁ Ἕλλην ζυγώνοντάς την.

Ἐτραβήχτηκε ἀπὸ κοντά του κι' ἐκύτταξε γύρω πανικόβλητη. Ἔπειτα, τὰ μάτια της ἀστραψαν μὲ ξαφνικὸ θυμό, ποὺ ἦταν σπάνιος γι' αὐτήν, καὶ ποὺ ἔδειχνε πιὸ ζωηρὴ τὴν ὁμορφιά της.

—Εἶσαι θρασύς, Ἀλέξιε, ἐφώναξε παίρνοντας ἄθελα τὸν τόνο ποὺ εἶχε ἡ φωνὴ τῆς νουνᾶς της ὅταν ἀπευθυνόταν σὲ κανένα ἀδιάκριτο.

—Ὁ ἔρως καὶ τὸ θράσος δὲν εἶνε πράγματα ἀταίριαστα, ἀποκρίθηκε ψύχραιμα ὁ νέος. Μὰ ἐσὺ διστάζεις νὰ μοῦ ἀποκριθῇς, Ρωξάνη. Σὲ ξαναρωτῶ: Ἀγαπᾷς τὸν Γοδεφρεῖδο ντὲ Μπρυγιέρ;

Σηκώθηκε πεισμωμένη. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες θυμοῦ κι' ἡ φωνή της ἔτρεμε καθὼς τοῦ ἐφώναξε πνιχτά:

—Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἀμείβεις ἄσχημα τὴν εἰλικρίνειά μου. Μπορεῖσα, κι' ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀπαντήσω, μὲ λίγα μόνο λόγια:

«Δὲν μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου». Τίποτε ἄλλο.

—Ἂν ἀγαπᾷς τὸν Γοδεφρεῖδο, ἐπέμεινε ὁ Ἕλλην ἀτάραχος φαινομενικά, ἔχω νὰ σὲ προειδοποιήσω πὼς δὲν μπορεῖς νὰ περιμένῃς εὐτυχία ἀπὸ αὐτόν.

—Καὶ γιατί; ρώτησε ζωηρὰ ἡ Ρωξάνη.

Ὅταν κατάλαβε πὼς ἡ διαστική της ἐρώτησις εἶχε προδώσει τὸ μυστικό της, ἦταν πιὰ ἀργά. Κι' ὁ Ἀλέξιος τῆς ἀποκρινόταν κιόλας:

—Γιατὶ αὐτὸς ἀγαπάει ἄλλην. Ἀγαπάει τρελλά, μὲ πάθος, ὅπως κάθε ἄντρας ἀπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωή του. Ὅπως ἀγαπῶ ἐγὼ ἐσένα, Ρωξάνη.

Ἐγέλασε ἡ μικρὴ σκληρά:

—Καὶ ποιὰν ἀγαπάει; ρώτησε μὲ ὕφος ἀγέρωχο. Ἀφοῦ εἶσαι τόσο καλὰ πληροφορημένος, θὰ τὸ ξέρῃς κι' αὐτό.

—Ἴσως τὸ ξέρω, ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ Ἀλέξιος. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ, Ρωξάνη. Ἔχω ὁρκιστῆ νὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ μυστικό.

—Ὡραῖα ὑπεκφεύγεις, ἐφώναξε ἡ κοπέλλα ζαλισμένη ἀπὸ τὸν θυμὸ κι' ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀνησυχία ποὺ τῆς ἔδιναν τὰ λόγια τοῦ Ἀλεξίου.

Κοκκίνισε ὁ νέος βαθειά.

—Τὰ λόγια σου εἶνε προσβλητικά, Ρωξάνη. Πολὺ καλά, δικαίωμά σου νὰ δεχθῇς ἢ ὄχι τὴν ἀγάπη μου. Δικαίωμά σου καὶ νὰ μὲ πιστέψῃς. Μὰ νὰ ξέρῃς, πὼς ἂν καμμιὰ μέρα νοιώσῃς πὼς εἶσαι δυστυχισμένη, ἂν θυμηθῇς μὲ πόνο τὰ λόγια μου, θἄχῃς πάντα ἕναν ἄνδρα ἕτοιμο νὰ σὲ βοηθήσῃ. Δὲν θἄχῃς παρὰ νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα μήνυμα, καὶ θὰ βρεθῶ κοντά σου ὅπου καὶ νὰ εἶμαι.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ρωξάνης ἐμαλάκωσε στὰ λόγια αὐτά. Ὁ θυμός της ἔπεσε μὲ μιᾶς. Κοκκινίζοντας βαθειά, εἶπε:

—Μὲ συγχωρεῖς, Ἀλέξιε, ἂν σοῦ μίλησα σκληρά. Μὰ ἂν ἀγαπᾷς ἀληθινά, θὰ μὲ νοιώσῃς. Φεύγεις ἀπὸ τὸ Μυστρᾶ;

—Θὰ φύγω, μὰ ὄχι ἀμέσως, ἀποκρίθηκε ὁ νέος σοβαρά. Ἔχω κάτι λογαριασμοὺς νὰ ἐξοφλήσω πρὶν φύγω.

Κάποια ἀπειλὴ ἀντιλαλοῦσε στὴ φωνή του. Δὲν ἔδωσε σημασία αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ κοπέλλα, μὰ ἀργότερα τὸ θυμήθηκε. Κι' ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ κοντά της μὲ θλιμμένα, ἀργὰ βήματα, κάτι ἐσφίχτηκε μέσα της. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ἐγύρισε πάλι ὁ Ἀλέξιος.

—Ρωξάνη, τῆς εἶπε ζυγώνοντάς την, εἶνε τόσο δυνατὴ ἡ ἀγάπη σου, ποὺ σὲ κάνει νὰ ξεχνᾷς τὴν πατρίδα σου; Οἱ πατέρες μας ἐπολέμησαν μαζὶ κι' ἐσκοτώθηκαν στὴν ἴδια μάχη, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐσύ, ἂν πάρῃς τὸ Γοδεφρεῖδο... μὴ μὲ κυττᾷς ἐχθρικά... ἢ ἐπὶ τέλους, ὅποιον ἄλλον ἱππότη, τὰ παιδιά σου θὰ εἶνε Φράγκοι. Καὶ μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὰ δικά μου τὰ παιδιά, ποὺ θὰ εἶνε Ἕλληνες. Δὲν θέλεις νὰ κάμῃς παιδιὰ Ἑλληνόπουλα;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἡ παιδούλα. Ἡ ψυχή της ἐσφίχτηκε πιὸ πολύ. Μὰ δὲν ἤξερε τί ν' ἀποκριθῇ. Κι' ὁ Ἀλέξιος ἐτράβηξε πάλι μὲ τὸ ἀργό, συρτό του βῆμα, ψηλός, στητός, σὰν τὰ κυπαρίσσια τοῦ Μυστρᾶ.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὑπέρλαμπρη ἀνέτειλε κι' ἡ ἄλλη μέρα. Ἡ Ρωξάνη δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ πάῃ μὲ τὶς συντρόφισσές της στὸν Εὐρώτα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Μὲ ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὸν ἥλιο, ποὺ ἀνέβαινε στὸν οὐρανό. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀνεβῇ τόσο ἀργά...

Τώρα ποὺ πλησίαζε ἡ στιγμὴ νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ Γοδεφρείδου, τὰ πράγματα δὲν τῆς ἐφαίνονταν καὶ τόσο ἁπλᾶ. Κάποιο ἀόριστο προαίσθημα τὴν ἐβασάνιζε.. Ὅταν ὅμως ἦρθε τὸ μεσημέρι καὶ ὁ ἀγαπημένος της παρήγγειλε πὼς δὲν θὰ ἔτρωγε μαζί τους, ἀλλὰ παρακαλοῦσε τὴ θεία του νὰ τὸν περιμένῃ μετὰ τὸ φαγητό, οἱ ἐλπίδες της ξαναφούντωσαν.

— Ἔ, Ρωξάνη, τῆς εἶπε στοργικὰ ἡ Ἄννα Κομνηνή. Μοῦ φαίνεται πὼς αὔριο θὰ γιορτασουμε τοὺς ἀρραβῶνες σου κι' ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς σὲ λίγες μέρες καὶ τοὺς γάμους, γιατὶ θὰ φύγῃ ὁ Γοδεφρεῖδος γιὰ τὸν πόλεμο, καὶ θὰ εἴσαστε πιὸ εὐτυχεῖς καὶ οἱ δύο ἂν χωρισθῆτε ὡς παντρεμένοι παρὰ ὡς ἀρραβωνιασμένοι.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλίτσα, μόνο ἐπέρασε τὰ χέρια της γύρω στὸν λαιμὸ τῆς νουνᾶς της, σ' ἕνα δουβὸ εὐχαριστῶ.

Ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ ἔρχεται νωρὶς τὸ ἀπόγεμα, κρύφτηκε φοβισμένη στὴν κάμαρά της καὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε νὰ σπάσῃ.

Ὁ Γοδεφρεῖδος ὡστόσο ἀποκρίθηκε σοβαρὸς στὴ δουβὴ ἐρώτησι τῆς θείας του.

— Ναί, τ' ἀποφάσισα.

Ἡ φωνή του ἔδειχνε θλῖψι καὶ θυμό. Τὸ ἔνοιωσε ἡ Ἄννα καὶ ἡ χαρὰ ἐκόπηκε πρὶν φουντώσῃ μέσα της. Τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ παράπονο.

— Τὸ λὲς τόσο θλιμμένα αὐτό, Γοδεφρεῖδε. Γιατί; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος νὰ πάρῃς μιὰ κοπέλλα σὰν τὴ Ρωξάνη;

— Θεία, ἐφώναξε ὁ νέος μὲ ἀπότομη ἀνυπομονησία, τί θέλεις τώρα τὶς τόσες ἐρωτήσεις; Δὲ σοῦ φτάνει πὼς δέχομαι τὰ σχέδιά σου;

— Ὄχι, ἔκαμε ἡ πριγκήπισσα γλυκά. Δὲ μοῦ φτάνει, Γοδεφρεῖδε. Ἡ Ρωξάνη σ' ἀγαπάει καὶ περιμένει ἀγάπη καὶ ἀπὸ σένα. Ἀγάπη, καὶ ὄχι συγκατάβασι. Ἂν νοιώθῃς πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾷς, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Εἶνε ἔξυπνη καὶ εὐαίσθητη ἡ μικρή. Μὴ νομίζῃς πὼς θὰ τὴ γελάσῃς. Ἀμέσως θὰ καταλάβῃ τὰ αἰσθήματά σου καὶ θὰ γίνῃ δυστυχισμένη ἂν δὲν βρῇ τὴν ἀγάπη ποὺ δίκαια καρτερεῖ.

Χτυπούσε νευρικὰ ὁ νέος τὸ πόδι του καὶ ἄθελα ἕνας βαρὺς ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του.

— Εἶσαι ἐρωτευμένος, εἶπε ἡ πριγκήπισσα, κυττῶντας τον στὰ μάτια. Θἄπρεπε νὰ φωνάξω τὴ Ρωξάνη, νὰ τῆς ἀναγγείλω πὼς εἴσαστε ἀραββωνιασμένοι. Μὰ ἂν πρόκειται νὰ τὴ δεχθῇς μ' αὐτὸ τὸ ὕφος, καλύτερα νὰ μὴν τὴν φωνάξω.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΦΛΕΡΤ

Αὐτὸ τὸ περίεργο «σπὸρ» τῶν σαλονιῶν ποὺ ἔχει τόσο πλῆθος φανατικῶν θαυμαστῶν καὶ στὰ δυὸ φύλα, δημιουργεῖ, πολλὲς φορὲς, παρεξηγήσεις ποὺ κρύβουν μέσα τους ἕνα ἐλαφρὸ δραματάκι. Ἡ μουτέρνα δεσποινὶς ἀφίνει τὴν κοκετταρία της ν' ἀσκῆται στὸ παρφουμαρισμένο «τερραὶν» τοῦ «φλέρτ» χωρὶς σκέψι καὶ χωρὶς δισταγμούς ... Ὅπως παίζει «τέννις», ἔτσι καὶ φλερτάρει. Προσέχει στὶς πάσσες τῶν ἀπαντήσεων καὶ σημειώνει στὸ μυαλό της τὰ «γκέϊμς» ποὺ γράφει ἐκεῖνος κι' αὐτή.

Τὴν πρώτη κουβέντα ὕστερ' ἀπ' τὴ γνωριμία, ἀκολουθεῖ ἕνα τηλεφώνημα κι' ὕστερα ἕνα ἀθῶο ραντεβοῦ, στὸ σινεμά, στὴ συναυλία, σὲ κάποιο κέντρο... Ἡ παρέα γίνεται συχνή. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ δίνῃ καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ κι' ἁπλῶς ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν τέρψι τοῦ «σπὸρ»! Μὰ ξαφνικά, μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν τὸ περιμένει, ἀντιμετωπίζει μιὰ σοβαρὴ «ἐξομολόγησι» καὶ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέσι ἂν δὲν ἔχει τὴ διάθεσι ν' ἀνταποκριθῇ. Ἀρνεῖται μὲ τρόπο. Ἐκείνος ὅμως μένει ἔκπληκτος! Κι' ὡστόσο, ἡ δεσποινὶς ἀπορεῖ! Τί ἔφταιγε; ... Ἔκανε μαζί του ἕνα ἁπλὸ φλέρτ»! Δὲν εἶχαν τίποτε «σοβαρὸ» οἱ δυό τους!

Πόσο ἄδικο ἔχετε, λοιπὸν δεσποινίς!...Τὸ «φλέρτ» εἶνε φοβερὸ «σπόρ»! Εἶνε ἕνα «σπὸρ» ποὺ μεταχειρίζεται καρδιὲς ἀντὶ γιὰ τόπια!... Κι' ὅταν ἐσεῖς δίνετε μιὰ ζωηρὴ ἐνθάρρυνσι σ' ἕναν νέο ἀπὸ ἁπλὴ φιλαρέσκεια, φταίτε καὶ παραφταῖτε! «Δὲν παίζουν μὲ τὸν «ἔρωτα» λέει κάποιος μεγάλος Ἐσεῖς ἔχετε τὸ κουράγιο νὰ παίζετε. Ὑπάρχει ὅμως πάντα ἐ κίνδυνος νὰ τὴν πάθετε κι ἐσεῖς καὶ ν' ἀκούσετε τὴν ἴδια ἀπάντησι τῆς μοντέρνας λογικῆς:

—Μὰ ἕνα ἁπλὸ φλέρτ ἦταν! Δὲν εἴχαμε τίποτε σοβαρὸ μαζί!

ΕΥ.—

ΠΙΚΡΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΝΟΣ ΕΝΟΧΟΥ

Ἕνα δριμὺ κατηγορητήριο ὑπῆρξε ἕως τώρα γιὰ τὸ ἀνδρικὸ γένος αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν ἀληθινῶν ἱστοριῶν. Στὸ καθένα ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ δράματα, ποὺ ἐξιστορήσαμε, πρωταγωνιστοῦσε ἕνας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔσπρωξε μὲ τὴν διαγωγή του τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγάπησε στὸ βούρκο τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐξαθλιώσεως.

Μὰ τόσο ἐγκληματικὲς ψυχὲς ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες; Δὲν ἔμαθαν ἄραγε ἀργότερα τὸ κατάντημα τῆς γυναίκας ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴν καρδιά της καὶ δὲν ἐνοιωσαν ὀδυνηρὴ μετάνοια καὶ τύψεις συνειδήσεως;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα δὲν μᾶς ἀπησχόλησαν ἕως τώρα. Νὰ, ὅμως, ποὺ παρουσιάζεται σήμερα ἡ περίπτωσις ν' ἀντικρύσωμε κι' αὐτὴν τὴν πλευρὰ τοῦ θέματος.

Ἦρθε προχθὲς καὶ μὲ βρῆκε ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, μὲ σοβαρὴ καὶ κάπως θλιμμένη φυσιογνωμία. Στὸ μέτωπό του, ὅπως φαινόταν, εἶχαν ἀφήσει τὴν ὑπογραφή τους πολλὲς θλιβερὲς ἔγνοιες.

—Διαβάζω μοῦ εἶπε, τὶς ἱστορίες τῶν ἐρώτων, ποὺ ὡδήγησαν στὸ βοῦρκο. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια ἱστορία. Δὲν ξέρω ἂν θὰ εἴχατε τὴν διάθεσι νὰ τὴν ἀκούσετε

—Πολὺ εὐχαριστως, τοῦ ἀπήντησα.

Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εμεινε λίγο σιωπηλὸς συγκεντρώνοντας τὶς σκέψεις του Κι' ἔπειτα ἄρχισε:

—Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀφορᾷ ἐμένα, προσωπικῶς Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρωταγωνιστής...

Ἤμουν νέος τότε καὶ δὲν ἔπαιρνα τίποτε στὰ σοβαρά. Ἡ κυριώτερη ἀπασχόλησίς μου ἦταν τὸ φλέρτ μὲ τὰ κοριτσόπουλα τῆς νειτονιᾶς μου. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦρθε κι' ἐκάθησε ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ δικό μας σπίτι, σ' ἕνα ἡμιϋπόγειο διαμέρισμα, μιὰ οἰκογένεια προσφύγων ἀπὸ τὴ Ρωσσία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν μοῦ προεκάλεσε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή. Οὔτε εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ ἰδῶ αὐτοὺς τοὺς «ἐκ Ρωσσίας ὁμογενεῖς».

Μά, ἕνα πρωῒ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, εἶδα νὰ προβάλλῃ στὸ παράθυρο τῆς κατοικίας τῶν νέων γειτόνων μας ἕνα κεφάλι ὁλόξανθο, δυὸ μάτια βαθυγάλανα σὲ γλυκειὰ ρέμβη κι' ἕνα πρόσωπο ἀγνῆς ὡραιότητος.

Ἀναστατώθηκα! Κι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ὕπνος μου καὶ τὰ μάτια μου δὲν ξεκολοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἡμιϋπόγειο διαμέρισμα τῶν Ρώσσων. Ἡ νεότης μου ἔγινε πύρινος πίδακας λατρείας πρὸς τὴν ὁμορφη Ρωσσίδα. Δὲν ἔβρισκα ἡσυχία. Καὶ τι τρέλλες δὲν ἔκαμα, μέχρις ὅτου ὑπεχώρησε ἡ αἰδημοσύνη τῆς κόρης κι' ἕνα σοῦρουπο, κάτω ἀπὸ τὸ ἀνατοίχισμα τῶν φύλλων μιᾶς ἀκακίας, τὴν ἔσφιξα παράφορα στὴν ἀγκαλιά μου!...

Σκέπτομαι ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἡ ψυχή μου μεθᾷ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγάπης. Χρυσὴ ἐποχή! Ὁ κόσμος εἶχε ἄλλο χρῶμα, πιὸ ζωηρό, πιὸ χαρούμενο. Ὅλα ἦσαν θαρρεῖς, φῶς καὶ μουσική. Κι' ὅταν συναντοῦσα τὴ Σάσα — ἔτσι τὴν ἐλέγαν — κι' ἐβαδίζαμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα καὶ νὰ κρύψωμε τὴν εὐτυχία μας σὲ κάποια ἀπόμερη γωνιά, ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω μας ἔβρεχε ροροπέταλα.

Τὴν ἀξία ὅμως ἐκείνων τῶν οὐρανίων ὡρῶν δὲν μπεροῦσα νὰ τὴν ἐκτιμήσω τότε. Πόσο ἀνόητοι εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι!

Δὲν συναισθανόμαστε πόσο θεῖες, πόσο ὑπέροχες καὶ μοναδικὲς εἶνε οἱ στιγμὲς ποὺ περνοῦμε σὲ μιὰν ἀγαπημένη ἀγκαλιὰ καὶ δὲν σκεφτόμαστε, ὅτι οἱ στιγμὲς αὐτὲς δὲν ξαναγυρνοῦν Ποῦ νὰ καταλάβω τότε καὶ νὰ ἐκτιμήσω τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ μοῦ τοοσέφερε ἐκείνη ἡ νέα!...

Τὴν θυμᾶμαι, καθὼς ἦταν γυρμένη στὸ πλευρό μου, ρόδινη, σὰν ἀνοιξιάτικη αὐγή, καὶ μοῦ ἐψιθύριζε πὼς τὴν ἔκαμα εὐτυχισμένη, πὼς ἡ ἀγάπη μας θὰ ἦταν ὁ ἥλιος, ποὺ θὰ τῆς ἐφώτιζε ὅλη τὴ ζωή. Δὲν μοῦ ἐζήτησε τίποτε. Καὶ μοῦ προσέφερε τὰ πάντα. Σ' ὅ,τι τῆς ἐζήτησα δὲν εἶπε ποτὲ ὄχι. Πάντα στ' ἀβρὰ χειλάκια της ἀνθίζε τὸ ναί...

ΜΙΑ ΕΠΙΠΟΛΑΙΗ ΝΕΑΝΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἐλάβαμε στὸ σπίτι μιὰ μέρα ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕναν θεῖο μου ἀδελφο τῆς μητέρας μου, ποὺ ἔμενε στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἔκανε μεγάλες δουλειές. Ὁ θεῖος μου ἐζητοῦσε νὰ πάω κοντά του. Οἱ γονεῖς μου ἐνθουσιάσθηκαν. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ἐχάρηκα λιγώτερο.

Εἶχα ἀκούσει ὅτι ὁ θεῖος μου ἦταν πολὺ πλούσιος κι' ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ περνοῦσα ὡραία ζωὴ κοντά του. Ἐξ ὅλου θ' ἀναμιγνυόμουν στὶς δουλειές του καὶ θ' ἀποκτοῦσα κι' ἐγὼ περιουσία. Τέτοια ὀνειρα καὶ τέτοιες φιλοδοξίες μ' ἐκυρίευσαν κι' ἀποφάσισα νὰ φύγω χωρὶς ἀναβολὴ γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Καὶ ἡ Σάσα; Δὲν τὴν ἐσκέφθηκα οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ σοβαρά. Δὲν μ' ἀπησχόλησε καθόλου αὐτὸς ὁ δεσμός. Μάλιστα, ἐσκέφθηκα νὰ μὴν τῆς πῶ τίποτε ὅτι θὰ ἔφευγα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἰδῶ λυπημένη. Αὐτὸ θὰ μὲ στενοχωροῦσε. Καλύτερο τὸ βρῆκα νὰ τὴν ἀφήσω χωρὶς καμμίαν εἰδοποίησι κι' ἔτσι ν' ἀπέφευγα καὶ ὅλη τὴν ὀχληρὴ διαδικασία τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ὥστε δὲν τὴν ἀγαποῦσα; Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ. Τὴν ἀγαποῦσα εἰλικρινὰ καὶ ἀργότερα, καθὲ φορὰ ποὺ τὴν ἐσκεφτόμουν, μιὰ φωτεινὴ ἀκτίνα διέγκιζε τὴν ψυχή μου Ἀλλὰ τὸ αἴσθημά μου ἔπεσε θῦμα τῆς ὑγειάλης μου ἐπιπολαιότητος. Δὲν τὸν πῆρα τότε σοβαρὰ ἐκεῖνον τὸν ἔρωτά μου, ἂν καὶ ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς ἔρως τῆς ζωῆς μου

ΔΗΜ. ΓΑΛΑΜΑΣ (Βέρβερος)

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς φαίνεται λίγο παράξενο. Πρέπει ὅμως νὰ μὲ νοιώσετε. Νέος τότε καὶ ἀσυλλόγιστος, παρασύρθηκα ἀπὸ τρελλὰ σχέδια δρασεως καὶ ἀπὸ τὴν λαντάρα νὰ φύγω σ' ἄλλες χῶρες. Λυπόμουν κατα βάθος ποὺ δὲν θὰ ξαναβλέπα τὴ Σάσα. μὰ ἔλεγα μέσα μου

—Θὰ γνωρίσω κι' ἄλλες ὡραίες νέες. Θὰ περιμένουν καινούργιες ἐρωτικὲς περιπέτειες

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιπολαιότης μου. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ μεγαλύτερη ἐπιπολαιότης ἀπ' αὐτὴν τῆς νεότητος, ποὺ νομίζει ὅτι τὸ μέλλον εἶνε στρωμένο μονο μὲ ρόδα καὶ ὅτι πάντα θὰ λάμπῃ ἀνέφελος ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης κάνοντας ὥστε νὰ ὡριμάζουν νέες διαρκῶς ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Ἔφυγα γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Κι' ἐκεῖ, μέσα στὸν πυρετὸ τῶν ἐργασιῶν καὶ στὰ θέλγητρα τῆς νέας χώρας, ἐξέχασα σιγὰ-σιγὰ τὴν Σάσα...

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Υστερα ἀπὸ πέντε χρόνια ξαναγύρισα στὴν Ἀθήνα.

Ὅταν βρέθηκα στὴν παληά μου γειτονιά, οἱ ἀναμνήσεις ἄρχισαν νὰ ξυπνοῦν. Θυμήθηκα μὲ συγκίνησι τὴ Σάσα, ὅταν εἴδα τὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι, ποὺ εἴχαμε διασχίσει τόσες φορὲς μαζί.

Τί νὰ ἔγινε ἄραγε; ἐσκέφθηκα. Ποῦ νὰ κάθεται τώρα; Νὰ παντρεύτηκε ἢ νὰ ζῇ ἀκόμη μὲ τοὺς γονεῖς της; Ἕναν καῦμὸ ἐγεννοῦσαν στὴν ψυχή μου ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Μὰ δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Σάσα.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐδέχθηκα ἀπρόοπτη ἐπίσκεψι. Ἦρθε στὸ σπίτι μου μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα κι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη μοῦ φάνηκε πολυ παράξενη, γιατὶ μ' ἐκύτταζε καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ μοῦ πῇ τί ἤθελε. Μονάχα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα γράμμα. τὸ ἔδωσε στὴ μικρὴ καὶ τῆς εἶπε:

—Δόσ' του στον κύριο.

Ἡ μικρὴ μ ἐπλησίασε καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τι ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά. Χωρὶς ὅμως νὰ πῶ τίποτε, ἄνοιξα τὸ γράμμα κι' ἐδιάβασα:

«Ἀγαπημένε μου,

Ἔμαθα ὅτι ἐγύρισες καὶ σοῦ στέλνω τὴ μικρή. Εἶνε κόρη σου. Δὲν ξέρω τι ἐντύπωσι θὰ σοῦ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ φοβοῦμαι μήπως στενοχωρηθῆς, ποὺ σοῦ παρουσιάζω ξαφνικὰ μιὰ κόρη τεσσάρων ἐτῶν. Μὰ ἐσκέφθηκα, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κρατήσω κοντά μου. Γιὰ τὸ καλό της, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα εὐτυχισμένη ἔπρεπε νὰ τὴν στείλω στὸν πατέρα της. Τὴν λένε Μαρία. Εἶνε καλὸ κοριτσάκι καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ζήστε εὐτυχισμένοι, κι' ἐμένα μὴ μὲ σκέπτεσθε. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς δυστυχίας μου θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ σᾶς ἔχῃ καλά. Σάσα.»

Τὸ γράμμα ἦταν ξεβαμμένο σὲ πολλὰ σημεῖα ἀπὸ σταγόνες δακρύων. Δυστυχισμένη Σάσα!...

***

Ὁ ἐπισκέπτης μου δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Ἡ φωνή του ἐπνίγηκε σ' ἕνα κῦμα λύπης. Τὰ μάγουλά του εἶχαν μουσκέψει στὸ κλάμα...

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗΣ

Αφοῦ ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς συνῆλθε κάπως, ἐσκούπισε τὰ μάτια του καὶ συνέχισε.

—Καταλαβαίνετε τὴν ἔκπληξί μου, ἄλλὰ καὶ τὴν συγκίνησί μου Ἐπ

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΠΡΟΙΚΑ

μέσα στο τσαντάκι της.

—Καὶ ἡ ἀγάπη μας, Μπιάνκα; τῆς εἶπε στενάζοντας ὁ νέος.

—Ἡ ἀγάπη μας ξεχνιέται, Ντανίλο μου, καὶ πολὺ γρήγορα δὲν θὰ μείνῃ μεταξύ μας παρὰ μιὰ ἀγνὴ φιλία.

Ἔτσι ἐχώρισαν. Γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶχε βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ τῆς κόψῃ τὴν τύχη, ἀφοῦ μάλιστα ἔλεγε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε.

★

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, μόλις ἐπλη ροφορήθηκε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τὴν κλήρωσι τοῦ λαχείου του, ὁ Ντανίλο ἐτηλεφώνησε ἀμέσως τῆς Μπιάνκα στὸ σπίτι της.

—Μπορῶ νάρθω γιὰ νὰ σοῦ φέρω μιὰ πολὺ εὐχάριστην εἴδησι;

—Ἔλα, μὰ τί συμβαίνει;

—Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, δὲν φαντάζεσαι; Θὰ μάθῃς, θὰ μάθῃς! Παίρνω ταξὶ κι' ἔρχομαι!...

Τώρα μποροῦσε νὰ κάνῃ τὴ σπατάλη ἑνὸς ταξί. Μὲ ἕνα ἑκατομμύριο ποὺ ἔπεσε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸν οὐρανό, δὲν ἔπρεπε νὰ κάνῃ οἰκονομία.

Ἡ Μπιάνκα τὸν ὑποδέχθηκε ἀτάραχη, ψυχρή, σχεδὸν στενοχωρημένη.

—Τί συμβαίνει; Τί θέλεις; τὸν ἐρώτησε.

—Ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω πεντακόσιες χιλιάδες...

—Δανεικές; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιατὶ φαντάστηκες πὼς ἔχω ἕνα τέτοιο ποσὸν στὴ διάθεσί μου, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχω φιλέ! ἔκανε εἰρωνικὰ ἡ τέως ἀρραβωνιαστικιά του. Γιὰ φαντάσου μισὸ ἑκατομμύριο!...

—Τὸ ἔχεις, καὶ μάλιστα ἔχεις τὰ διπλά, γιατὶ τὸ λαχεῖο μας ἐκέρδισε ἕνα ἑκατομμύριο. Μὰ δὲν πηδᾷς λοιπὸν ἀπ' τὴ χαρά σου;

Ἡ Μπιάνκα ἄνοιξε τὸ στόμα γιὰ νὰ βγάλῃ ἕνα ἐπιφώνημα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Μετά, πνίγοντας τὴ συγκίνησί της, εἶπε:

—Εἶσαι βέβαιος; Γιὰ φαντάσου!... Μὰ ποῦ νὰ βρίσκεται αὐτὸ τὸ λαχεῖο...

—Ἐσὺ τὸ ἔχεις. Σοῦ τὸ ἔδωσα νὰ τὸ φυλάξῃς ὅταν ἤμαστε ἀρραβωνιασμένοι... γιὰ νὰ χτίσωμε τὴ φωλιά μας. Δὲν τὸ θυμᾶσαι;

—Ἄ, ναί, ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ τὸ ἐχάρισα κι' ἐγώ. Ποῦ νὰ τὸ φανταστῶ ἡ καύμένη, πὼς θὰ κέρδιζε καὶ μάλιστα ἕνα τέτοιο ποσόν! Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἀρραβωνιάστηκα μὲ τὸν Γουσταῦο δὲν ἦταν σωστὸ νὰ διατηρῶ δικά σου ἐνθύμια. Δὲν τὸ νομίζεις σωστὸ αὐτό;

—Μὰ τὸ λαχεῖο μου δὲν ἦταν δῶρο. Σοῦ τὸ ἔδωσα ἁπλῶς νὰ τὸ φυλάξῃς γιὰ ἕναν ὡρισμένο σκοπό.

—Καλά, αὐτὰ δὲν ἔχουν σημασία τώρα. Γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ λαχεῖο τὸ ἔδωσα...

—Δὲν μποροῦμε νὰ μάθωμε σὲ ποιόν;

—Ναί, στάσου, θυμήθηκα: τὸ ἔδωσα τῆς Μαρίας Ζανέλλι, αὐτῆς τῆς ξονθούλας ποὺ ἐργαζόμαστε στὸ ἴδιο γραφεῖο. Τὴν θυμᾶσαι;

—Τὸ χάρισες τῆς Μαρίας; ἔκαμε ἀναπηδῶντας ὁ Ντανίλο. Εἶσαι βέβαιη;

—Βεβαιότατη! Ποῦ νὰ φανταστῶ ὅτι θὰ γινόμαστε κάποτε ἑκατομμυριοῦχοι. καὶ θὰ ζούσαμε μαζὶ εὐτυχισμένοι!... Γιατὶ ἐγὼ πάντα σ' ἀγαποῦσα, ξέρεις...

★

Μετὰ μιὰν ὥρα ἡ Μπιάνκα βρισκόταν στὸ σπίτι τῆς Μαρίας Ζανέλλι, καὶ τῆς ἔλεγε καθὼς τὴν κρατοῦσε σχεδὸν ἀγκαλιασμένη:

—Ἄκουσε, καλή μου Μαρία, εἴμαστε φίλες, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐγὼ σοῦδωσα πολλὲς φορὲς δείγματα τῆς φιλίας μου. Εἶδες τί ἔκανα ὅταν ἐκατάλαβα ὅτι σοῦ ἄρεσε ὁ Ντανίλο, ἂν καὶ ἐνδιαφερόταν τόσο πολὺ γιὰ μένα; Τραβήχτηκα κατὰ μέρος καὶ στὸν ἄφησα. Ἀδιάφορο ἂν ἐσὺ δὲν μπόρεσες νὰ τὸν καταφέρῃς. Τώρα θέλω νὰ μοῦ κάνῃς κι' ἐσὺ μιὰ χάρι...

—Ἂν περνάῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου, πολὺ εὐχαρίστως Μπιάνκα μου.

—Νά, διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Θὰ φανταστῇς ὅτι σοῦ τσώτειλα πρὸ τριῶν μηνῶν... Ἔχει παληὰ ἡμερομηνία. Κι' ἐσὺ θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς βάζοντας τὴν ἴδια...

Ἡ Μαρία ἐπῆρε τὸ γράμμα κι' ἐδιάβασε μὲ μεγάλην ἀπορία:

«Ἀγαπητή μου φίλη, θέλω νὰ σοῦ χαρίσω αὐτὸ τὸ λαχεῖο ποὺ τώλαβα κι' ἐγὼ ὡς δῶρον, γιατὶ ἐσὺ ἀξίζεις πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα νὰ γίνῃς ἑκατομμυριοῦχος, καὶ γιὰ νὰ θυμᾶσαι πάντα τὴν ἀγαπημένη σου Μπιάνκα».

—Μὰ γιατί; Τί συμβαίνει: ἐρώτησε ἡ Μαρία.

—Θὰ σοῦ πῶ. Τώρα θὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς ἕνα γράμμα, μὲ παληὰ ἡμερομηνία ἐννοεῖται, ποὺ θὰ λέῃ τὰ ἑξῆς: «Ἀγαπητή μου Μπιάνκα, ἔλαβα εὐχαρίστως τὸ λαχεῖο ὑπ' ἀριθμὸν Α. Ν. 0285.867 ποὺ μοῦ ἐχάρισες μὲ τὴν εὐχὴ νὰ γίνω ἑκατομμυριοῦχος. Νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ἂν κερδίσω, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Μαρία». Ἐκατάλαβες; Γράφε λοιπόν.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐξήγησες περὶ τίνος πρόκειται, ἔκανε ἡ Μαρία φάχνοντας νὰ βρῇ χαρτὶ γιὰ νὰ γράψῃ.

—Αὐτὸ τὸ λαχεῖο μοῦ τὸ χάρισε ἡ θεία μου, ποὺ εἶνε ἀρκετὰ νέα ἀκόμη καὶ μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ πάρῃ πάλι καὶ νὰ ξαναπαντρευτῇ ὅταν μάθῃ ὅτι ἐκέρδισε ἕνα ἑκατομμύριο. Θὰ τῆς δείξω λοιπὸν τὸ γράμμα μου καὶ τὸ δικό σου, κι' ἔπειτα θὰ εἰσπράξωμε τὸ ἑκατομμύριο καὶ θὰ σοῦ κάνω ἕνα σπουδαῖο δῶρο, στ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορά!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ντανίλο. Ἡ Μαρία τὸν ὑποδέχθηκε χαμογελῶντας, ἐνῶ ἡ Μπιάνκα ἔγινε κατάχλωμη κα ἐκόντεψε νὰ πέσῃ.

—Εἶσαι πολὺ καλή, τῆς εἶπε ὁ νέος, ποὺ ἤρθες ν' ἀναγγείλῃς στὴ φίλη σου ὅτι ἐκέρδισε ἕνα ἑκατομμύριο μὲ τὸ λαχεῖο ποὺ τῆς ἐχάρισες. Καὶ τώρα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σ' εὐχαριστήσω κι' ἐγώ, γιατὶ ποέπει νὰ ξέρῃς ὅτι εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὴν Μαρία ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα καὶ τώρα μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε μὲ τὸ ἑκατομμύριο ποὺ τῆς ἔδωσες γιὰ προῖκα!

ΜΑΡΙΟ ΒΟΥΛΙΑΝΟ

Μοντέρνο διηγηματάκι μὲ ἀπρόοπτο τέλος

Ποτὲ μὴν ἀκοῦτε τὸ ραδιόφωνο τὴν ὥρα ποὺ ξυρίζεσθε. Γιατὶ μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη εἴδησις μπορεῖ νὰ σᾶς συγκινήσῃ τόσο πολύ, ποὺ νὰ κοπῆτε σοβαρά. Αὐτὸ ἐκοντεψε νὰ πάθῃ ὁ Ντανίλο ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ λαχνὸς Α. Ν. 0285.867 τῆς τελευταίας κληρώσεως ἐκέρδισε ἕνα ἑκατομμύριο.

Ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμός του ἔπαυσε ἀμέσως δυὸ ψυχρολουσίες. Ἡ πρώτη ἦταν ὅτι δὲν θὰ ἔπαιρνε ὁλόκληρο τὸ ἑκατομμύριο, ἀλλὰ τὸ μισό, γιατὶ τὸ ἄλλο μισὸ τὸ ἐδικαιοῦτο ἡ Μπιάνκα. Καὶ ἡ δεύτερη ἦταν ὅτι τὸ λαχεῖο δὲν τὸ εἶχε αὐτὸς ἀλλ' αὐτή. Αὐτὸς τὸ εἶχε ἀγοράσει τὴν ἐποχὴ τῶν γλυκῶν στεναγμῶν καὶ τῶν μελλοντικῶν σχεδίων, καὶ τῆς τὸ ἔδωσε νὰ τὸ φυλάξῃ λέγοντας:

—Ἀγαπημένη μου Μπιάνκα, ἂν κερδίσωμε τὸ λαχεῖο θὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως!

—Ναί, τοῦ ἀπήντησε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του. Ἀλλ' ἂν ἕως τότε πάψῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς; Μὲ τοὺς ἄντρες δὲν μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη!

Ὡστόσο, δὲν τὴν ἐγκατέλειψε αὐτός, παρὰ ἐκείνη ἐπροτίμησε ἐν τῷ μεταξὺ ἕναν ἄλλον ποὺ εἶχε ἀρκετὴ περιουσία γιὰ νὰ τὴν ζήσῃ καλὰ καὶ δὲν ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν προβληματικὴ κλήρωσι ἑνὸς λαχείου Καὶ τὸ εἶπε καβαρὰ τοῦ Ντανίλο, ξεχνῶντας νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ λαχεῖο του, ποὺ ἔμεινεν ἔτσι

κάμει ἔγκλημα ἀπέναντί της.

Ἔκανα σὰν τρελλός. Τότε ἡ γυναῖκα μοῦ ἐξήγησε:

—Μὲ παρεκάλεσε νὰ φέρω τὴ μικρὴ σ' ἐσᾶς καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ. Θὰ φύγω πολὺ μακρυά, γιὰ νὰ ζήσω ὅσο ζωὴ μοῦ μένει ἀκόμη. Δὲν πρέπει νὰ μὲ βρῇ ποτὲ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας, γιατὶ καθὼς εἶνε γενναιόκαρδος θὰ ἤθελε ἴσως νὰ μὲ παντρευθῇ. Δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσα ὅμως ποτὲ στὸν ἑαυτό μου νὰ τὸν ἀφήσω νὰ παντρευθῇ μιὰ κοινὴ γυναῖκα».

Προσπάθησα νὰ τὴν βρῶ, εἶπε τελειώνοντας ὁ ἐπισκέπτης μου, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἐφυγε ποιὸς ξέρει γιὰ ποῦ καὶ Θεὸς ξέρει ἂν ζῇ ἢ ἂν πέθανε. Θυσιάσθηκε, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της κι' ἐξαφανίστηκε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ βάρος σ' ἐμένα, τὸν ἔναχο, ποὺ τὴν κατέστρεψα. Ἐδέχθηκε τὴν σκληρή της μοῖρα μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησι τῆς μάρτυρος»...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Ὅλες οἱ ἀπολαύσεις εἶνε στὸ βάθος τους πικρές. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φτάνωμε ποτὲ στὸ βάθος τους, δηλαδὴ στὴν ὑπερβολή.

(Ντεσουγιέρ)

★ Ζοῦμε γιὰ νὰ γερνᾶμε καὶ γιὰ νὰ βλέπωμε τὴν ἀπογοήτευσι νὰ κατακλύζῃ κάθε χαρά μας.

(Γεωργία Σάνδη)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΟΥΤΙ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο «Ἰμπήριαλ» συνέπεσε νὰ μὴν ἔχῃ πολλοὺς πελάτες. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶνε ὅτι δυὸ-τρία διαμερίσματά του, τὰ καλύτερα, τὰ ἐκρατοῦσε μονάχα ὁ Μὰρκ Φένγουϊκ, ὁ Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος, μὲ τὴν πολυάριθμη ἀκολουθία του.

Κανεὶς στὸ Λονδῖνον δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ Φένγουϊκ, οὔτε καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ τὴν κολοσσιαία περιουσία του. Πυκνὸς πέπλος μυστηρίου περιέβαλλε τὸ παρελθόν του. Ἀλλ' ἡ μαγνητικὴ ἐπίδρασις ποὺ ἐξασκεῖ ὁ πλοῦτος εἶνε τοσο μεγάλη, ὥστε ὅλοι μιλούσανε με θαυμασμὸ γιὰ τὸν σύγχρονο αὐτὸν Κροῖσο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ρεστωράν τοῦ «Ἰμπήριαλ» εἶχε, ὅπως πάντοτε, λίγο μὰ ἐκλεκτὸ κόσμο. Μεταξὺ τῶν πελατῶν του ἦσαν καὶ ἀρκετοί, μέλη τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, ποὺ δὲν ἔμεναν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπροτιμοῦσαν ὅμως τὸ ἐστιατόριό του καὶ γιὰ τὸν πολυτελῆ διάκοσμό του καὶ τὴν φημισμένη κουζίνα του.

Σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ στὴν πόρτα, καθόνταν κι' ἔτρωγαν δυὸ ἄνδρες. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἡλικίας 40 περίπου ἐτῶν, μὲ ψαρρὰ μαλλιά, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ ἀθλητικοὺς ὤμους καὶ μὲ βλέμμα διαπεραστικό, ἦταν ὁ Τζὶμ Γκόρντων, πρωταθλητὴς ἄλλοτε τοῦ κολυμβήματος.

Ὁ ἄλλος, ἦταν λίγο νεώτερος, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ ρυτίδες ποὺ αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του ἐπρόδιδαν βαθειὰ κόπωσι. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἡλιοκαμένο, οἱ κινήσεις του ἀπότομες καὶ νευρικές. Γενικά, ὁ Τζέραλντ Βένερ, —ἔτσι τὸν ἔλεγαν,— ἔδινε μὲ τὸ παρουσιαστικό του τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ριψοκίνδυνους ἐκείνους Ἄγγλους ποὺ ταξιδεύαν πολὺ στὴν ζωή τους καὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς περιπέτειες καὶ ἔντονες συγκινήσεις. Ὡστόσο, τὰ μεγάλα, πονεμένα μάτια του ἐμαρτυροῦσαν ὅτι κάποιος κρυφὸς καϋμὸς τὸν ἐβασάνιζε.

Οἱ δυὸ φίλοι συνέχιζαν μιὰ συζήτησι γύρω ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἱπποδρομιῶν, ὅταν ξαφνικὰ εἶδαν κάτι ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ σταματήσουν καὶ νὰ καρφώσουν τὰ βλέμματά τους σ' ἕνα παλληκάρι ποὺ ἔμπαινε ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸ ρεστωράν.

★

Ὁ νέος αὐτὸς ἐπροχωροῦσε, σερνότανε στὰ πόδια του γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μὲ τὴν βοήθεια δύο ὑπηρετῶν, ποὺ τὸν ἐκρατοῦσαν προσεκτικὰ κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐτραβοῦσε τὴν προσοχὴ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀναπηρία του, ἦταν ἡ ἔκτακτη ὁμορφιά του. Ἐν τούτοις σὲ κάθε βῆμα, μιὰ σύσπασις ἄλγους παρεμόρφωνε τὸ πρόσωπό του, ἐνῶ τὰ μάτια του ἐπετοῦσαν τότε λάμψεις θυμοῦ, μανίας. Ἦταν φανερὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐδοκίμαζε φοβεροὺς σωματικοὺς πόνους.

Τέλος, ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐμπρὸς σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ βρισκότανε κάπως παράμερα. Μιὰ μαρμάρινη στήλη τὸν ἔκρυβε ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς πελάτες, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν παρακολουθήσει μὲ βλέμματα συμπόνιας. Ὁ Βένερ, ὅμως, καὶ ὁ Γκόρντων τὸν ἔβλεπαν καλὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ καθότανε.

Βαθὺς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξώγκωσε τὰ στήθη τοῦ ἀναπήρου. Ἔκανε νόημα στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του ν' ἀποσυρθῇ. Ἐκράτησε κοντά του μονάχα τὸν ἄλλον, ἕναν ὑψηλόσωμο, ἀλλὰ κατισχνο ἄνδρα μὲ μελαψὴ ἐπιδερμίδα καὶ μὲ μικρὰ πράσινα μάτια ποὺ ἐστρέφονταν ἀνήσυχα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, σὰν νὰ ὑπωπτεύονταν τὴν παρουσία κάποιου κινδύνου.

★

Ὁ Τζὶμ Γκόρντων ἐκύτταξε ἐρωτηματικὰ τὸν φίλο του.

—Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω νὰ ἔρχεται ἐδῶ, ἀπήντησε ὁ Τζέραλντ Βένερ, ὁ ὁποῖος ἔμενε στὸ «Ἰμπήριαλ» ἀπὸ τριῶν περίπου μηνῶν. Ἴσως νὰ γελάσῃς μαζὶ μου γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Ἔχω, ὅμως, τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἥρως μεγάλης, ὥστε ὅλοι μιλούσανε με θαυμασμὸ γιὰ τὸν σύγχρονο αὐτὸν Κροῖσο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ρεστωράν τοῦ «Ἰμπήριαλ» εἶχε, ὅπως πάντοτε, λίγο μὰ ἐκλεκτὸ κόσμο. Μεταξὺ τῶν πελατῶν του ἦσαν καὶ ἀρκετοί, μέλη τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου, ποὺ δὲν ἔμεναν στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπροτιμοῦσαν ὅμως τὸ ἐστιατόριό του καὶ γιὰ τὸν πολυτελῆ διάκοσμό του καὶ τὴν φημισμένη κουζίνα του.

Σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντὰ στὴν πόρτα, καθόνταν κι' ἔτρωγαν δυὸ ἄνδρες. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἡλικίας 40 περίπου ἐτῶν, μὲ ψαρρὰ μαλλι

κὰ τὰ μάτια του καὶ νὰ τοῦ δείχνη μὲ κινήσεις τῆς κεφαλῆς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο τοῦ ρεστωράν, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε νὰ κυτάξη κι' ἐκεῖνος. Ὁ Τζέραλντ ἀκολούθησε τὴν διεύθυνσι τοῦ βλέμματός του καὶ ἀντελήφθη τότε κάτι ποὺ ἐδικαιολογοῦσε ἀπολύτως τὴν κατάπληξι τοῦ φίλου του:

Ὁ παράλυτος νέος εἶχε πιάσει μὲ τὰ δύο χέρια του τὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἐστήλωσε τὸ σῶμα του μὲ ἀγωνιώδη προσπάθεια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σηκωθῆ ὄρθιος. Τὰ ἀρμονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν παραμορφωθῆ ἀπὸ μιὰν ἔκφρασι ὀργῆς, μίσους καὶ ἀγανακτήσεως.

Ἔμειναν λίγα δευτερόλεπτα μισοσηκωμένος μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὸν Φένγουϊκ καὶ τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν συνώδευε, καὶ ἰδίως τὸν πρῶτο. Θαυμάσιμη ὡχρότης ἐσκέπασε τὴν μορφή του.

Τέλος, ξανάπεσε βαρὺς στὴν πολυθρόνα του, ἀναστενάζοντας βαθειά. Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του κι' ἔμεινε ἀκίνητος σ' αὐτὴν τὴν στάσι.

Ἔξαφνα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σμόκιν του ἕνα μικρὸ ἀσημένιο κουτί, ὅμοιο στὸ σχῆμα καὶ στὶς διαστάσεις μ' ἕνα κουτὶ σπίρτα. Τὸ ἄφησε ἐμπρός του —καὶ συνέχισε τὸ φαγητό του, μὲ ἠρεμία, φροντίζοντας ὅμως νὰ ἔχη χαμηλωμένο τὸ κεφάλι του.

—Νομίζω, εἶπε ὁ Βένερ, ὅτι ὁ νέος αὐτός, γνωρίζει τὸν Φένγουϊκ καλύτερα ἀπὸ ἐμένα... Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι κάποιο δρᾶμα προετοιμάζεται ἀπόψε ἐδῶ...

—Τῆς ἰδίας γνώμης εἶμαι κι' ἐγώ, συνεφώνησε ὁ Γκόρντων. Δὲν μοῦ εἶπες, ὅμως, ποιὰ εἶνε ἡ ὡραία κοπέλλα ποὺ συνοδεύει τὸν Φένγουϊκ...: Ἀπὸ τὶς λίγες ματιὲς ποὺ τῆς ἔρριξα, κατάλαβα ὅτι δὲν εἶνε πλασμένη γιὰ νὰ κάνη συντροφιὰ ἑνὸς τύπου ὅπως ὁ Φένγουϊκ...

—Ἡ κοπέλλα αὐτή, —ἀποκρίθηκε ἀπότομα ὁ Βένερ,— ποὺ κάθεται τώρα δίπλα μου χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν παρουσία μου, εἶνε... ἡ γυναῖκα μου!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ

Ὁ Γκόρντων ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ κατάπληξι. Ἐκύτταξε τὸν φίλο του κατάματα, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη ἂν ὁ Τζέραλντ ἐμιλοῦσε σοβαρὰ ἢ ἀστειευόταν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τολλὰ σημεῖα τῆς περασμένης ζωῆς τοῦ Βένερ —ἰδίως τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐκεῖνος ἔλειπε στὸ ἐξωτερικό,— παρέμεναν σκοτεινὰ γι' αὐτόν.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, μιὰ βροντώδης φωνὴ ἀντήχησε στὴν αἴθουσα:

—Γκαρσόν, σπίρτα!

Ἦταν ὁ Φένγουϊκ, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε μὲ τὸ προστακτικὸ καὶ ἔντονο ὕφος ἀνθρώπου μαθημένου νὰ τὸν ὑπακούουν ὅλοι.

Οἱ δύο φίλοι ἐστράφησαν μηχανικῶς πρὸς τὸ μέρος του.

Σχεδὸν ταὐτοχρόνως ἀντελήφθησαν τὸν παράλυτο νέο νὰ σηκώνη τὸ κεφάλι του καὶ νὰ δείχνη μὲ τὸ δάχτυλο στὸν μελαψὸ ὑπηρέτη του, ποὺ στέκοτανε πάντοτε στὴν ἴδια θέσι, τὸ μικρὸ ἀσημένιο κουτί.

Ἐκεῖνος κατάλαβε ἀμέσως.

Πῆρε τὸ κουτί, ἔκανε μιὰ βόλτα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τραπεζάκια, ἐπλησίασε τὸν ἀμερικανὸ καὶ ἄφησε τὸ κουτὶ μπροστά του. Ὁ Φένγουϊκ, ἀπασχολημένος μὲ μιὰ συζήτησι ποὺ εἶχε ἀρχίσει μὲ τὴν συνοδό του, τοῦ ἔρριξε μιὰν ἀδιάφορη ματιὰ καὶ τὸν εὐχαρίστησε μὲ κίνησι τῆς κεφαλῆς.

Ἕνα ἄλλο γκαρσόνι, ποὺ ἔτρεξε νὰ περιποιηθῆ τὸν Φένγουϊκ, εἶδε ὅτι τὸν ἐπρόλαβε ὁ ἀγνωστος, ἀπέδωσε τὴν προθυμία του στὴν ἐπιθυμία του νὰ ἐξυπηρετήση τὸν βαθύπλουτο ἀμερικανό, καὶ ἀπεσύρθη.

Κατόπιν, ὁ μελαψὸς ἐπλησίασε καὶ πάλι τὸν κύριό του. Ἐκεῖνος, τοῦ ἔκανε νόημα ὅτι θὰ ἔφευγαν. Ὁ ὑπηρέτης του τὸν ἐσήκωσε ἀπὸ τὶς μασχάλες, σὰν πούπουλο καὶ τὸν μετέφερε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ κανέναν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βένερ καὶ τὸν Γκόρντων, τὰ μόνα δηλαδὴ πρόσωπα ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει τὴν παράξενη αὐτὴν σκηνή.

★

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Φένγουϊκ, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι ἕνα πούρο, ἄπλωσε τὸ ἀριστερό του χέρι γιὰ νὰ πάρη τὰ σπίρτα, χωρὶς νὰ διακόψη τὴν συζήτησί του μὲ τὴν συνοδό του.

—Θεέ μου! Εἶνε φοβερό!, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Βένερ μὲ πνιγμένη φωνή.

—Τί ἔπαθες πάλι; τὸν ρώτησε ὁ Γκόρντων.

—Δὲν ἐπρόσεξες τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Φένγουϊκ; Εἶνε κομμένα τὰ τέσσερα δάχτυλά του!...

Ὁ Γκόρντων ἀνατρίχιασε χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

—Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; ἐψιθύρισε, προσπαθῶντας νὰ φανῆ ψύχραιμος.

—Τί σημασία ἔχει; εἶπε ὁ Τζέραλντ μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ἔχει μιὰ σημασία ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βάλη ὁ νοῦς σου. Τώρα ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι τί περιέχει τὸ κουτὶ ποὺ ἄφησαν ἐμπρός στὸν Φένγουϊκ...

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἀμερικανὸς εἶχε βάλει τὸ πούρο στὸ στόμα του, ἀκούμπησε τὸ ἀκρωτηριασμένο χέρι του στὸ κουτί, τὸ ἄνοιξε μὲ τὸ δεξί του χέρι κι' ἔβαλε μέσα τὰ δυὸ δάχτυλά του...

Καὶ τότε, ὁ Βένερ καὶ ὁ Γκόρντων τὸν εἶδαν νὰ μένη ἀκίνητος, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο. Ἡ θανάσιμη ὠχρότης ποὺ ἐχύθηκε ξαφνικὰ στὸ κίτρινο πρόσωπό του τὸν ἔκανε νὰ πάρη τὸ χρῶμα τοῦ φλουριοῦ. Μιὰ ἀναρθρη κραυγὴ βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ πνιγόταν...

Τέλος, ἔβγαλε τὸ χέρι του μέσα ἀπὸ τὸ κουτί. Στὰ δύο του δάχτυλα κρατοῦσε ἕνα πράγμα ἀπροσδιόριστο, κάτι σὰν λεπτὸ κόκκαλο μήκους τριῶν περίπου ἑκατοστῶν, περιτυλιγμένο μέσα σὲ ζαρωμένο πετσί. Τὸ κύτταξε καλὰ μὲ ἀπεριγραπτη φρίκη, καὶ ὕστερα τὸ πέταξε στὸ τραπέζι μὲ ἀηδία. Καὶ ἀπὸ τὰ στήθη του βγῆκε μιὰ κραυγὴ ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, ἕνα ξεφωνητὸ ποὺ ἐμοιαζε μὲ οὐρλιασμα θηρίου.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἕνα παθητικὸ τσιγγάνικο τραγούδι. Οἱ μόνοι πελάται ποὺ ἄκουσαν τὴν κραυγὴ τοῦ Φένγουϊκ, ἦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνοδό του, ὁ Βένερ καὶ ὁ Γκόρντων.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω — ἐψιθύρισε ὁ τελευταῖος — τί εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὸ κουτί.

—Ἕνα κομμένο δάχτυλο! ἀπήντησε ὁ Βένερ μὲ ἀργό, ἐπίσημον τόνο. Ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα δάχτυλα ποὺ λείπουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Φένγουϊκ!...

★

Ὁ Γκόρντων ἄρχιζε νὰ σχηματίζη τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὅλα ὅσα ἄκουε κι' ἔβλεπε γύρω του δὲν ἦσαν ἡ τραγματικότης, ἀλλὰ μιὰ ἀπίθανη ἱστορία.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Φένγουϊκ χτυποῦσε μὲ μανία τὸ δεξί του χέρι στὸ τραπέζι. Ὁ μαῖτρ ντ' ὁτὲλ καὶ δυὸ γκαρσόνια ἔτρεξαν ἀνήσυχοι νὰ πληροφορηθοῦν τὴν αἰφνιδίαν τῆς δυσαρεσκείας τοῦ πλουσίου πελάτου.

—Ποῦ εἶνε τὸ γκαρσόνι ποὺ μοῦ ἔφερε αὐτὸ τὸ κουτί; ρώτησε ὁ Φένγο ϊκ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀκόμα ἀπὸ τὴν ταραχή. Νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἀμέσως ἐδῶ. Ἦταν ἕνας μελαχροινός, ψηλὸς κοὶ ἀδύνατος.

Ὁ μαῖτρ τοῦ ἀπήντησε ὅτι γκαρσόνι μὲ τέτοια χαρακτηριστικὰ δὲν ἐργάζεται στὸ ξενοδοχεῖο. Τοῦ κάκο ὁ Φένγουϊκ ἐτέμειναν. Τέλος, ὁ ὑπάλληλος ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ πρὸ ὀλίγης ὥρας τὴν μελαψὸ ὑπηρέτη τοῦ παράλυτου νέου, ἐξήγησε στὸν Ἀμερικανὸ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προσώπου ἐντελῶς ἀγνώστου στὸ «Ἰμπήσιαλ» Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔκανε τὸν ἑκατομμυριοῦχο νὰ ταραχθῆ περισσότερο. Ἄρχισε νὰ ρίχνη γύρω του βλέμματα τρόμου καὶ ἀγωνίας, σὰν νὰ ἔψαχνε νὰ βρῆ κάποιον ποὺ νὰ γνωστὸν καὶ πολὺ ἐπικίνδυνον συγγρόνως.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ φράσι σύνοδός του δὲν εἶπε τίποτα. Ἀλλ' ὁ Βένερ κατάλαβε ἀπὸ τὶς νευρικὲς κινήσεις τῶν ὤμων της ὅτι τὴν κατεῖχε καὶ αὐτὴν ζωηρὰ συγκίνησις, ποὺ τὴν κατέπιεζε χάρις σὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη δύναμι θελήσεως.

Ὁ Φένγουϊκ δὲν ἄργησε νὰ ἐπιβληθῆ στὸν ἑαυτό του. Τὸ προσωπό του ἄλλαξε ἔκφρασι μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἐπῆρε ὄψι σχεδὸν γελαστή. Ἐδίωξε τὸν μαῖτρ καὶ τὰ γκαρσόνια μὲ μιὰ χειρονομία. Κατόπιν, ἐκάρφωσε τὰ βλέμματά του στὴν κόρη του, γιὰ νὰ δῆ τί ἐντυπωσι τῆς εἶχε κάμει ἡ σκηνὴ αὐτή. Ἐκείνη ἐπροσποιήθηκε ὅτι ἐκύτταζε ἀλλοῦ. Τότε, ὁ Φένγουϊκ ἄρπαξε τὸ κομμένο δάχτυλο, τὸ ξανάβαλε διαστικὰ μέσα στὸ ἀσημένιο κουτὶ καὶ ἄρχισε νὰ παίζη μ' αὐτό. Ὡστόσο, ἕνα προσεκτικὸ μάτι δὲν θὰ δυσκολεύόταν ν' ἀντιληφθῆ ὅτι, παρὰ τὴν φαινομενικὴ ἀδιαφορία του, ὁ μυστηριώδης Ἀμερικανὸς ἦταν κατὰ βάθος ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος. Τὰ λοξὰ, φευγαλέα βλέμματα ποὺ ἔρριχνε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, οἱ νευρικὲς κινήσεις τῶν χειλιῶν του, οἱ ἐλαφροὶ σπασμοὶ τῶν ὤμων του, ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι τὸν κατεῖχε θανάσιμη ἀγωνία.

Τὴν λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν εἶχαν προσέξει μονάχα οἱ δύο φίλοι. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς πελάτες δὲν εἶχε αἰτιληφθῆ τὸ παραμικρό. Ὅλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν, μέσα στὴ μελωδικὰ κύματα τῆς μουσικῆς, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι, τὴν στιγμὴ ἐκείνη, τὴν παμφωτη αἴθουσα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ρεστωρὰν εἶχε παιχθῆ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ μιὰ πολύπρακτη τραγωδία.

Ἔξαφνα, ἡ κοπέλλα σηκώθηκε.

Ὁ Βένερ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σταματᾶ στὰ στήθη του.

Ἅρπαξε ἀπότομα ἕναν κατάλογο καὶ καὶ τὸν ἔβαλε μπροστὰ στὸ πρόσωπό του.

—Φεύγεις, Βέρα· ἐρώτησε ὁ Φένγουϊκ τὴν νεαρὰ γυναῖκα.

—Ναί, ἀπήντησε ἐκείνη, μὲ κουρασμένο ὕφος. Πηγαίνω νὰ ἡσυχάσω ...Δὲν ξέρω τί ἔχω ἀπόψε...

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πήγαινε .. Δὲν θ' ἀργήσω νάρθῶ κι' ἐγώ.. Θὰ μεῖνω ἐδῶ ὥσπου νὰ καπνίσω τὸ πούρο μου...

Ἡ Βέρα διευθύνθηκε πρὸς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῆς αἰθούσης.

Ὁ Γκόρντων ἐκύτταξε τὸν φίλο του, περίεργος νὰ δῆ τί θὰ ἔκανε.

Ὁ Βένερ σηκώθηκε μηχανικὰ κι' ἔτράβηξε κι' αὐτὸς πρὸς τὴν πόρτα. Ἔπροχωροῦσε σὰν αὐτόματο, σὰν νὰ τὸν ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μιὰ ἀορατη δύναμις. Ὁ Γκόρντων φοβήθηκε μήπως ὁ φίλος του, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκότανε, δημιουργήση ἐπεισόδιο καὶ ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν συγκρατήση. Ὡστόσο, δὲν βοήκε τὴν δύναμι νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴν θέσι του. Τ' ἀλλεπάλληλα καὶ ἀπροσδόκητα γεγονότα ἐκείνης τῆς βραδυᾶς τὸν εἶχαν παραζαλίσει.

★

Ὁ Βένερ ἐπρόφθασε τὴν Βέρα στὸν ἔρημο διάδρομο, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου φαινόταν ἡ μαρμαρένια σκάλα ποὺ ἔβγαζε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι.

Ἐκείνη ἐγύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι της.

Μόλις εἶδε τὸν Βένερ, τὸ πρόσωπό της ἄλλαξε ἔκφρασι, ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ τὰ χείλη της ἔβγαινε μιὰ πνιγμένη ἀναφώνησις:

—Ἐσὺ, Τζέραλντ!...

Ἡ συγκίνησις, ὁ κλονισμὸς ποὺ ἔδοκίμασε ἦταν τόσον ἰσχυρός, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ ἔπεφτε κάτω ἂν δὲν ἐπρόφθσινε ὁ Βένερ νὰ τὴν συγκρατήση. Τὸ στήθος της ἀνεπάλλετο διαίως καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν νευρικά, ψιθυρίζοντας λόγια ἀκατάληπτα.

—Τζέραλντ! ἐπανέλαβε μὲ σπαρακτικὸ τόνο· Θεέ μου! Σὲ ξαναβλέπω, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια!... Μοῦ φαίνεται σὰν ψέμα, σὰν ὄνειρο!...

—Βέρα, ἀγαπημένη μου Βέρα! ἐψιθύρισε ὁ Βένερ.

Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει.

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ ἴποτα περισσότερο.

Ἕνα σιδερένιο χέρι ἔσφιγγε τὸν λαιμό του. Τὰ βλέμματά του ἀγκάλιαζαν τὴν γυναῖκα του σὰν φλογερὰ χάδια. Τὴν ξανάβρισκε ὅπως τὴν εἶχε ἀφήσει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια: Εἶχε τὴν ἴδια πάντοτε λυγερὴ κορμοστασιά, τὰ ἴδια μεγάλα γαλανὰ μάτια, τὴν ἴδια κρινόλευκη ἐπιδερμίδα. Μονάχα ποὺ ἡ ἤρεμη ὄψις της ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ πέπλο μελαγχολίας. Μὰ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται

ἀκόμα πιὸ ὁμορφη...

Ξαφνικά, ἡ Βέρα ἄλλαξε ὕφος Ἐγύρισε τὸ κεφάλι της δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν νὰ φοβόταν μήπως τοὺς πιαπαρακολουθοῦσε κανείς, ἄρπαξε καὶ τὰ δυὸ χέρια τοῦ Βένερ καὶ τὰ ἔσφιξε μὲ δύναμι, λέγοντας:

—Φεύγα, Τζέραλντ!... Αὐτὸ ποὺ ἔκανες ἦταν τρέλλα!... Δὲν φαντάζεσα τί κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ καὶ τοὺς δυο — πρὸ παντὸς ἐσένα — ἂν μᾶς δοῦνε μαζί!

—Μὴ φοβᾶσαι! τὴν καθησύχασε ὁ Βένερ.

—Δὲν φαντάζεσαι τί εἶνε ἱκανὸς νὰ κάνη ἐ κ ε ῖ ν ο ς...

—Τὸ ξέρω! Μὰ δὲν τὸν φοβᾶμαι! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω! Ἐξ ἄλλου, ἔχω νὰ κανονίσω μαζὶ του μερικοὺς παληοὺς λογαριασμούς!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Βένερ ἔκαναν τὴν Βέρα νὰ ἠρεμήση κάπως.

Ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα της τρυφερά, χαμογέλασε μελαγχολικὰ κι' ἐψιθύρισε:

—Φαντάζομαι, ἀγαπημένε μου Τζέραλντ, τί ἰδέα θὰ ἐσχημάτισες γιὰ μένα ὅταν..:

—Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος μαζί σου!, τὴν διέκοψε ὁ Βένερ. Ἡ σκληρὴ μοῖρα μᾶς ἐχώρισε τὴν στιγμὴ. ἀκριβῶς ποὺ ἐνομίζαμε ὅτι ἡ εὐτυχία μας εἶνε πλήρης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς δὲν ξέρω ἀκόμα γιατὶ μ' ἐγκατέλειψες ξαφνικά, λίγες μονάχα ὥρες ὕστερ' ἀπὸ τὸν γάμο μας... Στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλες, μοῦ ἔλεγες ὅτι ἤσουν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ κάνης αὐτό, χωρὶς νὰ μοῦ δώσης περισσότερες ἐξηγήσεις.

—Καὶ μὲ πίστεψες:

—Ναί, Βέρα, σὲ πίστεψα! ἀποκρίθηκε ὁ Βένερ.

—Ὢ! σ' εὐχαριστῶ! Δὲν ξέρεις τί καλὸ μοῦ κάνουν τὰ λόγια σου αὐτά!

—Σὲ πίστεψα, Βέρα, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, γιατὶ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ. Πρέπει, ὅμως νὰ παραδεχθῆς, κι' ἐσύ, ὅτι λίγοι στὸν κόσμο θὰ εἶχαν τὸν δικό μου ἡρωϊσμό! Πόσοι εἶνε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ ἐκτιμοῦν μιὰ γυναῖκα ποὺ τοὺς ἐπρόδωσε, ὅπως μ' ἐπρόδωσες ἐσύ;

—Δὲν σ' ἐπρόδωσα, Τζέραλντ! εἶπε ἡ νεαρὰ γυναῖκα μὲ θρηνώδη, ἱκετευτικὴ φωνή!

—Μὲ συγχωρεῖς, Βέρα, γιὰ τὴν φράσι ποὺ ἐχρησιμοποίησα. Εἶμαι κατὰ βάθος βέβαιος ὅτι δὲν μ' ἐπρόδωσες. Καὶ νὰ γιατὶ σήμερα ποὺ σὲ ξαναβλέπω εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔμεινες γιὰ μένα μιὰ ἀθῶα, πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος..

★

Ἡ Βέρα ἅρπαξε μὲ παραφορὰ τὸ χέρι τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἐφίλησε μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του.

Εἶχαν λησμονήσει καὶ οἱ δυὸ ὅτι βρίσκονταν στὸν διάδρομο ἑνὸς ξενοδοχείου καὶ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς δῆ κανεὶς περαστικός.

—Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὰ καλά σου λόγια! ἐπανέλαβε ἡ Βέρα. Σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου. Ἂχ! ἂν μποροῦσες νὰ φαντασθῆς τί ὑπέφερα τὰ τελευταῖα χρόνια!... Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἀπορῶ καὶ ἡ ἴδια πῶς ἐβάσταξα στὸ μαρτύριο αὐτὸ καὶ δὲν τρελλάθηκα!...Καὶ ὅσο συλλογιζόμουν κι' ἐσένα, ποὺ εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ μὲ περιφρονήσης, νὰ μὲ καταρασθῆς!... Μὲ παρηγοροῦσε κάπως ἡ σκέψις ὅτι, μὲ τὸν καιρό, θὰ μὲ ξέχασες, ὅτι θὰ ἔμενα γιὰ σένα μιονάχα μιὰ μακρυνὴ ἀνάμνησις!...

—Δὲν σὲ ξέχασα, Βέρα! Ἀπεναντίας, τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, ἔψαχνα παντοῦ νὰ σὲ βρῶ.. Καὶ ὅταν σὲ εἶδα ἀπόψε, στὸ μπράτσο τοῦ Φένγουϊκ, μ' ἐκυρίευσε ἡ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ χυμήσω ἐπάνω του καὶ νὰ πνίξω τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ εἶνε ἡ ἀφορμὴ ὅλης τῆς δυστυχίας μας .. Πές μου τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ πότε ἐμφανίζεται ὡς Ἀμερικάνος; Ἀπὸ πότε ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος; Καὶ εἶνε πράγματι ἑκατομμυριοῦχος;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα, ἐψιθύρισε ἡ νεαρὰ γυναῖκα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἀπέκτησε ὁ Φένγουϊκ τὴν περιουσία του. Ἤμαστε φτωχοί, καί, ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω πῶς, ἐγίναμε ἑκατομμυριοῦχοι ..

—Δὲν ἐρώτησες ποτὲ τὸν Φένγουϊκ νὰ μάθης;...

—Τὸ ἐθεώρησα περιττό, γιατὶ ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε, ἢ ὅτι θὰ μοῦ ἔλεγε ψέματα..

Ὁ Τζέραλντ ἐκύτταξε τὴν γυναῖκα του βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τὴν ἐρώτησε μὲ ὑπόκωφη φωνή:

—Καὶ τώρα, Βέρα, πρέπει νὰ μάθω, τί σὲ κρατᾶ κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινό...

Ἡ Βέρα ὡχρίασε. Χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν ἔβγαζε ἀπάντησι.

—Γιατὶ δὲν μοῦ μιλᾶς, Βέρα;

—Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

—Μὰ ἔχω, ἐπὶ τέλους, τὸ δικαίωμα νὰ μάθω ὡρισμένα πράγματα...

—Ἄδικα ἐπιμένεις, Τζέραλντ! Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσω... Ὅταν θάρθῆ ἡ ὥρα, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Ἐν τῷ μεταξὺ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἔχης ἐμπιστοσύνη στὴν γυναῖκα σου .. Μιὰ μέρα, θὰ καταλάβης πολλὰ πράγματα ποὺ σοῦ φαίνονται τώρα σκοτεινὰ καὶ ἀνεξήγητα... Μὴ μὲ βασανίζης μὲ ἄλλες ἐρωτήσεις...

Ὁ Βένερ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐξ ἄλλου, τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Βέρας τὸν εἶχαν καθησυχάσει. Χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος τὸ γιατί, εἶχε τυφλὴ ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὴν τὴν γυνσῖκα.

—Καὶ τώρα — ἐξηκολούθησε ἡ Βέρα— εἶνε καιρὸς νὰ χωρίσωμε. Ὁ Φένγουϊκ μπορεῖ νὰ φανῆ ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη .. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῆ μαζί..

—Πότε θὰ ξανασυναντηθοῦμε:

—Δὲν ξέρω ... Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ μᾶς παρουσιασθῆ σύντομα ἡ κατάλληλη εὐκαιρία. Μένεις κι' ἐσὺ στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο;

—Ναί.

—Τόσο τὸ καλύτερο .. Χρειάζεται, δμως, μεγάλη προφύλαξις... Ὁ Φένγουϊκ εἶνε πολὺ φιλύποπτος. Ἐξ ἄλλου, περιστοιχίζεται ἀπὸ δικούς του ἀνθρώπους, ποὺ μ' ἐπιτηροῦν διαρκῶς... Καλὴν ἀντάμωσι, Τζέραλντ .. ἀγαπημένε μου Τζέραλντ!

Καὶ ἡ Βέρα, ἀφοῦ ἔσφιξε καὶ πάλι τὸ χέρι τοῦ συζύγου της, διευθύνθηκε μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου κι' ἀνέβηκε διαστικὰ τὴν μαρμαρένια σκάλα.

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸ νέο μας μυθιστόρημα:

«ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΑ»

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΑΓΩΝΙΑ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ, ΕΡΩΤΕΣ

Ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Η ΧΡΥΣΗ ΣΚΟΝΗ

Ὅταν ὁ Τζέραλντ Βένερ ἐπέστρεψε στὸ ρεστωράν, εἶδε τὸν Φένγουϊκ νὰ κάθεται ἀκόμα στὸ τραπέζι του καὶ νὰ πίνη ἕνα οὐΐσκυ. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε, κατάλαβε ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἦταν μεθυσμένος.

«Φαίνεται, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι ὁ φίλος μας ἀθειασε κάμποσα πετήρια γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ ἐπροξένησε τὸ κομμένο δάχτυλο...».

Ὁ Γκόρντων, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὸν φίλο του μὲ νευρικὴ ἀνυπομονησία, ἀντελήφθη ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του, ὅτι ἡ συναντησίς του μὲ τὴν γυναῖκα του εἶχε εὐχάριστα μᾶλλον ἀποτελέσματα. Πράγματι: ἕνα ἀόριστο χαμόγελο εὐδαιμονίας ἐπλανᾶτο στὰ χείλη τοῦ Τζέραλντ· Ὁ Γκόρντων εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ τὸν δῆ τόσο γαρούμενο κι' εὐδιάθετο.

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος! εἶπε ὁ Βένερ, μαντεύοντας τὴν σιωπηλὴ ἐρώτησι τοῦ φίλου του.

—Τὸ βλέπω ... Καὶ ὁμολογῶ ὅτι περιμένω νὰ μάθω ποιοὶ λόγοι σ' ἀνάγκασαν νὰ ζῆς μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου. Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ θεωρήσης ἀδιάκριτο...

—Κάθε ἄλλο..Ἡ περιέργειά σου εἶνε πολὺ δικαιολογημένη. Ἄκουσε, λοιπόν, μιὰ ἱστορία, ἡ ὁποία θὰ σου φανῆ σὲ πολλὰ σημεῖα λίγο ἀπίστευτη:

»Καμμιὰ δυσαρέσκεια, καμμιὰ παρεξήγησις δὲν μ' ἐχώρισε ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἡ Βέρα, μολονότι ζῆ τώρα μ' ἕνα πλούσιο ἄνθρωπο ποὺ τὴν παρουσιάζει, ἄγνωστον γιατί, ὡς κόρη του, ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀγαπᾶ καὶ νὰ μοῦ εἶνε πιστή! Ἴσως νὰ μ' ἐρωτήσης τώρα γιατὶ δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ ὡς τώρα ὅτι εἶμαι παντρεμένος. Ἁπλούστατα, γιατὶ καταλάβαινα καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ περίπτωσίς μου ἦταν τόσο ἐξαιρετική, ὥστε δὲν θὰ ἔπιστευε κανείς, οὔτε κι' ἐσύ, ὁ καλύτερός μου φίλος...

»Τί θὰ ἔλεγες, λόγου χάριν, ἂν ἐμάθαινες ὅτι ἡ γυναῖκα μου μ' ἐγκατελειψε λίγες ὧρες μετὰ τὸν γάμο μας, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, καὶ ὅτι ἀπὸ τότε μόλις σήμερα τὴν ξαναβλέπω;

—Ὄχι δά!, ἀνεφώνησε κατάπληκτος

τὸ δρᾶμα, ἐπειδὴ συνέπεσε νὰ γνωρίζω ὡρισμένα περιστατικά.

»Ἡ ὥρα ὅμως εἶνε περασμένη, καὶ ἂν ἀρχίσω τώρα νὰ σοῦ ἀφηγοῦμαι τὴν παράδοξη αὐτὴν ἱστορία, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ξημερωθοῦμε.. Κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Οἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας αὐτῆς μ' ἔχουν συντρίψει. Πᾶμε τώρα νὰ ἡσυχάσωμε, καὶ αὔριο τὸ πρωῒ, ἔλα νὰ μὲ δῇς, νὰ συνεχίσωμε τὴν συζήτησι.

Ὁ Γκόρντων μολονότι ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τί ἀκριβῶς συνέβαινε μὲ τὴν σκοτεινὴ αὐτὴν ὑπόθεσι, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ φίλος του εἶχε δίκηο. Ἔνας— ἕνας ἐφευγαν ἀπὸ τὸ ρεστωράν καὶ οἱ ἄλλοι πελάται.

Οἱ δύο ἄνδρες σηκώθηκαν. Ὁ Βένερ συνώδευσε τὸν Γκόρντων ὡς τὴν κεντρικὴ εἴσοδο τοῦ «Ἰμπήριαλ». Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν στὴν πόρτα, ὁ θυρωρὸς τοὺς ἐπληροφόρησε ὅτι ἐπέφτε ραγδαία βροχὴ καὶ ὅτι πολλοὶ πελάται, οἱ ὁποῖοι τοῦ κάκου ἐπερίμεναν νὰ περάσῃ κανένα αὐτοκίνητο, ἀναγκάσθηκαν νὰ φύγουν πεζῇ.

—Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! εἶπε ὁ Γκόρντων. Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνω μούσκεμα. Προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἐδῶ.

—Καλὴ ἡ ἰδέα σου συνεφώνησε ὁ Βένερ. Πᾶμε στὸ ταμεῖο νὰ πιάσωμε ἕνα δωμάτιο. Θὰ σοῦ δανείσω ἐγὼ πυτζάμες.

Σὲ λίγο ὁ Γκόρντων ἔμπαινε σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος, ἐνῶ ὁ Βένερ ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ, στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ὁ Τζὶμ δὲν ἄργησε νὰ γδυθῇ καὶ νὰ πέσῃ.

★

Ἔσβυσε ἀμέσως τὸ φῶς κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τοῦ κάκου ὅμως, προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Τὰ νεῦρα του ἦσαν τόσο τεντωμένα ἀπὸ τὶς ἀλλεπαλλήλες συγκινήσεις ποὺ ἐδοκίμασε μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα ποὺ ἐβασανίζαν τὸ νοῦ του, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Καὶ στριφογύριζε ἀνήσυχος στὸ κρεββάτι του, ἔχοντας τὸ ἀόριστο συναίσθημα ὅτι οἱ ἐκπλήξεις τῆς βραδυᾶς δὲν εἶχαν ἀκόμα τελειώσει.

Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐξενεύριζε περισσότερο ἦταν τὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸν κοινὸ φεγγίτη τοῦ δωματίου του μὲ τὸν διπλανὸ ἀριθμό. Ὁ Τζὶμ ἤθελε βαθὺ σκοτάδι γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἀλλ' ὁ γείτονάς του δὲν ἐννοοῦσε νὰ σβύσῃ τὸ φῶς καὶ νὰ κοιμηθῇ, μολονότι ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Ὁ Γκόρντων ἄρχισε νὰ θυμώνῃ μὲ τὴν ἀναίδεια τοῦ κυρίου αὐτοῦ...

Ἔξαφνα, ἄκουσε στὴν διπλανὴ κάμαρα ἐλαφρὸ θόρυβο πνιγμένων φωνῶν, ποὺ τὸν διεδέχθη ἕνας ὑπόκωφος κρότος, σὰν νὰ ἔπεφτε κανεὶς κάτω.

Ὑπὸ διαφορετικὲς συνθῆκες, ὁ Γκόρντων δὲν θὰ ἔδινε σημασία στὸ περιστατικὸ αὐτό. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ βράδυ, ἡ φαντασία του ἦταν ἐρεθισμένη, τὸν ἔκανε νὰ διαβλέπῃ παντοῦ αἰνίγματα καὶ μυστήρια. Στὴν ψυχική, λοιπόν, κατάστασι ποὺ βρισκότανε, τοῦ ἐφάνηκε ὅτι στὸ ἄλλο δωμάτιο συνέβαιναν πράγματα φοβερὰ καὶ τερατώδη.

Τὸ ξενοδοχεῖο «Ἰμπήριαλ» δὲν ἦταν βέβαια ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου γίνοντα δράματα καὶ ἐγκλήματα. Ἐν τούτοις, ὁ Γκόρντων καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ ἂν δὲν ἐξακρίβωνε τί συνέβαινε δίπλα.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, πῆρε ἕνα τραπέζι, τὸ ἐτοποθέτησε ἐμπρὸς στὴν κλεισμένη πόρτα, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀνέβηκε ἐπάνω, μισάνοιξε τὸν κινητὸ φεγγίτη κι' ἔβαλε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι του. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε τότε ἦταν ἕνας νεαρὸς γκρουμ τοῦ ξενοδοχείου ὁ ὁποῖος ροχάλιζε, ξαπλωμένος μακαρίως στὸ κρεββάτι.

Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, μολονότι ὁ ὑπάλληλος ἦταν πλαγιασμένος φορῶντας τὴν στολή του καὶ τὰ παπούτσια του. Ἀλλὰ τὸ δωμάτιο θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ ξενοδοχείου, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν πλουσία ἐπίπλωσί του. Πῶς, λοιπόν, ἐτόλμησε ὁ γκρουμ νὰ ξαπλώσῃ στὸ κρεββάτι ἑνὸς τέτοιου δωματίου; Δὲν ἤξερε ὅτι, ἂν τὸ ἐμάθαινε αὐτὸ ἡ διεύθυνσις, θὰ τὸν ἔδιωχνε ἀμέσως;

—Κάτι συμβαίνει, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Τζίμ. Ὁ ὕπνος τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ μοῦ φαίνεται ὑποπτος...

Δὲν ἦταν διόλου δύσκολο, γιὰ ἕναν εὐκίνητο ἀθλητὴ ὅπως ὁ Τζίμ, νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸν φεγγίτη στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, ἐπλησίαζε στὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὸν γκρούμ.

Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν ξυπνοῦσε, δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀσυναίσθητες κινήσεις τοῦ κοιμισμένου. Ὁ ὕπνος του δὲν ἦταν φυσιολογικός. Ὁ Γκόντων τὸν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ εἶδε κεντημένη μὲ χρυσᾶ γράμματα στὸν γιακᾶ τῆς στολῆς του τὴν λέξι: «Ἀνελκυστήρ».

★

Τότε ἄρχισε νὰ διαισθάνεται τί συνέβη. Κάποιος θὰ εἶχε λόγους ἰδιαιτέρους νὰ θέλῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀσανσὲρ χωρὶς τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου κι' ἐφρόντισε νὰ τὸν ἀποκοιμίσῃ μὲ δυνατὸ ναρκωτικό. Κατόπιν τὸν μετέφερε στὸ πρῶτο ἀδειανὸ δωμάτιο ποὺ βρέθηκε μπροστά του — γνωρίζοντας, βέβαια, ὅτι δὲν ἦταν πιασμένο ἀπὸ κανέναν πελάτη — καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι.

Ὁ Γκόρντων διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδε — χωρὶς αὐτὸ νὰ τοῦ κάνῃ ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι, ἐπειδὴ τὸ περίμενε— ὅτι ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω. Ἐσκέφθηκε τότε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ δωμάτιο καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου. Ἀλλ' ἐπηρεασμένος ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ Βένερ, ἔκανε ἀσυναισθήτως καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι:

«Μήπως ὁ Φένγουϊκ εἶνε ἀνακατεμένος καὶ σ' αὐτὴ τὴ δουλειά; Νομίζω, ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ ἐξακριβώσω προηγουμένως ἂν ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγῃ μὲ τὸ κλειδὶ τοῦ δικοῦ μου δωματίου. .»

Ἐπέστρεψε στὴν κάμαρά του, ἀπὸ τὸν φεγγίτη, ἐπῆρε τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ σακκάκι του, ξαναγύρισε στὸ διπλανὸ δωμάτιο — καὶ δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ κλειδὶ ἔκανε καὶ γιὰ τὶς δυὸ πόρτες.

Μόλις ἄνοιξε τὴν θύρα, βρέθηκε σ' ἕνα θάλαμο, ἀντίκρυ ἀκριβῶς στὴν πόρτα τοῦ ἀσανσέρ. Βαθειὰ ἡσυχία βασίλευε σ' ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τοῦ ξενοδοχείου. Ὅποιος ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ προβῇ σὲ κάθε εἴδους «ἐπιχείρησι», χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς εἴδησι.

Ὁ Γκόρντων ἐστάθηκε ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ διαδρόμου, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὸν ἀνελκυστῆρα. Ἕως ὅτου κατάλαβε, ἀπὸ τὶς κινήσεις τῶν ἠλεκτροφόρων συρμάτων ὅτι ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ. Σὲ λίγο, ὁ θάλαμος ἐπέρασε ἀπὸ τὸ πάτωμα ὅπου βρισκόταν ὁ Τζίμ. Ὁ ἀνελκυστὴρ αὐτὸς ἦταν ἰδιόρρυθμος, δὲν εἶχε δηλαδὴ πόρτα. Μποροῦσε νὰ τὸν σταματήσῃ κανεὶς ὅπου ἤθελε, πατῶντας ἕνα κουμπί, ἢ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ἀσφαλείας, ποὺ ὑπάρχει σὲ κάθε πάτωμα καὶ νὰ πηδήσῃ μέσα στὸν θάλαμο, ἐνῶ θὰ βρισκόταν ἐν κινήσει.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ ἀσανσὲρ δὲν εἶχε πόρτα, ὁ Γκόρντων διέκρινε καθαρὰ στὸ ἐσωτερικό του, ὅταν ἔφθασε στὸ ὕψος τοῦ πατώματος, ἕναν γκροὺμ τοῦ ξενοδοχείου μὲ στολή, σωριασμένον σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ θαλάμου. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶχαν ἀποκοιμίσει καὶ αὐτὸν μὲ ναρκωτικό.

«Τί σημαίνει πάλι αὐτό; ἀναρωτήθηκε ὁ Τζίμ. Ποιοὶ πελάται τοῦ ξενοδοχείου ἔχουν λόγους νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀσανσέρ; Τί πρόκειται νὰ μεταφέρουν ἀπὸ τὸ ἕνα πάτωμα στὸ ἄλλο καὶ δὲν θέλουν νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανείς; Ἄ! πρέπει νὰ ἐξακριβώσω τί συμβαίνει... Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ κλείσω μάτι ἀπόψε!»

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀνελκυστὴρ εἶχε ἀνέβει. Ἔμεινε λίγο στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ὕστερα ξανακατέβηκε. Τὴν φορὰ αὐτὴν, ὁ θάλαμός του περιεῖχε μονάχα μιὰ μικρὴ κάσα, ἀπὸ σιδερένια στεφάνια στὶς γωνιές.

Ὁ Γκόρντων δὲν ἐδίστασε περισσότερο Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, κατέστρωσε τὸ σχέδιό του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα ἀσφαλείας, ἐπήδησε στὴν στέγη τοῦ θαλάμου κι' ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ συρμάτινο σχοινί, ἐνῶ ὁ ἀνελκυστὴρ κατέβαινε σιγὰ—σιγά.

Τέλος, τὸ ἀσανσὲρ σταμάτησε. Ὁ Τζὶμ κατάλαβε, ἀπὸ τὸ σκοτάδι, τὴν ὑγρασία καὶ τὴν θερμὴ ἀτμόσφαιρα, ὅτι βρισκότανε στὸ ὑπόγειο τοῦ ξενοδοχείου. Σχεδὸν ἀμέσως, ἄκουσε θόρυβο φωνῶν καὶ εἶδε μιὰ γραμμὴ φωτὸς νὰ λάμπῃ στὸν στενὸ χῶρο μεταξὺ θαλάμου καὶ τοῦ τοίχου. Ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε οὔτε τὸν ἔβλεπαν, μὰ οὔτε καὶ μποροῦσε νὰ δῇ τίποτα.

★

Οἱ φωνὲς ἔφθαναν στ' αὐτιά του συγκεχυμένες, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μὴ ξεχωρίζῃ καμμιὰ λέξι. Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι μιλιοῦσανε ἀγγλικά, ἀνακατεμένα μὲ πολλὲς λέξεις ἱσπανικὲς ἢ μεξικανικές. Θυμήθηκε τότε τὸν Μὰρκ Φένγουϊκ κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ «ἑκατομμυριοῦχος» θὰ βρισκότανε ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν νυκτερινῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ ὑπογείου.

Καὶ οἱ ἄλλοι ποιοὶ ἦσαν; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ πρόσωπα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἀκολουθία του

Δὲν εἶχε λοιπὸν γελασθῇ ὁ Γκόρντων ὅταν ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Φένγουϊκ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἀμπερδεμένος καὶ στὴν καινούργια αὐτὴν περιπέτεια.

—Κάνετε σύντομα! διέταξε μιὰ ὑπόκωφη φωνή, μὲ ξενικὴ προφορά. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχομε ν' ἀνεβάσωμε δύο κασες ἀκόμα καὶ νὰ κατεβάσωμε ἄλλες δύο. Τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε;

—Ναί, περιμένει στὴ γωνιά, ἀποκρίθηκε μιὰ ἄλλη φωνή. Θ' ἀνεβάσωμε τώρα ἐπάνω καὶ τὸ τελευταῖο φορτίο.

Ὁ Τζὶμ ἄκουσε μιὰ λαχανιασμένη ἀναπνοή, σὰν νὰ προσπαθοῦσε κάποιος νὰ σηκώσῃ στοὺς ὤμους του ἕνα βάρος. Σὲ λίγο, μιὰ ἄλλη κάσα εἶχε μεταφερθῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θαλάμου. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι θὰ ἐγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν κουβαλοῦσαν, γιατὶ ἔπεσε μὲ κρότο στὸ πάτωμα, τραντάζοντας ὁλόκληρο τὸν ἀνελκυστῆρα.

— Βλάκα! Ἀνίκανε! ἔβρυχήθηκε μιὰ φωνή. Λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ σπάσῃς τὸ πόδι! Γιατὶ δὲν προσέχεις;

—Τί φταίω ἐγώ; ἀπήντησε κάποιος. Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ κάσα ἦταν τόσο βαρειά... Ἐξ ἄλλου, δὲν τὰ εἶχαν δέσει καλὰ τὰ σχοινιὰ κι' ἐλύθηκαν..

—Δὲν μοῦ λέτε, — ἀκούσθηκε τότε ἡ φωνὴ μὲ τὴν ξενικὴ προφορά— ἔχετε μήπως σκοπὸ νὰ ξημερωθοῦμε ἐδῶ; ... Λησμονήσατε ὅτι πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχομε ἀποκοιμίσει;... Σύντομα λοιπόν!

Ὁ Γκόρντων, ὁ ὁποῖος ἦταν μαζεμένος στὴν στέγη τοῦ μικροῦ ζαλάμου, πιασμένος πάντοτε ἀπὸ τὸ σχοινί, ἔνοιωσε τὸν ἀνελκυστῆρα ν' ἀνεβαίνῃ. Σὲ λίγο, βρισκότανε στὸ φωτισμένο Ἰσόγειο. Ἐπερίμενε νὰ φθάσῃ ὁ ἀνελκυστὴρ στὸ πάτωμα ὅπου ἤμενε, ἐπήδησε ἔξω κι' ἐγύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν βαρειὰ κάσα ποὺ μετεφέρετο ἐπάνω. Ἐπρόφθασε νὰ δῇ ὅτι μιὰ γωνιά της εἶχε σπάσει πέφτοντας κάτω καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἄνοιγμά της ἐχύθηκε στὸ χαλὶ μιὰ χρισῆ σκόνη ποὺ λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Ὁ Γκόρντων στάθηκε ἀκίνητος, διερωτώμενος τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

★

Σὲ λίγο, τὸ ἀσανσὲρ ξανακατέβηκε, φορτωμένο τώρα μὲ δυὸ μικρότερες κάσες καὶ μὲ δυὸ ἄτομα. Ὁ Τζὶμ ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πλάγια γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν οἱ ἐπιβάται. Ἐπρόλαβε. Ὅμως, νὰ δῇ ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ ἦταν καθ' ὁλοκληρίαν ἄγνωστος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν ὁ γνωστός του πιὰ Μὲικ Φένγουϊκ.

Τὸ μυστήριο ἄρχιζε νὰ διευκρινίζεται...

—Φτηνὰ τὴν γλύτωσα! εἶπε ὁ Γκόρντων, σκουπίζοντας τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω τώρα, εἶνε νὰ ξαναγυρίσω στὸ δωμάτιό μου... Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πολὺ προσεκτικός, ὅταν ἔχῃ νὰ κάνῃ μὲ τύπους σὰν τὸν Φένγουϊκ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Εἰκονογράφησις Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑ

Δραματικὸ ἀριστούργημα ὑπὸ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΟΡΝΤ

Στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἁγίου Λαζάρου καὶ Λαροσφουκώ, στὸ Παρίσι, βρισκόταν ἡ κλινικὴ τῆς μαίας κ. Ντυμπουά. Σ' αὐτὴ τὴν κλινική, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ τοκετοὶ ἐγίνονταν, δὲν ἐσύχναζαν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Ἡ πελατεία της, κάπως εἰδική, ἐστρατολογεῖτο ἀπὸ γυναίκες τοῦ ἡμικόσμου καὶ ἀπὸ τὶς κυρίες ἐκεῖνες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ μητρότης ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴν καταστροφή.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μιὰ κόρη ποὺ ἕνα ἀμάξι τὴν εἶχε φέρει ὡς ἐκεῖ, ἀνέβηκε ἀποφασιστικὰ τὴ σκάλα τῆς κλινικῆς καὶ χτύπησε στὸ δεύτερο πάτωμα. Δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν. Ἡ κ. Ντυμπουὰ τὴν ἐρώτησε:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, δεσποινίς;

— Μοῦ χρειάσθηκε πολὺ θάρρος γιὰ νὰρθω νὰ σᾶς βρῶ. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω περισσότερο. Δὲν ξέρω μάλιστα πῶς κατώρθωσα νὰ ἀποκρύψω τόσον καιρὸ τὴν κατάστασί μου. Πρέπει νὰ μὲ σώσετε.. Οὔτε παντρεμένη εἶμαι, οὔτε ἀρραβωνιασμένη καὶ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο θὰ ἀτίμαζε ἐμένα καὶ τοὺς δικούς μου γιὰ πάντα. Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα!

— Μά, παιδί μου, ἐσυμβούλευσε ὑποκριτικὰ ἡ μαία, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια στὴ μητέρα σου.

— Δὲν ἔχω πιὰ μητέρα καὶ θὰ πέθαινα ἀπ' τὴ ντροπή μου, παρὰ νὰ ὁμολογήσω τὸ λάθος μου στὸν πατέρα μου. Εἶνε ἕνας τίμιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἔχει σὲ μένα τυφλὴ ἐμπιστοσύνη... Μοῦ εἶχε δώσει πλήρη ἐμπιστοσύνη νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κατέστρεψε!

— Μὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας θὰ μποροῦσε...

— Ὤ, ἂν αὐτὸς ζοῦσε, θὰ μ' ἔπαιρνε γυναῖκα του. Ἀλλοίμονο, σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ γερμανικὴ περίπολο, σὲ μιὰ συμπλοκὴ στὴ γραμμὴ Μαζινό, τὴν ἐπομένη σχεδὸν τῆς ἡμέρας ποὺ ἀντελήφθην τὴ θέσι μου. Πάνε τώρα τέσσερις μῆνες...

— Ἂν ἐρχόσαστε ἀπὸ τότε, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη... Τώρα εἶνε πολὺ ἀργά

Τὸ δυστυχισμένο κορίτσι ἔπεσε μὲ λυγμοὺς στὰ πόδια τῆς μαίας.

— Σῶστε με, τὸν ἱκέτευσε... Ξέρω πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε ἄμα θέλετε... Μιὰ κυρία ποὺ τὴν ἐσώσατε καὶ αὐτήν, ἡ κ. Χ.., μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσί σας.

— Ἐλᾶτε τώρα, ἡσυχάστε, εἶπε ἡ μαία, ποὺ καταλάβαινε πὼς ἡ δυστυχισμένη νέα ἦταν πρόθυμη γιὰ κάθε χρῆματικὴ θυσία. Ἂν ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάνω τίποτε, ξέρω ὅμως τὴ μυστικὴ κλινικὴ ἑνὸς πολὺ καλοῦ χειρούργου ποὺ θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ χωρὶς νὰ διατρέξετε κανέναν κίνδυνο. Ἀλλά, ἐπρόσθεσε, δὲν παίρνει λιγώτερα ἀπὸ δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Θὰ τοῦ τὰ δώσω.

— Τότε ἐλᾶτε νὰ μὲ δῆτε αὔριο τὸ πρωῒ. Θὰ σᾶς πῶ τί ἀπέγινε.

★

Ὁ δόκτωρ Τισσὼ ἐβημάτιζε νευρικὰ μέσα στὸ πολυτελὲς καὶ εὐρύχωρο ἐργαστήριό του, πρᾶγμα ποὺ γι' αὐτὸν ἐσήμαινε ἐξαιρετικὴ ψυχικὴ ταραχή. Συλλογίζοταν τὶς τελευταῖες νύχτες ποὺ ἐπέρασε στὴ λέσχη. Τοῦ ἐστοίχισαν διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Τὸ παιχνίδι κι' οἱ γυναῖκες τοῦ εἶχαν φάει ὅ,τι εἶχε καὶ ὅ,τι ἐκέρδιζε. Ἦταν ἀπελπισμένος πνιγμένος στὰ χέρη. Μόνο ἡ οἰκονομία τῆς κόρης του τὸν συγκρατοῦσε ἀκόμη.

Ὁ δόκτωρ Τισσὼ εἶχε μείνει χήρος πολὺ νωρίς, μὲ μιὰ κόρη, ποὺ τὴν ἐλάτρευε καὶ ποὺ τὴν εἶχε μορφώσει ὅσο καλύτερα μποροῦσε.

Τώρα ὅμως συλλογιζόταν μὲ τρόμο πὼς θὰ ἐρχόταν μιὰ μέρα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν κατάστασί του στὴ μικρή του Λουΐζα. Κι' ἂν ἤθελε νὰ παντρευθῇ αὐτή; Θὰ χρειαζόταν προῖκα!

Ἐξαφνα, χτύπησαν στὴν πόρτα. Ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἀνήγγειλε τὴν κ. Ντυμπουά. Ὁ γιατρὸς εἶχε συνδεθῇ γιὰ πρώτη φορὰ μαζί της ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἠθοποιοῦ ποὺ προσέφερε ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ μιὰ ἐνοχλητικὴ μητρότητα. Ὁ πειρασμὸς τοῦ χρυσοῦ τὸν εἶχε παρασύρει. Ἀπὸ τότε εἶχε προσθέσει στοὺς φανεροὺς πόρους του ὡς φημισμένου χειρούργου καὶ τὰ ἀδηλα κέρδη τῶν ἐνόχων χειρουργικῶν του ἐπεμβάσεων.

★

— Ἔ, λοιπόν, τί νέα; ρώτησε μόλις μπῆκε ἡ μαία.

— Ἔχω μιὰ πελάτιδα γιὰ σᾶς, ἀνήγγειλε ἡ κ. Ντυμπουά.

— Τί εἴδους;

— Ἕνα κορίτσι οἰκογενείας ποὺ ἔπαθε κάποιο ἐρωτικὸ δυστύχημα.

— Πόσα τῆς ἐζητήσες;

— Δέκα χιλιάδες.

— Δὲν εἶνε τόσο πολλά,

— Ὡστόσο εἶνε καλὸ κέρδος.

— Κανένα κέρδος δὲν εἶνε ἀνέλογο πρὸς τὸν κίνδυνο ..

— Στὴ θέσι τὴ δική σας δὲν ὑπαρχει κανένας κίνδυνος. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ὑποψιαστῇ; Οὔτε καὶ ἐγώ, φυσικά, θὰ πάω νὰ σᾶς προδώσω.

— Θὰ πληρώσῃ μπροστά;

— Ἐννοεῖται.

— Τότε, ἐλᾶτε μεθαύριο στὶς ἑννιὰ τὸ πρωῒ στὸ Ὠτέϊγ. Θάρθῳ νὰ τῆς κάνω ἐγχείρησι.

⁂

Τὴν μεθεπομένη, κατὰ τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὁ δόκτωρ Τισσὼ σταματάει το ἀμάξι του ἐμπρὸς στὶς κιγκλίδες ἑνὸς ἀπομονωμένου περιπτέρου, στὸ Ὠτέϊγ. Ἦταν τὸ ἐργαστήριο τῶν ἐγκληματικῶν του ἐπεμβάσεων.

— Ἡ ἄρρωστη εἶνε ἐδῶ; ρώτησε μπαίνοντας τὴ μαία.

— Ναί, τοῦ ἀπήντησε. Τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῇ γιατὶ φοβόταν. Στὴν ἀρχὴ φαινόταν ἀποφασισμένη, θαρραλέα, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ φοβήθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ ἐγχειρισθῇ... Ἔλεγε ὅτι εἶχε κακὰ προαισθήματα. Καθησύχασα ὅμως τὶς ἀνησυχίες της καὶ τώρα ἡσυχάζει.

— Ξέρετε ποιὰ εἶνε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Δὲν θέλησε νὰ πῇ σχετικῶς τίποτε. Ἔγραψε ἕνα γραμμα ποὺ τὸ ἐσφράγισε ἐπιμελῶς. Μόνο σὲ περίπτωσι δυστυχήματος μοῦ εἶπε, νὰ τὸ ἀνοίξω

— Πηγαίνετε νὰ τὴν χλωροφορμήσετε, παρήγγειλε τῆς μαίας... Ἐγὼ θὰ ἑτοιμάσω στὸ μεταξὺ τὰ ἐργαλεῖα μου.

Σὲ πέντε λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἔμπαινε μέσα στὸν αἴθουσα τῆς ἐγχειρήσεως. Στὸ τραπέζι, ἐπάνω ἦταν ξαπλωμένο, γυμνό, ἀναίσθητο τὸ σῶμα τῆς δυστυχισμένης νέας. Μονάχα ἡ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου τῆς ἔκρυβε τὸ πρόσωπο,

Χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτό του νὰ λυπηθῇ τὴ νεότητα καὶ τὴ χάρι ἐκείνης ποὺ ἐκοιτόταν, σὰν πεθαμένη, μπροστά του, ὁ χειρούργος ἄρχισε τὸ ἔργον του. Μόλις ὅμως ἄρχισε, περιπλοκὲς ἀπρόοπτες παρουσιάστηκαν.

Ξαφνικὰ ὁ γιατρὸς ἔγινε κατακίτρινος.

— Θεέ μου! Ἔκαμα λάθος, εἶπε.

—Χαθήκαμε! ἐφώναξε ἡ κ. Ντυμπουά.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω λαπαροτομία. Εἶνε ἡ μόνη ἐλπὶς σωτηρίας!

Καὶ ξανάρχισε τὸ φρικιαστικὸ του ἔργο. Μὰ ἔξαφνα ἡ μαία τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρόμο:

— Ἡ καρδιὰ ἔπαψε νὰ χτυπᾷ!

Καὶ πραγματικά, ἡ καρδιὰ τῆς δυστυχισμένης νέας εἶχε σταματήσει καὶ τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ξαναζήσῃ.

— Τί θὰ κάνωμε τώρα; Πῶς θὰ δικαιολογήσωμε αὐτὸ τὸν θάνατο; ἐρώτησε ἔξω φρενῶν ἡ κ. Ντυμπουὰ σκεπάζοντας τὸ πτῶμα μὲ ἕνα λευκὸ σεντόνι χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τοῦ ἀφαιρεσῃ τὴν μάσκα τοῦ χλωροφορμίου.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε ὁ γιατρός. Θεέ μου, τί θὰ γίνῃ; Εἶμαι χαμένος... ἀτιμασμένος. Καὶ ἡ κόρη μου, ποὺ νομίζει πὼς εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος!... Θὰ μάθῃ πὼς εἶμαι ἕνας ἄθλιος Δὲν θέλω νὰ πάω στὸ Κακουργιοδικεῖο...

— Οἱ γονεῖς της θὰ μᾶς καταγγείλουν, τοῦ εἶπε ἡ κ. Ντυμπουά.

— Οἱ γονεῖς! Ἀλήθεια... Πρέπει νὰ μάθωμε ποιοὶ εἶνε οἱ γονεῖς της. Δῶστε μου τὸ γράμμα! Θὰ πάω νὰ τοὺς δρῶ. Θὰ τοὺς ἱκετεύσω. Θὰ τοὺς δώσω λεφτά... ὅ,τι θέλουν. Ἴσως θὰ προτιμήσουν νὰ ἀποσιωπηθῇ τὸ σκάνδαλο

Ξεσφράγισε τρέμοντας τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ μαία καὶ ἐδιάβασε:

«Πέστε στὸν πατέρα μου ὅτι προτίμησα νὰ ριψοκινδυνεύσω νὰ πεθάνω παρὰ νὰ κακοπίνισω ἀπὸ τὴ ντροπή μου μπροστά του. Ἂς μὲ συγχωρήσῃ! Ἠμουν περισσότερο δυστυχισμένη παρὰ ἔνοχη.

Λουΐζα Τισσώ»

»14, Λεωφόρος Μασσήνης.

Ἦταν ἡ ἴδια, ἡ πολυαγαπημένη του κόρη!

— Λουΐζα! οὐρλιασε μὲ πόνο ὁ γιατρὸς τρέχοντας

πτῶμα, Λουΐζα, κόρη μου! Θὰ τρελλαθῶ! Δὲν εἶνε ὀλήθεια!

Καὶ τῆς ἀπεστασε τὴ μάσκα τοῦ χλωροφορμίου. Ἡ μορφὴ τοῦ παιδιοῦ του ποὺ ὁ θάνατος καὶ ὁ πόνος εἶχαν ἀποθέσει τὰ ἀποτυπώματά τους, παρουσιάσθηκε τόσο φρικώδης.

Σπαρακτικοὶ λυγμοὶ τοῦ ἔπνιγαν τὴ φωνή. Ἡ κ. Ντυμπουά, θλέποντάς τον ἔτσι, δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Χτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὸ νεκρικὸ τραπέζι ἐφώναζε δυνατὰ τὴν κόρη του, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὰ ἐγκλήματά του

Καὶ ξαφνικὰ πρὶν προφτάσῃ ἡ κ. Ντυμπουὰ νὰ τὸν προλάβῃ, ἅρπαξε ἕνα μυτερὸ ἐργαλεῖο, ματωμένο ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι καὶ τὸ ἐβύθισε στὴν καρδιά του.

Ἔβγαλε ἕναν στεναγμό, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔπεσε βαρὺς κάτω!

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΟΡΝΤ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΙΣΟΓΥΝΗ

★ Ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν εὐγλωττία τοῦ ψαριοῦ μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ ἐπαινέσῃ καμμιὰ φίλη της.

★ Κανένα ζῶο δὲν ἔχει τόσο μεγάλα αὐτιὰ ὅσο εἶνε τ' αὐτιὰ μιᾶς γυναίκας .. ὅταν ἀκούῃ νὰ κακολογοῦν μιὰ φίλη της.

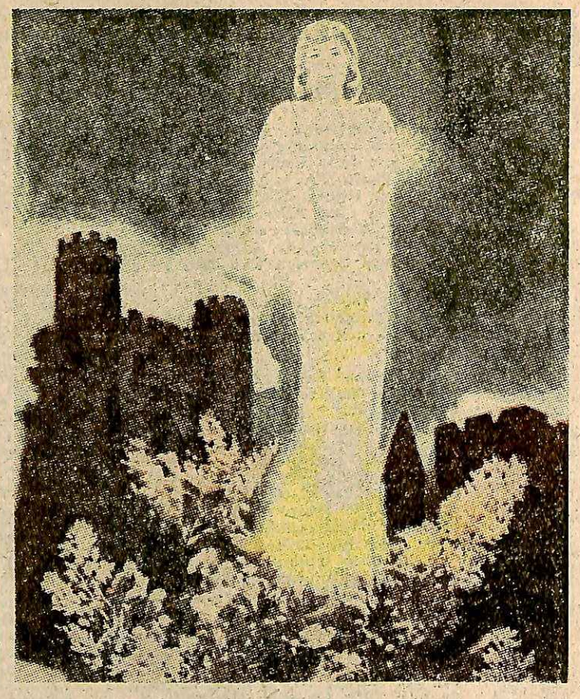

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΜΕΤ' ΑΣΠΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ κυρίως στὴν Πρωσσία, στὴν Πολωνία καὶ στὴν Αὐστρία, κυριαρχοῦσαν πολλὲς σκοτεινὲς παραδόσεις καὶ προλήψεις. Ἔλεγαν ὅτι οἱ πεθαμένοι ἄφιναν τὴ νύχτα τὰ μνήματά τους κι' ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ κοιμητήριο γιὰ νὰ γυρίζουν στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριὰ γιὰ νὰ ἐκδικοῦνται ἐκείνους ποὺ στὴν ζωὴ τους εἶχαν κάμει κακό.

Αὐτὰ τὰ μακάβρια φαντάσματα, ἀφοῦ ἐδιάλεγαν τὸ θῦμα τους, τὸ ἐθανάτωναν σιγὰ-σιγά, ρουφῶντας κάθε νύχτα τὸ αἷμα του, χωρὶς νὰ γίνωνται ἀντιληπτὰ ἀπὸ κανέναν. Ἔτσι, ὅταν ἔβλεπαν ἄνδρες ἢ γυναῖκες ν' ἀδυνατίζουν ἀπὸ καμμιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια ἀμέσως ἔλεγαν ὅτι κάποιο φάντασμα τοὺς «κυνηγάει».

Τὰ φαντάσματα δὲν ἔκαναν διάκρισι οὔτε στὰ ζῶα, καὶ οἱ χωριάτες, θλέποντας τὰ ζῶα τους νὰ ἀποδεκατίζωνται, ἔτρεχαν στὸν παπᾶ γιὰ νὰ «ἁγιάσῃ» τοὺς σταύλους των καὶ νὰ διώξῃ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τὸ πονηρὸ πνεῦμα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα.

Μὲ κάθε τρόπο, φυσικά, προσπαθοῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν τὸν βρυκόλακα... Συνήθως ἐνόμιζαν πὼς τὸν ἔβρισκαν στὸ πρόσωπο κανενὸς κακούργου ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό. Ὅταν δὲν τὸν «πετύχαιναν» ὅμως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τότε ἀπέδιδαν τὸ πονηρὸ πνεῦμα σὲ κανέναν «φουκαρᾶ» ἢ σὲ καμμιὰ γρηούλα ποὺ στὰ τελευταῖα της χρόνια ἔκανε τὴ μάγισσα. Ἄνοιγαν ἀμέσως τοὺς τάφους κι' ἔβγαζαν ἔξω τοὺς πεθαμένους γιὰ νὰ τοὺς κάψουν.

Αὐτὲς οἱ γελοῖες παραδόσεις καὶ προλήψεις ξεσποῦσαν πάντα στοὺς πεθαμένους. Καμμιὰ φορά, ὅταν τὸ ρεῦμα τῆς τρέλλας κινοῦσε τὰ ἄρρωστα πλήθη, ἡ σκιὰ τῆς ὑποψίας ἔπεφτε πάντα σὲ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦσαν μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο ἢ ἐπειδὴ ἦσαν μισάνθρωποι ἢ ἐπειδὴ ἡ φύσις τοὺς εἶχε κάμει ἐλαττωματικούς.

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΠΙΝΕΙ ΑΙΜΑ

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1706, μερικὰ χωριὰ τῆς Βοημίας εἶχαν τρομοκρατηθῆ ἀπὸ ἕνα τρομερὸ φάντασμα ποὺ «κυνηγοῦσε» ἀκούραστα τοὺς ἥσυχους κατοίκους των. Ἄνδρες, νέοι, παιδιὰ καὶ γυναῖκες ἔχαναν ξαφνικὰ τὴν ὀρεξί τους, ἐσβυναν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα καὶ πέθαιναν σιγὰ-σιγά, χωρὶς πυρετὸ οὔτε κανένα ἄλλο σύμπτωμα ἀσθενείας, παρὰ μόνο ἀπὸ «μαράζι» καθὼς ἔλεγαν.

Πολλοὶ ὡρκίζονταν ὅτι εἶδαν στὶς νύχτες χωρὶς φεγγάρι, ἕνα λευκὸ φάντασμα νὰ γυρίζῃ μέσα στοὺς κήπους. Φαινόταν σὰν μιὰ νέα γυναῖκα, τυλιγμένη μ' ἕνα λευκὸ πέπλο καὶ ποὺ τὰ μάτια της ἔβγαζαν φλόγες. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιαστῇ, τὰ ζῶα πηγαινοέρχονταν τρομαγμένα.

Μιὰ μέρα, κάποιος νέος χωρικός, ὁ Βάλτερ Ρεστάλ, προσεβλήθη κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν μυστηριώδη ἀσθένεια: Εἶχε χάσει τὸ συνηθισμένο του κέφι, δὲν ἐπήγαινε πιὰ μὲ τὶς εὔθυμες παρέες του, παρὰ ἔμενε πολλὲς ὧρες σκεπτικός.

—Τὸ λευκὸ φάντασμα τοῦ πίνει τὸ αἷμα!, μουρμούριζαν οἱ γυναικοῦλες τοῦ χωριοῦ κάνοντας τὸ σταυρό τους.

—Ὁ Βάλτερ εἶνε ἐρωτευμένος!, ἔλεγαν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπίστευαν τὰ φαντάσματα.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶχαν δίκηο. Ὁ Βάλτερ Ρεστὰλ ἀγαποῦσε τρελλὰ μιὰ τσιγγάνα, ποὺ ἀνῆκε σ' ἕνα καραβάνι τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκηνώσει πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ κοντὰ στὸ χωριό του.

Ὁ Βάλτερ τὴν εἶχε συναντήσει ἕνα πρωῒ σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ξυπόλυτη καὶ μισόγυμνη, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά της ριχμένα στοὺς ὤμους Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ εἶχαν κάμει ἐντύπωσι τὰ μάτια της ποὺ πετοῦσαν «φωτιές». Προσπάθησε νὰ τὴν σταματήσῃ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη ἄφησε μιὰ κραυγὴ κι' ἔφυγε.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Βάλτερ δὲν ἔβρισκε ἡσυχία.

«ΕΣΥ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ»

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ τὴν βρῇ καὶ νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸ μεγάλο του αἴσθημα. Ἕνα βράδυ, πῆγε στὴν κατασκήνωσι τῶν τσιγγάνων καὶ μὲ κάποιο τέχνασμα κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του.

Ἐκείνη τὸν ἄκουσε σιωπηλά, ἀλλὰ στὸ τέλος ἐγέλασε μ' ἕνα κρυστάλλινο ἠχηρὸ γέλιο, ποὺ ἐξέσχισε τὴν καρδιὰ τοῦ ἐρωτευμένου Βάλτερ.

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι γιὰ μένα!, τοῦ ἀπήντησε ἡ μελαχροινὴ γύφισσα.

Καὶ ἐπρόσθεσε:

—Οἱ ὠχροὶ ζωέμποροι παντρεύονται τὶς ἀρρωστημένες τους συμπατριώτισσες. Ἐγὼ μιὰ μέρα θὰ γίνω ἡ βασίλισσα τῆς φυλῆς μου, ποὺ τὴν ἀποτελεῖ κόσμος ἐλεύθερος καὶ χαρούμενος.

Ὁ Βάλτερ Ρεστὰλ γύρισε στὸ σπίτι του μελαγχολικός. Ἡ καρδιά του τώρα ἄδειασε ἀπὸ ἀγάπη κι' ἐγέμισε ἀπὸ μῖσος γιὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ἐτόλμησε νὰ τὸν ταπεινώσῃ καὶ νὰ μὴ δεχθῇ τὸν ἔρωτά του.

Ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως τὸν ἔσπρωξε νὰ κάμῃ ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα. Ἔτρεξε στὸν προεδρο τῆς κοινότητος καὶ τοῦ κατήγγειλε τὰ ἑξῆς:

—Τὴ νύχτα, ἐνῶ βρισκόμουν στὸ κρεββάτι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κλείσω μάτι ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, εἶδα ν' ἀνοίγῃ σιγὰ-σιγὰ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μας, σὰν νὰ τὸ φυσοῦσε ἀέρας, καὶ νὰ μπαίνῃ μέσ' ἀπὸ αὐτὸ ἡ γυναίκα-φάντασμα. Τὸ λευκὸ φάντασμα, χωρὶς ἐγὼ νὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ, μ' ἐπλησίασε, ἀκούμπησε σιγὰ τὰ κρύα χείλη του ἐπάνω στὰ δικά μου καὶ μοῦδωσε ἕνα παγερὸ φιλί. Ἀπὸ τὸν τρόμο μου ἔχασα τὶς αἰσθήσεις. Ὅταν συνῆλθα, ἤμουν ὀδύνατος καὶ μισολιπόθυμος. Ἡ γυναίκα-φάντασμα μοῦ εἶχε ρουφήξει τὸ αἷμα μου. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὅμως ἀνεγνώρισα ποιὸ ἦταν τὸ φάντασμα αὐτὸ ποὺ τρομοκρατεῖ τώρα τόσον καιρὸ τὸ χωριό: ἦταν ἡ Μίρκα ἡ μελαχροινὴ τσιγγάνα μὲ τὰ φλογερὰ μάτια!

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἡ εἴδησις ἁπλώθηκε σὰν ἀστραπὴ στὸ χωριό... Οἱ χωρικοὶ ἐμάνιασαν ἀπὸ τὸ κακό τους. Ἕνα πλῆθος, διψασμένο γιὰ ἐκδίκησι αἵματος, ρίχτηκε στὴν κατασκήνωσι τῶν τσιγγάνων χτυπώντας καὶ τσακίζοντας ὅ,τι ἔβρισκε μπροστά του.

Ἡ Μίρκα ὅμως δὲν βρέθηκε. Ἡ δυστυχισμένη, νοιώθοντας τί τὴν ἐπερίμενε ἂν ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν της, προτίμησε νὰ σκοτωθῇ μόνη της... Καὶ τὸ σῶμα της βρέθηκε στὶς ὄχθες ἑνὸς καταρράκτη, ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα...

Μιὰ γραμμὴ αἵματος ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα της.

—Νά, ἡ ἀπόδειξις τοῦ κακοῦ!, ἐφώναξαν ὅλοι. Νά, τὸ αἷμα ἑνὸς ἀπὸ τὰ θύματά της!...

Τὸ πτῶμα τῶσυραν στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ κομμάτιασαν. Ὁ Βάλτερ Ρεστὰλ ἐν τούτοις δὲ μπόρεσε νὰ βρῇ ἡσυχία. Τὶς νύχτες στριφογύριζε ἐπάνω στὸ κρεββάτι του, βασανιζόμενος ἀπὸ τρομεροὺς ἐφιάλτες καὶ ἀπὸ παραλήρημα.

Ἔβλεπε τὸ φάντασμα τῆς κυρίας μὲ τ' ἄσπρα, τὸ λευκὸ φάντασμα τῆς Μίρκας, τῆς ὁμορφης τσιγγάνας, νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ τοῦ ἀκουμπᾷ τὰ κρύα χείλη του ἐπάνω στὰ δικά του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ φίλημα τοῦ θανάτου.

Κάποιο πρωῒ, ὁ Βάλτερ βρέθηκε νεκρὸς στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχε βρεθῇ καὶ τὸ πτῶμα τῆς τσιγγάνας.

Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ μακάβρια παράδοσις γιὰ τὴν «γυναῖκα-φάντασμα», ποὺ κάθε νύχτα χωρὶς φεγγάρι καὶ χωρὶς ἄστρα, ὅταν ὁ γκιώνης ἔσκουζε καὶ τὰ κοράκια φτερούγιζαν κρώζοντας ἀνήσυχα, πλανιόταν γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τῶν ἐρωτευμένων νέων...

Μ. ΓΡΑΚΧΟΣ

ΖΙΝΑ

"Μαροκινὴ τραγωδία ὑπὸ ΕΛΙΣΣΑ ΡΑΪΣ"

Ἡ Ζινᾶ, ἡ κόρη τοῦ καΐντ τοῦ Μπὸρτζ καὶ ὁ Ζὰκ Βαρλό, ὁ γυιὸς τοῦ διοικητοῦ τῶν σπαχήδων, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένοι στὸ ὀχυρὸ τῆς ἀραβικῆς πόλεως, ἐγνωρίζοντο ἀπὸ μικρὰ παιδιά.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἄραβος φυλάρχου καὶ τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ συνεδέοντο μὲ μιὰ στενὴ φιλία, ποὺ διαρκοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα.

Ὁ Ζὰκ ἦταν πιὰ ἕνας ξανθὸς νέος δέκα ὀκτὼ ἐτῶν, ποὺ εἶχε μόλις τελειώσει τὶς σπουδές του στὸ λύκειον τοῦ Ραμπᾶ. Ἡ μελαχροινὴ καὶ γοητευτικὴ Ζινᾶ εἶχε συμπληρώσει τὰ δεκατέσσερα χρόνια της. Καὶ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, εἶχαν ἀπαγορεύσει πιὰ στοὺς δύο νέους νὰ θλέπωνται ὅπως πρῶτα. Τότε, τὰ δύο παιδιὰ παρετήρησαν ὅτι ἡ φιλία τους, ποὺ ἐμεγάλωνε χρόνο μὲ τὸν χρόνο, εἶχε ἐξελιχθῆ σ' ἕναν δυνατὸ καὶ ἀσυγκράτητο ἔρωτα.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, ὁ διοικητὴς τῶν σπαχήδων διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Μπρότζ, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴ διοίκησι ἑνὸς ἄλλου φρουρίου.

Ὁ Ζὰκ ἔνοιωσε μιὰ ἀπέραντη λύπη νὰ ἁπλώνεται μέσα στὴν ψυχή του, μόλις ἔμαθε αὐτὴ τὴν εἴδησι. Καὶ ἐξεδήλωσε ἀμέσως στὸν πατέρα του τὴν ἐπιθυμία του νὰ πανδρευθῇ τὴ Ζινᾶ.

Ὁ λοχαγός, ποὺ εἶχε βρῇ πάντοτε στὸν καΐντ ἕναν πιστὸ συνεργάτη καὶ ἕναν εὐγενικὸ φίλο, δὲν ἔφερε ἀντιρρήσεις.

Ὁ καΐντ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, παρεμέρισε τοὺς θρησκευτικοὺς ἐνδοιασμούς του, κολακευμένος ἀπὸ τὴν πρότασι τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Ἡ Λάλλα Μεριὲμ, ἡ γυναῖκα του, ἄκουσε μάλιστα μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμὸ αὐτὴ τὴν πρότασι.

Ἔτσι, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Βαρλό, ἔγιναν οἱ ἀραβῶνες τοῦ Ζὰκ καὶ τῆς Ζινᾶ.

★

Ὁ Ζὰκ θὰ ἐγινόταν μηχανικός. Ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἰσήχθη στὸ Πολυτεχνεῖο. Βέβαιος γιὰ τὴ μελλοντικὴ εὐτυχία του, ὑπέμεινε μὲ θάρρος τὸ χωρισμὸ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του. Τῆς ἔγραφε ὅμως κάθε μέρα φλογερὰ γράμματα, μέσα στὰ ὁποῖα τῆς ἐμιλοῦσε γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη του. Καὶ ἡ Ζινᾶ, ἀνεβασμένη στὴν ταράτσα τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ, ἐκύτταζε μὲ ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος, ἀπ' ὅπου ἔκανε κάθε πρωῒ τὴν ἐμφάνισί του ὁ ταχυδρόμος.

Ἐπέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες.

Ὁ Ζὰκ ἔβλεπε νὰ πλησιάζῃ ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ γράμματα τῆς Ζινᾶ ἐσταμάτησαν.

Τί νὰ συνέβαινε τάχα;

Ἕνα πρωῒ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα φρικτῆς ἀγωνίας, ὁ Ζὰκ ἔλαβε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε τὸ γράψιμο τῆς Ζομπεϊντᾶ, τῆς μικρότερης ἀδελφῆς τῆς Ζινᾶ.

Τοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ Ζινᾶ εἶχε πέσει βαρειὰ ἄρρωστη καὶ ὅτι οὔτε ὁ «τολμπᾶ», οὔτε ὁ «μαραμποῦ» εἶχαν κατορθώσει νὰ τὴν γιατρέψουν.

Ἔτσι ἡ νέα ἔσβυνε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Ἀλλὰ τότε, ἡ Λάλλα Μεριὲμ ἡ μητέρα της, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ στὸ Γάλλο γιατρὸ τοῦ μικροῦ φρουρίου.

Ἔτσι ἡ Ζινᾶ ἔγινε καλά. Ἀλλ' ἦταν ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ στενοχωρηθῇ γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ γράψῃ μὲ τὸ χέρι της, ἔλεγε στὴν ἐπιστολή της ἡ Ζομπεϊντᾶ. Θὰ τοῦ ἔστελνε μὲ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς της ὅλη τὴν ἀγάπη, ὅλη τὴ ζωή της.

Ἔπειτα ἐπέρασε ἄλλος ἕνας μῆνας ἀκόμη, ποὺ ἐφάνηκε ἀτέλειωτος στὸν Ζάκ.

Καμμιὰ εἴδησι.

Μαῦρα προαισθήματα ἄρχισαν νὰ ταράσσουν τὴν ψυχὴ τοῦ νέου. Ἡ Ζινᾶ εἶχε πεθάνει λοιπόν; Καὶ οἱ γονεῖς της ἐδίσταζαν νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὸ τρομερὸ νέο;

Ὁ Ἰούλιος εἶχε φθάσει.

Τὸ βράδυ ποὺ ἔκλεισε τὸ Πολυτεχνεῖο, ὁ Ζὰκ ἐπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μασσαλία. Ἔπειτα ἐπεβιβάσθη στὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀφρική, κι' ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἐμπῆκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἔτρεξε ὡς τὸ Μπόρτζ.

★

Ἐξαναβρῆκε τότε τὸ σπίτι τοῦ καΐντ, μὲ τὰ κόκκινα τοῦβλα, ποὺ ὕψωνε τοὺς τετράγωνους πυργίσκους του στὸν καυτερὸ ἀέρα, τὸ μεγάλο σαλόνι μὲ τὰ πλούσια χαλιὰ καὶ τὰ βαρειὰ ἔπιπλα καὶ τὸ μυστηριώδες ἄρωμα ποὺ ὑπῆρχε πάντα μέσα σ' αὐτό.

Σὲ μιὰ γωνιὰ ὑπῆρχαν τὰ μικρὰ ροζ σανδάλια, ποὺ ἡ Ζινᾶ εἶχε φορέσει κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων τους καὶ ποὺ, κατὰ τὴν ἀραβικὴ συνήθεια, ἔπρεπε νὰ μένουν πάντα στὸ καλύτερο μέρος τοῦ σπιτιοῦ, σὰν ἕνα εἶδος στολίσματος.

Ἡ Λάλλα Μεριὲμ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ συνηθισμένο της χαμόγελο καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ Ζὰκ ἠρέμησε λίγο.

—Πηγαίνω νὰ φωνάξω τὴ Ζινᾶ, εἶπε ἀμέσως, μ' ἕνα ὕφος ποὺ ὁ Ζὰκ ἐβρήκε κάπως μυστηριώδες.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ἡ μνηστὴ του ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της. Ἦταν πιὸ ὡραία, πιὸ γοητευτικὴ ἀπὸ ἄλλοτε. Εἶχε ἀφήσει ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Τώρα εὑρισκε μιὰ γυναῖκα.

—Ζινά! ἐφώναξε ὁ Ζάκ, ἁπλώνοντας τὰ χέρια, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, ἀγαπημένη μου, γιατὶ σὲ ξαναβρίσκω...

Ἡ νέα ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—Ἀλλὰ.., δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριε! εἶπε.

Ὁ Ζὰκ τὰ ἔχασε. Ὁ λαιμός του ἐσφίχτηκε ξαφνικὰ καὶ εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Πῶς; Δὲν μὲ γνωρίζεις; Μὲ ἔχεις λοιπὸν ξεχάσει; Θὰ ἀστειεύεσαι ἀσφαλῶς, Ζινά...

Καὶ ἔκαμε ἕνα νέο βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

—Ζινά, ἀγαπημένη μου. Δὲν εἶσαι λοιπὸν ἡ μνηστή μου;

Ἡ νέα τὸν ἀπώθησε βίαια καὶ μὲ ὀργισμένη φωνὴ εἶπε:

—Ἀλλά, κύριε, σᾶς εἶπα ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζω! Ὁ μνηστήρ μου εἶνε ὁ Μπὲν Ἀλή, ὁ γυιὸς τοῦ πασᾶ τοῦ Ταρουντάν...

Μιὰ σκληρὴ λάμψις ἔλαμπε στὰ ὁλόμαυρα μάτια της.

—Ζινά, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Ὀνειρεύομαι... ἢ μήπως εἶμαι τρελλός;

Ὁ Ζὰκ εἶχε γίνει πολὺ ὠχρὸς καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρος.

Ἡ Ζινὰ δὲν ἔδωκε ὅμως καμμιὰ προσοχὴ στὴν ταραχή του. Τοῦ ἐγύρισε ἀτόφιους τὶς πλάτες καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ Ζὰκ κατέπεσε βαρὺς σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἡ Λάλλα Μεριὲμ ξαναμπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα στὸ σαλόνι καὶ ἤλθε νὰ καθήσῃ σιωπηλὴ κοντά του.

Τότε, ὅλη ἡ ἀπελπισία τοῦ νέου ἐξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Κλάψε, παιδί μου, εἶπε ἡ μητέρα τῆς Ζινά, κλάψε...

— Ἀλλά, τί συμβαίνει λοιπόν; Δὲν μὲ ἀγαπᾶε πιά; Τί τῆς ἔκαμα;

— Τίποτε, παιδί μου, ἀλλ' ἡ Ζινὰ δὲν σ' ἀναγνωρίζει πιά.

— Πῶς; Δὲν μὲ ἀναγνωρίζει; Τί σημαίνει αὐτό;

— Ἡ Ζομπεϊντα σοῦ ἔγραψε ὅτι ἦταν ἄρρωστη... Ἐπειτα ἀπὸ τὴ τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια, ἔχασε λοιπὸν ἐντελῶς τὴ μνήμη της. Τὸ παρελθὸν εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπάρχῃ γι' αὐτήν. Ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα, δὲν ἀνεγνώριζε οὔτε τὴν ἀδελφή της, οὔτε τὸν πατέρα της, οὔτε ἐμένα, ποὺ εἶμαι ἡ μητέρα της... Ἀναγκασθήκαμε νὰ τὴν μάθωμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάζῃ, γιατὶ τὰ εἶχε ὅλα ξεχάσει... Ἐσκέφθηκα πῶς, ἂν σᾶς ἔφερνα τὸν ἕνα ἐμπρὸς στὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσω καθόλου τὴ Ζινά, θὰ μποροῦσε ἴσως ἡ μνήμη της νὰ ἐξαναγύριζε καὶ ἰδοὺ σὲ ἀναγνώριζε... Ἀλλοίμονο! Οὔτε αὐτὸ ἔγινε!

— Ἀλλοίμονο! ξαναεῖπε ὁ Ζάκ. Ἀλλὰ εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε μνηστευμένη μὲ τὸν Μπὲν Ἀλή;

— Ναί, παιδί μου. ἀλήθεια εἶνε.

Ἡ Λάλλα Μεριὲμ ἐσώπασε.

Ὁ Ζὰκ ἐσηκώθηκε τότε καὶ ἐβγῆκε σὰν αὐτόματο.

⁂

Ἦταν τώρα ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς Ζινᾶ.

Τὸ σπίτι τοῦ καΐντ ἀντὴν χοῦσε ἀπὸ τὶς μουσικὲς καὶ τὰ τραγούδια.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἕνας ὑπηρέτης ἦλθε κοντὰ στὴ Λάλλα Μεριὲμ καὶ τῆς εἶπε κάτι σιγά:

— Ἐσκοτώθηκε; ἔκαμε ἐκείνη.

— Ναί, κυρία, ἀπήντησε ὁ ὑπηρέτης. Ὁ Ζὰκ Βαρλὸ ἐπερπατοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸν εἴδαμε νὰ ἐγάζῃ ἕνα ἐγχειρίδιο καὶ νὰ τὸ χώνῃ μέσα στὴν καρδιά του Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ τὸν συγκρατήσωμε...

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Λάλλα Μεριὲμ καὶ ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι.

Ἡ Ζινὰ ἐπερασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κοντά της.

— Κλαῖς; μητέρα, εἶπε.

—Κλαίω, παιδί μου, γιατὶ ἔμαθα ξαφνικὰ τὸν θάνατο ἑνὸς νέου, ποὺ μᾶς ἀγαποῦσε.

— Τὸν ἐγνώριζα; ἐρώτησε ἡ Ζινᾶ.

—Ὄχι ἀπήντησε ἡ Λάλλα Μεριέμ, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι. Δὲν τὸν εἴχες ἰδῆ ποτέ...

ΕΛΙΣΣΑ ΡΑΪΣ

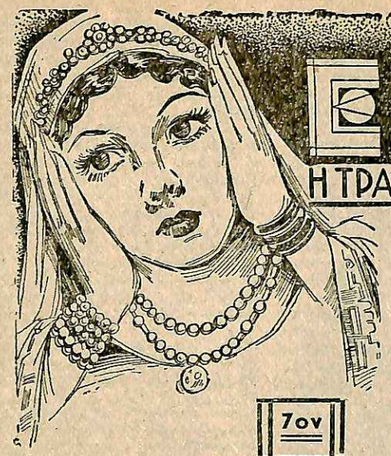

ΕΣΘΗΡ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Δραματικὸ ρομάντσο βγαλμένο ἀπὸ τὶς βιβλικὲς παραδόσεις

Ὑπὸ

ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

7ον

Ἡ γενναιότης ποὺ δείξανε κάποτε ὁ Βιχθὰν καὶ ὁ Θερές, ὅταν ἐξέθεσαν τὴν ζωή τους σὲ βέβαιον θάνατο, ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴ τοῦ μαχητοῦ βασιληᾶ καὶ μιὰ μέρα προσελήφθησαν νὰ ὑπηρετοῦν στὰ ἀνάκτορα. Ἐπειδὴ ἐνόμισαν ὅτι δὲν τοὺς ἐπεριποιοῦντο ὅσον ἔπρεπε καὶ δὲν ἀπελάμβαναν ὅσα χρήματα ζητοῦσε ἡ ἀπληστία τους, θελήσανε νὰ παρουσιασθοῦν στὸν Ἀσσουῆρο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ κατώρθωσαν ποτέ.

Τὴν δυσαρέσκειά τους τὴν ἐμεγάλωσε ἡ τιμωρία ποὺ τοὺς ἔκαμε ὁ ἀρχιευνοῦχος, γιὰ κάποιο παράπτωμά τους, καὶ τὴν ὁποίαν τὴν ἀπέδωσαν στὸν βασιλέα. Ἀργότερα ἐφυλακίσθηκαν. Τέλος, ἀπειλήθηκαν ὅτι θὰ τοὺς κρεμούσανε κι' αὐτὸ τοὺς ἀπεθηρίωσε μέχρι τοῦ σημείου νὰ μελετήσουν τὴν δολοφονία τοῦ κυρίου των.

Ἤξεραν πόσες φιλοδοξίες διασταυρώνονταν στὸν ἔνδοξο θρόνο τῶν Σούσων κι' ὑπελόγιζαν ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Ἀσσουήρου θὰ τοὺς ἀνέβαζε σὲ ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἔκανε μέλη τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου του.

Ἀποφασισμένοι νὰ τὸν χτυπήσουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα, γιὰ νὰ πάῃ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαρτύρια καὶ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς Ἐρσινᾶ καὶ τῶν ἄλλων Ἰουδαίων, ἐφωδιάσθηκαν μὲ τεράστια μαχαίρια καὶ ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ἤξεραν ὅτι ὁ βασιληᾶς θὰ ἦταν μεταμφιεσμένος καὶ θὰ πήγαινε μόνος. Ἐξ ἄλλου ἔμεναν διαρκῶς ἐκεῖ καὶ οἱ δυό, ἐνῷ μποροῦσαν νὰ φυλάνε ἐκ περιτροπῆς. Καὶ ὑπελόγιζαν ὅτι εὔκολα θὰ ἐξώντωναν τὸν ἀνύποπτο ἡγεμόνα καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε τοὺς πραγματικοὺς δράστες τοῦ φόνου του.

Εἶχε νυχτώσει. Τὸ σκοτάδι ἦταν ἀρκετὰ βαθὺ πλέον, ὅταν οἱ δυὸ δολοφόνοι διέκριναν νὰ πλησιάζῃ κάποιος, τὸν ὁποῖον εὔκολα κατώρθωσαν ν' ἀναγνωρίσουν. Τὸ ἀνάστημα, τὸ βάδισμα, οἱ κινήσεις του καὶ τὸ γεγονὸς ἐξ ἄλλου ὅτι ἐπήγαινε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πύλη ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπετρέπετο νὰ κυκλοφοροῦν παρὰ μόνον οἱ γυναῖκες τῶν ἀνακτόρων, ἦσαν τρανὲς ἀποδείξεις ὅτι ἦταν τὸ θῦμα τους.

Ὅταν βρέθηκε κοντά τους, ρίχτηκαν ξαφνικὰ κατ' ἐπάνω του, ἀλλ' ἐκεῖνος σὰν νὰ ἐπερίμενε τὴν ἐπίθεσί τους, ἐπήδησε δίπλα σύροντας ἕνα μεγάλο μαχαίρι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐφάνηκαν νὰ τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ δέκα πάνοπλοι στρατιῶτες καὶ αὐτὸ κατεπτόησε τόσο τοὺς δυὸ ἐνόχους, ὥστε νὰ μὴν μπορέσουν ν' ἀντιτάξουν καμμιὰν ἀντίστασι. Σὲ λίγο βρίσκονταν δεμένοι σφιχτὰ μπροστὰ στὸν Ἅμάν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιδιέψει αὐτοπροσώπως στὴν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του.

Ὁ Μαρδοχαῖος, ὅταν ἄκουσε τὰ σχέδια τῶν δύο κακούργων καὶ τὴν πρόθεσί τους νὰ κατηγορήσουν τοὺς Ἰουδαίους γιὰ τὸ ἔγκλημά τους, διεμήνυσε μ' ἕνα συνθηματικὸ γράμμα στὴν Ἐσθὴρ τὶς προθέσεις

πρεπε νὰ βρεθῇ μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐξοντωθῇ ἡ Ἐρσινά, ἔκρινε καλὸν νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἅμὰν στὶς προσπάθειές του, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ τοῦ φανῇ εὐχάριστος καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὶς ἔκρυθμες σκηνὲς ποὺ θὰ ἐπροκαλοῦντο.

Σὲ λίγο ἡ ἀγανάκτησις τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης ἐξέσπασε σὲ μιὰν ἐξέγερσι ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων καὶ μαινόμενα πλήθη, ὡπλισμένα μὲ κάθε εἴδους φονικὰ ὄργανα, ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους ἀπειλῶντας μὲ θάνατο τοὺς ταραξίες.

Ὁ Ἅμὰν δὲ ἔτρεξε νὰ ξαναβρῇ τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ εἰσηγηθῇ τὴν ἔκθεσι ἑνὸς ἐξοντωτικοῦ τῶν Ἑβραίων νόμου, ἐπειδὴ τίποτε πλέον δὲν τὸ ἐμπόδιζε. Οἱ πρωταίτιοι εἶχον συλληφθῇ, τὰ σχέδιά τους εἶχαν ἀποκαλυφθῇ καὶ δὲν ἔμενε τώρα παρὰ ἡ παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν κακοποιῶν.

Ὁ Ἀσσουῆρος δὲν ἐδίστασε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ μῖσος ποὺ ἔτρεφε ὁ Ἅμὰν ἐναντίον των. Ὑπέγραψε διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκηρύσσοντο ἐκτὸς νόμου οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὁ καθένας μποροῦσε νὰ τοὺς σκοτώσῃ ἐλεύθερα καὶ νὰ ἁρπάξῃ τὴν περιουσία τους ἀνενόχλητος. Καὶ ὁ νόμος αὐτός, ὁ πρωτοφανὴς γιὰ τὴν ἀγριότητά του, ἀνηγγέλθη ἀμέσως στὰ Σοῦσα καὶ ὅλα του τὰ βασίλεια καὶ οἱ αἱμοχαρεῖς ὀρδὲς τῶν Περσῶν ἄρχισαν νὰ προετοιμάζωνται γιὰ τὴν ὁμαδικὴ σφαγή, ποὺ ὡρίσθηκε νὰ ἀρχίσῃ δέκα ἡμέρες ἀργότερα.

Ἡ ἀποτρόπαια ἀπόφασις δὲν εἶχε φθάσει στὰ βάθη τοῦ γυναικωνίτου, ὅπου ἐφυλάσσετο ζηλότυπα ἡ ὁμορφιὰ τῆς βασίλισσας, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ Ἐσθὴρ περνοῦσε στιγμὲς τραγικές, τὶς ὁποῖες ὅμως ἐγλύκανε γιὰ λίγο μιὰ ἐπίσκεψις ἀπροσδόκητη.

Ἐνῷ ἦταν ἀπελπισμένη καὶ τρομαγμένη ἀπὸ τὶς ὑπόνοιες ποὺ τῆς ἐγέννησαν τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τῆς ἀνηγγέλθη πὼς ἐζητοῦσε νὰ τὴν ἰδῇ μιὰ παιδική της φίλη. Καὶ οἱ κατάσκοποι ποὺ τὴν ἐτηρυγύριζαν, ἔσπευσαν νὰ τῆς τὴν πάνε στὸ ἰδιαίτερό της διαμέρισμα.

Μιὰ παιδικὴ φίλη εἶνε πρόσωπο ἔμπιστο. Θὰ μιλοῦσε μαζί της ἐλεύθερα καὶ θὰ ἀπεκάλυπτε ἴσως ἐνδιαφέροντα πράγματα χρήσιμα στοὺς ἀφέντες των. Καὶ οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ὑπηρετοῦσαν τὸν Ἅμὰν ἢ τὸν Μαρδοχαῖο ἢ τὸν Νεσάζ, ἢ καὶ τοὺς τρεῖς μαζί — γιατὶ ὑπῆρχαν μερικοὶ ποὺ ἐπρόδιδαν ὅλους — ἔτρεξαν νὰ χωθοῦν σὲ ὁποιο μέρος μπόρεσαν γιὰ νὰ ἀκούσουν τί ἐπρόκειτο νὰ λεχθῇ.

Ὅταν σὲ λίγο ἡ Ἐσθὴρ ἀντίκρυσε τὴν ἀγαπημένη της φιλενάδα Ἐλίζα, ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ μὲ δυὸ ἄλλες νέες, ἄφησε φωνὴ χαρᾶς.

— Εἶσαι ἐσύ, ἀγαπητὴ Ἐλίζα, τῆς φώναξε. Ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ οὐρανὸς ποὺ σὲ ξαναφέρνει κοντά μου ἄγγελο παρήγορο στὴν ἀγωνία τῆς δόξας μου.

Καὶ σύροντάς την πρὸς τὸ ἰδιαίτερό της καταφύγιο, ἐξαιρετικὰ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη ἄφιξί της, συνέχισε:

— Ἐσὺ ποὺ κατάγεσαι ἀπὸ τὸν Βενιαμίν, ὅπως καὶ ἐγώ, ἤσουν ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς μου ἡ καθημερινή μου σύντροφος. Καὶ ὑποφέροντας τοῦ ἰδίου ζυγοῦ τὴν δεσποτεία, μὲ συντρόφευες νὰ μουρμουρίζω τὴν δυστυχία τῆς Σιών! Πόσο, ἀληθινά, εἶνε προσφιλὴς στὴν μνήμη μου, ἐκεῖνος ὁ καιρός! Ἀλλὰ ποιὰ ξενητειά, λοιπόν, μπόρεσε νὰ σὲ κρατήσῃ ὥστε νὰ ἀργήσῃς τόσο νάρθῃς νὰ μὲ ἰδῇς;

— Στὴ φήμη τοῦ θανάτου σου, τὸν ὁποῖον δίκαια θρήνησαν ὅλοι ὅσοι ἐλπίζανε στὴν ἐπανίδρυσι τοῦ βασιλείου μας, ἐζοῦσα χωρισμένη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, περιμένοντας τὸ τέλος τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν μου. Ὅταν ἔξαφνα, κυρία, ἕνας θεῖος προφήτης μοῦ ἀνήγγειλε τὴν δόξα σου! Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ μας ἀνέβηκε ὡς τὰ πόδια τοῦ Πλάστου καὶ νὰ τώρα, μπροστὰ στὰ μάτια μου ὁ θαυμάσιος θρίαμβός της ἱκεσίας μας! Ὁ κραταιὸς Ἀσσουῆρος στεφανώνει τὴν αἰχμάλωτόν του. Καὶ ὁ ὑπεροπτικὸς Πέρσης εἶνε στὰ πόδια μιᾶς Ἑβραίας.

Ἔντρομη ἡ Ἐσθὴρ τῆς ἔκανε νεῦμα νὰ μιλᾷ σιγώτερα.

— Ὁ λαός μας ὅλος σὲ σένα στηρίζει τὶς ἐλπίδες του! ἐξακολούθησε ἐκείνη κατεβάζοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς της. Μπαίνοντας μέσα σ' ἕνα ναό μας, εἶδα τὴν κατάνυξι καὶ τὸν παλμὸ τῶν Ἰουδαίων. Μικρὲς παρθένες τὸν ἐγέμιζαν καὶ προσεύχονταν. Οὐρανέ! Τί πολυάριθμη συνάντησις ἀθώων ὡραιοτήτων προσεφέρετο στὰ μάτια μου! Ποιὰ θελκτικὴ ντροπὴ ἦτανε χρωματισμένη στὰ πρόσωπά τους. Εὐτυχῆτε — ἐψιθύρισα — γλυκειὰ ἐλπίδα ἑνὸς ἁγίου ἔθνους! Εἶθε νὰ ἀνεβοῦνε μέχρι τοῦ Θεοῦ οἱ ἀθῶοι ἀναστεναγμοί σας, σὰν τὴν ὀσμὴ τοῦ λιβανωτοῦ! Πότε θὰ ἰδῶ, ὦ Σιών, νὰ ξαναχτιστοῦν οἱ ἐπάλξεις σου καὶ ἀνεβασμένη στοὺς πύργους σου νὰ παρακολουθησω τὶς μεγαλοπρεπεῖς ὀρτές σου;

Δακρυσμένες οἱ δυὸ νέες σταθήκανε σιωπῶντας, σὰν γιὰ νὰ προσφέρουνε στὴν πατρίδα τους τὸν φόρο τῆς κατανύξεώς των.

— Ἐλπίζω, ἐλπίζω! ψιθύρισε ἡ νεοφερμένη. Ὁ Ἀσσουῆρος ποὺ ἀνέβασε μιὰν Ἑβραία στὸ θρόνο του, θὰ ἐνδιαφερθῇ, εἶμαι βέβαιη, γιὰ τὴ φυλή της.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ξέρει τὴν καταγωγή μου! ψιθύρισε ἡ Ἐσθήρ. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ποτέ...

— Δὲν πρέπει; εἶπε ἔκπληκτη ἡ Ἐλίζα. Καὶ δὲν ξέρει; Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν; Ἡ Ἐρσινά...

— Γιατί, Ἐλίζα, σταμάτησες; Τί ἔκανε ἡ Ἐρσινά, ἡ ἀγαπημένη μας φίλη, ποὺ δὲν βρῆκε μιᾶς στιγμῆς καιρὸ νάρθῃ νὰ κάμῃ συντροφιὰ στὴν παιδικη της συντρόφισσα;

— Μὰ... δὲν ξέρεις; Δὲν σοῦ εἶπαν...

— Οὐρανοί! Πόσο τρομερὸ νέο ἐμαθες, Ἐλίζα, καὶ φοβᾶσαι τόσο νὰ τὸ προφέρῃς;

— Τὴν Ἐρσινά, Ἐσθήρ, τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν ἀδήγησαν στὰ βασανιστήρια!

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε φρικιῶντας ἡ βασίλισσα.

— Δὲν τὸ ξέρω. Κανεὶς δὲν ἔμαθε τί τῆς γυρεύουνε. Μὰ φοβᾶμαι ὅμως ὅτι ἡ δυστυχισμένη θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλη της τὴ ζωή. Καὶ προφέροντας τὸ δικό σου ὄνομα, τί ἄλλο θὰ κάνῃ, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν καταγωγή σου καὶ ἴσως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ τρομερὸ μυστικὸ τῆς καταδίκης σου;

Ἡ βασίλισσα αἰσθάνθηκε νὰ διατρέχῃ τὸ κορμί της φρικίασις καὶ ἔρριξε γύρω ἕνα τρομα βλέμματα, σὰν νὰ φοβόταν μήπως ἄκουσε κανεὶς τὴν ἀποκάλυψι ἐκείνη ποὺ θὰ τὴν ὠδηγοῦσε στὸν θάνατο.

— Δυστυχία! ἐψέλλισε. Ἂν ἡ Ἐρσινὰ ἐμίλησε, ἂν οἱ βασανισταί της ἐμάθανε...

— Ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἂς προστατεύσῃ καὶ τὶς δυό σας! ψιθύρισε ἡ Ἐλίζα. Γιατὶ ἂν σ' αὐτὲς τὶς κρίσιμες στιγμὲς, πληροφορηθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ζηλεύουν τὴ δόξα σου, τὸ θανάσιμο μυστικό, ποιὰ δύναμις θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος μας καὶ τὴ βασίλισσά του; Ἂν ἡ Ἐρσινὰ ἐμίλησε...

Ἕνας ἐξαιρετικὸς θόρυβος, ποὺ ἀκούσθηκε στὸν διάδρομο, ἔκαμε τὴν Ἐσθὴρ νὰ νοιώσῃ ὅτι τὸ αἷμα της ἐπάγωνε μέσα στὶς φλέβες της. Ἦτανε τάχα, οἱ ἄνθρωποι ποὺ θορυβοῦσαν, οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν ἀγανακτισμένο βασιληᾶ νὰ πάρουν αὐτὴν τὴν ἔνοχη ποὺ ἔκρυψε τὸ παρελθὸν καὶ τὴν καταδίκη της καὶ δέχθηκε νὰ καθήσῃ στὸ θρόνο του κοντά του, ἐξαπατῶντας τὴν καλωσύνη καὶ ποδοπατῶντας τὴν δόξα του.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Μαρδοχαῖος, ποὺ μάταια μιὰ σκλάβα προσπαθοῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ, γιὰ νὰ ἀναγγείλῃ πρὶν τὸν ἔρχομό του στὴ βασίλισσα. Ὁ σοφὸς Ἰουδαῖος εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὴν δῇ, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς ποὺ ἤξερε τὴν ὑπηρεσία ποὺ εἶχε προσφέρει στὸν Ἀσσουῆρο, καταγγέλλοντας τὴν προδοσία τῶν δύο εὐνούχων, τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Καὶ μὲ ὅλες τὶς δυσκολίες τῶν γυναικῶν τῆς Ἐσθήρ, βρισκόταν τώρα μπροστά της.

Ὅταν τὸν εἶδε ἐκείνη, ἄνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ ἀνασκιρτᾷ καὶ δάκρυα χα-

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ:—Ἕνας πολὺ περίεργος γάμος ἔγινε τὶς ἡμέρες αὐτές, γιὰ τὸν ὁποῖον γράφουν ὅλες οἱ ἐφημερίδες.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ:—Δηλαδή;

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ:—Ὁ Κοντὺ Φέρσον καὶ ἡ Τζὶν Λάνσεν ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των μέσα σ' ἕνα ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἐπαυλί τους. Μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου, οἱ νεόνυμφοι ἔπεσαν μὲ ἀλεξίπτωτα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀεροπλάνο βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἐπαυλί τους.

★ ΜΙΣΟΥΡΙ:—Ἡ κυρία Χάρδεϋ Λέουϊστ, ἐπιθεωρῶντας τὴν κουζίνα της, διέκρινε στὸ βάθος ἑνὸς βαρελιοῦ ἕναν ποντικό. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔρριξε τὴν γάτα της μέσα στὸ βαρέλι καὶ πῆγε νὰ φάῃ περιμένοντας ὅτι ἡ γάτα της θὰ κατεσπάρασσε στὸ μεταξὺ τὸ τετράποδο τρωκτικό. Μεγάλη ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξίς της ὅταν μετὰ τὸ φαγητό της, κυττάζοντας μέσα στὸ βαρέλι, διέκρινε τὸν ποντικὸ νὰ κοιμᾶται ἡσυχώτατα δίπλα στὴν γάτα. Ποὺ κι' αὐτὴ ἐπίσης ἄφινε τὸ χαρακτηριστικό της ρὸν—ρόν...

★ ΒΑΡΣΟΒΙΑ:—Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως, μιὰ γυναῖκα τρέφει τὸ μωρό της μὲ γάλα σκύλας.

★ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ:—Οἱ ἐφημερίδες μας ἀσχολοῦνται μὲ τὸν γάμο τοῦ μωαμεθανοῦ Ἀχμὲτ Νουράτγκοδιτς, ποὺ σὲ ἡλικία 82 χρονῶν παντρεύτηκε μιὰ νέα 23 ἐτῶν.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ:—Νὰ ζήσουν καὶ νὰ εὐτυχήσουν, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέτε, πρώτη φορὰ παντρεύεται αὐτὸς ὁ Ἀχμὲτ ἐφέν της;

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ:—Κάθε ἄλλο... Ἔχει παντρευθῇ καὶ χωρίσει τώρα τέσσερις φορές. Στὶς γιορτὲς δὲ τοῦ πέμπτου αὐτοῦ γάμου του, ποὺ διήρκεσαν ἑπτὰ μέρες, παρέστησαν 50 περίπου ἀπόγονοί του, γυιοί, ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι!

★ ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ:—Μὲ λύπη σᾶς ἀναγγέλλομε τὸν θάνατο, σὲ ἡλικία 83 χρονῶν, τοῦ συμπατριώτου σας Ρήγα, ποὺ διατηροῦσε τὸ ἀρχαιότερο ξενοδοχεῖο στὴν Ἀδυσσηνιακὴ αὐτὴν πόλι. Ὁ Ρήγας ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ «Πρωτάνεως τῆς παροικίας τῶν Εὐρωπαίων τοῦ Τζιμπουτί», ἦταν δὲ ὁ μόνος ἐπιζῶν ἀπὸ τοὺς πρώτους Εὐρωπαίους ἀποίκους ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸν πρῶτο συνοικισμὸ τῆς Σομαλίας, στὸ Ὀμπεάκ.

★ ΛΟΝΔΙΝΟ:—Σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία ξανάγινε τῆς μόδας ὁ ταμπάκος! Οἱ κοσμικὲς κυρίες δὲν ἀρκοῦνται στὸ νὰ καπνίζουν τσιγάρα. Στὴν τσάντα τους ἔχουν μιὰ μικρὴ κομψὴ ταμπακιέρα γεμάτη καπνό, ποὺ τὸν βάζουν στὰ ρουθούνια τους!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ:—Καὶ σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἐπάνοδος μιᾶς τόσο παληᾶς συνηθείας;

ΛΟΝΔΙΝΟ:—Στοὺς γιατρούς, ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ φτέρνισμα εἶνε εὐεργετικό, διότι μ' αὐτὸ ἀπομακρύνονται τὰ μικρόβια ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

★ ΣΙΚΑΓΟ:—Ἕνα περίεργο γεγονὸς συνέβη τὶς ἡμέρες αὐτές. Μιὰ νοσοκόμα ἐδάκρυσε καὶ τὸ δάκρυ της ἔπεσε τυχαίως μέσα σ' ἕναν σωλῆνα γεμάτον μικρόβια, ποὺ ἀνήκει στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο τοῦ νοσοκομείου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν ὅλα τὰ μικρόβια μὲ τὸ δάκρυ τῆς νοσοκόμου! Ὕστερα ἀπὸ τὸ περίεργο αὐτὸ γεγονός, γίνονται σχετικὰ πειράματα καὶ οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὰ δάκρυα γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ χαρὰ ἢ πόνο, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ σκοτώνουν τὰ μικρόβια ποὺ θέλουν.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ρᾶς ἐφάνηκαν στὰ ἔκπληκτα μάτια της. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ ἀνάμνησίς του ἐφώτιζε τὴ ζωή της καὶ τῆς ἔδινε τὸ θάρρος νὰ τραβήξῃ μπροστὰ στὸν ἐπικίνδυνο δρόμο, στὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος τὴν ἔσπρωξε, ὁ καλὸς Μαρδοχαῖος βρισκόταν μπροστά της. Κατὰ ποιὰν συγκατάβασι τῶν οὐρανῶν, εἶχε φθάσει ἐκεῖ, στὴν πιὸ τραγικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς της, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ μὲ τὴν παρουσία του καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσῃ μὲ τὶς συμβουλές του;

— Ὦ, πατέρα μου! ἐτραύλισε. Εἶσθε ἐσεῖς! Κάποιος ἄγγελος τοῦ Κυρίου, ὡδήγησε τὰ βήματά σου καὶ ἔκρυψε τὸν ἔρχομό σου κάτω ἀπὸ τὶς ἄγιες φτεροῦγες του; Μὰ... τί σημαίνει αὐτὸ τὸ σκυθρωπὸ ὕφος καὶ ὁ τρόμος ποὺ αὐλακώνει τὸ μέτωπό σου;

Ὁ Μαρδοχαῖος ἐστάθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ἐκύτταζε μὲ συγκίνησι καὶ λαχτάρα τὴ μικρή του Ἐσθήρ, τὴν γλυκειὰ του ἐλπίδα, ποὺ μαλάκωνε τὴν σκληράδα τῆς ἀπελπισμένης καρδιᾶς του. Ἕνας ἀσυγκράτητος πόθος τὸν κατεῖχε νὰ τὴν ἁρπάξῃ καὶ, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τῆς δώσῃ τὸ φιλὶ τῆς λαχτάρας ποὺ ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβαρότητα τῆς προσποιήσεως.

Λίγο ἀκόμη καὶ ἡ καρδιά του θὰ τὸν ἐπρόδινε. Ἀλλὰ τὸ καθῆκον ἔπνιξε τὴν ὁρμή της καὶ ὁ Ἰσραηλίτης φιλῶντας τὰ χέρια της, ἔμεινε πολλὲς στιγμὲς ἔτσι, βρέχοντάς τα μὲ τὴν θερμότητα τῶν δακρύων του.

— Ὦ, ἄτυχη βασίλισσα! ἐψιθύρισε. Ποὺ σ' ἐθυσίασε σ' ἕνα βάρβαρο, χάριν ἑνὸς ἀθώου λαοῦ!

Ἔπειτα, ἀνυψώνοντας τὸ κεφάλι, ἐπρόσθεσε:

— Εἴμαστε ὅλοι χαμένοι. Καὶ ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ.

— Δίκαιε οὐρανέ! ἐτραύλισε ἡ Ἐσθήρ. Ὅλο μου τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες μου. Τί συμβαίνει;

— Δὲν ἔμαθες λοιπόν, βασίλισσα, τὸ σιχαμερὸ διάταγμα; Πρέπει νὰ ξερριζωθοῦν τὴ φυλὴ τῶν Ἰουδαίων! Εἴμαστε παραδομένοι στὸν αἱμοσταγῆ Ἅμάν. Τὰ στιλέτα καὶ τὰ μαχαίρια ἑτοιμοσθήκανε. Ὅλο τὸ ἔθνος εἶνε μονομιᾶς προγεγραμμένο. Ὁ Ἅμάν, ὁ ἀσεβὴς Ἅμάν, ράτσα τοῦ Ἀμαλισίτου, γι' αὐτὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα διέθεσε ὅλη του τὴν ἐπιρροή. Ἐρεθισμένος ἐναντίον μας ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀκάθαρτο στόμα, ὁ βασιληᾶς πιστεύει ὅτι προκαλοῦμε τὴν φρίκη στὴν φύσι ὁλόκληρη. Οἱ διαταγές του ἐδόθηκαν. Καὶ σ' ὅλα τὰ κράτη του καθορίσθηκε ἡ μοιραία ἡμέρα γιὰ τὶς ὁμαδικὲς δολοφονίες. Οὐρανοί! Θὰ φωτίσετε λοιπὸν αὐτὴ τὴν τρομερὴ σφαγή; Τὸ μαχαίρι δὲν θὰ ξεχωρίσῃ οὔτε φύλο, οὔτε ἡλικία. Πρέπει ὅλοι νὰ χρησιμεύσωμε βορὰ γιὰ τὶς τίγρεις καὶ τὶς ὕαινες! Καὶ ἡ τρομερὴ αὐτὴ στιγμὴ φθάνει σὲ δέκα ἡμέρες!

Ἡ βασίλισσα ἄκουε φρικιῶντας, ἡ Ἐλίζα καὶ οἱ δυὸ μικρὲς φίλες της θρηνοῦσαν μαζί της μὲ λυγμούς.

— Ἀφῆστε τὰ δάκρυα, ὦ Ἐσθὴρ, σ' αὐτὰ τὰ παιδιά! ἐπανέλαβε ὁ Μαρδοχαῖος. Γιατὶ ἐσεῖς εἶσθε ἡ μοναχὴ ἐλπίδα τῶν δυστυχισμένων ἀδελφῶν μας. Πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσετε καὶ οἱ ὧρες εἶνε πολύτιμες. Ὁ χρόνος πετάει καὶ σὲ λίγο θὰ φθάσῃ ἡ μέρα ποὺ τὸ ὄνομα τῶν Ἑβραίων πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ, χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀποκαταστάσεως! Γεμάτη ἀπὸ τὴν πνοὴ τόσων ἁγίων προφητῶν, πηγαίνετε, τολμήσατε νὰ πᾶτε στὸν βασιληᾶ, ποιὰ εἶσαστε...

Ἡ νεαρὴ βασίλισσα ἀνεσκίρτησε. Ἐσήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια της καὶ προσέβλεψε ἔντρομη τὸν ὁδηγὸ ἐκείνων τῶν αἰσθημάτων της, ποὺ εἶχε προφέρει μιὰ προτρεμὴ συμβουλή.

Εἶχε καταλάβει καλά; Τὴν συνεβούλευε λοιπὸν νὰ πάῃ νὰ ἀποκαλύψῃ ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ διαρκοῦς τρόμου της; Μόνη της ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ στὸ δήμιο, πρὶν ἀπὸ τὶς δυστυχισμένες ὁμόφυλές της, ποὺ ἔπρεπε νὰ πεθάνουν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἀκατανόητη λύσσα ἑνὸς αὐλικοῦ, ποὺ λίγο πρὶν τὶς εἶχε

προσφέρει την βοήθεια καὶ την προστασία του;

Στεκόταν σὰν ἀπολιθωμένη καὶ τὸν ἐκύτταζε ἄφωνη. 'Αλλ' ὁ Μαρδοχαῖος, ποὺ ἐννόησε τὶς σκέψεις της, τῆς ἐξήγησε:

—Μπορεῖς νὰ πῆς στὸ βασιληὰ ὅτι εἶσαι καὶ σὺ 'Εβραία. Τοῦτο μόνο καὶ τίποτε ἄλλο. 'Η ἀγάπη του πρὸς ἐσένα θὰ νικήσῃ τὸ μῖσος τοῦ 'Αμὰν πρὸς τὸ 'Εθνος μας, τὸ ὁποῖον θὰ εὐλογῇ στὸν αἰῶνα τὸ ὄνομά σου...

Πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν νὰ κάμῃ γνωστὴ τὴν καταγωγή της καὶ σὲ ποιὰ ἀποκάλυψη μποροῦσε νὰ φερῃ μια τέτοια βεβαίωσις, ἡ 'Εσθὴρ τὸ φανταζόταν, ἀσφαλῶς τὸ ἤξερε καὶ ὁ Μαρδοχαῖος. Καὶ ὅμως τὸ συνεβούλευε.

'Αλλὰ μήπως ἦταν τοῦτο μονάχα; Καὶ τὸ ἐνδεχόμενον μόνο νὰ ἐξακριβώσουν τὴν προγραφή της καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἀπόφασι;

— 'Αλλοίμονο! τοῦ ἐξήγησε. Δὲν ξέρετε ποιοὶ αὐστηροὶ νόμοι προστατεύουν τοὺς βασιλεῖς ἀπὸ τοὺς κοινοὺς θνητούς· 'Αποτραβηγμένη στὸ βάθος τῶν ἀνακτόρων ἡ τρομερὴ των μεγαλειότης, ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε ἀθέατος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους της. Καὶ ἡ ποινὴ τοῦ τολμηροῦ ποὺ θὰ παρουσιασθῇ μπροστά των ἀπρόσκλητος, εἶνε ὁ θάνατος.

Πραγματικά, ὁ νόμος ἦταν αὐστηρός, καὶ σχεδὸν ποτὲ δὲν διέφυγε τὴν τρομερὴ του πυγμὴ ἐκεῖνος ποὺ τὸν παρέβη. 'Ο ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος θὰ τολμοῦσε ν' ἀσεβήσῃ πρὸς τὴν ἱερὰν ἐπιθυμία τῆς βασιλικῆς ἀπομονώσεως, παρεδίδετο ἀμέσως στὸν δήμιο, χωρὶς δίκη ἢ ἄλλη διατύπωσι, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦταν. 'Εκτὸς ἐὰν ὁ ἡγεμὼν τοῦ συγχωροῦσε τὴν τόλμη καὶ τοῦδινε ἀμέσως νὰ φιλήσῃ τὸ τρομερὸ σκῆπτρο του. Ἂν αὐτὸ δὲν γινόταν, λίγες στιγμὲς ὕστερ' ἀπὸ τὸ διάβημά του, τὸ πτῶμα του αἰωρεῖτο στὸν τόπο, τὸν ὡρισμένον νὰ κρεμιώνται οἱ ἀσεβοῦντες στὴν παντοδυναμία του.

—Οὔτε ἡ τάξις, οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε τὸ φύλον εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν σώσῃ!, συνέχισε ἡ 'Εσθήρ. Κι' ἐγὼ ἀκόμη, ἡ καθισμένη στὸ θρόνο, δίπλα του, εἶμαι, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες, ὑποτεταγμένη στὸν νόμο αὐτόν. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω πρέπει ἢ νἄρθῃ νὰ μὲ βρῇ, ἢ νὰ στείλῃ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ νὰ παρουσιασθῶ μπροστά του...

Μιὰ γυναῖκα κι' ἂν ἀκόμη ἦταν βασίλισσα, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ συνέντευξι μὲ τὸν βασιληᾶ γιὰ κανένα ζήτημα καὶ καμμιὰ ἀφορμή. 'Οσοδήποτε βιαστικὴ κι' ἂν ἦταν ἡ ἀνάγκη, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ὑπῆρχαν πολλὰ τραγικὰ παραδείγματα γιὰ νὰ τρομάξουν τὴν 'Εσθήρ. "Αλλες, πρὶν ἀπ' αὐτήν, ποὺ νομίσανε πὼς ὁ βασιληᾶς τὶς ἀγαποῦσε —κι' ἴσως νὰ τὶς ἀγαποῦσε πραγματικὰ— κι' ἐτόλμησαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν ἀπρόσκλητες, ἐπλήρωσαν τὸν ἐρωτικό τους αὐτὸν ἐνθουσιασμὸ μὲ τὴν ἴδια τους τὴ ζωή. Γιατὶ οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐνδιεφέροντο περισσότερο γιὰ τοὺς τύπους, παρὰ γιὰ τὴν οὐσία καὶ τὰ παραδείγματα νὰ θυσιάζουν τὶς βασίλισσες, γιὰ νὰ προκαλοῦν ἐντύπωσι στὸ λαό, δὲν ἦταν σπάνια.

Ἂν ἡ 'Εσθὴρ παρέβαινε τὸν νόμο, ποιὸς θὰ τὴν ἔσωζε ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι τοῦ 'Ασσυρίου, τοῦ τόσον ἐρεθισμένου ἐξ αἰτίας τῶν τελευταίων γεγονότων, ἀλλὰ κι' ἐκνευρισμένου ἀπ' τὸ μυστικό του αἴσθημα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτό του ἀκόμη;

'Αλλ' ἂν δὲν ἐπήγαινε, ποιὰ ἐλπίδα εἶχεν ἡ φυλὴ τοῦ 'Ισραὴλ νὰ σωθῇ ἀπ' τὴν σφαγὴ καὶ τὰ βασανιστήρια;

'Ο Μαρδοχαῖος ἤξερε τοὺς κινδύνους καὶ δὲν ἀγνοοῦσε τί τῆς ζητοῦσε καὶ ποῦ τὴν ἔστελνε. 'Αγαποῦσε τὸ ἀγνὸ ἐκεῖνο λουλούδι ποὺ ἐμύρωνε τὴν ψυχή του καὶ θὰ ξεψυχοῦσε τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἐκεῖνο θὰ μαραινόταν· Μὰ τί ἐσήμαινε ὅμως; 'Η πατρίδα ζητοῦσε θυσίες. 'Η φυλή τους εἶχε ἀναθέσει σ' αὐτὴν τὶς ἐλπίδες της καὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὶς θυσιάσουν στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα.

—Πῶς!, τῆς εἶπε. "Οταν βλέπετε νὰ χάνεται ἡ πατρίδα σας, ὑπολογίζετε, ἔστω καὶ γιὰ κάτι τι τὴ ζωή σας; 'Ο Θεὸς μιλάει κι' ἐσεῖς φοβόσαστε ἑνὸς θνητοῦ τὴν ὀργή; Μὰ τί λέω; 'Η ζωή σας, 'Εσθήρ, εἶνε δική σας; Δὲν ἀνήκει στὸ αἷμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατάγεσθε; Δὲν ἀνήκει στὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὴν λάβατε; Καὶ ποιὸς ξέρει, ὅταν ὡδηγοῦσε στὸν θρόνο τὰ βήματά σας, ἂν δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν λαόν του; Σκεφθῆτε το: 'Ο Θεὸς δὲν σᾶς ἐδιάλεξε γιὰ νὰ εἶσθε ἕνα μάταιο θέαμα στοὺς λαοὺς τῆς 'Ασίας, οὔτε γιὰ νὰ θέλγετε τὰ βλέμματα τῶν δεβήλων ἀνθρώπων. Γιὰ ἕναν καλύτερο σκοπὸ σᾶς ἐπεδαψίλευσε τὴν ἀγάπη του: νὰ θυσιασθῆτε γιὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν κληρονομία του· Ποιὸς λαμπρότερος προορισμὸς γιὰ μιὰ κόρη τοῦ 'Ισραήλ; Εὐτυχὴς σεῖς ἂν γιὰ χάρι του διακινδυνεύσετε τὶς ἡμέρες σας! Ποιὰ ἀνάγκη ἔχει τὸ χέρι του ἀπ' τὴ βοήθειά μας; Τί εἶνε ἄξιοι νὰ κάνουν ἐναντίον του οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου; Μάταια θὰ ἐνώνονταν νὰ τὸν πολεμήσουν! Βλέπει σὰν τίποτε τὸ Σύμπαν ὁλόκληρο. Καὶ οἱ ἀδύνατοι θνητοί, μηδαμινὰ θύματα τοῦ θανάτου, εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπάρχουν καθόλου. "Αν ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε στὸν 'Αμὰν τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα, χωρὶς ἄλλο τώκανε γιατὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι σας...

Μιλῶντας ὁ Μαρδοχαῖος εἶχε γίνει ὠχρὸς σὰν νεκρὸς κι' ἔσφιγγε τὰ δόντια του γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ τρεμούλιασμα τῶν σαγονιῶν του. "Ηξερε ὅτι ἔστελνε τὴν 'Εσθὴρ πρὸς τὸν κίνδυνο. "Ηξερε ὅτι, δοκιμάζοντας ἐκείνη νὰ σώσῃ τοὺς 'Εβραίους, ὑπῆρχε φόβος νὰ πεθάνῃ, κι' ἦταν ἀποφασισμένος, στὴν περίπτωσι αὐτή, νὰ μὴ ζήσῃ κι' ὁ ἴδιος οὔτε στιγμή· 'Αλλὰ τὸ καθῆκον του ὡς ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, τὸ καθῆκον ἐκείνης ὡς κόρης τοῦ 'Ισραὴλ, ἦταν νὰ προβῇ στὴ μεγάλη θυσία καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γύρουνε τὰ κεφάλια τους.

'Η 'Εσθὴρ τὸν ἄκουγε μὲ πονεμένη μεγαλοπρέπεια. Παρακολουθοῦσε τί ἔλεγε, ἀλλὰ καὶ καταλάβαινε τὴν τρομερὴ πάλη ποὺ γινόταν μέσα του, ἐδιάβαζε στὰ δακρυσμένα του μάτια τὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς του.

'Εκεῖνος τὴν καλοῦσε στὴ μεγάλη θυσία, κι' αὐτὴ δὲν μποροῦσε ν' ἀρνηθῇ. 'Αφοῦ ὁ Μαρδοχαῖος τὸ ἤθελε, ποῦ θἄβρισκε τὴν τόλμη ν' ἀντισταθῇ στὸ πεπρωμένο της;

—Πηγαίνετε!, τοῦ ἀπήντησε. "Ολοι οἱ 'Ιουδαῖοι, οἱ διασκορπισμένοι στὰ Σοῦσα, ἂς παρακαλοῦν τὸν Θεὸ γονατιστὸ μέρα καὶ νύχτα γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε μὲ τὴν πίστι τους τὴν ἀναγκαία βοήθεια γιὰ τὸ μοιραῖο διάβημα· Αὔριο, ὅταν ὁ ἥλιος θὰ ξαναφωτίσῃ τὴ γῆ, εὐχαριστημένη γιὰ τὸν θάνατό μου, ἂν πρέπει νὰ πεθάνω, θὰ πάω γιὰ χάρι τῆς πατρίδος μου νὰ προσφέρω τὴ ζωή μου θυσία...

'Ο Μαρδοχαῖος τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτα, κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ κλονιζόμενο βῆμα. 'Ενῷ ἡ 'Εσθήρ, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτα γιὰ κεῖνα ποὺ συνέβησαν καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν ὁποίων τὸν εἶχε καλέσει νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του— ποιὰ σημασία εἶχαν αὐτά, ἀφοῦ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θάνατο;— σωριάσθηκε στὸ κάθισμά της κι' ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν ἐλεύθερα.

'Εκεῖνος τῆς εἶχε πῆ νὰ πεθάνῃ, κι' αὐτὴ θὰ τὼκανε. 'Αλλὰ ποιὸς δὲν τρομάζει ὅταν ἀντικρύζῃ τὸν θάνατο; Κι' ἐνῷ ὁ πόνος τῆς αὐλάκωνε βαθειὰ τὴν καρδιά, ἐγονάτισε νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ ἱκετεύσῃ τοὺς οὐρανοὺς νὰ συνοδεύσουνε τὰ βήματά της ποὺ θὰ τὴν ἔφερναν στὴ σφαγή, ἀφοῦ αὐτὸ ζητοῦσε ἡ πατρὶς καὶ τὸ διέτασσε ὁ Μαρδοχαῖος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Οἱ στιγμὲς ἦταν κρίσιμες κι' ὁ Μαρδοχαῖος εἶχε διαλέξει τὶς πιὸ χειρότερες, γιὰ νὰ στείλῃ τὴν 'Εσθὴρ στὴ μεγάλη θυσία. Στὰ ἀνάκτορα ἐπικρατοῦσε γενικὴ ἀναστάτωσις καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ 'Ασσυρίου τρομερὴ θύελλα. 'Η καταιγὶς βρισκόταν κοντὰ καὶ τὸ ξέσπασμά της εἶχε ἀρχίσει. Οἱ θρῆνοι τῶν 'Ιουδαίων ἐγέμιζαν τὰς ἠχοὺς καὶ οἱ ἑτοιμοθάνατοι ἑτοιμάζονταν νὰ προσφερθοῦν θυσία στὸ ἅγριο μῖσος τοῦ 'Αμάν, ἐνῷ κάποιο νέο γεγονὸς ἐρχόταν νὰ ὁπλίσῃ μὲ μεγαλύτερο φανατισμὸ ἐναντίον τους, τὶς ἀφρισμένες ὀρδὲς του.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ, κατὰ τὸ ὁποῖον συνελήφθη ἡ 'Ερσινά, ἡ μικρὴ Νοεμὴ βασανίστηκε ἀπὸ τὰ πιὸ τυραννικὰ συναισθήματα.

'Αγαποῦσε τὸν Σιδὼρ μ' ὅλη τὴν ἀθωότητα τῆς ψυχῆς της, κι' ἡ ἀγάπη της ἐκείνη δὲν εἶχε κανένα ὑστερόβουλο ὑπολογισμό. "Ητανε γι' αὐτὴν κάτι τι περισσότερο ἀπὸ προσφιλῆς· ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐγέμιζε τὴν ψυχή της καὶ κυβερνοῦσε τὴν σκέψι της. Εἶδε ὅτι ἐκεῖνος ἀγαποῦσε ἄλλην, ἐζήλεψε, ἔκλαψε, ὑπέφερε, ἀλλὰ ποτέ της δὲν θὰ κατέφευγε σὲ μιὰν ἐχθρικὴ ἐνέργεια ἐναντίον της. "Ηξερε ὅτι, ἂν ἡ 'Ερσινὰ ἐπάθαινε τίποτε, ὁ Σιδὼρ θὰ γινόταν δυστυχής, καὶ ποτὲ αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ ἐτοίμαζε τὴ δυστυχία του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν σύλληψί της, ὁ Σιδὼρ τῆς ἔδωσε μὲ τὸν τρόπο του νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀγαποῦσε τὴν 'Ερσινὰ περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ ὅ,τι αὐτὴ φανταζόταν. 'Η κιτρινάδα ποὺ ξεχύθηκε στὸ πρόσωπό του κι' ἡ ἀλλοφροσύνη τοῦ βλέμματός του, οἱ κινήσεις καὶ τὰ ἀκατανόητα λόγια του, ὅλα ἔδειχναν τὴν φλογερή του ἀγάπη.

"Επιασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὶς παλάμες της καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο ἀναλύθηκε σὲ λυγμοὺς ποὺ τὴν ἔπνιγαν. Σέρνοντας τὸ ἀβέβαιο βῆμα της μὲ κόπο ἡ ἀπελπισμένη μικρή, ἐχώρισε σπίτι της ἀργά, μὲ τὴν ἐπίμονη σκέψι ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ζήσῃ.

'Ο Σιδὼρ δὲν τὴν ἐπρόσεχε κι' οὔτε ποτὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε. Αὐτὴ ἔτρεξε νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του, κι' ἐκεῖνος τῆς ἐμίλησε ἀπότομα. Τί τοῦ εἶχε κάμει, ὥστε νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἀντιπάθεια;

Μπῆκε σπίτι της καὶ κλείσθηκε στὴν κάμαρά της χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἡ γιαγιά της οὔτε τώρα, ὅπως δὲν τὴν ἄκουσε οὔτε τότε ποὺ ἔβγαινε νὰ πάῃ γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ σπίτι τῆς 'Ερσινά. 'Η γρηὰ Βανὼ ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε εἰς τὸν κόσμο. Οἱ γονεῖς της εἶχαν πεθάνει, τοὺς ἄλλους της συγγενεῖς τοὺς εἶχε χάσει κατὰ τὴν ἐξορία: Κι' ἡ ἀγαθὴ μάμμη της πολὺ λίγο μποροῦσε νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ, ἐξ αἰτίας τῶν γηρατειῶν καὶ τῆς ἀδυναμίας της.

"Επεσε στὴ στρωμνή της, ἀλλὰ δὲν ἐδοκίμασε νὰ κοιμηθῇ. Τί χρειάζεται ὁ ὕπνος σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μελετάει μὲ ποιὸν τρόπο θ' ἀπαλλαγῇ τὸ γρηγορώτερο, ἀπὸ μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ὑποφέρῃ περισσότερο;

"Εκλαιγε ὁλοένα καὶ διαρκῶς μιλοῦσε μαζί του. Γιατὶ τὴν περιφρονοῦσε καὶ γιατί δὲν τὴν ἄφινε νὰ τὸν ἀγαπάῃ ἐκείνη μόνο; Τί τὸν στενοχωροῦσε ἡ ἀγάπη της, ἀφοῦ δὲν τοῦ ζητοῦσε τὴν ἀνταπόδοσι;

Θὰ πέθαινε ὅμως κι' ἡ 'Ερσινά; Ποιὸς βγῆκε ζωντανὸς ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τῶν βασάνων; "Αν ὅμως ἡ φίλη του πέθαινε, ὁ Σιδὼρ δὲν θὰ ζοῦσε, γι' αὐτὸ ἡ Νοεμὴ ἐπείσθηκε ἐντελῶς λίγη ὥρα πρίν.

Νὰ πεθάνῃ ὁ ἀγαπημένος της! Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κατεβῇ στὸν τάφο αὐτή, μὲ μιὰ τέτοια σκέψι; Νὰ πεθάνῃ ὁ Σιδώρ! Πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἀνόσιο ἔγκλημα;

Δὲν ἠσχολεῖτο τώρα μὲ τὴν δική της ἀπελπισίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν τύχην ἐκείνου. "Οχι, δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ ὁ Σιδώρ. Καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ, ἕνας μόνος τρόπος ὑπῆρχε, νὰ μὴν πεθάνῃ οὔτε καὶ ἡ ἀγαπημένη του.

'Η νεαρὴ παρθένα, τὴν στιγμὴ ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ πρὸς τὸν θάνατον, εἶχε τὴν δύναμι νὰ σκέπτεται γιὰ τὴν σωτηρία ἐκείνου, καὶ ν' ἀναζητῇ μήπως ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸ κατορθώσῃ προτοῦ πεθάνῃ.

Προσεκτικὴ μελέτη τοῦ ζητήματος —κι' εἶνε παράδοξη ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης νὰ κατορθώνῃ, μαζὶ μὲ τὴν τρέλλαν, νὰ ὁπλίζῃ τὸν ἐρωτευμένον καὶ μὲ τὴν ἱκανότητα τῆς ὀρθῆς κρίσεως, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀγαπητοῦ του προσώπου— τὴν ἔφερε στὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ σωζόταν ὁ Σιδώρ, ἂν διέφευγε τὸν θάνατον ἡ 'Ερσινά.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Η ΚΟΡΗ τοῦ δολοφόνου

Αἰσθηματικὸ ἀπρόοπτο

ὑπὸ ΑΝΡΥ ΜΕΡΣΙΕ

'Ο πατέρας καὶ ἡ κόρη δὲν ἐμοιαζαν κατὰ βάθος μεταξύ τους. Εκεινος ἦταν ψηλός, ἀδύνατος, μελαχροινός, μὲ μιὰ πελώρια μαύρη γενειάδα καὶ πυκνότατα φρύδια, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν δυὸ κατάμαυρα μάτια, διαπεραστικά.

'Εκείνη ἦταν μικρούλα, κάτασπρη, ξανθή, μὲ βλέμμα φωτεινό, σωστὴ νεραΐδα τῶν παραμυθιῶν.

Μιὰν ἑβδομάδα τώρα, ἀφοῦ ἡ τύχη μᾶς ἔφερε κοντὰ στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ἔνοιωθα πὼς ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

'Ωστόσο, μόλις καὶ μετὰ βίας εἴχαμε ἀνταλλάξει μερικὲς λέξεις τὴ μόνη φορὰ ποὺ ἐχορέψαμε σὲ μιὰν ἀπογευματινὴ συγκέντρωσι τοῦ ξενοδοχείου Παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία μου νὰ τὴν γνωρίσω πιὸ καλά, τὸ σκυθρωπὸ ὕφος τοῦ πατέρα της μὲ κρατοῦσε εἰς ἀπόστασιν. Αλλὰ τὰ μάτια μας εἶχαν μιλήσει, εἴπανε μάλιστα ἀρκετά, καὶ εἴχαμε συνεννοηθῆ περίφημα.

Δὲν ἤξερα τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή της, παρὰ μονάχα ὅτι κατοικοῦσαν στὸ Παρίσι, καὶ ὅτι ἡ Μόνικα (ἔτσι τὴν ἔλεγαν) ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Δὲν ἔκανε παρέα μὲ κανέναν στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔτρωγε μὲ τὸν πατέρα της σὲ χωριστὸ τραπέζι, στὸ βάθος τῆς τραπεζαρίας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν μποροῦσα νὰ τὴν θαυμάζω μὲ κάποιαν ἄνεσι, γιατὶ ἐφρόντιζα πάντα νὰ κάθομαι ἀντίκρυ.

'Ομολογῶ, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πατέρα μοῦ φαινόταν τολὺ ὑποπτη. Μιλοῦσε διαρκῶς στὸ κοριτσι του ψιθυριστὰ καὶ προσέχοντας νὰ μὴ γίνεται ἀκουστὸς ἀπὸ τοὺς γύρω. Καὶ αὐτὴ ἀπαντοῦσε τὶς περισσότερες φορὲς μὲ μονοσύλλαβα.

Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μοῦ ἄρεσαν καθόλου. Τὰ θεωροῦσα πολὺ ὕποπτα. Καὶ δὲν ἄργησα νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι γύρω δὲν τὰ ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι. Ποιὸς ἦταν τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; "Επρεπε νὰ τὸ μάθω!

'Αφοῦ ἐδίστασα λιγάκι, ἐπῆρα τέλος τὴν ἀπόφασί μου. "Ενα βράδυ ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα πίσω τους, δίχως νὰ μὲ ἰδοῦν, τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα, ποὺ ἦταν πλάι στὸ δικό μου.

Προσέχοντας νὰ μὴ κάνω θόρυβο, ἐμπῆκα στὸ δωμάτιο μου καὶ, γεμάτος συγκίνησι, ἐκόλλησα τὸ αὐτί μου στὴν ἐνδιάμεση πόρτα, ποὺ ἦταν κλειστή. Καὶ ἡ ἀνησυχία μου ἦταν τόσο σοβαρή, ὥστε νὰ δικαιολογῇ ἀπολύτως αὐτὴν τὴν ἀνήθικη πρᾶξι.

Καὶ νά, τί ἄκουσα μὲ φρίκη:

—Μά, μικρούλα μου, γιατί νὰ διστάζωμε διαρκῶς; Εἶσαι λοιπὸν τόσο δειλή; Δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωροῦμε μπροστὰ στὸ ἔγκλημα! Τέτοια ποὺ εἶνε ἡ κατάστασις, δὲν μποροῦμε νὰ ἐνεργήσωμε διαφορετικά... Αφησέ με νὰ σκοτώσω τὸν Παῦλο, ποὺ εἶνε, στὸ κάτω—κάτω ἕνας παλιάνθρωπος. Σκέψου ὅτι ἂν δὲν πεθάνῃ, θὰ δυσκολευθοῦμε πολὺ νὰ ἐξαφανίσωμε τὰ ἑκατομμύρια τῆς κομήσσης. Ελα, κόρη μου, ἐμπρός! Μὴ μὲ κάνῃς νὰ μετανοιώσω ποὺ ἐδέχθηκα κι αὐτὴ τὴ φορὰ τὴ συνεργασία σου. Αν ἤμουν μόνος, θὰ εἶχα τελειώσει πρὸ πολλοῦ .. Θὰ εἶχα σκοτώσει τὸν Παῦλο καὶ τὸν γυιό του καὶ τὸν Γιάννη ἀκόμη. Γιατὶ ὄχι, σὲ παρακαλῶ; Επειτα τὰ πράγματα θὰ γίνονταν ἁπλούστατα. Τί σὲ πειράζει ἂν χύσωμε καὶ λίγο αἷμα; Μὲ κάνεις νὰ γελῶ μ' αὐτοὺς τοὺς δισταγμούς σου!... Τέλος πάντων, σκέψου κι' ἀπόψε, ἀλλὰ αὔριο πρέπει νὰ τελειώνωμε. Πήγαινε τώρα νὰ κοιμηθῇς.

'Ανταλλάξαμε μερικὲς λέξεις, τὴ μόνη φορὰ ποὺ ἐχορέψαμε μαζί...

Καθὼς μιλοῦσα, ἐθύμωσα ἀκόμα πιὸ πολύ, γιατὶ τὴν ἔβλεπα νὰ χαμογελᾶ. Μὲ ἄφησε ὡστόσο νὰ τελειώσω ἀλλὰ στὸ τέλος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

—Τώρα καταλαβαίνω, κύριε! εἶπε ξεκαρδισμένη. Τ' ἀκούσατε αὐτὰ καὶ θὰ μοῦ πήρατε γιὰ τρομεροὺς κακοῦργους!.. Μὰ εἶνε ἀστεῖο. 'Ησυχάστε, καλέ, καὶ δὲν εἴμαστε τόσο ἐπίκινδυνοι, ὅσο φαντάζεστε... πρὸ παντὸς ὁ πατέρας μου παρ' ὅλο τὸ σκυθρωπό του ὕφος. Εἶνε πρώτης τάξεως ἄνθρωπος, ἀγαθώτατος, ἀφοῦ μάλιστα ἐκπληρώνει ὅλες μου τὶς ἐπιθυμιες χωρὶς νὰ τὶς συζητήσῃ πολύ.

—Καὶ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἔλεγε; ἐτόλμησα νὰ ρωτήσω μὴ θέλοντας ἀκόμη νὰ πιστέψω στὰ λόγια της.

—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως εἶνε ἁπλούστατο: ὁ πατέρας μου εἶνε θεατρικὸς συγγραφεύς, κι' ἐγὼ εἶμαι γραμματεύς του καὶ καμμιὰ φορὰ συνεργάτις του. Τώρα, λοιπόν, γράφομε μαζὶ ἕνα δρᾶμα, τοῦ ὁποίου θὰ σᾶς δείξω τὰ χειρόγραφα.

»Τὸ ἔργο τιτλοφορεῖται: «Τὰ ἑκατομμύρια τῆς κομήσσης» Μὲ τὸν πατέρα μου διαφωνοῦμε σὲ μερικὲς λεπτομερειες. Ἐγὼ δὲν θέλω ποτὲ νὰ σκοτώσω κανέναν. 'Ο πατέρας μου ὅμως διαφωνεῖ, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶνε τῆς γνώμης ὅτι δύο τοὐλάχιστον πρόσωπα ὁ Παῦλος καὶ ὁ γυιός του, πρέπει νὰ πεθάνουν. Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ νὰ φθάσωμε εὔκολα στὴ λύσι ποὺ διαλέξαμε Βλέπετε, λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου δίκηο;»

—Τί εὐτυχὴς ποὺ εἶμαι! εἶπα χαρούμενα. Εἶχα λυπηθῆ τόσο πολὺ στὴ σκέψι ...

—"Ωστε ἐνδιαφέρεσθε τόσο πολὺ γιὰ μᾶς; μὲ ρώτησε πονηρά.

—Εξαιρετικά, δεσποινις ... Καὶ ἂν ἐτολμοῦσα τώρα ..

—Καὶ γιατὶ νὰ μὴν τολμήσετε; μοῦπε ἐνθαρρυντικὰ, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

Τῆς εἶπα ὅτι τὴν ἀγαποῦσα ἐκείνη ὅμως τὸ εἶχε καταλάβει. "Ετσι ἔμαθε ὅτι μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτή.

Τὴν ἴδια μέρα μὲ παρουσίασε στὸν τρομερὸ πατέρα της, τὸν «κακοῦργο δολοφόνο», ποὺ ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ ἀγαθώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες ἡ Μόνικα ἔγινε γυναίκα μου.

ΑΝΡΥ ΜΕΡΣΙΕ

ΛΑΟΔΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

ἐβόλωσαν, ἕνα ἀκατανόητο μεθύσι τὸν ἔπιασε καὶ κάτι σὰν τρέλλα συνετάραξε τὸ μυαλό του.

Μανιασμένος ὁ ὅμορφος πολεμιστὴς καὶ νομίζοντας ὅτι εἶχε ἀρχίσει ἡ μάχη, ἐπήδησε στ' ἄλογό του, ἐτράβηξε τὸ σπαθὶ καὶ ρίχτηκε σὲ τρελλὸ καλπασμό, τρέχοντας νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀέρα. Αλλὰ τὸ ἄλογο ἐγλύστρησε: ὁ ἀναβάτης τινάχθηκε μακρυά, ἔπεσε ἐπάνω στὸ σπαθί του κι' ἐσκοτώθηκε, ἐνῶ τὸ ἄλογο, ἐξακολουθῶντας τὸν φρενιασμένο του δρόμο, τινάχθηκε καὶ χάθηκε στὸ ἀτέλειωτο βάραθρο.

★

"Οταν, τέσσερις ἡμέρες ἀργότερα, ἔφθασε στὴν Κύπρο ἡ Λαοδίκη κι' ἔμαθε τὸ τραγικὸ τέλος του, ἐζήτησε καὶ της ἔδειξαν ποῦ ἦταν ὁ τάφος του.

Μὲ τὴν βοήθεια τῆς σκλάβας της, ἔσκαψε καὶ βρῆκε τὸ πτῶμα. Διέταξε τὴν πιστή της Φρύγισσα νὰ τὴν θάψῃ μαζί του, ἀγκάλιασε τὸ πτῶμα, ἐκόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του καὶ ὑπέμεινε τὸ φρικτὸ εἶδος μαρτυρίου, μὲ τὸ ὁποῖον θέλησε νὰ δείξῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγάπης της!

'Η σκλάβα ἐξετέλεσε τὴν τραγικὴ ἐντολή της καὶ τὴν ἔθαψε ζωντανή. Αλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐβύθισε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά της κι' ἐσωριάσθηκε αἱμόφυρτη στὸν νειόσκαφτο τάφο, μεγαλώνοντας ἔτσι τὸ θλιβερὸ βάρος, μὲ τὸ ὁποῖον μιὰ ἐρωτευμένη καρδιὰ θέλησε νὰ πνίξῃ τοὺς ὀδυνηρούς της παλμούς...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

('Η ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται).

ΚΑΘΕΝΑΣ

ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ

Μιὰ κοινωνικὴ ἱστορία ἀπὸ τὸ περιθώριο τοῦ πολέμου

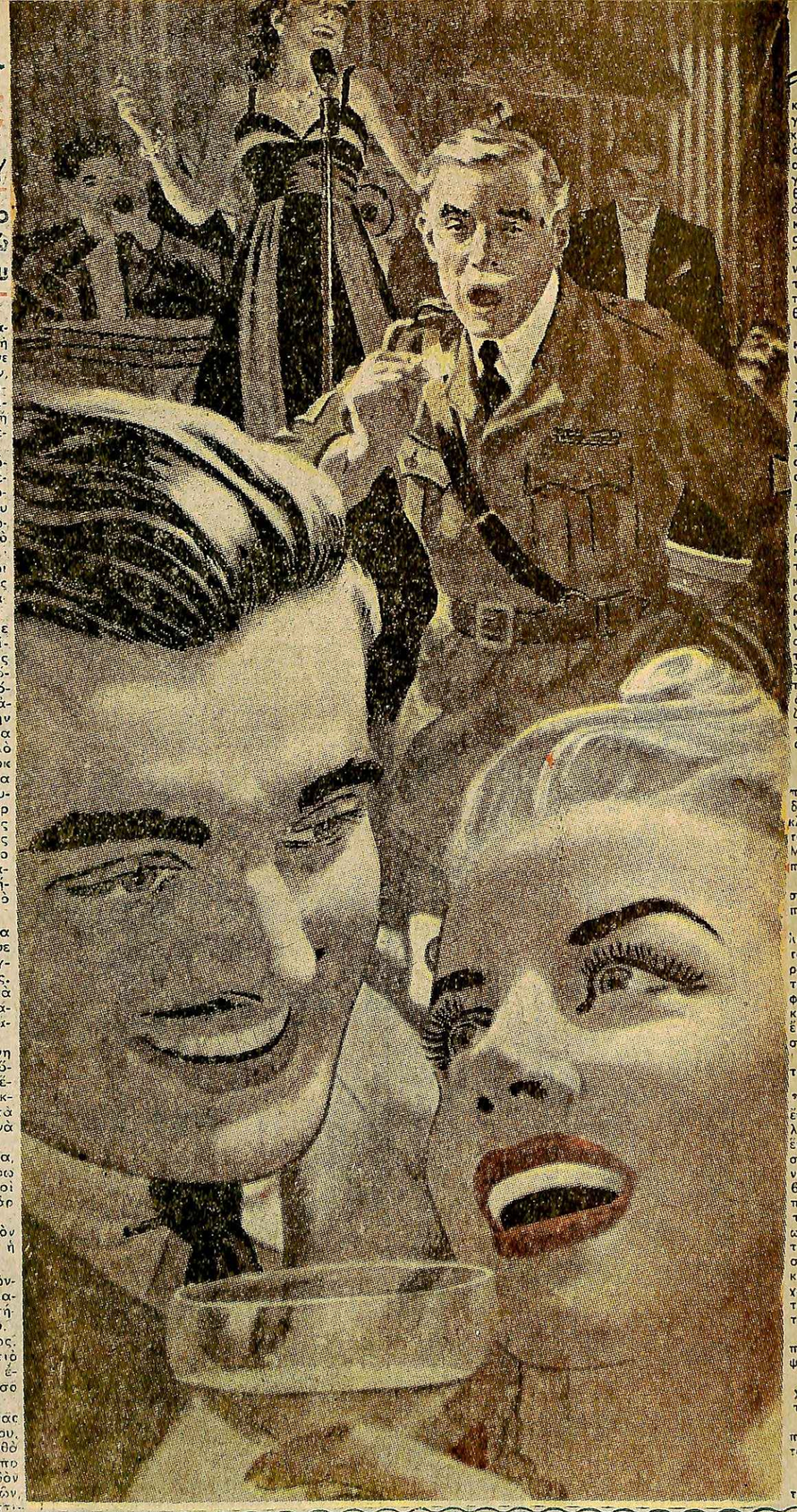

Καθὼς ὁ Μπρούκχωρστ, ἀκολουθώντας τὴ νεαρὴ σύντροφό του, ἔμπαινε στὸ πολυτελέστατο ρεστωράν, ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του τὸ ὀλιγώτερο κατὰ εἴκοσι χρόνια μικρότερο ἀπ' τὴν πραγματική του ἡλικία ποὺ ἔφθανε τὰ πενήντα δύο.

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ὁ πόλεμος τὸν ἀνάγκασε νὰ φορέσῃ τὴν στρατιωτική του στολὴ καὶ τὰ γαλόνια τοῦ ἐφέδρου συνταγματάρχου ποὺ ἔφερε τώρα τοὺδιναν ἕναν ξεχωριστὸ ἀέρα.

—Ἐφθάσαμε!, εἶπε μὲ χάρη ἡ συνοδός του σταματῶντας στὴν εἴσοδο σχεδὸν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Μπρούκχωρστ ὀρκέσθηκε νὰ χαμογελάσῃ. Δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν συνοδό του ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν μιὰ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη καὶ κομψὴ γυναῖκα, ὅτι λεγόταν Σύλβια καὶ ὅτι ἀγαποῦσε τὰ κοκταίηλς καὶ τὴν σαμπάνια. Τὴν βρῆκε σ' ἕνα μπάρ, καθισμένην σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνὶ μ' ἕνα ἄδειο ποτῆρι κοκταίηλ μπροστά της. Τὰ μαῦρα στιλπνὰ μαλλιά της, τὸ κουκλίστικο πρόσωπό της, τὰ σαρκῶδη προκλητικὰ χείλη της καὶ τὸ καλλίγραμμο κορμί της ἐτράβηξαν ἀμέσως τὸν ἔφεδρο συνταγματάρχη κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερο ποτῆρι ποὺ ἤπιαν, τὸ βρῆκαν πολὺ φυσικὸ νὰ δειπνήσουν μαζί.

Ἐπροχώρησαν πρὸς ἕνα τραπέζι καὶ ἡ Σύλβια ἐπέτρεψε στὸν Μπρούκχωρστ νὰ παραγγείλῃ μόνος του τὸ μενοῦ τους. Ἐκείνη ἦταν πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ ξέρῃ ἀπὸ τέτοια πράγματα, ἤξερε μόνο ἀπὸ σαμπάνιες.

Μετά, ἔκαμε μιὰ χαριτωμένη χειρονομία στὴ μουσική, κι' ὅταν ἐκείνη ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα γοργὸ φὸξ-τρότ, ὁ Μπρούκχωρστ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ ντάμα του καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

Ἡ Σύλβια ἐχόρευε ὡραία, ἀνάλαφρα, χαριτωμένα. Γύρω τους ἐστροβιλίζονταν πολλοὶ ἄνδρες μὲ στολὴ καθὼς καὶ ὁρκετὲς γυναῖκες.

—Ἦταν ἔτσι καὶ κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο; ἐρώτησε ἡ Σύλβια.

Ὁ Μπρούκχωρστ, ὁδηγῶντας την στὸ τραπέζι τους, καθὼς ἡ μουσικὴ εἶχε στοματήσει, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ὄχι ἀκριβῶς, εἶπε τέλος. Θαρρῶ πὼς εἴμαστε τότε πιὸ εὔθυμοι. Πιὸ ἀμέριμνοι. Δὲν ἐπαίρναμε τὰ πράγματα τόσο σοβαρά.

Ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ρίχνοντας κανεὶς μιὰ ματιὰ γύρω του, μέσα στὴν ἀπέραντη σάλα, θὰ ἔβλεπε ἐπάνω στὰ πρόσωπα τῶν θαμώνων, παιδιῶν σχεδὸν ὅλων εἴκοσι ἐνὸς μόλις ἐτῶν, τὴν ἴδια ἔκφραση μιᾶς ὑποπτης σοβαρότητος... Μονάχα οἱ γεροντότεροι ἐφανέρωναν μιὰ κάποιαν ἀποκαρδίωσι καὶ ὅταν ὁ Μπρούκχωρστ τὸ ἀντελήφθη αὐτό, ἔνοιωσε ἕνα ἄσθμα ὀργῆς νὰ γεννιέται μέσα του καθὼς ἐμάντευσε τὸν λόγο τῆς ἀποκαρδιώσεως αὐτῆς... Εἶχε κι' αὐτὸς ἕναν γυιό, ποὺ βρισκόταν στὴ Γαλλία. Βέβαια, ὁ Ἄλαν ὑπηρετοῦσε ἀσφαλισμένος μέσα στὰ ἀπόρθητα ὀχυρὰ τῆς γραμμῆς Μαζινώ, ἀλλὰ πάντως κι' αὐτὸς σὰν πατέρας θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ κοντά του.

—Χορεύομε; ἄκουσε ξαφνικὰ τὸν ρωτὰ ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς ντάμας του.

Ξαναχόρεψαν καὶ καθὼς ἡ Σύλβια ἔγειρε κάποια στιγμὴ περισσότερο κοντά του, ὁ Μπρούκχωρστ τὴν ἐφίλησε.

—Καὶ γινόταν ἔτσι κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο; ρώτησε ἡ Σύλβια μὲ χαριτωμένη αὐθάδεια.

Ὁ Μπρούκχωρστ ἐσκυθρώπαζε... Ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὸ 1914 ἕως τὸ 1917 εἶχε περάσει μέσα στὰ χαρακώματα καὶ τὶς μάχες καὶ ἀμέσως μετά, κατὰ τὸ 1918, παντρεύθηκε μὲ τὴ νέα ποὺ τοῦ εἶχαν βρῆ οἱ γονεῖς του. Ἐπέρασε μερικὰ χρόνια εὐτυχισμένος, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ στὸ τέλος τόσον αὐτὸς ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα του, ὅτι οἱ χαρακτῆρες τους δὲν ἐταίριαζαν. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν μονάκριβο γυιό του δὲν τὸν ἔφτασε νὰ φθάσῃ στὰ ἄκρα, ζοῦσε ὅμως ἀπὸ τότε μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ οἰκογενειακή...

*

Ὁ ρυθμὸς τῆς ὀρχήστρας ἐπιταχυνόταν. Ἐστροβιλίζονταν δαιμονισμένοι, ἔσκυβαν, ἐτρίκλιζαν σὰν μεθυσμένοι. Κι' ὅταν ἡ μουσικὴ ἐσταμάτησε, ὁ Μπρούκχωστ κατάλοβε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ

—Ἔχομε μιὰ μποτίλλια σαμπάνια ἀκόμη, εἶπε. Θὰ τὴν πιοῦμε καὶ θὰ φύγωμε ...

Ἡ Σύλβια ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της τὴν μικρὴ της πουδριέρα καὶ ἄρχισε νὰ πουδραρίζεται, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ σύντροφος αὐτῆς τῆς θράδυιὰς της ἔκυτταζε γύρω του καὶ ξαφνικὰ ἔμεινε ἔκπληκτος μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ἦταν δυνατόν! Ὁ γυιός του ὁ Ἄλαν!...

Δὲν εἶχε γελαστῆ πράγματι. Ἦταν ὁ γυιός του Ἄλαν, ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὴ Γαλλία καὶ ποὺ καθόταν τώρα σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ὀρχήστρα ἀπέναντι σὲ μιὰ ξανθὴ νέα γυναῖκα. Ἀνάμεσά τους βρισκόταν μιὰ μποτίλλια σαμπάνια κι' ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Ὁ Μπρούκχωρστ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται... Ὁ γυιός του ἔβρισκόταν στὴν Ἀγγλία, κι αὐτὸς ὅπως καὶ ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὴν εἶχε χαιρετήσει φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ πρωΐ, δὲν ἤξεραν τίποτε!...

—Λοιπόν, θὰ φύγωμε; Εἶνε περασμένα μεσάνυχτα, διέκοψε τὶς σκέψεις του ἡ Σύλβια.

—Ναί!... ναί, ἐψιθύρισε μηχανικὰ ὁ Μπρούκχωρστ. Ἐπιτρέψτε μου ὅμως ἕνα λεπτό...

Ἐσηκώθηκε, τὴν ἄφησε κι' ἐπροχώρησε προς τὸ τραπέζι τοῦ γυιοῦ του.

—Ἄλαν! ἐφώναξε.

Ὁ νέος ἐστράφηκε πίσω του, τινάχθηκε κι' ἐμόρφασε

—Ὦ' πατέρα! ἔκαμε. Δὲν ἐπερίμενα νὰ σᾶς δῶ ἐδῶ... Ἐλᾶτε, καθῆστε, σᾶς συνιστῶ τὴν κυρία ... κυρία ..

—...Βίβιαν Κέϋ, ἐσυμπλήρωσε ἡ νεαρὴ σύντροφός του.

—Ἡ κυρία Κέϋ, μπαμπᾶ... Τί θὰ πάρετε;

Ὁ Μπρούκχωρστ ἐκάθησε. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Βίβιαν, ποὺ συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχή της ἀνέκτησε τὴ γαλήνη της καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο:

—Πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ἐγνώρισα τὸν πατέρα τοῦ Ἄλαν. Πόσο μοιάζετε, κύριε συνταγματάρχα!

—Ναί, μοιάζωμε, ἐτόνισε ὁ πατέρας τοῦ νέου, ὄχι ὅμως σὲ ὅλα...

—Ἔχω πάρει δεκαήμερη ἄδεια, μπαμπᾶ, τὸν διέκοψε κάπως ἀπότομα ὁ Ἄλαν καὶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι βρισκόμαι ἐδῶ...

—Ἄ! ἔκαμε μὲ ἀνακούφισι ὁ Μπρούκχωρστ ἀλλάζοντας μὲ μιᾶς ἔκφρασι. Γιατ δὲν μοῦ τὸγραψες, παιδί μου;

—Μοῦ ἐπιτρέπετε ἕνα λεπτό; διέκοψε ἡ Βίβιαν καθὼς σηκωνόταν.

—Εὐχαρίστως ἀπήντησε ὁ Ἄλαν ποὺ κατόλαβε τὴν λεπτότητα τῆς συντρόφου του.

Καὶ μόλις ἐκείνη ἀπομακρύνθηκε:

—Μπαμπᾶ, ἐρώτησε, εἶστε ἐλεύθερος νὰ φυγωμε γιὰ τὸ σπίτι;

—Ὄχι ... χωρὶς βοήθεια.

—Καλά, μπαμπᾶ, θὰ σᾶς βοηθήσω. Ποιὰ εἶνε ἡ .. ὑποχρέωσίς σας;

Ὁ Μπρούκχωρστ ἔδειξε στὸ γυιό του τὸ τραπέζι στὸ ὁποῖο καθόταν ἡ Σύλβια ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζεται στὸν καθρέφτη της.

—Ὡραία. μπαμπᾶ! Περιμένετε με λίγα λεπτά ..

Ἔφυγε, συνήντησε πρῶτα τὴν Βίβιαν Κέϋ, μὲ τὴν ὁποία μίλησε γρήγορα, καὶ μετὰ ἐπλησίασε διακριτικὰ τὴν Σύλβια, στὴν ὁποίαν ἐνεχείρισε ἕνα χαρτονόμισμα.

⁂

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, ὁ Ἄλαν ἐπέστρεφε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι καὶ στεκόταν ἔμπρὸς στὸν πατέρα του.

—Καὶ ἡ ... φίλη σου, ἡ κυρία Βίβιαν Κέϋ; ἐρώτησε ὁ Μπρούκχωρστ καθὼς σηκωνόταν.

—Τὴν ἔβαλα στὸ ἴδιο ταξὶ μαζὶ μὲ ἰην ἄλλην.

—Μὰ γιατί, παιδι μου; Ἐσυ εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃς τὴ φίλη σου, νὰ μείνῃς μαζί της,

—Ὄχι, πατέρα, τὶς ἔβαλα στὸ ἴδιο ταξί, γιατι ἔχουν νὰ κάμουν τὸν ἴδιο δρόμο... Θέλετε ὅμως πραγματικὰ, πατέρα, νὰ ἐπιστρέψωμε σπίτι;

—Ναί, παιδί μου.

—Τότε, πᾶμε. πατέρα, νὰ πάρωμε ἕνα ἄλλο ταξί, ἔχωμε κι' ἐμεῖς νὰ κάνωμε τὸν ἴδιο δρόμο μαζί...

ΜΑΡΓΚΕΡΥ ΣΑΡΠ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΤΗΣ ΠΗΓΑΙΝΕ

Στὴν λουτρόπολι:

—Μὰ γιατὶ αὐτὴ ἡ κυρία ἔρχεται στὰ λουτρὰ κάθε χρόνο;

—Θέλει ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς της.

—Ἀλλὰ γιατί φέρνει μαζί της καὶ ὅλες τὶς κόρες της;

—Θέλει ν' ἀπαλλαγῇ κι' ἀπ' αὐτές..

Ἀμερικάνικοι ἐξωφρενισμοί

Πρωτάθλημα τῆς τύχης

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν νέα ρεκόρ, κατώρθωσαν τώρα τελευταῖα νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα ἐντελῶς νέο καὶ περίεργο: τὸ ρεκὸρ τῆς τύχης. Καὶ βρῆκαν ὅτι ὁ τυχερώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶνε μία γυναῖκα, Ἀμερικανίδα φυσικά, ἡ μὶς Ντάλσι Φάρ, ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀντζελες, ἕνα κορίτσι δεκαοκτὼ χρονῶν, ποὺ κατέχει κιόλας ἕνα τόσο σπουδαῖο ρεκόρ.

Ἡ τυχερὴ αὐτὴ νέα ἐπῆρε ἕως τώρα τέσσερις κληρονομίες ἐντελῶς ἀπροσδόκητες καὶ ἐκέρδισε δύο λαχεῖα, πραγματοποιήσασα μέσα σὲ 16 μῆνες κέρδος μεγαλύτερο τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, δηλαδὴ περὶ τὰ 165 ἑκατομμύρια δραχμές. Καὶ ἂν ἡ τύχη ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν βοηθᾷ κατὰ τὸν σκανδαλώδη αὐτὸν τρόπον, σὲ λίγα χρόνια ἡ μὶς Ντάλσι θὰ γίνῃ ἡ πλουσιώτερη γυναῖκα τῆς Ἀμερικῆς.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Εἶνε λοιπὸν ἐξηκριβωμένον ὅτι ὄχι μόνον τὰ δυστυχήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐνοια τῆς τύχης, ἔρχεται ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἕως τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1938 ἡ μὶς Ντάλσι ἦταν μιὰ ἄσημη ἐργάτρια ὑφαντουργείου. Ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ γονεῖς ἦταν πολὺ ὑπερήφανη καὶ ἀκατάδεχτη γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν συνδρομὴ τῶν μακρυνῶν συγγενῶν της, ποὺ ἄλλως τε δὲν ἐνδιαφέρθηκαν καθόλου γι' αὐτήν, καὶ προσελήφθη σ' ἕνα ὑφαντουργεῖο, ὅπου ἐκέρδιζε τέσσερα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Λίγα, φυσικά, ἀλλὰ ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τὶς περιωρισμένες ἀπαιτήσεις της. Ἔζεσε μὲ ἕνα ἡλικιωμένο ἀνδρόγυνο, ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε κόρη του, καὶ ἐπρόσμενε τὸν ἐργατικὸν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀπεφάσιζε νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ παρουσιασθῇ γαμπρός, ἦρθε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1938 ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ποὺ τὴν ἐπληροφοροῦσε ὅτι πέθανε ἐκεῖ μιὰ ἀδελφὴ τῆς μητέρας της χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἄλλους κληρονόμους ἀπ' αὐτήν. Καὶ τῆς ἄφηκε 40 χιλιάδες δολλάρια.

Ἡ Ντάλσι δὲν ἐγνώριζε κἂν τὴν ὕπαρξι αὐτῆς τῆς θείας. Ἡ μητέρα της δὲν τῆς εἰμίλησε ποτὲ γι' αὐτήν, γιατὶ εἶχε φύγει μικρὴ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀπέγινε.

Σαράντα χιλιάδες δολλάρια εἶνε ἀρκετά, ἀκόμη καὶ στὴν Ἀμερική, ὅπου ὅλα εἶνε πανάκριβα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἄνετη ζωὴ σ' ἕνα κορίτσι. Ἡ Ντάλσι λοιπὸν ἔφυγε τότε. Ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ἐδούλευε καὶ ἐσπευσε στὴ Βοστώνη, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὴν ἀπροσδόκητη κληρονομιὰ τῆς θείας της.

Δὲν ἐπέρασε μιὰ ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς της, ὅταν τὸ ἴδιο δικηγορικὸ γραφεῖο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν πρώτη ὑπόθεσι, τὴν εἰδοποίησε ὅτι σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο τῆς Ἀμερικῆς, στὸ Ὀρεγκόν, εἶχε πεθάνει ἕνας ἐξάδελφος τοῦ πατέρα της χωρὶς παιδιὰ ἢ ἄλλους κληρονόμους. Καὶ τῆς ἄφινε μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια!

Ἡ Ντάλσι, ἂν καὶ ζαλισμένη ἀπὸ τέτοιαν εὔνοια τῆς τύχης, δὲν ἔχασε τὸ νοῦ της, δὲν ἔκανε καμμιὰ τρέλλα. Κατὸ συμβουλὴν τοῦ δικηγορικοῦ γραφείου, ποὺ εἶχε ἀναλάβει πιὰ ὅλες τὶς ὑποθέσεις της, ἐφρόντισε νὰ ἐπενδύσῃ ἐλῆ τὴν περιουσία της ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποφύγῃ ἦταν ἡ τεραστία ρεκλάμα ποὺ τῆς ἔκαναν ὅλες οἱ ἐφημερίδες.

Οἱ δημοσιογράφοι, μὲ τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ τοὺς χαρακτηρίζει, τὴν ἐπολιόρκησαν, τῆς ζητοῦσαν διαρκῶς συνεντεύξεις καὶ φωτογραφίες, ἐδημοσίευσαν κάθε λεπτομέρεια τῆς ἰδιωτικῆς της ζωῆς. Καὶ μερικοί, ποὺ δὲν ἐμειναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἄφησαν τὴν φαντασία τους νὰ ὀργιάσῃ, ἀφηγούμενοι πράγματα ποὺ δὲν εἶχαν συμβῆ ποτέ.

Ἡ φήμη της ὅμως ὡς τυχερῆς γυναίκας, ἐμεγάλωσε ὑπερβολικά, ὅταν ἐμαθεύτηκε ὅτι ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ λαχείου: ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια!

Η ΤΥΧΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τότε, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ σκανδαλώδη εὔνοια τῆς τύχης, ἕνα μεγάλο κατάστημα γυναικείας μόδας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐσκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ φαινόμενον αὐτὸ γιὰ σκοὺς διαφημιστικούς καὶ ἐπρότεινε τῆς Ντάλσι τὴν τιμητικὴ διεύθυνσι τοῦ καταστήματος, μὲ μηνιαῖο μισθὸ χιλίων δολλαρίων. Ρεκλάμα καθαρῶς ἀμερικανική, ποὺ τῆς ἔφερε καινούργια τύχη. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔλαβε μιὰ νέα, ἀπροσδόκητη κληρονομιά.

Ἕνας παλαιὸς φίλος τῆς οἰκογενείας της, ποὺ εἶχε μετανοστεύσει ἀπὸ καιρὸ στὸ Λονδίνο, δὲν τὴν ἐξέχασε κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές. Νομίζοντας πὼς εἶνε πάμπτωχη καὶ θέλοντας νὰ τὴν βοηθήσῃ γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τῆς ἄφησε τὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν πενήντα χιλιάδων λιρῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ κατάστημα ποὺ διηυθυνε ἡ Ντάλσι Φάρ, ἔκανε χρυσὲς δουλειές,

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 45)

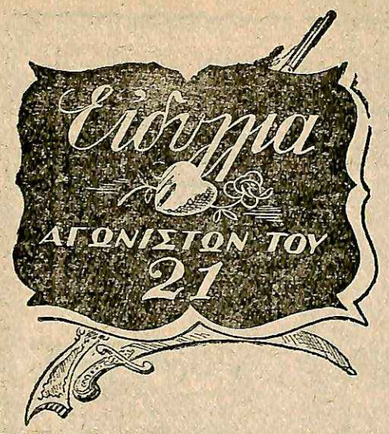

ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

Όταν ὁ θρυλικὸς Πανουργιᾶς, ὁ ἡρωϊκὸς κλέφτης τῆς Ρούμελης, πληροφορήθηκε ὅτι ὁ αἱμοβόρος Ἀλῆ πασᾶς ἔπιασε αἰχμαλώτους τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, καὶ τοὺς ἔρριξε στὰ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλια ὑπόγεια τοῦ κάστρου του, ἔφυαξε ἀπὸ τὸ κακό του:

— Ἔχασα τὸ παιχνίδι! ἐταράλισε. Τώρα πιὰ μὲ κρατᾶ στὰ χέρια του. Καὶ ἡ παραμικρὴ ἀνυπακοή μου θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ σφάξῃ τὴν οἰκογένειά μου. Σωτηρία καὶ ὑπεκφυγὴ δὲν ὑπάρχει. Πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν προσκυνήσω...

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἔκαμε τρελλὸ ἀπὸ θυμό. Μέσα του ἐκόχλαζε μιὰ ἀσυγκράτητη ἀγανάκτησις· γιὰ πολλὴν ὥρα ὁ Πανουργιᾶς ἔμεινε σκεφτικός, διστάζοντας νὰ πάρῃ τὴν ἀτιμωτικὴ ἀπόφασι... Μά, ἐαφνικά, τὰ μάτια του ἔλαμψαν παράξενο, ἕνα κῦμα αἵματος ἐπορφύρωσε τὸ πρόσωπό του καὶ ἄφησε ἕνα θριαμβευτικὸ γέλιο σαρκασμοῦ.

— Θὰ πάω!, εἶπε. Μὰ θὰ γελάσῃ καλά, ὅποιος θὰ γελάσῃ τελευταῖος!... Καὶ ἔπειτα, ποιὸς ξέρει, Μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά μου ἴσως μπορέσω καὶ ἐλευθερώσω καὶ τὴν ἀγαπημένη μου Μαρία· Καὶ πρέπει, Θεέ μου, νὰ τὸ κατορθώσω αὐτό. Γιατί, ὁ σατανικὸς Ἀλῆς δὲν τὸ ἔχει τίποτα νὰ μαράνῃ μὲ τὰ δηλητηριασμένα γεροντικά χνῶτα του τὰ δροσερὰ νειάτα τῆς καλῆς μου...

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψις τοῦ ἐρωτευμένου ἀγωνιστῆ τοῦ δυνάμωσε τὴν θέλησι καὶ τὸν ὥθησε στὸ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀναχώρησί του γιὰ τὰ Γιάννενα. Μάζεψε λοιπὸν τὰ καλύτερα του παλληκάρια καὶ ξεκίνησε...

Στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀλῆ τοῦ ἔγινε μιὰ ἀπὸ θεωτικὴ ὑποδοχή. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τυράννου τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸν τρομερὸ ἀφέντη τους. Ὁ Πανουργιᾶς μόλις ἔφθασε μπροστά του, τὸν ἐκύτταξε ἀτάραχος γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τοῦ εἶπε κατόπιν ψυχρά:

— Καλημέρα, Βεζὺρ - πασᾶ.

— Καλῶς τὸν καπετάνιο καὶ πάντα μὲ καλό, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἀλῆς.

Ὁ Πανουργιᾶς προχώρησε κουτά του, ξεζώστηκε τὸ ἀσημοκρυσωμένο γιαταγάνι του καὶ τοῦ τὸ παρέδωσε εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς. Τότε, ὁ Ἀλῆς τοῦ ἀνεκοίνωσε ἐπίσημα:

— Ἀπὸ σήμερα σὲ διορίζω ἁρματωλὸ τῶν Σαλώνων· Θὰ μείνῃς ὅμως στὰ Γιάννενα ὅσο τὸ θελήσω ἐγώ.

Κατόπιν, ἐκάλεσε ἕναν ἀξιωματικό του καὶ τὸν διέταξε:

— Νὰ ἐλευθερώσετε ἀμέσως τὴν οἰκογένεια τοῦ Πανουργιᾶ.

Ὁ Πανουργιᾶς εὐχαρίστησε τὸν Ἀλῆ καὶ ἄρχισε νὰ συνομιλῇ μαζί του γιὰ διάφορα ζητήματα. Μὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα φοβερὸ δράμα ξετυλίχθηκε στὶς σκοτεινὲς φυλακὲς τοῦ φρουρίου. Κάποιος ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀλῆ, μόλις πληροφορήθηκε τὴν ἄφιξι τοῦ Πανουργιᾶ, ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν εἴδησι στὴν γυναίκα του.

— Καπετάνισσα, τῆς εἶπε. Σοῦ ἔφεραν τὸν ἄντρα σου...

Ἀλλὰ ἡ καπετάνισσα, μέσα στὴν ταραχή της ἐνόμισε πὼς τῆς ἔφεραν σκοτωμένο τὸν ἄντρα της.

— Θεέ μου! Τί συμφορά!. Ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάσθηκε χάμω νεκρή!

Η ΜΑΡΙΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ

Ἔκλαψε πικρὰ τὸν ἄδικο χαμό της ὁ Πανουργιᾶς. Ἡ σκληρὴ πολεμικὴ καρδιά του θρυμματίσθηκε. Γιατὶ ἐκτιμοῦσε καὶ ἐλάτρευε τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν του ποὺ ἦταν καὶ μιὰ ἄξια καὶ ἀτρόμητη πολεμίστρια.

Μὰ μόλις ὁ πόνος του ἄρχισε νὰ ξαλαφρώνῃ κάπως καὶ νὰ σβύνῃ ἡ ἀπελπισία, ἀπότομα ἄρχισε νὰ φουντώνῃ καὶ νὰ θερεύῃ μέσα του τὸ παλιό αἴσθημα γιὰ τὴν πανώρια Μαρία.

— Ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε ἡ βεργολυγερὴ κοπέλλα; ἀναρωτιόταν. Σὲ ποιὸ ὑγρὸ μπουντροῦμι νὰ τὴν ἔχῃ ρίξει ἀλυσσοδεμένη ὁ ἄθλιος τύραννος;

Καὶ ἡ καρδιά του ἐσπάραζε τώρα ἀπὸ τὸν νέο αὐτὸν πόνο ποὺ τοῦ γεννοῦσε ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν ξανθιὰ γαλανομάτα Μαρία Μπούρχα, ποὺ ἀπὸ καιρὸ εἶχε χάσει τὰ ἴχνη της καὶ ἡ ὁποία, ὅπως εἶχε πληροφορηθῆ, ἦταν τώρα σκλάβα τοῦ Ἀλῆ.

ΜΙΧ. ΧΑΝΟΥΣΗΣ

Τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀγωνία του τοῦ τὴν διέλυσε ἕνα βράδυ κάποιος Ρωμηὸς στρατιώτης τοῦ Ἀλῆ, ποὺ συμπονώντας τον γιὰ τὸν χαμό του, ποὺ τοῦ ἔξωμολογήθηκε, τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια:

— Ἡ Μαρία, τοῦ εἶπε, βρίσκεται ἐδῶ...

— Ἐδῶ, ποῦ; πετάχθηκε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ ἐρωτευμένος πολεμιστής.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΣ

— Μέσα στὰ Γιάννενα, τὸν ἐπληροφόρησε ὁ συνομιλητής του. Ἡ ξανθειὰ κοπέλλα τοῦ Μπούρχα ἄρεσε πολὺ στὸν Ἀλῆ καὶ θέλησε νὰ τὴν πάρῃ στο χαρέμι του. Δὲν ἐτόλμησε ὅμως νὰ τὴν κλέψῃ ὄχι ἀπὸ λεπτότητα ἢ κανένα ἄλλο εὐγενέστερο αἴσθημα — γιατὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ εἶνε ἄγνωστα — μὰ γιατὶ φοβᾶται τὸν κουμπούρα τοῦ ἀνδρός της, τοῦ ἁρματωλοῦ Γούλα· Ὅπως θὰ ξέρῃς, λοιπόν, ἔβαλε καὶ ἐβολοφόνησαν τὸ τίμιο παλληκάρι, καὶ κατόπιν, προσποιούμενος ὅτι τὴν ἐλυπήθηκε καὶ συμπονοῦσε τὴν μοῖρα της, διέταξε ὕπουλα τὴν σύλληψι τῶν ἐνόχων καὶ τὴν τιμωρία τοις καὶ ἐδήλωσε ὅτι ἔπαιρνε ὑπὸ τὴν προστασία του τὴν νεαρὰ χήρα...

— Καὶ ἔφερε ἐδῶ τὴν Μαρία μου· Τὴν πῆρε μήπως στὸ χαρέμι του καὶ τὴν ἔκαμε γυναίκα του; βρυχήθηκε ἐξάλλος ἀπὸ ὀργὴ καὶ πόνο μαζὶ ὁ Πανουργιᾶς, ἐνῶ τὰ μάτια του ἐβούρκωναν...

— Ἐδῶ τὴν ἔφερε, ναί, τοῦ ὁμολόγησε ἐμπιστευτικὰ ὁ Ἕλλην στρατιώτης. Μὰ δὲν τὴν πῆρε ἀκόμη στὸ χαρέμι του. Εὐτυχῶς γι' αὐτήν, βρισκόταν σὲ κατάφυνη ἐγκυμοσύνη· Ἔτσι, ὁ ἅγριος ἀφέντης μας τὴν ἐσεβάστηκε καὶ τὴν ἔκλεισε μέσα στὸ μοναστήρι ποὺ ὑπάρχει στὸ νησὶ τῆς λίμνης ἕως ὅτου ξεγεννήσῃ.

— Εἶνε λοιπὸν μέσα ἐκεῖ; ἐφώναξε μὲ χαρὰ ποὺ μόλις συγκρατοῦσε ὁ Πανουργιᾶς; Καὶ πῶς περνᾶ; Θὰ ὑποφέρῃ, Θεέ μου, πολύ!... Εἶνε ἀλυσσοδεμένη; Τὴν φρουροῦν πολλοί; Πῶς θὰ μποροῦσα, πῶς θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν δῶ;

— Μένει ὁλομόναχη. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φρουρούς, γιατὶ ἡ ἀπόδρασίς της εἶνε ἀδύνατος. Κάθε τρεῖς - τέσσερις ἡμέρες τῆς πηγαίνουν τρόφιμα... Ὅσο γιὰ νὰ φτάσῃς ὡς ἐκεῖ, αὐτὸ τὸ βρίσκω ἐξαιρετικὰ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο. Πρέπει νὰ πᾶς μὲ βάρκα. Μὰ ποιὸς θὰ σὲ πάῃ; Καὶ ἂν πάλι βρεθῇ κάποιος, θὰ κινδυνεύσετε καὶ οἱ δυὸ νὰ σκοτωθῆτε ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῆς ἀκτῆς

Ὁ Πανουργιᾶς στάθηκε συλλογισμένος γιὰ πολλὴ ὥρα. Μέσα στὸ μυαλό του χίλια δυὸ σχέδια γεννήθηκαν ἀμέσως γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν καλή του.

Τέλος, βρῆκε μιὰ λύσι· Ὁ στρατιώτης τοῦ Ἀλῆ τὴν ἐπεκρότησε.

— Θαυμάσιο, τοῦ εἶπε. Μὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἡ ἰδέα.

— Στὴν ἀγάπη καὶ στὸν πόλεμο, οἱ κίνδυνοι δὲν λογαριάζονται, τοῦ εἶπε ὁ Πανουργιᾶς ἀποφασιστικά.

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

Ἦταν μιὰ νύχτα σκοτεινή, ἀφέγγαρη καὶ βροχερή. Μιὰ θύελλα ἀντάριαζε τὰ θολὰ νερὰ τῆς ἱστορικῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὰ ἔκανε ἀκόμη πιὸ μαῦρα καὶ ἀποκρουστικά.

Ὁ Πανουργιᾶς κατέβηκε στὴν ὄχθη χωρὶς νὰ γίνῃ ἀπὸ κανέναν ἀντιληπτός. Ἀδίστακτα ἐγδύθηκε, ἔκαμε τὰ ροῦχα του ἕνα δέμα, τὰ ἔδεσε στὸ κεφάλι του στερεὰ καὶ ἀθόρυβα ἐβούτηξε μέσα στὰ κρύα νερά. Αὐτὸς, ὁ ὀρεσίβιος ἀγωνιστὴς ἐπιχειροῦσε νὰ διαπεράσῃ κολυμβῶντας τὴν τρικυμισμένη λίμνη νὰ φτάσῃ ὡς τὴν καλή του...

Μὲ ἀργὲς κινήσεις. προχώρησε πρὸς τὸ νησάκι... Ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φωτεινὸ σημεῖο τὸν καθωδηγοῦσε. Ἦταν τὸ φωτισμένο παράθυρο τῆς Μαρίας, τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης του ποὺ ταῦδειχνε τὸν δρόμο...

Ὅταν ἐπλησίασε ἀρκετά, ἕνα ἀργὸ μακρόσυρτο τραγοῦδι ἔφτασε ὡς τὰ αὐτιά του, ἕνα τραγοῦδι τόσο παθητικό, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ἀναρριγήσῃ σύγκορμος· Ἦταν ἡ Μαρία ποὺ ξαγρυπνοῦσε πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς ζῶντας μὲ τὸν καϋμὸ καὶ τὴν ἀνάμνησί του:

Τὸ Γαλαξείδ' μωρ' Πανουργιᾶ,
Κι' ὁ Πανουργιᾶς, μωρ' Πανουργιᾶ
τὸ Γαλαξεῖδ' εἶναι τρανὸς
κλέφτες δὲν τὸ πατάνε.
κι' ὁ Πανουργιᾶς τὸ πάτησε
μὲ δέκα ὀχτὼ ὁμάτους.
Γειά σου λεβέντη Πανουργιᾶ,
πῶχες στὰ πόδια σου φτερά.

— Μαρία, ἀγαπημένη, ψιθύρισε ὁ Πανουργιᾶς συγκινημένος. Δὲν μὲ ἐξάχεσες, λοιπόν, ἀκόμα;...

Τὰ μάτια του ὑγράνθηκαν. Ἡ καρδιά του ἐνοιωσε νὰ χτυπᾷ δυνατότερα καὶ τὰ στήθεια του νὰ φουσκώνουν ἀπὸ χαρά.

Ἐπετάχυνε τὸ κολύμπημά του. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἀποβιβαζόταν στὸ νησάκι τῆς λίμνης. Βιαστικά, σκουπίσθηκε καὶ ἐφόρεσε τὰ ροῦχα του. Κατόπιν προχώρησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της καὶ ἐφώναξε τὸ ὄνομά της:

— Μαρία!

Ὅταν ἐκείνη τὸν ἀνεγνώρισε, ὄφησε ἕνα ἐπιφώνημα τρελλῆς χαρᾶς:

— Ἀ!

Καὶ ἅπλωσε μὲ μιὰ κίνησι ἀσυγκράτητης εὐτυχίας, τὰ χέρια της ἀναμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα πρὸς τὸ μέρος του... Μὰ ἡ ἀπόστασις ἦταν τόσο μεγάλη!... Ὅλα τοὺς ἐχώριζαν, ὅλα τοὺς κρατοῦσαν ἀκόμη σὲ ἀπόστασι.

Μὰ ὁ Πανουργιᾶς ἦταν προβλεπτικός. Εἶχε φέρει μαζί του ἕνα σχοινί· Τὸ ἔρριξε πρὸς τὸ παράθυρο.

Ἡ Μαρία τὸ ἔδεσε σ' ἕνα κάγκελο. Καὶ ὁ ἀγαπημένος της — ἀληθινὸς ἱππότης τῶν νεωτέρων χρόνων — ἀναρριχήθηκε ὡς τὸ μέρος της.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα οἱ δυὸ ἐρασταὶ ἀγκαλιάσθηκαν μὲ τρελλὴ ὁρμή. Καὶ ἕνωσαν τὰ χείλη τους σ' ἕνα μακρό, ταθητικὸ φίλημα.

— Καλέ μου, κατόρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ μόνο ἡ πανώρια Μαρία.

— Φυλακισμένο μου πουλί, τῆς ἀπαντοῦσε ὁ θρυλικὸς ἀγωνιστής...

Δὲν εἶχαν ὅμως καιρὸ γιὰ περισσότερες ἐκχύσεις. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε ἦταν εἰς βάρος τους. Ἂν γινόταν ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ Πανουργιᾶ, τὸ παιχνίδι ἦταν χαμένο. Καὶ ἔπειτα, ὑπῆρχε συνήθως κάποιος στρατιώτης ποὺ περιπολοῦσε κεῖ κοντὰ μὲ μιὰ βάρκα. Ἂν τοὺς ἀντιλαμβανόταν, θὰ ἦσαν χαμένοι.

Βιαστικὰ συμφώνησαν τί θὰ ἔκαναν. Ὁ Πανουργιᾶς εἶχε καταστρώσει ἤδη τὸ σχέδιο τῆς φυγῆς τους. Καὶ τῆς τὸ ἐξέθεσε μὲ κάθε λεπτομέρεια.

— Ἢ θὰ δραπετεύσωμε ἀπὸ δῶ μέσα ἢ θὰ πεθάνωμε, τῆς εἶπε τέλος ὁ ἁρματωλὸς τῶν Σαλώνων.

— Προτιμῶ τὸν θάνατο ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν χωρισμό μας, τοῦ ἀπήντησε γενναία ἡ Μαρία.

Ἀποχαιρετίσθηκαν εὐτυχισμένοι. Ὁ Πανουργιᾶς ἐπέστρεψε στὰ Γιάννενα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχε φύγει.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Δυὸ - τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Πανουργιᾶς ἐμάζεψε τὰ λίγα παλληκάρια του ποὺ ἔμεναν στὰ Γιάννενα.

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, τοὺς διέταξε, θὰ ξεκινήσετε κρυφὰ καὶ μυστικὰ μὲ τὰ ἄλογά σας καὶ θὰ πᾶτε νὰ στρατοπεδεύσετε στὴν στεριὰ ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ στὸ μοναστῆρι τοῦ νησιοῦ τῆς λίμνης. Ἐκεῖ θὰ μὲ περιμένετε νὰ σᾶς ἀνταμώσω, γιὰ νὰ ξεφύγωμε ὅλοι μαζὶ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ τυράννου.

Τὰ παλληκάρια του ἔνευσαν τυφλὴ ὑπακοή. Καὶ ἀπομακρύνθηκαν γρήγορα, γιὰ νὰ μὴν κινήσουν τὴν ὑποψία κανενός.

Ὁ Πανουργιᾶς εἶχε τὸ σχέδιό του. Ἡ βάρκα ἑνὸς Ἕλληνος ψαρᾶ τὸν ἐπερίμενε στὴν ὄχθη, τὴν ἴδια νύχτα· Ἀθόρυβα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ νησάκι. Καὶ ὅταν ἔφθασαν, χωρὶς καμμιὰ δυσκολία, ὁ ἐρωτευμένος ἀγωνιστὴς παρεβίασε τὴν πύλη τῆς εἰσόδου μὲ ἕνα ἀντικλείδι ποὺ προμηθεύθηκε ἀπὸ τὸν Ἕλληνα στρατιώτη τοῦ Ἀλῆ. Καὶ ἔφθασε ὡς τὴν ἀγαπημένη του.

Χωρὶς χρονοτριβή, τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν μετέφερε στὴν βάρκα. Σὲ λίγο βρέθηκαν στὴν ἀντικρυνὴ ἀκτή, ὅπου τὸν ἐπερίμεναν τὰ παλληκάρια του· Ἱππεύσαν ὅλοι μαζὶ καὶ ἀπομακρύνθηκαν καλπάζοντας...

⁂

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ περιπετειώδη πορεία, οἱ δυὸ ἐρασταὶ ἔφτασαν στὴν Δρέμισσα, ὅπου ὁ Πανουργιᾶς ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὸ ἁρματωλίκι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἀλῆς καὶ ξαναγύρισε στὸν κλέφτικο βίο.

Καὶ ὅταν ἡ Μαρία ἐγέννησε, ὁ Πανουργιᾶς τὴν στεφανώθηκε.

Οἱ δυὸ θρυλικοὶ ἐρασταὶ τοῦ Εἰκοσιένα ἔζησαν ὅλη τὴ ζωή τους ἀχώριστοι, πολεμῶντας μαζὶ ἡρωϊκὰ καὶ ἀγαπῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ μιὰν ὑστερικὴ λατρεία...

Καὶ μόνο τὸ ἐχθρικὸ πολεμικὸ βόλι τοὺς ἐχώρισε ἀδυσώπητα...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ πλουτίσῃ μέσα σ' ἕνα χρόνο, εἶνε ἄξιος κρεμάλας πρὶν περάσουν ἕξη μήνες.

★ Ἡ πεῖρα σπανίως ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπο.

★ Εἶνε εὐκολώτερο νὰ μὴ διαπράξῃ κανεὶς ἕνα σφάλμα, παρὰ νὰ ἐπανορθώσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει κάμει ἤδη.

★ Ὁ ἀληθινὸς ἔξυπνος ἄνθρωπος ποτὲ δὲν πλήττει ὅταν βρίσκεται μόνος, ἀλλ' ὅταν βρίσκεται μαζὶ μ' ἄλλους.

★ Τὰ λευκὰ χέρια ἀγαποῦν τὴν ἐργασία τοῦ ἄλλου.

★ Ἡ πέννα καὶ ἡ γλῶσσα πεσπατοῦν ὅπου τὶς ὁδηγοῦμε μεῖς.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΩΝ

Ἕνα ἄτομο ποὺ ἔφερε ἱερατικὴ στολή, γράφει μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίς, παρ' ὀλίγο νὰ λυντσαρισθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ πλῆθος. Εἶχε ἐκλιηφθῇ ὡς ἀλεξιπτωτιστὴς καὶ τῇ ἐπεμβάσει τῶν χωροφυλάκων ἐσώθη καὶ μετεφέρθη στὴν ἀστυνομία, ὅπου ἀνοίχθηκε τὸ κιβώτιο ποὺ ἔφερε μαζί του. Μέσα σ' αὐτὸ βρέθηκαν τρεῖς γυναικεῖες τσάντες μὲ φιαλίδια ἁρωμάτων. Ὅπως ἀπεκαλύφθη ἀργότερα, ὁ δῆθεν ἀλεξίπτωτιστὴς καὶ δῆθεν ἱερωμένος ἦταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ...

Μιὰ Ἀγγλὶς παρουσιάσθηκε στὸν σκοπὸ ἑνὸς στρατῶνος, στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐζήτησε ἐπιμόνως νὰ ἰδῇ τὸν στρατιώτη Σμίθ. «Ἐκτὸς ἂν εἶνε πολὺ ἀπησχολημένος...». «Βεβαίως καὶ εἶνε πολὺ ἀπησχολημένος ὁ στρατιώτης Σμίθ, ἀπήντησε ὁ σκοπός, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἰδῇ μιὰ ὡραία κοπέλλα σὰν κι' ἐσάς, βρίσκει πάντοτε τὸν καιρό». «Πέστε του τότε, εἶπε ἡ ἐπισκέπτρια στὸν σκοπὸ ποὺ ἔμεινε ἄναυδος, πὼς τὸν ζητεῖ ἡ γυναῖκα του!».

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ, ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ... ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ.

Οἱ ἐρασταὶ στὴν Ἀγγλία συνηθίζουν ὅταν ἀλληλογραφοῦν νὰ χαράσσουν στὸ τέλος τῶν ἐπιστολῶν τόσους σταυροὺς, ὅσα φιλιὰ θέλουν νὰ στείλουν! Τελευταίως ὅμως τὸ Ὑπουργεῖον Πληροφοριῶν ἀντελήφθη ὅτι τὰ σημειούμενα διὰ τῶν σταυρῶν φιλήματα ἦσαν μέσον κατασκοπείας! Οἱ κατάσκοποι διὰ τῶν σταυρῶν ἔδιναν πληροφορίες ἐπὶ τῆς ἀμύνης τῆς χώρας! Κατόπιν τούτου ἀπηγορεύθη πιὰ ἡ χρησιμοποίησις σταυρῶν στὶς ἐπιστολές, καὶ ὅσες φέρουν τὸ παλαιὸ αὐτὸ... σύμβολο τοῦ φιλήματος κατάσχονται. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι τῆς Ἀγγλίας σκέπτονται πῶς μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς σταυρούς.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν κατεδικάσθη καὶ ἐξετελέσθη στὸ Παρίσι ἡ πρώτη γυναῖκα κατάσκοπος τοῦ παρόντος πολέμου, φέρουσα τὸ ὄνομα Κάρμεν Μόρυ. Κατηγόταν ἀπὸ τὴ Νορβηγία, ἦταν δὲ ἀπεσταλμένη ξένης ἐφημερίδος. Τὸ Γαλλικὸ Στρατοδικεῖο μετὰ τετραήμερον σύσκεψιν ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κατεδίκασε τὴν δημοσιογράφο στὸν διὰ τυφεκισμοῦ θάνατον.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ...

Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες πληροφοροῦνται ὅτι μερικὲς φυλὲς τῆς ζούγκλας τῶν Κεντρικῶν Ἰνδιῶν, μόλις ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἡ Ἀγγλία εὑρίσκεται ἐν πολέμῳ, συνέλεξαν τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα των καὶ τὰ προσέφεραν στὸν διοικητὴ τῆς περιφερείας. Ἄλλοι προσέφεραν τὰ προγονικὰ ξίφη των, ὅταν δὲ ἐπληροφορήθησαν, ὅτι οὔτε αὐτά, οὔτε τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη δὲν χρησιμεύουν στὸν σύγχρονο πόλεμο, ἐξέφρασαν τὴ λύπη τους γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ βοηθήσουν τὴν Κυβέρνησι. Κατόπιν τούτου περιωρίσθησαν σὲ μαγικὲς ἑορτὲς καὶ ἐξορκισμοὺς γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν συντριβὴ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀγγλίας.

ΣΚΥΛΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ἕνας Ἄγγλος δεκανεὺς ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἕναν αἰχμάλωτο... τετράποδα. Πρόκειται περὶ σκύλου τῆς Ἀλσατίας, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸ τῆς γραμμῆς Μαζινὸ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν γιὰ τὴν μεταφορὰ διαταγῶν καὶ γιὰ τὴν συνεννόησι μεταξὺ τμημάτων μὴ συγκοινωνούντων. Μιὰ νύχτα ἀκούστηκαν ἀπὸ τὶς ἀγγλικὲς γραμμὲς γοερὲς κραυγὲς σκύλου. Ἄγγλοι στρατιῶτες προχώρησαν ἐρποντες πρὸς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀκούονταν οἱ ὀλακὲς καὶ βρῆκαν ἕναν τεράστιο σκύλο, φέροντα πέντε τραύματα σφαιρῶν! Βέβαιοι ὅτι θὰ ἐβρισκαν ἐπάνω του κάποιο σημείωμα, τὸν παρέλαβαν μαζί τους. Ὁ σκύλος σὲ λίγες μέρες ἐθεραπεύθηκε ἀπὸ τὰ τραύματά του, ἀλλὰ σήμερα ὁ νέος κύριός του δὲν τὸν χρησιμοποιεῖ γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Ὁ Μίκυ, ἐξ ἄλλου, ὅπως ὀνομάσθη ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ ἐπιστρέψῃ στοὺς πρώτους του κυρίους.

ΑΜΑΡΤΙΑ! ΑΝΘΡΩΠΩΝ... ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΚΟΤΤΕΣ!

Κ ἐπιδρομήν, ποὺ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν, ἀπὸ μίαν γερμανικὴν ἀεροπορικὴν κατὰ τὶς νυκτερινὲς ὧρες, ἐναντίον τῆς νοτιοανατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀγγλίας, τὰ ἀεροπλάνα ἔρριξαν πολλὲς ἐμπρηστικὲς καὶ μεγάλες ἐκρηκτικὲς βόμβες. Ὅπως γράφουν οἱ ξένες ἐφημερίδες, οἱ βόμβες αὐτὲς ἔπεσαν μέσα σ' ἕνα ὀρνιοτροφεῖον, μὲ μόνο ἀποτέλεσμα νὰ σκοτώσουν... σαράντα κόττες.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Σ τὴν Ἀγγλία, κάθε νέα θεωρεῖται πολὺ σίκ, ὅταν φέρῃ ἐπάνω στὴ ζακέττα της τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της στρατιώτου, κεντημένο σὲ σχῆμα καρδιᾶς, τὴν ὁποίαν διαπερᾷ μιὰ ἀγγλικὴ σημαία. Ἐὰν ὁ στρατιώτης της εἶνε ἀρραβωνιαστικός της, ἡ καρδιὰ εἶνε κεντημένη μὲ κόκκινο μετάξι, ἐὰν εἶνε πατέρας της, μὲ ἄσπρο μετάξι, ἐὰν ἀδελφός της μὲ μπλὲ μετάξι, ἐὰν ἐξάδελφός μὲ κίτρινο μετάξι βαφτιστιμιός, μὲ πράσινο μετάξι καὶ ἁπλὸς φίλος μὲ μῶβ. Ὑπάρχουν ὅμως γυναῖκες ποὺ φέρουν πολλὲς κεντημένες καρδιὲς ἐπάνω στὶς ζακέττες τους καὶ ὅσο περισσότερες καρδιὲς ὑπάρχουν, τόσο περισσότερο σὶκ θεωροῦνται οἱ γυναῖκες αὐτές.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

—Ἀγάπη μου, τὰ μάτια σου μοιάζουν μὲ τὰ ὁλοκάθαρα νερὰ μιᾶς λίμνης.

Η ΝΤΙΝΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΣΚΥΛΛΑ, Η ΜΑΡΙΤΣΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΧΑΡΥΒΔΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΣΚΥΛΛΑ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΔΙΣ....

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Κωμικοτραγική δίκη αὐτὴ ποὺ διεξήχθη πρὸ ἡμερῶν στὸ κακουργιοδικεῖο. Κατηγορούμενος ἕνας μεσόκοπος ἐπιπλοποιός, ὁ Παντελὴς Ζησιάδης καὶ μηνύτρια μιὰ ἀπὸ τὶς συζύγους του — διότι ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε συζευχθῆ τρεῖς γυναῖκες.

Τί περιπεπλεγμένη ὑπόθεσις!

Οἱ δικασταὶ εἶδαν κι' ἔπαθαν ἕως ὅτου κατατοπισθοῦν καὶ οἱ ἔνορκοι ἔβρωσαν γιὰ νὰ βροῦν τὴν ἄκρη!. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ πελαγώσῃ ἂν δὲν προσέξῃ λίγο στὴν μπερδεμένη οἰκογενειακὴ κατάστασι τοῦ Ζησιάδη.

Ἂς πάρωμε τὴν ἱστορία ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὁ Ζησιάδης, ἄνθρωπος καλὸς κι' ἀγαθός, ἀκακος, ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα, κατήντησε νὰ συρθῇ στὸ ἑδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ πιστεύῃ ὅτι μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ κάμῃ εὐτυχισμένον ἕναν ἄνδρα.

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ ...

Τὸ εἶχε ὡς ἀρχήν: «Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ προσφέρῃ τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία σ' ἕναν ἄνδρα. Δὲν θὰ παντρευτῶ, ἔλεγε στοὺς φίλους του, ἂν δὲν βρῶ τὴν γυναῖκα αὐτή, τὴν μίαν, τὴν μοναδική».

Γι' αὐτὸ ἄφινε τὰ χρόνια νὰ περνοῦνε χωρὶς νὰ ἀποφασίζῃ νὰ ἐλθῃ εἰς γάμου κοινωνία. Ἐρευνοῦσε, ἀναζητοῦσε, ἔψαχνε νὰ τὴν βρῇ αὐτὴν τὴν «μίαν», τὴν «μόνην», τὴν «ἀσύγκριτον» — ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητής.

Στὴν προχθεσινὴ δίκη του ἐμίλησε μὲ πολὺν καϋμὸ γι' αὐτὴ τὴν ἐπίμονη ἔρευνά του.

—Τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας, κύριε πρόεδρε, τὰ ξέρετε. Ἐπιτόλαια, ἐλαφρά, χωρὶς αἰσθήματα. Δὲν μοῦ κόνανε. Προτιμοῦσα νὰ μείνω γεροντοπαλήκαρο, παρὰ νὰ μπλεχτῶ μὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς σουσουράδες ποὺ ξέρετε καὶ ξέρω. Εἶχα φθάσει τὰ τρισνταπέντε κι' ἀκόμη δὲν εἶχα βρῇ αὐτὴν ποὺ θὰ ἦταν ἄξια..

Καὶ, ἐπὶ τέλους, τὴν βρῆκε. Ἦταν ἡ Μαρίτσα. Συμπαθὴς, σεμνή, νοικοκυρά, προικισμένη ὁπωσδήποτε, μυαλωμένη, λογικὴ καὶ πρὸ πάντων χωρὶς παρελθόν.

ΟΤΑΝ ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Ὁ καϋμένος ὁ Ζησιάδης ἐνόμισε πὼς ἐκέρδισε τὸν παράδεισο ὅταν τὴν ἀνεκάλυψε. Ἐξήτασε τὸ κάθε τι ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὸ παρελθόν της, ἐμελέτησε κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος —ὅπως ἔλεγε τὸν χαρακτῆρα, ἔκρινε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ γάμου αὐτοῦ, ἐσκέφθη πολύ, ἐφιλοσόφησε περισσότερο καὶ τέλος ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ μπλούμ! ἔδωκε μιὰ κι' ἔπεσε στὸ ἀπύθμενο πηγάδι ποὺ λέγεται «γάμος ἐν ἔτει 1940».

—Νὰ πῶ, κύριοι ἔνορκοι, ὅτι δὲν τὰ περνοῦσα καλὰ τοὺς πρώτους μῆνες, θὰ ρίξῃ ὁ Θεὸς φωτιὰ νὰ μὲ κάψῃ. Ἤμουν εὐτυχισμένος πέρα γιὰ πέρα.

Σπουδαία ἡ Μαρίτσα. Ἄγγελος, θησαυρός, χερουβεὶμ, πλάσμα καλότατον καὶ τρισαγαπητότατον. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἄγγελος δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ διάβολος τυραννικώτατος.

Ἀκριβῶς μόλις ἄρχιζε ὁ ἕκτος μήνας τῆς συμβιώσεώς των, ἡ Μαρίτσα ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος.

—Ἦταν ζηλιάρα κύριε πρόεδρε. Τί ζηλιάρα ὅμως. Ἄλλο νὰ σᾶς λέω κι' ἄλλο νὰ ἐλέπατε. Μέσα σὲ δυὸ—τρεῖς ἑβδομάδες μοῦ ἔκανε τὴ ζωὴ μαρτύριο. Σκεφθῆτε ὅτι μ' ἔπαιρνε κρυφὰ ἀπὸ πίσω, ὅτι ἐπλήρωνε τοὺς ἐργάτες μου νὰ μὲ κατασκοπεύουν. Ἔψαχνε στὰ ροῦχα μου νὰ βρῇ τρίχα γυναικεία, μὲ μύριζε, ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια γιὰ νὰ βρῇ, ὅπως ἔλεγε, μυρωδιὰ γυναικεία, μοῦ ἔκανε λεπτομερῆ ἀνάκρισιν: Ποῦ πῆγα, πῶς πῆγα, γιατὶ πῆγα, γιατὶ δὲν ... πῆγα, μὲ ποιὸν πῆγα, γιατὶ πῆγα μ' αὐτὸν κι' ὄχι μὲ τὸν ἄλλον!.... Ἀφῆστε πιὰ τὰ ἐπεισόδια. Μέσα στὰ θαθειὰ μεσάνυχτα, ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρα. Μ' ἔβλεπε, λέει, στὸν ὕπνο της στὴν ἀγκαλιὰ ἄλλης γυναίκας καὶ ἔβαζε τὶς φωνὲς ... στὸν ξύπνιο της! Στριγγλιὲς, κλάματα, λιποθυμίες. Μ' ἔβλεπε θυμωμένο, παρεξηγοῦσε: «Δὲν ἤρθε ἡ φιλενάδα σου γι' αὐτὸ κατέβασες τὰ μοῦτρα σου». Μ' ἔβλεπε χαρούμενο — παλι τὰ ἴδια: «Ραντεβοῦ ἤσουνα μαζί της καὶ γι' αὐτὸ χοροπηδᾶς» ... Σκεφθῆτε τὸ μαρτύριό μου, κύριοι ἔνορκοι ..

Η ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ

Καὶ τὸ πιὸ ἀστεῖο εἶνε ὅτι ὁ φουκαρᾶς ὁ Ζησιάδης ἦταν ὁ πιὸ πιστὸς σύζυγος τῶν Ἀθηνῶν. Ὑπόδειγμα πιστοῦ καὶ ὑποτακτικοῦ συζύγου.

Ὅσα ὑποτακτικὸς ὅμως κι' ἂν ἦταν, ἦρθε ὥρα ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἀνθέξῃ περισσότερο. Ἐπαναστατησε. Ἀποφάσισε νὰ τὴν χωρίσῃ. Ὅταν ὅμως ἑτοίμησε νὰ τῆς τὸ πῇ, ἡ γειτονιὰ ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὶς κραυγές της. Ὥρμησε ἐπάνω του καὶ μὲ τὰ νύχια της — ἂς ὄψεται τὸ μανικιούρ! — τοῦ ἄνοιξε πληγὲς ἀγιάτρευτες στὸ πρόσωπο.

Εἶδε κι' ἀπόειδε ὁ κακομοίρης ὁ Ζησιάδης καὶ πῆρε μαῦρο δρόμο: Ἐζήτησε τὴν σωτηρία του σ' ἄλλη πόλι καὶ ἡ Θεσσαλονίκη τοῦ ἐφάνηκε ἡ καλύτερη γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ μένος τῆς φοβερῆς Μαρίτσας.

Στὴν Μακεδονικὴ πρωτεύουσα, ὁ ταλαιπωρος ἐπιπλοποιὸς, ἐπέρασε δυὸ χρόνια ἥσυχα. Στὸν τρίτο ὅμως, ὅτον τὰ παθήματά του ἐλησμονήθηκαν κάπως, ξαναβρῆκε τὸ παληὸ βιολί του, τὴν παληά του θεωρία, «Μόνο μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο κλπ.».

Η ΝΤΙΝΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΖΗΛΙΑΡΑ

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως ἡ μιὰ καὶ μόνη γυναῖκα, εἶχε βρεθῆ πρὶν ἀκόμη ὁ Ζησιόδης ξαναβρῆ τὴν παληά του θεωρία. Ὡραία κοπέλλα ἡ Ντίνα, «ἀξιέραστος», χαριτωμένη, θελκτική... Ὁ Παντελὴς μας βρέθηκε γιὰ καλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐρωτευότανε μὲ πάθος. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀποφάσιζε νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὸ νόμε. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Μαρίτσα δὲν θὰ τοῦ ἔδινε ποτὲ διαζύγιο. Καὶ προτίμησε νὰ τὸ πάρῃ μὲ τὸ σπαθί του. Μὲ κάτι ψευδομάρτυρες κανονίσθηκε τὸ πρᾶγμα μιὰ χαρὰ καὶ ἡ ἄδεια γάμου ἐδόθη.

Πέντε μῆνες, διήρκεσε ἡ εὐτυχία του μὲ τὴν Μαρίτσα. Τρεῖς μόλις μῆνες ἐκράτησε μὲ τὴν Ντίνα. Ἡ Μαρίτσα ἦταν ζηλιάρα, ἡ Ντίνα διόλου. Ἀλλὰ ἡ Μαρίτσα δὲν ἦταν ἀπίστη, ἐνῶ ἡ Ντίνα ... Θεὲ καὶ Κύριε! Μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, ὁ Ζησιάδης τὴν ἐτσάκωσε μὲ τρεῖς διαφορετικοὺς ἄνδρες: Ἦταν παληοὶ φίλοι της ποὺ βρῆκαν μὲ τὸν γάμο της τὴν καλύτερη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐκφράσουν ἐμπράκτως καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον τὰ αἰσθήματα λατρείας ποὺ ἔτρεφαν πρὸς τὴν θελκτικὴν Ντίνα

Ἀποτέλεσμα: Δευτέρα φυγή, δευτέρα λιποταξία ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ γάμου. Ἀναχώρησις ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐγκατάστασις στὸν Πειραιᾶ, ἀποκήρυξις τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ ὡς ἐπακόλουθον, τριῶν ἐτῶν ζωὴ ἥσυχη, ἀδιατάρακτος καὶ πλήρης ἐρωτικῆς νηστείας.

Ξέρετε τὴν παροιμία : «Ὁ λύκος κι' ἂν ἐγέρασε...»

—Τὴν ἤξερα κι' ἐγὼ, κύριοι ἔνορκοι, ἐξωμολογήθη ὁ Ζησιάδης, ἀλλὰ δὲν μοῦγινε μάθημα.

Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 3

Μόλις περάσανε τρία χρόνια, ξαναθυμήθηκε τὴν παληὰ θεωρία του: «Μόνο μιὰ γυναῖκα κλπ.». Καὶ ἀνεκάλυψε πάλι τὴν «μίαν καὶ μόνην» στὸ πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς ἑνὸς ἐργάτου του. Ὠμορφοῦλα, ἀλλὰ φτωχοῦλα. «Τόσο τὸ καλύτερο» εἶπε. Δὲν θὰ τὴν κυνηγοῦν οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ δὲν θὰ κυνηγᾶ κι' αὐτὴ τοὺς ἄνδρες. Θὰ λογαριάζῃ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἔκανα. Ἐξ ἄλλου ἔχει ἕναν ἀδελφὸ — σκυλὶ μονάχο. Εἶνε ἱκανὸς νὰ τὴν σφάξῃ ἂν τὴν δῇ νὰ παραστρατῇ"

"Οταν πῆρε τὴν τρίτη ἀπόφασι γάμου, ἔστειλε πρεσβεῖες στὴν Μαρίτσα, γιατὶ βέβαια ἦταν δύσκολο νὰ βγάλῃ δεύτερη ψεύτικη ἄδεια γάμου. Εὐτυχῶς, ἡ Μαρίτσα βρέθηκε σὲ καλὴ ὥρα. Μὲ τὰ χρόνια ποὺ εἶχανε περάσει τὸ εἶχε ξεχάσει τὸ παλαιὸ θῦμα της. Ἄλλωστε στο μεταξὺ τἄχε φτιάξει μὲ κάποιον ἄλλον καὶ ἔτσι εἶχε πάλι κάποιον ποὺ νὰ τυραννᾷ καὶ νὰ βασανίζῃ. Ἔδωσε λοιπὸν τὸ διαζύγιο χωρὶς δυσκολία. Καὶ σὲ τρεῖς μῆνες, «ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Παντελὴς ἐστέφετο την δούλην τοῦ Θεοῦ Εὐτυχίαν».

Δυστυχία! Θὰ μποροῦσε νὰ ἀνακράξῃ ὁ Ζησιάδης, τὸ ὀνομά σου εἶνε Εὐτυχία! Διότι ἡ «Εὐτυχία» αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ἀπεδείχθη γρήγορα δυστύχημα φοβερώτερο ἀπὸ τὰ δυὸ ἄλλα.

ΣΚΥΛΑ ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΔΙΣ

Ἡ Μαρίτσα ἦταν ζηλιάρα, ἀλλὰ ἦταν καὶ πιστή. Ἡ Ντίνα δὲν ἦταν ζηλιάρα, ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ πιστή. Ἔ, ἡ Εὐτυχία καὶ ζηλιάρα ἦτανε καὶ πιστὴ δὲν ἦτανε. Καὶ Σκύλα δηλαδὴ καὶ Χάρυβδις! Ἔ, ζῆσε τώρα, καϋμένε Παντελή!

Ἔζησε ὀκτὼ ἀκριβῶς μῆνες στὸ πλευρὸ τῆς Εὐτυχίας, ἡ ὁποία τὸν ἀπατοῦσε χωρὶς ντροπὴ καὶ τὸν ἐβασάνιζε μὲ τὴ ζήλεια της χωρὶς ἔλεος: Θὰ πῆτε ποῦ ἦτανε κι' ἐκεῖνος ὁ ἀγριωπὸς ἀδελφός της, τὸ σκυλὶ μονάχο ποὺ ἦταν ἱκανός, νὰ τὴν σφάξῃ κλπ. Τί εἰρωνεία! Ἀντὶ νὰ σφάξῃ τὴν ἀδελφή του, φοβέρισε ὅτι θὰ ἔσφαζε τὸν δύσμοιρο Παντελὴ ὅταν ἔμαθε ὅτι θὰ ἐγκατέλειπε τὴν ἀδελφή του.

Αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία ἄκουσαν προχθὲς οἱ ἔνορκοι. Καὶ τὸν λυπήθηκαν τὸν φουκαρᾶ τὸν Ζησιάδη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς των. Εἶχε διαπράξει βέβαια ἕνα ἀδίκημα, ἔστω ἕνα ἔγκλημα ποὺ ὁ ποινικὸς νόμος τὸ λέει «διγαμίαν». Ποιὸς ὅμως κακοῦργος ἐτιμωρήθη ποτὲ σκληρότερα ἀπὸ ὅ,τι ὁ κακομοίρης αὐτὸς ὁ Ζησιάδης; Καὶ μήπως τελειώνουν ἐδῶ τὰ βάσανά του; Ἀμ' δέ!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ

"Εχει ἀκόμα ἡ συζυγικὴ κόλασις κύκλους, ποὺ δὲν τοὺς ἐπέρασε. Καὶ τὸ κωμικοτραγικὸ εἶνε ὅτι τοὺς κύκλους αὐτοὺς θὰ τοὺς περάσῃ μὲ ὁδηγὸν τὴν παλαιάν του Βεατρίκην: Τὴν Μαριτσαν Διότι τὸ μαινόμενο αὐτὸ θηλυκὸ, πληροφορηθὲν τὰ τῆς δίκης, παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριο. Ἐξετάσθηκε, ἱκέτευσε τοὺς δικαστὰς νὰ συγχωρήσουν τὸν πρώην ἄνδρα της κι' ἐδήλωσε ὅτι ἀναλαμβάνει αὐτὴ νὰ τὸν φέρῃ σὲ λογαριασμό.

—Τὸν ἀγαπῶ πάντα καὶ θέλω νὰ ζήσωμε πάλι μαζί. Καὶ ὅσα ἔκαμε, τοῦ τὰ συγχωρῶ!

Ὁ Παντελὴς ἔμεινε ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴ δήλωσι. Ἐδοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ ἦταν πλέον ἀργά. Ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὰς εὐχὰς τῶν δικαστῶν εἶχε φορτωθῆ πάλι γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ ράχη του αὐτὸ τὸ φοβερὸ σαμάρι ποὺ λέγεται «σύζυγος Μαρίτσα». Καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι δὲν θὰ τὴν ξεφορτωθῇ ποτὲ πιά.

Οἱ ἔνορκοι τὸν ἀθῴωσαν λόγω πλήρους συγχίσεως, ποὺ σημαίνει καὶ λόγω βλακείας! Ἀλλὰ τί ἀθῴωσις εἶνε αὐτὴ ἀφοῦ τὸν καταδίκασαν σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὴ συμβίωσι μ' ἕνα φρικαλέο θηλυκό;

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΤΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 9)

—Μὰ δὲν ἤμουνα ἐγὼ στὸ Τρέπτοβ. Ξέρεις καλὰ ὅτι ἤμουν στὶς θεῖας Μάρθας.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος, σοῦ λέω;

—Μὰ δὲν τὸν γνωρίζω. Ἐγὼ ἤμουν στὴ θεία!... Ἔξασες τὸ δυστύχημα ποὺ τῆς συνέβη;

—Μήπως τὸν ἐγνώρισες στὴ θεία Μάρθα;

—Ποιὸν ἐγνώρισα,... Μὰ... γιὰ ποιὸν μιλᾶς;...

—Γιὰ τὸν νεαρό, μὲ τὸν ὁποῖον συνταξίδεψες ἀπ' τὸ Τρέπτοβ.

—Μὰ... ἐπὶ τέλους (καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ) δὲν πῆγα διόλου στὸ Τρέπτοβ! Ἤμουν στὴ θεία. Μόλις φθάσωμε σπίτι, μπορεῖς νὰ τῆς τηλεφωνήσῃς.

—Ἔχεις δίκηο, σὲ λίγο θὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

⁂

Ἐπὶ τέλους, τὸ τραῖνο ἔφθα σε στὸ Βερολῖνο.

Ἡ Ἰωάννα ἐδίσταζε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄντρα της. Σηκώθηκε ὡστόσο, ἀλλ' ὀφησε τὸ τσαντάκι της στὸ κάθισμά της. Θέλησα νὰ τῆς τὸ δώσω. Τότε, τὴν εἶδα ποὺ ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—164-035... Σᾶς ἱκετεύω τηλεφωνῆστε ἀμέσως στὴ θεία Μάρθα... 164-035. Νὰ πῇ εἰς τὸν ἄντρα μου πὼς ἤμουνα ἐκεῖ... 164-035.

Καὶ κατέβηκε ἀμέσως ἀφοῦ μὲ ἐκύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο τρυφερὲς ὑποσχέσεις.

Φυσικά, στὸν πρῶτο τηλεφωνικὸ θάλαμο ἐξετέλεσα τὴν διαταγὴ τῆς ὡραίας ξανθούλας.

⁂

Ἡ θεία Μάρθα εἶνε μιὰ πολὺ συμπαθητικὴ κυρία. Τὸ σκυλάκι της γιατρεύτηκε, μόνο ποὺ κουτσαίνει λίγο. Ἐγὼ περιποιοῦμαι πολὺ καὶ τὴν θεία καὶ τὸ σκυλάκι... Δὲν ξεχνῶ ποτὲ νὰ τοὺς πάω μπομπόνια. Ἡ ἀμοιβή μου εἶνε ὅτι ἡ Ἰωάννα μὲ συντροφεύει τακτικώτατα καὶ οἱ περίπατοι στὸ πάρκο τοῦ Γκέρλιστερ εἶνε ὑπέροχοι

Ἡ Ἰωάννα συμπεθεῖ πολὺ αὐτὸ τὸ πάρκο..

ΤΕΑ ΠΕΡΙΒΥ

Ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις

Χαριτωμένη ἱστοριούλα ὑπὸ Α. ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ἡ Ζινὲτ εἶνε μόνη σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως ποὺ τὴν μεταφέρει στὸ Παρίσι καὶ πλήττει.

Ἡ Ζινὲτ ἐργάζεται σ' ἕνα μεγάλο παρισινὸ κατάστημα νεωτερισμῶν. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μανεκέν, οἱ προϊστάμενοί της ἐμπιστεύονται σ' αὐτὴν τὶς σπουδαιότερες ἐργασίες των καὶ ἀναθέτουν σ' αὐτὴν τὴν φροντίδα νὰ ἐπιδείξῃ τὶς τελευταῖες «κρεασιὸν» τοῦ καταστήματος.

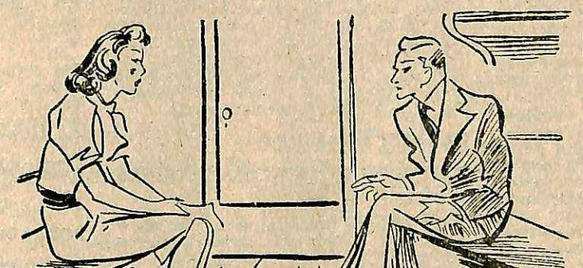

Καὶ ἡ Ζινὲτ ἐπιστρέφει τώρα ἀπὸ τὴν Ριβιέρα ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ ἐκθέσῃ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ καινούργια μοντέλα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν μεγάλη ἐπιτυχία.

Κυττάζει μὲ ἀδιάφορο βλέμμα τὰ γνωστὰ της τοπία ποὺ παρελαύνουν σὰν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπὸ μπροστά της. Τί μονότονο ποὺ εἶνε ἀλήθεια νὰ ταξιδεύῃς μόνη σου μὲ τὸν σιδηρόδρομο, χωρὶς νὰ ἔχῃς συντροφιὰ ἕναν ἄνθρωπο, νὰ πῆτε δυὸ-τρία λόγια!...

★

Ξαφνικὰ τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε. Ἀνέβηκαν μερικοὶ ταξιδιῶτες καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἕνας, ποὺ ἀκριβῶς μπῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς Ζινέτ. Ἦταν ἕνας ὡραῖος καὶ κομψοντυμένος νέος. Κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕναν ὑπέροχο ταξιδιωτικὸ σάκκο, μ' ἕνα χρυσὸ μονόγραμμα.

Ὁ νέος αὐτὸς ἔκανε μερικὲς μετακινήσεις ἕως ὅτου βρῇ μιὰν ἀναπαυτικὴ θέσι καὶ μετὰ ξαπλώθηκε μακαρίως ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν παρουσία τῆς νεαρᾶς γυναίκας.

—Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶνε! ἐσκέφθηκε ἡ Ζινὲτ πειραγμένη ἐπειδὴ δὲν ἦταν μαθημένη νὰ βλέπῃ τόση ἀδιαφορία ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν...

"Εβηξε ἐλαφρὰ... μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἄπλωσε τὰ πόδια της σὲ τρόπο ὥστε ν' ἀγγίξῃ τὰ δικά του... Πάλι τίποτε! Ἄλλαξε ἐπιδεικτικὰ θέσι, γιὰ νὰ τὴν προσέξῃ ὁ συνταξιδιώτης της... μὰ ἐκεῖνος πέρα ἔβρεχε!

Ἡ Ζινὲτ ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζεται μὲ τὴν ἀδιαφορία τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ νέου. Ἔνοιωθε μεγάλη διάθεσι νὰ τὸν βρίσῃ.

★

Ἐσκέφθηκε ὅμως ὅτι προτιμότερο θὰ ἦταν νὰ μεταχειρισθῇ εὐγενικώτερα μέσα. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ τσαντάκι της τὴν σιγαροθήκη της, ἐπῆρε ἕνα χρυσοπάρυφο αἰγυπτιακὸ σιγαρέττο καὶ... ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε σπίρτα.

Ἐζήτησε φωτιὰ ἀπὸ τὸν διπλανό της κύριο. Ἐκεῖνος ἐπροθυμοποιήθηκε νὰ τῆς φανῇ χρήσιμος. Μόλις ὅμως τῆς ἔδωσε ν' ἀνάψῃ, ἐγύρισε ἀμέσως ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, πρὶν ἐκείνη προλάβῃ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἔστω καὶ μ' ἕνα χαμόγελο!

Ἔ! τότε πιὰ ἡ Ζινὲτ καταλάβε ὅτι θὰ μποροῦσε καὶ νὰ τὸν δείρῃ ἀκόμη αὐτὸν... τὸν ἀσυνείδητο!

★

Τέλος, τὸ πῆρε ἀπόφασι ὅτι δὲν θὰ κατάφερνε νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ σιωπηλοῦ αὐτοῦ συνταξιδιώτου της.

Ἄνοιξε καὶ πάλι τὸ τσαντάκι της, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ τελευταῖο γράμμα μιᾶς φίλης της ἀπὸ τὴ Βραζιλία καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ξαναδιαβάζῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο καλύτερο.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ διάβασμα, ἔρριξε καὶ πάλι ἕνα φευγαλέο βλέμμα στὸν μυστηριώδη συνταξιδιώτη της καὶ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξή της, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζῃ μὲ φανερὸ ἐνδιαφέρον.

—Θαυμάζει τὰ χέρια μου, εἶπε ἡ Ζινὲτ ἀπὸ μέσα της, παρακολουθώντας τὴν διεύθυνσι τοῦ βλέμματός του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔχω ὡραῖα χέρια...

Ξανάβαλε τὸ γράμμα στὸ τσαντάκι της κι' ἐφάνηκε καταχοητευμένη μὲ τὸ τοπίο. Ἴσως αὐτὸ νὰ ἐχρησίμευε ὡς ἀφορμὴ συνδιαλέξεως. Ἐξ ἄλλου, αὐτὴ ἦταν διατεθειμένη νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἂν ἐκεῖνος ἐδίσταζε νὰ τῆς μιλήσῃ πρῶτος...

Ὅταν ἐστράφηκε καὶ πάλι πρὸς τὸ μέρος του, εἶδε ὅτι τὰ μάτια του ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε καρφωμένα ἐπάνω της. Καὶ τὰ μάτια του ἐξέφραζαν αὐτὴ τὴ φορὰ θαυμασμό, ἐπιθυμία, ἔρωτα, παράκλησι!...

Τί παράξενο ἀλήθεια!

"Εφθασε νὰ βγάλῃ ἕνα γράμμα καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ δείχνοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅτι ἀδιαφοροῦσε γιὰ κεῖνον, γιὰ νὰ προσέξῃ ὁ μυστηριώδης νέος τὴν καλλονή της, νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὴν γοητεία της!

Ἡ Ζινὲτ ἄρχισε νὰ βρίσκῃ τὸ ταξίδι ὀλιγώτερο μονότονο καὶ εἶχε τὸ ἀόριστο προαίσθημα ὅτι θὰ διασκέδαζε πολύ...

Τέλος οἱ δυὸ νέοι ἔπιασαν συζήτησι. Ἡ Ζινὲτ ἐξήντλησε ὅλη τὴ χαριτωμένη ρητορικὴ εὐγλωττία της καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ προσόντα τοῦ πνεύματός της.

—Ταξιδεύετε μόνη, δεσποινίς; τὴν ἐρώτησε ὁ κομψευόμενος νέος.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ Ζινὲτ μὲ περίλυπο καὶ μελαγχολικὸ ὕφος.

—Εἴδατε τί καλὸν καιρὸ κάνει σήμερα;

—Ἐξαίρετο.

—Δὲν πλήττετε μόνη σας ἐδῶ μέσα;

—Τώρα ὄχι.

—Ὦ, δεσποινίς, εἶσθε πολὺ καλή. Μήπως θέλετε κανένα βιβλίο νὰ διαβάσετε;...

—Σᾶς κουράζει μήπως ἡ συνομιλία μου;

—Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό... Ἤθελα ἁπλῶς νὰ σᾶς προσφέρω μιὰ μικρὴν ἐκδούλευσι.

—Σᾶς παρεξήγησα!

—Σᾶς συγχωρῶ!

—Μὲ συγκινεῖτε, εἶπε ἡ Ζινὲτ γελῶντας δυνατὰ γιὰ νὰ δείξῃ στὸν καταχοητευμένο συνομιλητή της τὰ μαργαριταρένια δόντια της.

Ἦταν βεβαία ὅτι εἶχε κάμει μιὰ καλὴ κατάκτησι.

Τὸ βλέμμα τοῦ συνταξιδιώτου της ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐκφράζῃ ἕναν πόθο φλογερώτερο. Καὶ ἡ Ζινὲτ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγησι πρὶν φθάσουν στὸ Παρίσι.

★

Τέλος, ὁ νέος ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησί του.

—Πρὸ ὀλίγου, δεσποινίς, τῆς εἶπε, σᾶς εἶδα νὰ κρατᾶτε στὰ χέρια σας μιὰν ἐπιστολὴ προερχομένη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό.

—Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει; τὸν διέκοψε ἐκείνη μὲ χαριτωμένη αὐθάδεια, ποὺ δύσκολα ὅμως ἀπέκρυπτε τὴ χαρά της.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ὁ νέος ἐξήλευε.

—Ὦ! μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἄλλωστε ἐπεδίωξα τὴ συντροφιά σας... Τὸ γραμματόσημο ποὺ εἶδα στὸν φάκελλο εἶνε πολὺ σπάνιο καὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα τὸ ζητῶ γιὰ τὴν συλλογή μου. Εἶμαι μανιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων καὶ ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ τὸ δώσετε, θὰ μὲ κάνετε τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο.

—Πολὺ εὐχαρίστως, ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνετε εὐτυχὴς μὲ τέτοια μικροπράγματα, τοῦ ἀπεκρίθηκε ἡ Ζινέτ, προσπαθώντας νὰ γελάσῃ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀπογοητευσί της.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου των, πολλὲς γυναῖκες εἶνε ἤδη χῆρες τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ὠνειρεύονταν.

4 ἀστέρες

ἀποκαλύπτουν τὴν ἐρωτική τους ζωὴ καὶ δίνουν

συμβουλὲς στὶς ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΛΛΑΝΤ:

— ΜΗΝ ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ λέει ὅτι ἡ ἐρωτική της πεῖρα χρονολογεῖται μόλις ἀπὸ ἑνὸς ἔτους. Ἀλλ' εἶνε μία πεῖρα, ποὺ τὴν ἀπέκτησε ἕπειτα ἀπὸ μεγάλες ἀπογοητεύσεις καὶ ποὺ τὴν ἐπλήρωσε μὲ ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ Ὀλίβια ἀποφεύγει νὰ πῇ τὸ ὄνομά του. Ἀλλὰ βεβαιώνει ὅτι, παρ' ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέφερε ἐξ αἰτίας του, δὲν τὸν θεωρεῖ καθόλου ὡς ἔνοχον. Τὸν εἶχε μόνο, λέει, πολὺ ἐξιδανικεύσει. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὑπέροχος, ποὺ ἤξερε νὰ μιλᾷ στὶς γυναῖκες καὶ ποὺ, ἀπ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι, ἄφηνε νὰ ξεχύνεται γύρω του μιὰ ἀκαταγώνιστη γοητεία.

Καὶ ἡ Ὀλίβια τὸν ἐλάτρευε. Ὑπέφερε γιὰ κάθε λεπτὸ ποὺ βρισκόταν μακρυά του. Τὸν ἔβλεπε σὰν θεό!

— Τὸ ἀποτέλεσμα, λέει, εἶνε πὼς ἤμουν τόσο δυστυχισμένη, ὥστε στὸ τέλος ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Ἦταν δειλὸ βέβαια καὶ κουτὸ ἐκ μέρους μου. Τὸ ἐκατάλαβα ἀμέσως καί, γι' αὐτό, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἐξαναγύρισα μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξανακάμω ποτὲ παρόμοια τρέλλα.

Καὶ ἐδέθηκε καὶ πάλι στὸ ἅρμα του.

Σιγὰ - σιγά, ὅμως, ἄρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν εἶχε κανένα ἀπὸ τὰ προτερήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ φαντασία τῆς Ὀλίβια τὸν εἶχε στολίσει. Ἄλλως τε, οὔτε ὁ ἴδιος ἐπίστευε ὅτι τὰ εἶχε.

«Ἔτσι, καταλήγει ἡ Ὀλίβια, ἀπεφάσισα καὶ δεύτερη φορὰ νὰ φύγω. Καὶ ὡστόσο, τὸ θάρρος μοῦ ἔλειπε. Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ περίοδος τῆς ζωῆς μου μὲ ἔμαθε ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐξιδανικεύωμε τοὺς ἄνδρες. Τὸ νὰ στολίζωμε τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦμε μὲ προτερήματα ποὺ δὲν ἔχει, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες. Στὴν πραγματικότητα, περιμένομε ἀπ' αὐτὸν περισσότερα πράγματα ἀπὸ ὅσα μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ γινόμαστε δυστυχισμένες. Τὸ καλύτερο εἶνε λοιπὸν νὰ βλέπωμε τὸν ἀγαπημένο μας ὅπως εἶνε καὶ νὰ ἀγαποῦμε τὰ προτερήματά του, χωρὶς νὰ τὰ ἐξιδανικεύωμε. Ἔτσι τοὐλάχιστον μποροῦμε νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένες.»

ΤΖΟΑΝ ΜΠΕΝΝΕΤ:

— ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΕΥΘΥΚΡΙΣΙΑ

Ἡ Τζόαν Μπέννετ ἔχει τὴ γνώμη πὼς οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγάλη φαντασία.

«Δίνομε πάντοτε, λέει, στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις τῶν ἀνδρῶν μιὰ σημασία, ποὺ δὲν ἐπέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε πὼς τοὺς κάνομε νὰ σχηματίζουν μιὰ σφαλερὴ γνώμη γιὰ μᾶς. Τοὺς δημιουργοῦμε σκηνὲς καὶ τοὺς λέμε ὅτι δὲν θέλομε νὰ τοὺς ξαναϊδοῦμε ποτὲ πιά, ἐνῶ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦμε τὸ ἀντίθετο. Ἄλλως τε, αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ μόνοι τους καὶ γι' αὐτὸ δὲν δίνουν καμμιὰ σημασία οὔτε στὶς φωνές, οὔτε στὰ παράπονά μας. Οἱ πιὸ ἐξυπνοι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἀφήνουν τὴ θύελλα νὰ περάσῃ καὶ ἔπειτα ξαναγυρίζουν σὰν νὰ μὴν ἔχῃ συμβῆ ἀπολύτως τίποτε. Ἀλλοτε πάλι τοὺς φωνάζομε ἐμεῖς νὰ τρέξουν κοντά μας καὶ χρησιμοποιοῦμε τότε ἕνα τέχνασμα, ποὺ εἶνε τόσο παλιόστομο, ὥστε μόνο ἕνας ἡλίθιος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ.

»Οἱ ἄνδρες, συνεχίζει ἡ διάσημη θεσπέσια, ἀποστρέφονται γενικὰ τὶς σκηνὲς καὶ τὶς περιπλοκές. Τὶς ἀποφεύγουν ὅσο μποροῦν περισσότερο. Οἱ χιλιάδες τῶν μικρῶν προβλημάτων ποὺ βασανίζουν τὶς γυναῖκες δὲν ἀπασχολοῦν ποτὲ τὸ μυαλὸ ἑνὸς ἀνδρός. Εἶμαι βέβαιη ὅτι, στὶς ἐννέα φορὲς ἐπὶ τῶν δέκα, κατὰ τὶς ρήξεις ποὺ συμβαίνουν μεταξὺ ἑνὸς ζευγαριοῦ ἢ ἑνὸς ἀνδρογύνου, οἱ λόγοι τοῦ ἀνδρὸς κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ὑποπτευόμεθα.

»Οἱ γυναῖκες θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν περισσότερη εὐθυκρισία. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τόση τοὐλάχιστον, ὥστε νὰ δώσουν στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦν ὅλη τὴν ἐλευθερία ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητη. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς συγκρατήσωμε μὲ ψεύτικα προσχήματα. Μὲ τὸ νὰ ἀφήνωμε σ' ἕναν ἄνδρα ὅλη τὴν ἐλευθερία του, τὸν συγκρατοῦμε περισσότερο καὶ γιὰ πάντα.

»Ὅταν τοὺς ἐπιτροποῦμε διαρκῶς, οἱ ἄνδρες προσπαθοῦν νὰ κάνουν πάντα τοῦ κεφαλιοῦ τους. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνωμε, ἡ ρῆξις ἐπέρχεται ὁριστικὴ καὶ ἀνεπανόρθωτη.

»Εἶνε ἀκόμη χειρότερο ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει μεταξὺ δυὸ ἐρωτευμένων. Οἱ ἄνδρες μᾶς ἀγαποῦν καί, ὡστόσο, δὲν θέλουν νὰ μᾶς παντρευθοῦν. Γιὰ ποιὸ λόγο; Γιατὶ φαντάζονται ἁπλούστατα πὼς ἡ ζωὴ μαζί μας θὰ εἶνε φρικτή, ἐπειδὴ μὲ κανένα τρόπο δὲν μποροῦν νὰ ἀνεχθοῦν τὴ στέρησι τῆς ἐλευθερίας τους.»

ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ:

—Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

Ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ, κατακρίνει τὴν ὑπερβολικὴ ἀνεξαρτησία, ποὺ ἐπιτηδεύονται πολλὲς γυναῖκες.

«Ὅταν ἦταν πολὺ νέα, ἦταν ἡ ἴδια πολὺ ἀνεξάρτητη. Εὕρισκε πὼς ἦταν γελοῖο νὰ ἀλλάξῃ τὴ στάσι της γιὰ νὰ ἀρέσῃ στοὺς ἄνδρες. Καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε πολὺ δυστυχισμένη, γιατὶ δὲν ἄρεσε σὲ κανένα ἄνδρα.

Ἡ πεῖρα τὴν ἔκαμε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς της.

«Οἱ ἄνδρες, λέει, δὲν ἐνδιαφέρονται ποτὲ γιὰ τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν εἶνε στενοχωροῦνται καὶ θυμώνουν, ὅταν δὲν τοὺς ζητοῦμε τὴ γνώμη τους γι' αὐτά. Γι' αὐτό, εἶνε καλύτερο νὰ τοὺς ζητοῦμε τὴ γνώμη τους καὶ νὰ τοὺς ζητοῦμε νὰ μὴ μᾶς προσέχουν, παρὰ νὰ προκαλοῦμε τὴν ὀργή τους, ἐπειδὴ δὲν ἐζητήσαμε προηγουμένως τὴ συμβουλή τους.

Τὸν περασμένο χρόνο, ἡ Κλωντὲτ καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ δόκτωρ Πρῆσμαν, ἔφυγαν γιὰ νὰ ἔλθουν στὴν Εὐρώπη.

Ἡ Κλωντὲτ εἶχε ἀγοράσει ἕνα φόρεμα ἐμπριμέ, μὲ κτυπητὰ χρώματα, ποὺ ἐταίριαζαν θαυμάσια στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μαῦρα μάτια της.

«Εἶχα φορέσει ἕνα βράδυ αὐτὸ τὸ φόρεμα, ἀφηγεῖται καὶ ἐπρόσεξα ὅτι ἄρεσε πολὺ στὸν σύζυγό μου. Σκεφθῆτε λοιπὸν πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξίς μου, ὅταν τὸν εἶδα νὰ θυμώνῃ, ἐπειδὴ τὸ εἶχα φορέσει μέσα στὸ βαπόρι, ποὺ μᾶς ἔφερνε στὴν Εὐρώπη.

»— Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ ἐμφανισθῇς μ' αὐτὸ στὴν τραπεζαρία, μοῦ εἶπε, μὲ σκανδαλισμένο ὕφος.

»— Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶχες πῇ ὅτι σοῦ ἄρεσε;

»— Ναί, ἀλλὰ τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶνε καλὸ μόνο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Δὲν μπορεῖς νὰ ἐμφανισθῇς δημοσίᾳ μ' αὐτό. Θὰ ἔκανες ὅλο τὸν κόσμο νὰ σὲ προσέξῃ!

Καὶ ἡ Κλωντὲτ ὑπεχώρησε. Ἐφόρεσε ἕνα ὄλλο φόρεμα.

»Καὶ ὅμως, λέει, μιὰ ἄλλη ἐποχή, δὲν θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ τίποτε στὸν κόσμο. Θὰ ἔκανα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα καὶ ἴσως αὐτὸ θὰ ἦταν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸ σύζυγό μου καὶ νὰ γίνω δυστυχισμένη. Ἀλλὰ ἡ πεῖρα μὲ ἐδίδαξε ὅτι πρέπει νὰ κάνῃ κανεὶς μερικὲς θυσίες πρὸς χάριν τῆς εὐτυχίας του.»

ΡΟΖΑΛΙΝΤ ΡΩΣΣΕΛ:

— ΠΡΟΤΙΜΩ ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ ΜΕ ΑΠΛΗ ΚΑΡΔΙΑ...

Ἡ Ροζαλίνδη Ρῶσσελ λέγει ὅτι τὴν πεῖρα δὲν τὴν φέρνουν πάντα τὰ δάκρυα. Ὑπάρχουν μερικὲς γυναῖκες, ὅπως αὐτή, ποὺ μαθαίνουν γελῶντας.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἡ Ροζαλίνδη ἐγύριζε μιὰ ταινία στὴν Ἀγγλία καὶ ἔπαιρνε συχνὰ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ περάσῃ τὸ Σαββατοκύριακό της στὴ Ντωβίλ. Οἱ «κύριοι» τῆς ὡραίας λουτρουπόλεως ἐπερίμεναν πάντα τὴ διάσημη στάρ, ἀλλ' ὅπως βεβαιώνει ἡ ἴδια, ἦταν ἀπελπιστικὰ ὅμοιοι. Ἐφοροῦσαν τὶς ἴδιες γραβάτες, εἶχαν τὰ ἴδια ἡλιοκαμένα πρόσωπα καὶ τὴν ἐφλερτάριζαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Καὶ ἡ Ροζαλίνδη δὲν ἐγύρισε νὰ κυττάξῃ κανέναν ἀπ' αὐτούς. Ἔδωκε τὴν καρδιά της σ' ἕνα νέο, ποὺ ἐζοῦσε παράμερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ποὺ δὲν τὴν ἐκύτταζε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ κατακτητοῦ, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν νοιώσῃ καὶ ποὺ θὰ ἤθελε ἐπίσης νὰ τὸν νοιώσῃ καὶ αὐτή.

Ὅλοι ἔτριβαν τὰ μάτια τους, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἐκλογή της. Ἀλλ' ἡ Ροζαλίνδη ἦταν εὐτυχισμένη.

«Ἡ εὐτυχία, λέει, δὲν βρίσκεται οὔτε στὶς ὡραῖες γραβάτες, οὔτε στοὺς εὐγενικούς, ἀλλ' ἀπελπιστικὰ ὁμοιόμορφους τρόπους, ποὺ ἔχουν οἱ κοσμικοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς μας. Τοὺς ἀποστρέφομαι ὅσον τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Καί, ἀντὶ γιὰ ὅλους αὐτούς, προτιμῶ ἕνα ἄνδρα μὲ ἁπλῆ καρδιά, ποὺ λέει μόνο ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεται καὶ ποὺ δὲν λέει τίποτε ἀπὸ ὅ,τι νομίζει ὡς ἐπιβεβλημένο νὰ πῇ.»

Ἡ Τζόαν Μπέννετ μὲ τὸν Οὐΐλλιαμ Μπάξτερ σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου «Γιὰ σᾶς, Κυρίες μου» (Βόγκ 1938).

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ὅποιος τὸν κλέβουν καὶ δὲν φωνάζει, θὰ πῇ πὼς εἶνε κι' αὐτὸς κλέφτης.

★ Ὁ οἶκτος εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη ποὺ δίνομε στοὺς ἐνόχους.

★ Τὰ ἄσπρα μαλλιὰ μοιάζουν μὲ τὸν ἀφρὸ ποὺ σκεπάζει τὴν θάλασσα ὕστερα ἀπὸ τὴν τρικυμία.

★ Ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα του νὰ γερνᾷ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν φίλη του.

★ Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπλάσθηκαν γιὰ τὶς ἡδονές, ἀλλὰ οἱ ἡδονὲς ἔγιναν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

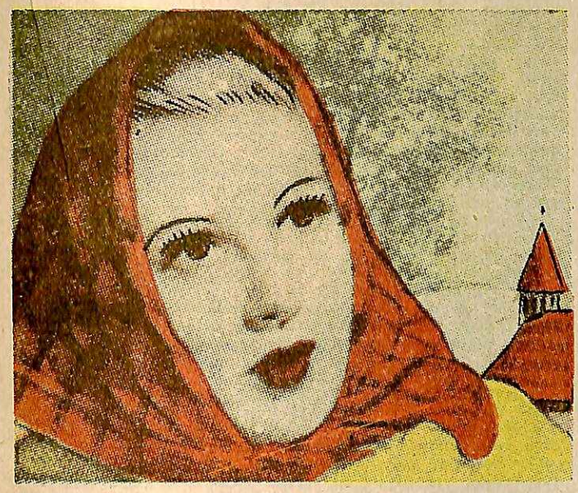

Ὅταν χτυπήσῃ ἡ καρδιά

Αὐτοτελὴς νουβέλλα τῆς ΝΤΕΛΛΥ

ΜΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Καταστρεπτικὴ μεγαλομανία

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερή μου ἡλικία, δύο σκέψεις, σχεδὸν δύο ἀξιώματα κυβερνοῦσαν τὴ ζωή μου: ποτὲ δὲν θἀπαιρνα μεγάλες ἀποφάσεις κι' ἀκόμη ἔπρεπε νὰ κάμω πλούσιο γάμο.

Οἱ γονεῖς μου ἐπέθαναν ὅταν ἤμουν ἀκόμη μωρό. Δὲν εἶχε κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο περιουσία. Μὲ ἀνέλαβε λοιπὸν ἡ θεία Ὀρτάνς, ἡ ὁποία καὶ ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφή μου. Ἐφέρθηκε πάντα σπένταντί μου μὲ λεπτότητα, μὲ ἀγάπη, καὶ ποτὲ δὲν τὴν ἄκουσα νὰ προφέρῃ καὶ τὸ ἐλάχιστο παράπονο γιὰ τοὺς γονεῖς μου, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε θυμωμένη γιὰ τὴν ἀπροβλεψία τους. Ἀντίθετα, ἡ θεία μου μοῦ ἐπανελάμβανε συχνά:

—Ὁ πατέρας σου, Κλαρίς, ἦταν ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος, ἕνας ἀληθινὸς τζέντλεμαν. Δὲν φταίει αὐτὸς ἂν ἔκαμε κακὴ τοποθέτησι τῶν χρημάτων του σὰν ἐπέθανε ὁ παππούς σου. Ὑπῆρξε ἄτυχος, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ θεῖος μου, ὁ ἄνδρας τῆς θείας μου Ὀρτάνς, εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἀτυχία τοῦ πατέρα μου, μὰ εἶνε βέβαιον πὼς, ἂν δὲν εἶχε κάμει μιὰν ἀρκετὰ σοβαρὴ ἀσφάλεια ζωῆς, δὲν ξέρω μὲ τί θὰ ζούσαμε ἡ θεία μου κι' ἐγώ. Ἐπίσης θἄθελα νὰ μάθω, καὶ συχνὰ ἔθεσα στὸν ἑαυτό μου αὐτὴν τὴν ἐρώτησι, τί θὰ ἔκανε ἡ θεία μου τὴν περιουσία της, ἂν εἶχε, πῶς θὰ τὴν διαχειριζόταν, καθὼς ἐφρόντιζε πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ μείνῃ μεγάλη κυρία.

Ἡ πλευρὰ αὐτὴ «μεγάλη κυρία» εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴ σημασία γι' αὐτὴν καὶ ποτὲ δὲν παρέλειπε τὴν εὐκαιρία νὰ διαδηλώσῃ ὅτι κι' ἐκείνη κι' ἐγὼ ἤμαστε μεγάλες κυρίες, γιατὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας ἐκαρατομήθη κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασι καὶ γιατὶ ἡ οἰκογένειά μας προήρχετο ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους.

Κατὰ τὶς πεποιθήσεις τῆς θείας μου «μιὰ μεγάλη κυρία δὲν μπορεῖ νὰ ἐργάζεται ἢ ἂν οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τὴν ἀναγκάσουν, τὸ δέχεται σὰν μιὰ ταπείνωσι». Μολονότι τὰ μέσα τῆς ζωῆς μας ἦσαν πολὺ περιωρισμένα, εἴχαμε καμαριέρα, γιατὶ μᾶς ἦταν ἀδύνατον νὰ πηγαίνωμε μόνες ν' ἀνοίγωμε τὴν πόρτα στοὺς καλεσμένους μας, νὰ τοὺς προσφέρωμε τὸ τσάϊ, ποὺ σερβιριζόταν πάντα σ' ἕνα παληὸ κινέζικο σερβίτσιο, ἐπάνω σὲ λεπτὰ κεντημένα τραπεζομάνδηλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἄφιναν καμμίαν ἀμφιβολία γιὰ τὴν εὐγενῆ μας προέλευσι. Δὲν εἶχε σημασία πὼς ἡ καϋμένη ἡ καμαριέρα εἶχε στὴ ράχι της ὅλο τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ μαγείρεμα, τὸ πλύσιμο καὶ τὸ σιδέρωμα. Μὲ κανέναν τρόπο ἡ θεία μου Ὀρτάνς δὲν θ' ἀνεχόταν νὰ μὲ δῇ νὰ στρώσω ἕστω καὶ τὸ κρεββάτι μου. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου περίεργο τὸ ὅτι ἀλλάζαμε συχνὰ ὑπηρέτρια καὶ γιὰ ἕναν λόγο περισσότερο, πὼς δὲν τῆς ἐδίναμε ἀρκετὸν μισθό. Μόνο τὶς ἡμέρες ποὺ ἐμέναμε χωρὶς κανέναν, ἀναγκαζόμαστε νὰ τὰ κάνωμε ὅλα. Κι' ἡ καϋμένη ἡ θεία τότε, ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο της μήπως μᾶς πετύχουν ἐξ ἀπροόπτου τίποτε φίλοι σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Ἤξερε ἐπίσης νὰ σηκώνεται πολὺ πρωῒ καὶ νὰ πουλάῃ, ὑπὸ τοὺς καλυτέρους ὅρους, τὰ παληά μας ροῦχα στοὺς παλαιοπῶλες.

★

Εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ ζωή μου θὰ ἦταν πολὺ διαφορετικὴ ἂν εἶχα ἄλλα φυσικὰ ἢ ἂν ἤξερα νὰ χρησιμοποιήσω αὐτὰ ποὺ εἶχα. Ὡστόσο ἤμουν ὑγιής, μολονότι φαινόμουν λίγο ἀδύνατη, μὲ τὰ πολὺ ἀνοιχτόξανθα μαλλιά μου, τὸ πολὺ μάτι καὶ χωρὶς χρῶμα δέρμα μου. Εἶνε παράξενο, μὰ ἐρωτεύθηκα ἀκριβῶς ἕναν ἄνδρα ποὺ ἡ θεία μου θὰ εὐχαριστιόταν νὰ μὲ ἰδῇ νὰ τὸν παντρευτῶ.

Ἤμουν δεκαοκτὼ μόλις χρόνων ὅταν, σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, ἐγνώρισα τὸν Ζιλμπὲρ Λιντέ. Ἔξη χρόνια μεγαλύτερός μου, ὁ Ζιλμπὲρ ἦταν τότε ἐσωτερικὸς ἰατρὸς σὲ νοσοκομεῖο καὶ ἂν καὶ δὲν εἶχε περιουσία προσωπικὴ καὶ οἱ γονεῖς του δὲν ἦσαν πλούσιοι, —κατὰ τὸ λέγειν τῆς θείας Ὀρτάνς— ἦταν καλῆς οἰκογενείας, γιατὶ ἕνας ἐκ τῶν προγόνων του ὑπῆρξεν ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν, νομίζω ἐπὶ Διευθυντηρίου. Ὁ πατέρας του καὶ ὁ παππούς του ἦσαν ἐπίσης μεγάλοι γιατροὶ καὶ μ' αὐτὰ τὰ προηγούμενα, ἡ πρόβλεψις ἔλεγε ὅτι ὁ Ζιλμπὲρ Λιντὲ θὰ γινόταν μὲ τὴ σειρὰ του ἕνας θαυμάσιος γιατρός.

Ὁ Ζιλμπὲρ ἔδειχνε πάντως ἐκεῖνο ποὺ ἦταν: ἕνας τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἔξυπνος, εὐσυνείδητος, μὲ εὐρὺ μέλλον. Ἂν δὲν τὸν εἶχα ἀκόμη συναντήσει, ἦταν λόγῳ τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας ποὺ εἴχαμε, γιατί, ὅταν ἐκεῖνος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στοὺς κοσμικοὺς κύκλους, ἐγὼ ἤμουν ἀκόμη στὰ θρανία τοῦ σχολείου.

Ὁ Ζιλμπὲρ μ' ἀγαποῦσε. Στὴν ἀρχή, ὡστόσο, δὲν ἔδειχνε μεγάλο ζῆλο, γιατί, καθὼς πιστεύω, ἐνοιωθε πὼς δὲν ἤμουν ὁ τύπος τῆς γυναίκας ποὺ ἤρμοζε σ' ἕναν γιατρό.

Μιὰ μέρα —ἤμαστε ἤδη ἀρραβωνιασμένοι ἐπισήμως— μοῦ εἶπε σὲ τόνο μισοσοβαρό, μισοαστεῖο:

—Θὰ σοῦ φαίνεται ἀρκετὰ ἀστεῖο, ἀγάπη μου, ὅταν σκέπτεσαι πὼς σὲ λίγο θὰ γίνῃς κυρία ἰατροῦ.

—Ἡ μητέρα σου, φίλε μου, εἶχε πολὺ καλὴν ἔμπνευσι νὰ σὲ κάμῃ νὰ διαλέξῃς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ἀπήντησα μὲ τὸ πιὸ χαριτωμένο μου μειδίαμα.

—Βλέπεις, Κλαρίς, μοῦ εἶπε, στὶς μεγάλες πόλεις σὰν τὸ Παρίσι βρίσκει κανεὶς μεγάλους καὶ ὀνομαστοὺς γιατρούς. Ὅσο γιὰ μένα, ἐκεῖνο ποὺ θἄθελα, αὐτὸ ποὺ θὰ προτιμοῦσα...

Βρισκόμαστε τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὸ σπίτι μου, μπροστὰ στὸ τζάκι τοῦ σαλονιοῦ κι' ἐφοροῦσα ἕνα ὀρσοὺνὸ φόρεμα ροζ-κοτζάκι τοῦ σαλονιοῦ κι' ἐφοροῦσα ἕνα ὀρσοὺνὸ φόρεμα ροζ-κοτζάκι τοῦ σαλονιοῦ κι' ἐφοροῦσα ἕνα ὀρσοὺνὸ φόρεμα ροζ-κοραΐγ. Ἤμουν ξαπλωμένη ἀπέναντι ἀπ' τὴ φωτιά, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ φλόγες τῆς φωτιᾶς θἄδιναν κάποια λάμψι στὰ ἀνοιχτόξανθα μαλλιά μου καὶ στὰ ἀνοιχτογάλανα μάτια μου.

—Μήπως κατὰ τύχην, διέκοψα, σκέπτεσαι νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ ἐπάγγελμά σου, Ζιλμπέρ; Ἐλπίζω νὰ μὴ γίνῃ τίποτε τέτοιο. Θὰ μὲ λυπήσῃ πάρα πολύ!

Τὸ σκεπτικὸ ὕφος τοῦ Ζιλμπὲρ ἄλλαξε ἀμέσως. Καθὼς ἤμουν ξαπλωμένη, ἔσκυψε κοντά μου καὶ μ' ἐφίλησε τόσο ἁπαλά, σὰν νἄμουν τὸ πιὸ εὔθραυστο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

—Τί λές, ὡραία μου Κλαρίς; εἶπε συγκινημένος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ νὰ μὴν σοῦ προξενήσω καὶ τὴν ἐλάχιστη λύπη!

Ὅταν θυμᾶμαι σήμερα τὴν στιγμὴ αὐτή, ποὺ μένει ἀνεξίτηλη στὴ μνήμη μου, ἀναρωτιέμαι ἂν πραγματικὰ ὁ Ζιλμπὲρ ἦταν τότε τόσο ἐπηρεασμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά μου, γιατί, ἕνα χρόνο ἀργότερα, μοῦ ἐξήγησε τί ἀκριβῶς σκεφτόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Δὲν ἤθελε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του στὸ Παρίσι. Δὲν ἤθελε ἐπίσης νὰ περιορισθῇ σὲ μίαν εἰδικότητα. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι καὶ ν' ἀσχοληθῇ γενικὰ μὲ τὴν ἰατρική. Καὶ ἤθελε νὰ μὲ παντρευτῇ γιὰ νὰ μὲ πάρῃ νὰ ζήσω μαζί του σὲ μιὰ πολὺ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, μὲ ἐμένα ποὺ δὲν εἶχα γνωρίσει παρὰ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ποὺ φοροῦσα πάντοτε ὡραῖα φουστάνια κι' ἔζοῦσα τὴν ζωὴ ποὺ μοῦ ἐπήγαινε. Τὰ ἐπεστράτευσα ὅλα: διαμαρτυρίες, παρακλήσεις, δάκρυα, ἀπειλές.

—Νὰ ἐπιμείνῃς! Μὴν ὑποχωρήσῃς!, μοῦ ἐπανελάμβανε ἡ θεία Ὀρτάνς. Εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου. Θὰ προτιμήσῃ, παρὰ νὰ σὲ χάσῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Καὶ ἀργότερα θὰ σ' εὐγνωμονῇ ποὺ τὸν ἐμπόδισες νὰ διαπράξῃ τέτοιο σφάλμα. Ἂν ἔχῃ ὁ πατέρας του μυαλό, θὰ τὸν πείσῃ κι' ἐκεῖνος.

Ὡστόσο, ὁ Ζιλμπὲρ ἔφυγε μόνος του καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς ἂν εὐδοκιμοῦσε ἐκεῖ κάτω, θὰ γύριζε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μὲ πάρῃ. Ἤμουν ὅμως βεβαία πὼς θὰ τοῦ ἔλειπα, πὼς θἄβρισκε τὴν ζωὴ τῆς ἐπαρχίας ἀνυπόφορη καὶ πὼς μετὰ λίγες ἑβδομάδες θὰ ἐγύριζε μετανοιωμένος.

Ὁ Ζιλμπὲρ ἔγραφε σπανίως, ἀλλὰ τὰ γράμματά του αὐτὰ ἦσαν πάντοτε τρυφερά. Στὰ δικά μου, περιωριζόμουν νὰ τοῦ κάνω ἐρωτήσεις γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὴν δουλειά του. Τὸ μόνο ποὺ ἐμάθαινα εἶνε πὼς δὲν ὑπῆρχε στὴν περιοχὴ ποὺ ἔμενε παρὰ ἕνας ἀκόμη γιατρός, ἕνας γέρος γιατρὸς στοῦ ὁποίου τὸ σπίτι ἔμενε καὶ μὲ τὸν ὁποῖον μοιραζόταν τὴν πελατεία. Τὸ σπίτι τὸ διηύθυνε ἡ ἀνηψιὰ τοῦ γιατροῦ, ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία μου.

Γιὰ μένα ἡ ζωὴ δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστη. Πολλὲς φίλες μου εἶχαν παντρευτῇ, ἄλλα καινούργια κορίτσια ἔκαναν τὴν εἴσοδό τους στὰ κοσμικὰ σαλόνια καὶ ἤσχολοῦντο πολὺ λίγο μαζί μου, ἀφοῦ ἄλλωστε μὲ ἤξεραν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν γαιτρὸ τῆς ἐπαρχίας. Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ γυρίσῃ ὁ Ζιλμπὲρ στὸ Παρίσι.

Μετὰ ἕνα χρόνο ὑπομονῆς καὶ ἀναμονῆς, ὁ Ζιλμπέρ, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί του, ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσα.

—Κλαρίς, ἀγάπη μου, ἦρθα νὰ σὲ πάρω!, μοῦ εἶπε ἀμέσως.

Ὡστόσο δὲν πῆγα. Εἶχα ἀποφασίσει μάλιστα ν' ἀπαντῶ στὶς ἐπιστολές του μὲ ὅλο καὶ πιὸ ψυχρὰ στὰ γράμματά του. Δὲν ἤθελα νὰ δείχνω πὼς ἤμουν λυπημένη γιὰ τὴν ἀπουσία του. Προσπαθοῦσα νὰ δείχνωμαι, ἀντιθέτως, πολὺ ἱκανοποιημένη ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσα. Ἀλλὰ ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα ἐκεῖνος δὲν μοῦγραφε. Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός, ἔλειπα ἐπὶ τέλους μερικὲς λέξεις του. Μοῦ ἔλεγε ἀρκετὰ ψυχρὰ πὼς ἂν ἤθελε νὰ μὲ δῇ, ἤταν γιὰ νὰ σχηματίσῃ μιὰν ἀκριβῆ ἐντύπωσι γιὰ τὰ πραγματικά μου αἰσθήματα, πὼς εἶχε πεισθῇ τώρα, πὼς δὲν θὰ γινόμουν ποτὲ

εὐτυχισμένη κοντά του στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, κι' ἐπομένως μοῦ ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερία μου καὶ μοῦ εὐχόταν κάθε δυνατὴ εὐτυχία.

Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἐνήργησα θλακωδῶς καὶ τὸ λυπηρὸ ἦταν πὼς ἀγαποῦσα τὸν Ζιλμπὲρ περισσότερο ἀπὸ ὅσο φανταζόμουν. Νομίζω μάλιστα πὼς θὰ εἶχα πηδήσει στὸ τραῖνο ἀμέσως μόλις ἐδιάβασα τὸ γράμμα του γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ παντρευτῇ καὶ νὰ τοῦ δηλώσω πὼς ἤμουν ἕτοιμη νὰ ζήσω μαζί του σὲ ὁποιανδήποτε ἐπαρχιακὴ γωνιά, ἂν, τὴν ἴδια αὐτὴ μέρα, μιὰ φίλη μου —αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ μὲ ἐξήλευε περισσότερο ποὺ θὰ γινόμουν κυρία Ζιλμπὲρ Λιντὲ— δὲν μοῦ τηλεφωνοῦσε γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὼς ἔμαθε ἀπὸ τὴν μητέρα κ. Λιντὲ ὅτι ὁ γυιός της ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν ἀνηψιὰ τοῦ γιατροῦ κοντὰ στὸν ὁποῖον ὁ Ζιλμπὲρ ἐργαζόταν.

—Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν θὰ μπορέσῃ βεβαίως νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένον, ἐπρόσθετε ἡ φίλη μου μὲ φωνὴ συγκινημένη. Καὶ εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ σὲ στενοχωρήσῃ αὐτό, ἀγαπημένη μου Κλαρίς. Ἀλήθεια, φορᾷς ἀκόμη τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων;

Ἔτρεμα κι' ἀκούμπησα σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ στὸ τηλέφωνο. Τὰ μάτια μου καρφώθηκαν τότε στὸ ὄμορφο δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἶχε προσφέρει ὁ Ζιλμπέρ: ἕνας ἀμέθυστος ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ διαμάντια. Κι' ἔσκασα στὰ γέλια στὸ τηλέφωνο.

—Τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων; Μὰ δὲν εἶσαι καλά, Ἀνριέτ. Ἔχω αἰῶνες νὰ τὸ φορέσω. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἔχει λήξει πρὸ πολλοῦ. Μόνον ποὺ τὸ νέο αὐτὸ μὲ λυπεῖ πολύ, γιὰ τὸν καϋμέ-ποῦμαι, ἀλήθεια, πάρα πολύ.

Ἀναρωτιέμαι πῶς μπόρεσα νὰ παίξω, μπροστὰ στὶς φίλες μου, τόσο καλὰ τὴν κωμωδία, κατὰ τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἑπηκολούθησε. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν, ἀπότομα, ἡ θεία μου Ὀρτὰνς ἔπεσε ἄρρωστη κι' ἐπέθανε σὲ δυὸ ἡμέρες.

Ὅταν ἐγύρισα ὀπ' τὴν κηδεία στὸ σπίτι μου καὶ βρέθηκα στὸ ἀδειανὸ διαμέρισμα, κατάλαβα πὼς ἤμουν μόνη στὸν κόσμο. Τὸ ἰσόβιο εἰσόδημα ποὺ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ ζοῦμε ἡ θεία μου κι' ἐγώ, δὲν θὰ τὸ ἔπαιρνα φυσικὰ ἐγώ. Ἔτσι σ' ἕνα μήνα, θὰ βρισκόμουν χωρὶς δεκάρα. Κανεὶς δὲν φανταζόταν τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρισκόμουν. Θὰ μὲ βοηθοῦσαν φυσικὰ οἱ φίλοι, μὰ ἔπρεπε, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, νὰ τοὺς ἐξηγήσω τὴν ἀπελπισία μου, νὰ πάω νὰ τοὺς ζητήσω βοήθεια καὶ προστασία καὶ δὲν ἠνοιωθα νὰ ἔχω τὸ θάρρος γι' αὐτό. Δουλειὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω καμμιά, ἀφοῦ δὲν εἶχα μάθει οὔτε καὶ τὸ κρεββατι μου νὰ στρώνω μόνη μου. Ἄ, πόσο νοσταλγοῦσα τώρα τὴν ἀγάπη τοῦ Ζιλμπέρ! Ἀπὸ δικό μου σφάλμα τὸν ἔχασα!

Ὅταν εἶδα πιὰ πὼς δὲν εἶχα νὰ πληρώσω τὸ νοίκι μου καὶ ὅτι δὲν μοῦ ἔμεναν χρήματα οὔτε καὶ γιὰ νὰ φάω, ἐμάζεψα σὲ μιὰ βαλίτζα μερικὰ πράγματα κι' ἔφυγα.

Πρὸς τὸ ἄγνωστον

Ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς θλιβερὲς καὶ κρύες ἡμέρες τοῦ χειμῶνα, θλιβερὴ καὶ κρύα σὰν τὶς σκέψεις μου. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γκρίζος καὶ γεμᾶτος πυκνὰ σύννεφα, ἕνας δυνατὸς ἀέρας φυσοῦσε στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων. Περπατοῦσα χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω, ἄλλωστε αὐτὸ μοῦ ἦταν κι' ἀδιάφορο. Μέσα στὴ βαλίτζα μου εἶχα μερικὰ μπισκότα καὶ σοκολάτα. «Θὰ τὰ φάω ὁπουδήποτε», ἔλεγα μέσα μου προτοῦ πέσω ἐξαντλημένη, μὰ δὲν ἤθελα νὰ συμβῇ αὐτὸ μέσα στὴν πόλι, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς καὶ ἴσως νὰ μ' ἀναγνωρίσῃ.

Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ, ἄφθονο, σὲ χονδρὲς νιφάδες. Οἱ διαβάτες ἦσαν κάτασπροι κι' ἐβάδιζαν γρήγορα. Ἡ βαλίτζα μου ἄρχισε νὰ μοῦ φαίνεται βαρειά. Βρέθηκα ξαφνικὰ μπροστὰ στ' ἕναν σταθμὸ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου. Ἔσπευσα νὰ πάρω ἕνα εἰσιτήριο καὶ χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸ ποῦ θὰ πήγαινα, ἀνέβηκα στὸ πρῶτο τραῖνο ποὺ βρέθηκε μπροστά μου.

Ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα καὶ τὰ βαγόνια ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ ἐργάτες κι' ἐργάτριες, ποὺ ἐγύριζαν ἀπ' τὴ δουλειά τους. Σιγὰ-σιγὰ τὸ βαγόνι ἄδειασε κι' ἐμεινα μόνη. Ἔπειτα τὸ τραῖνο σταμάτησε καὶ δὲν ἔφευγε πιά. Δὲν κουνοῦσα ἀπ' τὴ θέσι μου. Ἄκουσα ἕναν θόρυβο πόρτας ποὺ ξανάκλεινε καὶ μιὰ φωνὴ βαρειὰ μοῦ ἐφώναξε:

—Ἐμπρός, ἐμπρός, κατεδῆτε! Τέρμα!

Ἐπῆρα τὴ βαλίτζα μου, ἀνέβηκα τὶς σκάλες καὶ βρέθηκα σὲ ἔξοχή. Ὅλα ἦσαν ἄσπρα. Τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ. Δὲν ἔβλεπα τίποτε μπροστά μου. Διέσχισα μιὰ μεγάλη πλατεῖα καὶ στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου, εἶδα δυὸ ἄνδρες ποὺ ἐφαίνονταν ὅτι ἐπερίμεναν τὸ λεωφορεῖο.

Μ' ἐκύτταξαν, γιατὶ θὰ σκέφθηκαν ἀσφαλῶς πὼς θἄπαιρνα κι' ἐγὼ τὸ λεωφορεῖο καὶ πὼς κάποιον ἐπερίμενα. Τοὺς ἐγύρισα τὴν πλάτη κι' ἐπῆρα ἕναν μεγάλο δρόμο.

Τότε ἠνοιωσα τὰ πρῶτα δαγκώματα τῆς πείνας. Σταμάτησα γιὰ νὰ φάω τὰ μπισκότα μου καὶ τὴ σοκολάτα, ἀλλὰ μέσα μου ἔλεγα πὼς ἦταν ἀνώφελο, γιατὶ πιθανὸν νὰ μὴν προφταίνα, νἄμενα ἐπὶ τόπου, νὰ μὴν ἔκανα πιὰ οὔτε βῆμα... Ὡστόσο, ἐσκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νἄχω περισσότερο θάρρος. Αὐτὴ ἡ λίγη τροφὴ θὰ μοῦδινε δυνάμεις καὶ θὰ πήγαινα πιὸ μακρυά, λίγο ἔστω πιὸ μακρυά. Προχώρησα λοιπὸν μετὰ ποὺ ἔφαγα Τὸ χέρι μου μοῦ πονοῦσε τρομερά. Ἔξαφνα, διέκρινα μπροστά μου, στὸ δρόμο, ἕνα μικρὸ φῶς: ἦταν τὸ φῶς ἑνὸς καφφενείου. Σταμάτησα στὴν πόρτα. Ἔνας ἄνδρας καθότανε στὸν πάγκο.

Σὰν χαμένη καὶ νοιώθοντας τὸν ἑαυτό μου σὰν μισοπεθαμένο ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴν ἐξάντλησι, ἄνοιξα τὴν πόρτα, ἀφοῦ ὅ-θησα τὴ βαλίτζα μου στὸ σκαλοπάτι, κι' ἐμπῆκα.

Ἦταν ζεστά. Ἐπλησίασα στὸν πάγκο.

—Ἕναν καφέ παρακαλῶ, εἶπα μὲ φωνὴ μισοσβυσμένη.

—Ὥστε ἦρθε τὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ ἄνδρας μὲ τὴ χαμηλὴ φωνή του. Δὲν τὸ ἄκουσα νὰ σταματήσῃ. Φυσικὰ μ' αὐτὸν τὸν καιρό!... Ἔρχεσθε ἀπ' τὸ Παρίσι;

Δὲν ἀπήντησα. Ἔβγαλα τὰ γάντια μου κι' ἅπιασα τὸ ζεστὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ καὶ μὲ τὰ δυὸ παγωμένα μου χέρια. Ἠνοιωθα τὸ βάρος τοῦ βλέμματος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ἐνῶ ἔπινα τὸν καφέ μου, εἶδα ἀπ' τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ βάθους ἕναν ἄλλον ἄνδρα ποὺ μὲ κυττοῦσε ἐπίσης. Ἦταν πολὺ ψηλὸς καὶ εἶχε ἕνα μεγάλο κεφάλι, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ θυμηθῶ ἕναν σκύλο δανιμαρκέζικο ποὺ εἶχα σὰν ἤμουν μικρούλα, ἕναν σκύλαρο μὲ πράσινα μάτια. Κι' αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἄνδρας εἶχε πράσινα μάτια! Φοροῦσε ἕνα μπλὲ ναυτικὸ μαγιό, μὲ μιὰν ἄγκυρα. Ἀνεπήδησα ἀκούοντας τὸν ἄνδρα ποὺ ἦταν πίσω ἀπ' τὸν πάγκο νὰ τοῦ φωνάζῃ:

—Μπερνάρ, φέρε μου ἕναν καφὲ ἀκόμη!

Κρατώντας πάντοτε τὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ καὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια, ἤπια μιὰ ρουφηξιά, μὰ δυσκολευόμουν νὰ καταπιῶ. Τόκυλοῦν στὰ μάγουλά μου. Τὰ σκούπισα μὲ τὸ μουσκεμένο μανσέτα. Ἔψαξα τότε γρήγορα στὴν τσάντα μου, ἔβγαλα τὸ τελευταῖο νόμισμα ποὺ μοῦ ἀπέμενε, ἕνα φράγκο, τὸ ἄφησα στὸν πάγκο κι' ἔβγηκα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ φώναξε:

—Ξεχάσατε τὰ ρέστα σας, κυρία!

Μὰ δὲν ἀπήντησα καὶ ξαναβρέθηκα μέσα στὴ χιονοθύελλα. Εἶχα διανύσει σχεδὸν ἕνα χιλιόμετρο, ὅταν ἄκουσα τὸν θόρυβο ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ πλησίαζε καὶ τοῦ ὁποίου τὰ φῶτα ἔσκιζαν τὸ πυκνὸ καὶ σιγανὸ χιόνι. Τραβήχτηκα λίγο στὸ πλάϊ τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ μὴ μὲ ἰδοῦν. Ἦταν μιὰ χειράμαξα. Καὶ τία. Μὲ σήκωσε στὰ χέρια του χωρὶς διατύπωσι καὶ μ' ἔβαλε μωρό, καὶ ξανόρχισε τὸ δρόμο του.

Μοῦ ἔμεναν ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ τρομάξω, ἀλλὰ ὄχι καὶ γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ὁ ἄ ν θ ρ ω π ο ς - σ κ ύ λ ο ς μὲ ἔσυρε ἔτσι μέσα στὸ χιόνι ἐπὶ μισὴ ὥρα, ἔπειτα ἐγκατέλειψε τὸν μεγάλο δρόμο, πῆρε ἕναν μικρὸ ἀνάμεσα ἀπὸ φράχτες, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα εἶδος ἀγροικίας, ἄνοιξε μιὰ μεγάλη πόρτα κι' ἔμπασε τὴ χειράμαξα μαζὶ μ' ἐμένα. Ἔπειτα ξαναέκλεισε τὴν πόρτα, ἦρθε κοντά μου καὶ μὲ σήκωσε στὰ χέρια του, ὄχι πιὰ σὰν μωρό, ἀλλὰ σὰν ἕνα σακκὶ ἀλεῦρι. Ἐπῆρε, ἀμέσως μετά, τὴν βαλίτζα μου καὶ τότε μ' ἐξήτασε προσεκτικά.

—Σταθῆτε νὰ ἰδῶ μήπως εἶνε παγωμένο τὸ πρόσωπό σας.

Προτοῦ προφθάσω νὰ κάμω ἔστω καὶ μιὰ κίνησι, ἐμάζεψε μιὰ φούχτα χιόνι κι' ἄρχισε νὰ μοῦ τρίβῃ τὸ πρόσωπο, τ' αὐτιὰ καὶ τὰ χέρια.

—Φτάνει! φτάνει! Μὲ πονεῖτε! Εἶσθε βάρβαρος!, ἐφώναξα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του.

—Ἀφῆστε με νὰ σᾶς συνεφέρω! Μισὴ ὥρα ἀκόμη καὶ θὰ πεθαίνατε ἀπὸ ψῦξι.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται μὲ τὶς χεροῦκλες του ποὺ ἦσαν γεμᾶτες χιόνι.

Σὰν ἐτελείωσε, μοῦ σκούπισε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια μὲ μιὰ πετσέτα, ἔπειτα μοῦβγαλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες καὶ μοῦτριψε τὰ πόδια ὅπως τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια. Σὲ διάστημα λίγων λεπτῶν, τὸ αἷμα μου ξανάρχισε νὰ κυκλοφορῇ στὸ σῶμα μου καὶ ζεστάθηκα ὁλόκληρη.

Ἀπὸ τὴν κουζίνα ἐρχόταν μιὰ ὄμορφη μυρωδιὰ σούπας καὶ ξαναθυμήθηκα πὼς πεινοῦσα. Μ' ἐπέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἐπήδησε πρὸς τὴν κατσαρόλα ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τζάκι. Λέω ἐπήδησε, γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνδρας μὲ τὸ τόσο ψηλὸ ἀνάστημα εἶχε τὴν εὐλυγισία ἑνὸς ζώου.

—Ὁρίστε, φᾶτε λίγη σούπα, δὲν εἶνε πιὰ βέβαια πολὺ ζεστή, μὰ εἶνε καλύτερη ἀπ' τὸ τίποτε.

Ἐνῶ κατεβρόχθιζα τὴ χλιαρὴ σούπα, ἐκεῖνος μπῆκε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ ξανάρθῃ σὲ λίγο μ' ἕνα πελώριο ἐπανωφόρι καὶ δυὸ κουβέρτες.

—Σκεπασθῆτε μ' αὐτὰ ὥσπου νὰ τελειώσω. Πάω νὰ ἰδῶ ἂν χρειάζωνται τίποτε τὰ ζῶα. Κάποιος γείτονας μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὰ φροντίσῃ σήμερα κατὰ τὴν ἀπουσία μου, μὰ δὲν εἶμαι βέβαιος καὶ ἂν τὸ ἔκαμε.

Βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ μιὰ ντουλάπα κι' ἕναν μπουφέ. Σὲ μιὰ γωνιὰ ὑπῆρχε ἕνα τζάκι. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἐγειτόνευε μ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ποὺ φαντάσθηκα πὼς θὰ ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα. Σηκώθηκα κι' ἐπῆγα νὰ ἰδῶ. Πράγματι, ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα, ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα κρεββάτι κι' ἕνα τζάκι. Ἐπρόσεξα πὼς ὅλα ἦσαν καθαρὰ κι' αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ τὸ ναυτικὸ μαγιὸ ποὺ φοροῦσε αὐτὸς ὁ ἄνδρας.

Καθὼς εἶχα ζήσει πάντα στὸ Παρίσι, δὲν εἶχα ποτέ μου γνωρίσει κανέναν ναύτη. Εἶχα ἰδῆ πολλοὺς ἀπὸ μακρυὰ καὶ εἶχα ἀκούσει πάντα νὰ λένε πὼς εἶνε σκληροὶ καὶ πρωτόγονοι καὶ πὼς δημιουργοῦσαν περιπέτειες σ' ὅλα τὰ λιμάνια. Ξαφνικὰ μὲ κατέλαβε ἕνας φόβος καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ φύγω. Ὡστόσο, δὲν ξέρω ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ φόβος ἢ ἡ ἀντίδρασις μετὰ ἀπ' τὸ κρύο: κι' ἄρχισα νὰ ζαλίζωμαι. Ἐλιποθύμησα.

Μία ἀπροσδόκητη λύσις

Σὰν συνῆλθα, ἤμουν ζεστή, ἠνοιωθα τὸ ἑαυτό μου ξαπλωμένο καὶ εἶχα ἀκόμη ὄρεξι νὰ κοιμηθῶ. Κάποιος μοῦ μιλοῦσε, καὶ νομίζω πὼς τοῦ ἀπαντοῦσα. Ὡστόσο ξανακοιμήθηκα.

Ὅταν ξύπνησα ἐντελῶς, ἤμουν ξαπλωμένη στὸ κρεββατι, σκεπασμένη πάντα μὲ τὸ μεγάλο ἐπανωφόρι καὶ τὶς δυο κουβέρτες. Μέσα ἀπ' τὰ τζάμια ποὺ δὲν εἶχαν κουρτίνες ἔβλεπα μιὰν ὄμορφη δύσι. Εἶχα κοιμηθῆ σχεδὸν εἰκοσιτέσσερις ὧρες. **Εἶχα ἀνακαθήσει στὸ κρεββάτι, ὅταν ὁ πελώριος ναύτης ἐμπῆκε.** Ἔφερνε ἕνα μεγάλο φλυτζάνι κι' ἕνα πιάτο Γιὰ πρῶτη φορὰ τὸν ἐκύτταξα προσεκτικά. Ἦταν χονδρός, ψηλὸς καὶ δυνατός. Στὰ μάτια του εἶχε κάτι τὸ παιχνιδιάρικο καὶ τὸ χρῶμα τους μοῦ χτύπησε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή.

—Πιῆτε το αὐτό, εἶπε τοποθετώντας τὸ φλυτζάνι καὶ τὸ πιάτο ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ποὺ τὴν ἔφερε κοντὰ στὸ κρεββάτι. Πιῆτε αὐτὸ τὸ ζεστὸ ζουμὶ καὶ φᾶτε αὐτὰ τὰ φρέσκα αὐγά κι' ἔπειτα θἄχετε δυναμώσει ἀρκετά, γιὰ νὰ σᾶς πάω ἐκεῖ ποὺ πρόκειται νὰ πᾶτε.

Αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ ἐφάνηκαν σὰν μιὰ γροθιὰ στὸ στομάχι.

—Δὲν... δὲν πάω πουθενά, ἐτραύλισα. Δὲν ἔχω κανένα μέρος νὰ πάω.

—Ὦ! Τί παραμύθια εἶν' αὐτά! Ἕνα ὄμορφο κορίτσι σὰν κι' ἐσᾶς; Ἐμπρός, φᾶτε πρῶτα κι' ἔπειτα θὰ μοῦ διηγηθῆτε τὴν ἱστορία σας.

Ἐπανέκτησα τὸ θάρρος μου καὶ διηγήθηκα σ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζα, τοῦ ὁποίου δὲν ἤξερα οὔτε καὶ τὸ ὄνομα, ποὺ δὲν ἤξερα ἀπὸ ποῦ κρατοῦσε ἡ σκούφια του, ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Σὰν ἐτέλειωσα τὴν ἀφήγησί μου, ἐκεῖνος σηκώθηκε, ἔκαμε τρία-τέσσερα τεράστια βήματα μέσ' στὸ δωμάτιο καὶ μοῦπε ἀπότομα:

—Δὲν εἴχατε πολὺ μυαλό! Μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς τὸ λέω. Μά, φυσικά, μὲ τὴν ἀνατροφὴ ποὺ ἐλάβατε, δὲν μπορεῖ κανεὶς ναὶ νὰ σᾶς κατηγορήσῃ πολύ!

—Πῶς; Δὲν εἶχα καλὴν ἀνατροφή!, διέκοψα πειραγμένη.

Καὶ ἀνεσκέφθηκα τὴν καϋμένη τὴν θεία μου Ὀρτάνς, ἡ ὁποία ἐπίστευε πὼς μοῦδωσε τὴν καλύτερη ἀνατροφή.

—Κι' ἀνάμεσα στοὺς φίλους σας δὲν βρήκατε οὔτε ἕναν νὰ σᾶς δώσῃ χεῖρα βοηθείας; συνέχισε ὁ ναύτης χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴν διακοπή μου.

Τὸν ἐκύτταξα. Ἦταν νέος: θὰ ἦταν ὡς τριανταδύο-τριαντατριῶν ἐτῶν. Ἐκούνησα τὸ κεφάλι.

—Καὶ δὲν θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε μιὰν ὁποιαδήποτε θέσι γιὰ νὰ ζήσετε;

—Νὰ βρῶ μιὰ θέσι; Ἐγώ; Μὰ δὲν ξέρω τίποτε νὰ κάνω!

Κι' ἄρχισα νὰ κλαίω.

—Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, δεσποινίς, μὴν κλαῖτε. Ἀκοῦστε με. Λέγομαι Μπερνὰρ Λεζὰν καὶ εἶδα μέσ' στὴν τσάντα σας πολλὰ γράμματα ποὺ γράφουν ἐπάνω τ' ὄνομα Κλαρὶς ντὲ Νανσέλ. Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς θὰ σᾶς λέω Κλάρ. Ἐγώ, ὅπως βλέπετε, δὲν εἶχα ποτέ μου νὰ κάμω μὲ ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Συγχωρῆστε με, πρέπει νὰ πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴ σιταποθήκη. Ἐσεῖς ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ντυθῆτε. Ὅταν γυρίσω, θὰ δοῦμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ σᾶς.

Μὰ τί μποροῦσα ν' ἀποφασίσω, ἀφοῦ μοῦ ἦταν ἀκόμη κι' ἀδύνατον νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι; Ἐντύθηκα γρήγορα κι' ἐβγῆκα στὴν αὐλή. Τὸ σπίτι, περιτριγυρισμένο ἀπ' τὸ μικρὸ κτῆμα, ἦταν χτισμένο ἐπάνω σ' ἕναν λόφο. Διέκρινα τὸν καπνὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὶς καπνοδόχους τῶν ἄλλων σπιτιῶν, μὰ κανένα δὲν ἦταν πολὺ κοντά. Ξαναμπῆκα στὸ σπίτι. Αὐτὰ τὰ δωμάτια ἂν καὶ ἁπλὰ καὶ φτωχικά, ἦσαν καθαρά, κι' ἠνοιωθες τὸν ἑαυτό σου τόσο μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο!...

Ὁ Μπερνὰρ ἐγύρισε: μέσα σ' ἕνα καλάθι ἔφερνε μερικὰ μῆλα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο ἀπ' τὸ κρύο. Ἐπερίμενα καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη μου. Τὸ βλέμμα του δὲν ἔπεσε σ' ἐμένα, ἀλλὰ στὸ ἀκατάστατο κρεββάτι, ἔπειτα στὰ πιάτα καὶ στὸ φλυτζάνι. Ἐπῆρε τὶς κουβέρτες, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὸ κρεββάτι, δγῆκε μ' αὐτές, ξανῆρθε, ἔπλυνε τὸ φλυτζάνι ὅπως καὶ τὰ πιάτα, τὰ σκούπισε καί, τέλος ἀπευθυνόμενος σ' ἐμένα, εἶπε σ' ἕναν τόνο ποὺ δὲν ἦταν διόλου ἐγκάρδιος:

—Ἔ, λοιπόν! Πῆτε μου τοὺς σκοπούς σας!

Ἔμεινα ἀκίνητη στὴν καρέκλα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὰ γόνατα. Θὰ εἶχα γίνει κατάχλωμη.

—Τί ἀπόφασι θέλετε νὰ πάρω;

Καὶ ἐπρόσθεσα μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσα νὰ τὴν κάμω σταθερή:

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ;

—Νὰ σᾶς κρατήσω; Μὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη γυναῖκα ἐδῶ.

—Τὸ ξέρω, ἀπήντησα.

—Τότε σκοπεύετε νὰ γίνετε γυναῖκα μου; Πέστε ἀμέσως!

Κοκκίνισα.

—Νὰ γίνω γυναῖκα σας; Μὰ **δ ὲ ν μ π ο ρ ῶ** νὰ γίνω γυναῖκα σας!

Τὸ βλέμμα του πῆρε ξαφνικὰ μιὰν ἀλλόκοτη ἔκφρασι.

—Ἀκοῦστε με: μήπως σᾶς προσφέρθηκα ἐγὼ νὰ σᾶς παντρευτῶ; Ὅταν θ' ἀποφασίσω ἐγὼ νὰ παντρευτῶ, θ' ἀπευθυνθῶ σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ ξέρῃ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ μοῦ κάνῃ παιδιά. Πολλὰ παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ εἶμαι ὑπερήφανος. Δὲν ἐζήτησα ἀκόμη ποτὲ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα νὰ μοιραστῇ τὴ ζωή της μαζί μου. Ταξιδέψαμε πολλὰ χρόνια, ἔπειτα ξανάρθα σ' αὐτὴ τὴν ἀγροικία μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου, τοῦ ὁποίου ἤμουν μοναχογυιός. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ζῶ ἐδῶ, χωρὶς νἄχω κανέναν ἀνάγκη, μὰ σκοπεύω ἡ ζήσω τίμια, ὅπως ἔζησαν κι' οἱ γονεῖς μου. Μὲ καταλαβαίνετε;

Καταλάβαινα πολὺ καλά, τόσο καλά, ὥστε ἠνοιωσα πὼς ἐφάνηκα πολὺ μικρή. Πῶς μπόρεσα νὰ πληγώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀφίνοντάς τον νὰ σκεφθῇ πὼς τὸ θεωροῦσα ταπεινωτικὸ νὰ τὸν παντρευτῶ;

Καὶ ξαφνικά, ἄλλαξα ἰδέα, δὲν τὸν ἔκρινα πιὰ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, ἀλλὰ σὰν ἕναν ἄνδρα ἴδιον μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐγνώρισα στὰ σαλόνια.

—Λυποῦμαι, εἶπα. Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς προσβάλω.

Καὶ σηκώθηκα καὶ πῆγα πρὸς τὴν καρέκλα ὅπου εἶχα πετάξει τὸ γούνινο ἐπανωφόρι μου, γιὰ νὰ τὸ ξαναφορέσω.

—Τί κάνετε; μὲ ρώτησε.

—Θὰ γυρίσω στὸ Παρίσι. Γνωρίζω μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγοράξει μεταχειρισμένα ροῦχα. Θὰ τῆς πουλήσω τὸ παλτό μου καὶ —ποιὸς ξέρει— ἴσως νὰ μοῦ βρῇ καμμιὰ θέσι πωλητρίας σὲ κανένα κατάστημα.

Γιὰ πρώτη φορά, ἤμουν ἕτοιμη νὰ παλαίψω γιὰ νὰ ζήσω. Ὁ Μπερνὰρ Λεζὰν μ' ἐπλησίασε, ἀκούμπησε τὰ στιβαρά του χέρια στοὺς ὤμους μου καὶ μὲ ὑποχρέωσε νὰ τὸν κυττάξω καλὰ στὰ μάτια.

—Ὄχι, δὲν μ' ἐπροσβάλατε, γιατὶ ἂν αὐτὰ τὰ λόγια ἔβγηκαν ἀπ' τὰ χείλη σας, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἔβγαιναν κι' ἀπ' τὴν καρδιά σας.

Καὶ τὰ πράσινα μάτια του μ' ἐκυττοῦσαν ἐπίμονα.

—Ἂν πηγαίνετε στὸ Παρίσι, ἐξακολούθησε, τὸ κάνετε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῆτε δουλειά, δὲν εἶν' ἔτσι; Γιὰ νὰ δημιουργήσετε μιὰ καινούργια ζωὴ καὶ νὰ μὴν ξαναΐδῆτε τοὺς φίλους σας καὶ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἑκάνατε παρέα ἄλλοτε, δὲν εἶν' ἔτσι;

Τὸν κυττοῦσα κι' ἐγὼ καλὰ μέσ' στὰ μάτια μὲ κατάπληξι, γιατὶ μοῦ φαινόταν περίεργο πῶς ἕνας ἄνθρωπος τῆς θάλασσας καταλάβαινε τόσα πράγματα καὶ ἐκφραζόταν μὲ τόση λεπτότητα. Ἀργότερα, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω πὼς ὁ Μπερνὰρ καταλάβαινε καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη λεπτομέρειες.

—Ἔ, λοιπόν, συνέχισε, θὰ σᾶς δώσω ἐδῶ δουλειά, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ζῆτε καὶ ἡ ὁποία, πιστεύω, θὰ σᾶς κάμῃ καὶ καλό.

Τὸν κυττοῦσα διαρκῶς καὶ μὲ περισσότερη ἔκπληξι. Συνέχισε στὸν ἥρεμο καὶ σταθερὸ τόνο ἑνὸς καπετάνιου ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο του καὶ ὁ ὁποῖος ξέρει ἀκριβῶς πρὸς ποιὸ μακρυνὸ σημεῖον τῆς ἀκτῆς διευθύνει τὸ πλοῖο του:

—Βλέπετε, δὲν ἄφησα καμμιὰ γυναῖκα ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐλάχιστο δικαίωμα ἐπάνω μου. Μὰ ἐσεῖς εἶσθε ἄλλο πρᾶμα. Ἐκάματε δέβαια ἀνοησίες, σᾶς τὸ εἶπα ἤδη, ἀλλὰ δὲν φταῖτε ἐσεῖς. Κι' ἔπειτα κατέχετε κάτι, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ μεταδώσετε καὶ σ' ἐμένα. Εἶδα ἀρκετὰ ἀπὸ κοντὰ πολλοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὶς γυναῖκες τους, ὥστε νὰ νοιώθω πὼς δὲν ξέρω τίποτε καὶ ὅτι μοῦ λείπουν πολλὰ πράγματα... Λοιπόν, σᾶς ζητῶ νὰ μὲ παντρευτῆτε —ναί, ἔτσι εἶπα, νὰ μὲ παντρευτῆτε! Θὰ ἔχετε τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔπειτα, ἐπειδὴ ξέρω πὼς δὲν ἔχω ἀνατροφή, θὰ μὲ μάθετε νὰ μιλῶ, νὰ γράφω. Θὰ μὲ κάμετε ἕναν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

Τί θἄχανα ἂν τὸν παντρευόμουν;

—Ὡραῖα, εἴμαστε σύμφωνοι!

Προφέροντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἤξερα τί εὐθύνες ἀνελάμβανα.

"Οταν χτυπήση ἡ καρδιὰ

Κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου μου, δὲν ἐνδιαφερόμουν παρὰ γιὰ τὸ καθῆκον μου. Ἂν ὁ Μπερνὰρ δὲν ἦταν τόσο ἐξυπνος καὶ τόσο εὐθύς, δὲν θὰ τὸ κατώρθωνα. Μὰ εἶχε τ

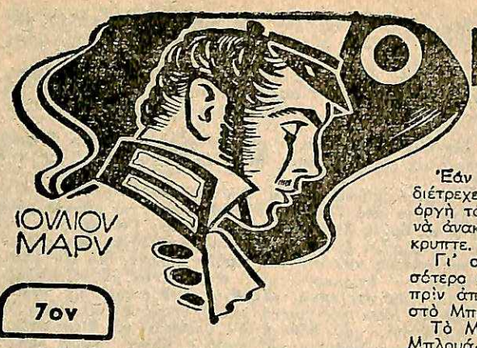

Ο ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

7ον

Ο Πατόχης, που είχε κατορθώσει να γίνη ο άνθρωπος της έμπιστοσύνης του, τον έπληροφορούσε για κάθε τι που άφορούσε την άδελφή του.

Ο 'Ιουλιανός, μολονότι η κατάστασίς του δεν τού επέτρεπε άκόμη να ταξιδεύση, έφυγε αμέσως μόλις έλαβε την έπιστολή της Μαργαρίτας.

Η σκέψις ότι θα αποκτούσε παιδί και ότι το παιδί αυτό έκινδύνευε, τον έκαμε να άψηφήση τα πάντα.

Έπρεπε να τρέξη, για να προστατεύση το παιδί αυτό από τα χέρια των έχθρών του.

Έπειτα από μερικές ήμέρες έφθασε πράγματι στο Μπλουά και είδοποίησε αμέσως την Μαργαρίτα για την άφιξί του.

Η νέα του άπήντησε ότι μπορούσε να την έπισκεφθή χωρίς κανένα φόβο.

Ο 'Ιουλιανός έγινε δεκτός από τη θεία της φίλης του.

Η γηραιά δεσποινίς δεν του έκαμε καμμιά παρατήρησι. Το ύφος της ήταν αυστηρό, άλλα και εύγενικό συγχρόνως.

— Κύριε, του είπε, θεωρώ αναγκαία την παρουσία σας έδώ για τη σωτηρία της άνεψιάς μου και του τέκνου σας. Αυτό άκριβώς είνε έκείνο που με έκανε να σάς δεχθώ έδώ. Έάν σάς μιλώ κατ' αυτό τον τρόπο, το κάνω γιατί δεν θέλω να νομίσετε ότι συγχωρώ το σφάλμα σας. Η Μαργαρίτα ύποφέρει από φοβερούς πόνους και πιθανόν θα φέρη άπόψε στον κόσμο τον καρπό των έρώτων σας. Γι' αυτό δεν θα έπρεπε να άπομακρυνθήτε.

Η Μαργαρίτα έγέννησε πράγματι έκείνη τη νύχτα ένα άγόρι.

Όταν συνήλθε από τους πόνους του τοκετού και της το έδωκαν να το κρατήση στην άγκαλιά της, έξέσπασε σε λυγμούς και άρχισε να το κατασπάζεται με παραφορά.

Η θεία της και ο 'Ιουλιανός που είχε προσκληθή έπειγόντως, δεν έτόλμησαν να την παρηγορήσουν.

Και αυτοί έπίσης είχαν συγκινηθή και θλιβερές σκέψεις έπερνούσαν από το μυαλό τους.

Τις σκέψεις αυτές έξέφρασε η Μαργαρίτα άνάμεσα στους λυγμούς και στα δάκρυά της.

— Δυστυχισμένο μου παιδί! Έλεγε. Τί ζωή άραγε σού έπιφυλάσσεται; Σύ δεν έζήτησες να έλθης στον κόσμο... Η μητέρα σου είνε ένοχη γιατί σε έγέννησε. Το μίσος σε περικυκλώνει από παντού. Θα κατορθώσωμε τάχα να σε σώσωμε; Όσοι σε άγαπούν είνε άδύνατοι. Έκείνος που σε μισεί είνε ίσχυρός. Πώς θα μπορέσωμε να σε προφυλάξωμε από την έκδίκησί του;

— Μη φοβάσαι τίποτε, Μαργαρίτα, είπε ο 'Ιουλιανός, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της.

— Είσαι πολύ άδύνατος άκόμη, 'Ιουλιανέ, έκαμε η νέα. Έκαμα λάθος να σε φωνάξω να έλθης προτού θεραπευθής έντελώς... Σε έκθέτω σε μυρίους κινδύνους. Και όμως ήταν άνάγκη να έρθης...

— Θα ήταν σφάλμα, Μαργαρίτα, έάν δεν με έφώναζες κοντά σου, ένώ ήξερες ότι έκινδύνευε το παιδί μας.

Η Μαργαρίτα έπιθυμούσε νά θηλάση μόνη το παιδί της, αλλά το πράγμα ήταν άδύνατο.

Έάν το έκρατούσε στο Μπλουά, θα διέτρεχε τον κίνδυνο να προκαλέση την όργή του 'Αντωνίου, που δεν θα άργούσε να άνακαλύψη το μέρος όπου θα το άπέκρυπτε.

Γι' αυτό η θεία της, που ήτο περισσότερο προσεκτική, είχε φροντίσει, πολύ πρίν από τον τοκετό, να βρη μιά τροφό στο Μπρασιέ.

Το Μπρασιέ δεν άπείχε πολύ από το Μπλουά. Έπρεπε τώρα να σπεύσουν να την είδοποιήσουν για να έλθη να το παραλάβη.

Η Μαργαρίτα έκλαιε διαρκώς.

— Γιατί κλαίς; της έλεγε ο 'Ιουλιανός, που είχε και αυτός συγκινηθή από τη λύπη της.

— Δεν ξέρω, είχε άπαντήσει η Μαργαρίτα. Φοβούμαι ότι μάς άπειλεί μεγάλος κίνδυνος.

— 'Αλλ' έχομε προβλέψει τα πάντα...

— Αυτό είνε σωστό, άλλ' έάν έλθη ξαφνικά ο 'Αντώνιος...

— Έπρεπε να τον είδοποιήσουν να έλθη και όμως κανείς δεν τον είδοποίησε άκόμη.

— Ποιός ξέρει; είχε είπη η Μαργαρίτα.

Και έξακολουθούσε να κλαίη.

Είχε προσέξει τον Πατόχη, με το ύπουλο και πονηρό βλέμμα του, που έτριγύριζε διαρκώς κάτω από τα παράθυρα. Και, χωρίς να ξέρη γιατί, έφοβόταν αυτό τον άνθρωπο.

'Αλλ' η νύκτα έπερασε, χωρίς να συμβή τίποτε το έκτακτο.

Και το άλλο πρωί έπερασε πολύ ήσυχο επίσης.

Λίγη ώρα μετά το μεσημέρι, η Μαργαρίτα είπε στον 'Ιουλιανό, που είχε έλθει και πάλι κοντά της.

— Φοβούμαι πολύ, φίλε μου... Ο 'Αντώνιος μπορεί να έλθη από τη μιά στιγμή στην άλλη. Δεν πρέπει να περιμένωμε την τροφό... Μπορεί ν' άργήση... Είνε καλύτερα να πάρης μόνος σου το παιδί μας, να το τυλίξης προσεκτικά και να το φέρης στο Μπρασιέ. Έκεί δεν θα διατρέχη πιά κανένα κίνδυνο...

— 'Αλλ' ο καιρός είνε φρικτός έξω, Μαργαρίτα..

— Δεν πειράζει, 'Ιουλιανέ. Είνε προτιμότερο να έκθέσωμε το παιδί μας στον κίνδυνο να κρυώση, παρά να το βρη έδώ ο 'Αντώνιος.. Άλλως τε, θα το τυλίξωμε με θερμά σκεπάσματα..

— Καλά, είπε ο 'Ιουλιανός, με αποφασιστικό ύφος. Θα φύγω τότε...

Το βρέφος έκοιμόταν στην άκρη του κρεββατιού της Μαργαρίτας.

Ο 'Ιουλιανός έσκυψε και το πήρε με προσοχή στα χέρια του. Έπειτα το έτύλιξε με μιά πυκνή γούνα και το έβαλε κάτω από τον χονδρό μανδύα του. Έκεί δεν θα διέτρεχε κανένα κίνδυνο να κρυώση.

Η Μαργαρίτα παρακολουθούσε αυτές τις προετοιμασίες με άγωνία.

Και, την τελευταία στιγμή, το θάρρος της την έγκατέλειψε.

— Όχι, 'Ιουλιανέ, μη φεύγης!.. Έχω το προαίσθημα ότι δεν θα σάς ξαναδώ... ούτε σένα... ούτε το παιδί μου...

Ο 'Ιουλιανός έκλονίσθηκε για μερικές στιγμές.

'Αλλ' έπειτα άνέκτησε και πάλι όλο το θάρρος του.

— Ησύχασε, Μαργαρίτα, είπε. Πρέπει να είμαστε λογικοί. Ένας μεγάλος κίνδυνος άπειλεί το παιδί μας. Πρέπει να καταπνίξωμε τον πόνο μας για να έξασφαλίσωμε την εύτυχία του.

Έκείνη τη στιγμή, θόρυβος άμάξης άκούσθηκε προς το μέρος του δρόμου.

Η Μαργαρίτα τινάχθηκε άμέσως από το κρεββάτι της.

— Άκουσε, είπε, άκουσε... Είμαι βεβαία ότι είνε ο 'Αντώνιος.

Έκείνη τη στιγμή, η γρηά θεία της Μαργαρίτας έμπήκε στο δωμάτιο.

— Έρχεται ο 'Αντώνιος, έφώναξε τρέμοντας. Ω, κύριε, φύγετε... φύγετε... Μη χάνετε ούτε λεπτό..

Ο 'Ιουλιανός δεν έπερίμενε περισσότερο.

Άπεχαιρέτησε με ένα χαμόγελο τη Μαργαρίτα και, σφίγγοντας το βρέφος έπάνω στο στήθος του, έτρεξε να έξαφανισθή.

Η πόρτα κλείσθηκε πίσω του και σε λίγο ο θόρυβος των δημάτων του έπαυσε να άκούγεται.

Έκείνη τη στιγμή, το άμάξι έσταμάτησε έμπρός στην κυρία είσοδο της έπαύλεως, ένώ ο 'Ιουλιανός έφευγε από μιά μικρή πόρτα του κήπου.

Δυό άνδρες κατέβηκαν από το άμάξι αυτό. Ο 'Αντώνιος ντε Πονταλές και ο Πατόχης.

Η θεία της Μαργαρίτας τους είδε να προχωρούν προς το σπίτι.

— Ω, έκαμε με πνιγμένη φωνή. Είμαι βεβαία ότι αυτός ο άθλιος έτηλεγράφησε στον 'Αντώνιο... Και τώρα θα είχε πάει στο σταθμό για να τον παραλάβη και να του κάμη γνωστά όλα όσα συνέβησαν..

Έγύρισε έπειτα προς τη Μαργαρίτα.

— Κόρη μου, είπε, ο άδελφός σου θα βρίσκεται έπειτα από μία στιγμή έδώ... Προσπάθησε να ήρεμήσης.. Δεν πρέπει να άντιληφθή την ταραχή σου.

Δεν είχε προφθάσει να τελειώση αυτές τις λέξεις, όταν ο 'Αντώνιος έμπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Μαργαρίτα είχε κλείσει τα μάτια, για να μην άντικρύση το σκληρό και άδυσώπητο βλέμμα του.

Ο άδελφός της ήλθε να σταθή έπάνω από το κεφάλι της.

— Που είνε αυτό το παιδί; ερώτησε.

Τότε μόνο η Μαργαρίτα άνοιξε τα μάτια της.

Το πρόσωπό της ήταν έντελώς ήρεμο και έξέφραζε μιά άκλόνητη άποφασιστικότητα.

— Ποτέ δεν θα δής το παιδί μου! είπε. Ποτέ δεν θα μάθης ποϋ το έκρυψα! Σού είπα ότι θα το ύπερασπισθώ. Και θα το ύπερασπισθώ με όλες μου τις δυνάμεις, έστω και άν πρόκειται να πεθάνω άκόμη.

Το χέρι του 'Αντωνίου ύψώθηκε, σαν να ήθελε να καταπέση με όρμή έπάνω στο άδύνατο σώμα της Μαργαρίτας.

'Αλλά συνεκρατήθη την τελευταία στιγμή και έγύρισε προς τη θεία του.

— Σείς, τουλάχιστον, έκαμε, δεν θα μού πήτε ποϋ είνε αυτό το παιδί; Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι πρόκειται για την τιμή όλων μας;

— Ποτέ! άπήντησε η δεσποινίς ντε Πονταλές.

— Θέλετε λοιπόν να γίνετε συνένοχος αυτής της άθλίας;

— Δεν είμαι συνένοχός της, άφοϋ δεν έπαυσα ποτέ να της κάνω παρατηρήσεις για το παράπτωμά της, άπήντησε με ήρεμία η γεροντοκόρη.

— Και όμως την βοηθείτε να κρύψη το παιδί της, την ζωτανή αυτή άπόδειξι της άτιμίας της...

— Το παιδί αυτό δεν άνήκει ούτε στη Μαργαρίτα, ούτε σε σένα, 'Αντώνιε, ούτε σε κανένα... 'Ανήκει στο Θεό που το έφερε στον κόσμο.. Κανείς λοιπόν δεν έχει το δικαίωμα να του στερήση τη ζωή.

Τα μάτια του 'Αντωνίου άστραψαν από το θυμό.

— Νομίζετε, λοιπόν, είπε, ότι θα μέ έμπαίζετε διαρκώς; Το παιδί αυτό δεν πρέπει να είνε μακρυά άπ' έδώ... και θα το βρώ... Τα ξέρω όλα!.. Ο 'Ιουλιανός Ρεμοντέ, που σκοπίμως είχε διαδώσει ότι είχε πεθάνει, εύρίσκετο έδώ πρίν από λίγη ώρα. Αυτός λοιπόν θα έπήρε το βρέφος... Δεν θα μού ξεφύγη! Όπουδήποτε και να έπήγε θα τον βρώ!

Και, λέγοντας αυτά, έτρεξε να βγη από το δωμάτιο.

Όταν έφθασε στη σκάλα, έφώναξε τον Πατόχη.

— Το παιδί έξηφανίσθη! έκαμε.

— Έπρεπε να το περιμένωμε, είπε ο έπιστάτης. Θα το πήρε άσφαλώς ο 'Ιουλιανός Ρεμοντέ.

— Πρέπει να τον βρούμε όπωσδήποτε. Που να έπήγε σμως;

— Δεν το ξέρω, άπήντησε ο Πατόχης, μπορώ όμως να σάς πληροφορήσω για ένα πράγμα. Καθώς έρχόμεθα προς το σπίτι, διέκρινα ίχνη δημάτων στον κήπο. Το χιόνι πέφτει από το πρωί.. συνεπώς τα ίχνη αυτά πρέπει να είνε το περισσότερο πρίν από μισή ώρα. Διαφορετικά θα είχαν σκεπασθή τώρα.

— Και τί νομίζεις λοιπόν;

— Νομίζω ότι τα δήματα αυτά πρέπει να είνε του 'Ιουλιανού Ρεμοντέ, που θα έφυγε προς το δάσος του Ρουσύ.. Έάν θέλετε λοιπόν να τα άκολουθήσετε, θα μπορέσετε πολύ γρήγορα να τον προφθάσετε..

Ο 'Αντώνιος έσκέφθηκε έπι μερικές στιγμές. Έπειτα είπε:

— Έτοίμασέ μου ένα καλό άλογο άμέσως!

— Θέλετε να σάς συνοδεύσω κι' έγώ;

— Όχι.

Πέντε λεπτά άργότερα, ο 'Αντώνιος έφευγε καλπάζοντας προς το δρόμο του Ρουσύ. Προηγουμένως είχε φροντίσει να κρύψη δυό γεμάτα πιστόλια κάτω από τον μανδύα του.

Η Μαργαρίτα και η θεία της τον άκουσαν να φεύγη.

Έπειτα έπεσαν η μιά στην άγκαλιά της άλλης, ένώ τα δάκρυα έτρεχαν σαν βροχή από τα μάτια τους.

Τί έμελλε να συμβή;

Τί θα έγινόταν ο 'Ιουλιανός;

Αυτές ήταν οι σκέψεις που έπερνούσαν από το μυαλό και των δυό, μολονότι δεν τολμούσαν να τις έξωτερικεύσουν.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτη πάντα πυκνό.

Η νύχτα πλησίαζε.

Έπέρασαν μερικές ώρες...

Η Μαργαρίτα είχε κλείσει τα μάτια της, σαν να ζητούσε να παρακολουθήση με τη σκέψι της τα όσα έμελλον να συμβούν.

Ξαφνικά, μιά δυνατή πνοή άνέμου άνοιξε το παράθυρο.

Η νέα τινάχθηκε άμέσως έπάνω.

— Θεία μου, ερώτησε, τί ώρα να είνε τώρα;

— Πλησιάζουν έπτά, παιδί μου, άπήντησε η γεροντοκόρη.

— Πόση ώρα νομίζετε ότι θα κάμη ο 'Ιουλιανός για να φθάση ώς το Μπρασιέ;

— Δυό ώρες φαντάζομαι. Έπειδή όμως ο δρόμος είνε έλεεινός και το χιόνι έχει καλύψει τα πάντα, άς ύποθέσωμε ότι θα χρειασθή τρείς ώρες...

— Και τί ώρα έφυγε;

— Κατά τις τέσσερις.

— Τότε θα έχη φθάσει..

— Πιθανόν.

— Θα μπορέση τουλάχιστον να μάς είδοποιήση άπόψε, γυρίζοντας έδώ, ότι το άθώο αυτό πλάσμα, που έγεννήθηκε μέσα στη δυστυχία και τη ντροπή, δεν διατρέχει πιά κανένα κίνδυνο;

Η θεία δεν άπήντησε τίποτε.

Περιωρίσθη μόνον να κινήση το κεφάλι της.

Σε λίγο, η Μαργαρίτα έγύρισε και πάλι προς τη θεία της.

— Νομίζω ότι άκουσα θόρυβον, είπε. Μήπως έγύρισε ο 'Αντώνιος;

— Πιθανόν, παιδί μου.

— Θεία μου, ικέτευσε η Μαργαρίτα, σείς που είσαστε πάντοτε τόσο καλή για μένα, δεν θα ήθέλατε να πληροφορηθήτε άν έγύρισε ο άδελφός μου;

Η γεροντοκόρη έσηκώθηκε άπό τη θέσι της και βγήκε με κόπο από το δωμάτιο.

Η Μαργαρίτα, καθ' όλο το διάστημα της άπουσίας της, είχε παραμείνει με τα μάτια στηλωμένα στην πόρτα.

Η φρικτή άγωνία, που έσπάραζε την ψυχή της, δεν την άφησε να άντιληφθή πόσο πολύ άργησε η θεία της να έπιστρέψη.

Όταν η δεσποινίς ντε Πονταλές έγύρισε και πάλι στο δωμάτιο, το πρόσωπό της διατηρούσε πάντοτε τη συνηθισμένη άπάθειά του. Άλλα μιά σκιά τρόμου ήταν άπλωμένη έπάνω στο βλέμμα της καθώς έκύτταξε την άνεψιά της.

— Λοιπόν; έκαμε η Μαργαρίτα. Ο άδελφός μου έπέστρεψε;

— Ναί, άπήντησε η θεία της.

— Και δεν είπε τίποτε,

— Όχι.

— Θεία μου... θεία μου... έφώναξε η Μαργαρίτα. Είμαι βέβαιη ότι θα έσκότωσε και τον 'Ιουλιανό και το παιδί μου...

'Η γεροντοκόρη έκαμε μιά άόριστη κίνησι.

— Πιθανόν να έσώθησαν, είπε.

— Άλλα γιατί λοιπόν το έλέμμα σου είνε τόσο τρομαγμένο, θεία μου;

— Οί συγκινήσεις των τελευταίων ήμερών μέ έχουν ταράξει τόσο πολύ, παιδί μου...

Λέγοντας αυτά, η θεία της Μαργαρίτας είχε κατεβάσει τα μάτια.

Της έπροξενούσε κόπο να συναντήση το έλέμμα της Μαργαρίτας.

Δεν ήταν συνηθισμένη να λέη ψέματα και όμως, αυτή τη φορά, έδίστασε να άποκαλύψη στην άνεψιά της την τραγική άλήθεια.

Πώς θα μπορούσε να της πή ότι ο άνθρωπος που άγαπούσε είχε πεθάνει και ότι το παιδί της είχε έγκαταλειφθή πάνω στο χιόνι;

Άλλα ξαφνικά, μιά σκέψις έπέρασε από το μυαλό της. Το παιδί αυτό θα μπορούσε ίσως να σωθή άκόμη.

Έσηκώθηκε τότε από τη θέσι της και έβγήκε και πάλι από το δωμάτιο.

Έκατέβηκε έπειτα τη σκάλα, άνοιξε την πόρτα και άρχισε να προχωρή έπάνω στο χιόνι, που έσκέπαζε τον κήπο.

Στην άκρη βρισκόταν ένα μικρό σπιτάκι, που έχρησίμευε ως κατοικία του Πατόχη.

Η γεροντοκόρη έσπρωξε την πόρτα και έμπήκε μέσα.

Ο έπιστάτης έδειπνούσε έκείνη τη στιγμή και, όταν είδε την δεσποινίδα ντε Πονταλές να μπαίνη μέσα στο δωμάτιό του, έσηκώθηκε από τη θέσι του και τής προσέφερε κάθισμα.

— Όχι, κύριε, είπε έκείνη, δεν θέλω να καθήσω. Ήρθα μόνο να σε παρακαλέσω να μού κάμης μιά μικρή έκδούλευσι..

— Διατάξετε, κυρία... Θα ήμουν ευτυχής άν μπορούσα να σάς έξυπηρετήσω...

— Κύριε Πατόχη, είπε ή γεροντοκόρη, δεν θα άγνοήτε βέβαια όλα όσα έγιναν έδώ κατά τις τελευταίες ήμέρες...

Ο έπιστάτης έκαμε μιά άόριστη χειρονομία. Άλλ' ή γεροντοκόρη τον διέκοψε:

— Είνε περιττό να άρνηθήτε, είπε. Ξέρετε τα πάντα... Ένα παιδί έγεννήθηκε την περασμένη νύχτα στην έπαυλι. Και το παιδί αυτό έχει έγκαταλειφθή τώρα έπάνω στο χιόνι που σκεπάζει το δάσος. Σε λίγο, θα είνε νεκρό, άν δεν το πάρη κανείς από τη θέσι αυτή...

— Άλλά, κυρία, έκαμε ο Πατόχης, δεν ξέρω τίποτε...

— Σάς είπα ότι είνε περιττό να άρνείσθε... Όπωσδήποτε όμως δεν έχει καμμία σημασία άν ξέρετε ή όχι... Σάς πληροφορώ ότι έτσι έχουν τα πράγματα. Και τώρα σάς έρωτώ: Τί θα κάμετε; Θα άφήσετε αυτό το παιδί να πεθάνη;

— Άλλά, κυρία, σάς βεβαιώ...

— Έξακολουθείτε λοιπόν να άρνείσθε; έκαμε η γεροντοκόρη. Άλλά σείς είδοποιήσατε τον άνεψιό μου να έλθη γρήγορα έδώ, σείς τον παρελάβατε από τον σταθμό, σείς τού έδείξατε το δρόμο που άκολούθησε ο 'Ιουλιανός Ρεμοντέ..

— Ώστε ο κ. Ρεμοντέ έπηρε το παιδί; έκαμε ο Πατόχης, προσποιούμενος πάντοτε ότι δεν έκαταλάβαινε τίποτε.

Η γηραιά δεσποσύνη ένοιωθε ένα αίσθημα άπεριγράπτου άηδίας για τον άνθρωπο αυτό. Συνεκρατήθη όμως και είπε:

— Κύριε Πατόχη, σε καθικετεύω... Σε σένα μόνο μπορώ να άπευθυνθώ... Καινείς δεν βρίσκεται μέσα στην έπαυλι, για τί άπεμάκρυνα με τρόπο όλους τους ύπηρέτες, για να μην παρασταθή κανείς στον τοκετό της άνεψιάς μου... Έσύ λοιπόν μόνο μπορείς να σώσης αυτό το παιδί...

— Και πώς μπορώ να το κάμω;

— Θα το άναζητήσης μέσα στο δάσος. Θα το άκούσης να κλαίη ίσως και θα καθοδηγηθής... Ο δρόμος που πρέπει να άκολουθήσης σού είνε γνωστός...

— Το δάσος είνε μεγάλο, κυρία, είπε ο Πατόχης και ο άνεμος φυσάει με όρμή.. Η φωνή ενός μικρού παιδιού έξαφανίζεται εύκολα μέσα στο θόρυβο της θυέλλης. Αυτό που μού ζητάτε είνε άδύνατο να γίνη...

— Τότε θα πάω μόνη μου, είπε η θεία της Μαργαρίτας.

Ο Πατόχης δεν άπήντησε τίποτε.

Περιωρίσθηκε μόνο να άνασηκώση τους ώμους του.

Η γεροντοκόρη έβγήκε άμέσως και άρχισε να προχωρή προς το δάσος.

Άλλα το χιόνι ήταν πολύ πυκνό και τα πόδια της πολύ άδύνατα. Αυτό την έκανε να προχωρή πολύ άργα..

— Θεέ μου! έψιθύριζε. Βοήθησέ με... δείξε μου το δρόμο που πρέπει να άκολουθήσω.. Φέρε με κοντά στο δυστυχισμένο αυτό παιδί...

Παρ' όλον τον κόπο, που ήσθάνετο, έξακολουθούσε όμως να προχωρή πάντα.

Θα είχε έτσι διατρέξει μιά άπόστασι τριακοσίων ή τετρακοσίων μέτρων.

Και, κατά το διάστημα αυτό, κανένας ήχος, έκτος άπό το σφύριγμα του άνέμου, δεν είχε φθάσει ώς τ' αυτιά της.

Τα μάτια της έξερευνούσαν το άτελείωτο δάσος, χωρίς να διακρίνουν τίποτε

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΔΑΣΚΕΣΤΕ!

★ Ο Καναδάς, που θεωρείται σήμερα η πλουσιώτερη χώρα της γής, όφείλει την όνομασία του στους 'Ισπανούς που έφθασαν πρώτοι από τους Εύρωπαίους σ' αυτόν. Οί 'Ισπανοί, που έγύρευαν χρυσό και πολυτίμους λίθους, χωρίς νά βροϋν τίποτε στην περιοχή όπου άπεβιβάσθησαν, την έγκατέλειψαν και φεύγοντας είπαν: **φάκανάντα**, δηλαδή «δεν ύπάρχει τίποτε». Και άπ' αυτή την ισπανική λέξι βγήκε ή όνομασία «Καναδάς».

★ Στις 'Αγγλικές 'Ινδίες, κατά μίαν πρόσφατη στατιστική, 23.164 άνθρωποι έπέθαναν σε διάστημα ένός έτους συνεπεία δηγμάτων ιοβόλων φιδιών.

—Χίλιοι έξήντα τέσσερις κατασπαράχθηκαν από τίγρεις, 973 από άρκτους, λεοπαρδάλεις και πάνθηρες και 277 από λύκους.

— Έν τώ συνόλω δηλαδή τα άνθρώπινα θύματα των άγρίων θηρίων άνήλθαν στο διάστημα ένός έτους σε 25.478.

— Όσον άφορά τις καταστροφές που έπροξενήθηκαν σε ποίμνια και έν γένει σε κατοικίδια ζώα, ίδού μερικοί άριθμοί.

— 4.000 ζώα έψόφησαν συνεπεία δαγκώματος φιδιών, 3.824 κατασπαράχθηκαν από λεοπαρδάλεις και πάνθηρες, 30.555 από τίγρεις, 4.719 από λύκους, 2.387 από ύαινες, και 4000 από άρκούδες.

— Συνολικώς, δηλαδή, 50.000 κατοικίδια ζώα έπεσαν θύματα των θηρίων.

★ Άντίθετα προς την γνώμη των ύγιεινολόγων, κατά τους όποίους για να ώφελή ο ύπνος έναν άνθρωπο, πρέπει αυτός να κοιμάται 8 ώρες, ένας έπιφανής Άγγλος χειρούργος, ο Τζόουν Χάντερ, άποφαίνεται ότι, ύπό τον όρον να είνε συνεχής, ένας ύπνος τεσσάρων ώρών είνε ό,τι χρειάζεται στον άνθρωπο.

— Κατ' άλλους, ένας άνθρωπος που μπορεί να ξυπνά σε όποιαδήποτε ώρα, έστω και κατόπιν ύπνου δύο ώρών, και μπορεί άμέσως να έπιδίδεται στη συνήθη έργασία του, δεν μπορεί να είνε ύγιής και ή ζωή του θα είνε σύντομη.

Ο ΤΗΛΕΒΟΑΣ

πουθενά.

Καὶ, ξαφνικά, ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν.

Ὁ κόπος καὶ ἡ ἀγωνία εἶχαν ἐξαντλήσει ὅλη τὴν ἀντοχή της.

Τὰ πόδια της ὄρχισαν νὰ βουλιάζουν μέσα στὸ χιόνι, τὸ ὁλέμμα της ἐσκοτείνιασε καὶ κατέπεσε ἀναίσθητη κάτω.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν τώρα ὁλόγυρα καὶ ἡ δυστυχισμένη θὰ παρέμενε ἀσφαλῶς στὴ θέσι αὐτὴ ἕως τὸ ἄλλο πρωΐ, ἂν ὁ Πατόχης δὲν ἔσπευδε νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὴν ἐπαυλι.

Ὁ ἄθλιος, ὅταν ἡ γεροντοκόρη ἔφυγε ἀπὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι του, τὴν εἶχε παρακολουθήσει, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἔφθανε ποτὲ στὸ σκοπό της.

Τώρα εἶχε ἰδῆ τὴν ἀδυναμία της καὶ, παρ' ὅλη τὴν σκληρότητα τῆς ψυχῆς του, ἐσκέφθηκε ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴ θέσι αὐτή.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀπομείνει μόνη μέσα στὸ δωμάτιό της καὶ ἔβλεπε τὶς ὧρες νὰ περνοῦν, χωρὶς νὰ ἔρχεται κανεὶς νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα της.

Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς εἶχε φωνάξει μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Θεία μου! Θεία μου!...

Ἀλλὰ δὲν εἶχε πάρει καμμιὰ ἀπάντησι.

Ἔπειτα, ἕνας βαθὺς λήθαργος τὴν κατέλαβε. Γιὰ μερικὲς ὧρες, εἶχε χάσει τὸ συναίσθημα τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου.

Ὅταν ἐξύπνησε, τὸ ἐκκρεμὲς τῆς ἐπαύλεως ἐκτύπησε ἕνδεκα κτυπήματα.

— Ἕνδεκα! ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα. Καὶ δὲν βρίσκεται κανεὶς κοντά μου! Θεέ μου! Τί νὰ συνέβη λοιπόν;

Συνεκέντρωσε τότε ὅλες τὶς δυνάμεις της καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

Τὰ πόδια της μόλις μποροῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν. Ὡστόσο, δὲν ἐδίστασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ προχωρήσῃ στὸ διάδρομο.

Ἔφθασε ἔτσι ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκτύπησε ἐλαφρὰ καί, ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι, τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε μέσα.

Ὁ Ἀντώνιος βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Τὸ ὁλέμμα του ἦταν σκληρὸ καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἀπαισία ἔκφρασι.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπροχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸν ἀδερφό της καὶ μὲ ὑπόκωφη φωνὴ εἶπε:

— Ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου; Τί τὸ ἔκαμες αὐτὸ τὸ ἀθῶο πλάσμα;

Ὑπῆρχε τόση δύναμι στὰ λόγια της αὐτά, ποὺ ὁ Ἀντώνιος ἔσκυψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι.

Ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπανέλαβε:

— Τὸ παιδί μου! Πές μου ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου!

Τὸ ὁλέμμα της εἶχε γίνει τώρα ἄγριο καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἐξέφραζε τὴν ἀπειλή. Δὲν ἦταν πιὰ ἡ μικρὴ καὶ ἀδύνατη νέα, ποὺ μόλις ἐσηκωνέτο ἀπὸ ἕναν ἐπίπονο τοκετό.

Ἦταν ἡ μητέρα.

Γιὰ τρίτη φορά, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἔντονο καὶ ἐπιτακτικὸ ὕφος:

— Θέλω νὰ μοῦ δώσῃς τὸ παιδί μου!

Ὁ Ἀντώνιος ἀπεφάσισε τότε νὰ λύσῃ τὴ σιωπή του.

— Τὸ παιδί σου; ἔκαμε. Καὶ μήπως ξέρω ποῦ εἶναι τὸ παιδί σου;

— Γὼ ξέρεις! Πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς!

— Καὶ μήπως ἀνέλαβα τὴ φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνῶ σ' αὐτό; ἐρώτησε μὲ σαρκαστικὸ ὕφος ὁ Ἀντώνιος.

— Ἄ, ἄθλιε! ἐφώναξε ἡ Μαργαρίτα. Τὸ ἐσκότωσες λοιπόν;

Ὁ Ἀντώνιος ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους.

Στὴν ἀρχή, τὸ ὕφος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Μαργαρίτας τὸν εἶχαν κάμει νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του.

Ἀλλὰ τώρα ἄρχισε νὰ βρίσκῃ πολὺ κουραστικὴ αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Ὁμολογῶ, εἶπε, ὅτι ἔφυγα ἀπ' ἐδῶ μὲ κακοὺς σκοπούς. Ἀλλά, σὲ λίγο, ὁ θυμός μου ἐπέρασε καὶ.. ἐγύρισα ἐδῶ...

—Δὲν ἐσκότωσες λοιπὸν τὸν Ἰουλιανό;

— Ὄχι.

— Τὸ ὁρκίζεσαι;

— Ναί, ἀπήντησε χωρὶς κανένα διστυμό ὁ Ἀντώνιος.

— Θὰ ἤθελα νὰ ἦταν περισσότερο συγκεκριμένος ὁ ὅρκος σου αὐτός. Τὸ ὁρκίζεσαι στὸ ὄνομα ποὺ φέρεις;

— Στὸ ὄνομά μας, ἀπήντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Ἀντώνιος, ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἐσκότωσα τὸν Ἰουλιανὸ Ρεμοντέ.

— Καὶ τὸ παιδί μου;

— Οὔτε αὐτό.

— Καὶ δὲν ξέρεις τί ἀπέγινε ὁ Ἰουλιανὸς καὶ τὸ παιδί μου;

— Ὄχι.

— Τὸ ὁρκίζεσαι;

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἀντώνιος ἐδίστασε.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ἔπειτα, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του.

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα ἦταν βέβαιη τώρα ὅτι ὁ Ἀντώνιος δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

— Ψεύδεσαι, Ἀντώνιε! φώναξε. Σὲ ἐξορκίζω λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς ποῦ εἶνε τὸ παιδί μου!... Ποῦ εἶνε ὁ Ἰουλιανός!... Θέλω νὰ τὸ μάθω!...

Ὁ Ἀντώνιος ἔκαμε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα ὥρμησε κατ' ἐπάνω του καὶ ἐπιάσθηκε ἀπὸ τὸ χέρι του.

— Μὴν ἐλπίζῃς ὅτι θὰ ἀπαλλαγῇς τόσο εὔκολα ἀπὸ μένα! ἐφώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὴν ὀργή. Τὸ παιδί μου! Θέλω τὸ παιδί μου!

Ὁ Ἀντώνιος ἀπεμάκρυνε μὲ μιὰ βίαιη κίνησι τὴ Μαργαρίτα ἀπὸ κοντά του.

Ἔπειτα, μὲ παγερὴ φωνή, εἶπε:

— Δὲν ἐσκότωσα οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο! Εὐσπλαχνίσθηκα τὸν ἔρασπή σου μέσα στὸ δάσος... Τὸν ἐπροκάλεσα σὲ μονομαχία καὶ εἴχαμε ὑψώσει τὰ πιστόλια γιὰ νὰ κτυπηθοῦμε... Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἐκεῖνος ἔπεσε νεκρός. Εἶχε ἀνοίξει ἡ πληγὴ ποὺ ἔφερε στὸ στῆθος...

Τὰ χέρια τῆς Μαργαρίτας, ποὺ ὡς τώρα συνεσπῶντο σπασμωδικά, εἶχαν κατα πέσει ἀδρανῆ.

Μὲ ὑπόκωφη φωνή, εἶπε σὲ λίγο:

— Εἶμαι δέβαιη ὅτι σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλιανοῦ... Χωρὶς ἐσένα, θὰ ἔζοῦσε ἀσφαλῶς τώρα... Ἀλλὰ σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ σοῦ συγχωρήσω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ἂν μοῦ ἀποδώσῃς τὸ παιδί μου!

—Δὲν μπορῶ! εἶπε ὁ Ἀντώνιος Δὲν ξέρω ποῦ εἶνε!

Ἔπειτα, θέλοντας νὰ δώσῃ τέρμα σ' Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἀπήντησε τίποτε.

— Εἶσαι λοιπὸν τόσο σκληρόκαρδος; αὐτὴ τὴ σκηνή, ἔβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφήνοντας μόνη της τὴ Μαργαρίτα.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἀπὸ δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες τώρα, οἱ ὑπηρέται εἶχαν ξαναγυρίσει στὴν ἔπαυλι. Καὶ ἡ ζωὴ εἶχε ξαναπάρει τὸν κανονικὸ ρυθμό της.

Τὸ μητρικὸ φίλτρο, ποὺ εἶχε ξυπνήσει μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ διαιότητα μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας, τὴν εἶχε κάμει νὰ ξαναβρῇ πολὺ γρήγορα τὶς δυνάμεις της καὶ τώρα ὅλη της ἡ σκέψις εἶχε συγκεντρωθῇ σ' ἕνα μοναδικὸ σκοπό: νὰ ξαναβρῇ τὸ παιδί της.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, εἰδοποίησε τὸν ἁμαξᾶ τῆς ἐπαύλεως νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ ἁμάξι του καὶ νὰ εἶνε ἕτοιμος κατὰ τὶς ἕνδεκα γιὰ νὰ τὴν πάρῃ.

Τὴν ὡοισμένη ὥρα, ἡ Μαργαρίτα ἐπροβαλε στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

— Ποῦ θὰ σᾶς ὁδηγήσω, δεσποινίς; ἐρώτησε ὁ ἁμαξᾶς.

— Θὰ ἀκολουθήσῃς ὅλες τὶς λεωφόρους τοῦ δάσους καὶ θὰ σταματήσῃς ἐμπρὸς στὰ σπιτάκια τῶν δασοφυλάκων. Ἔπειτα θὰ τρέξῃς στὸ Μόν, θὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ Σαμπόρ...

Ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες, ἡ δυστυχισμένη μητέρα διέσχιζε τὸ δάσος καὶ τὰ γειτονικὰ χωριά, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε.

Κανένας δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὴν πληροφορήσῃ.

Εὑρῆκε μόνο τὸ μανδύα τοῦ Ἰουλιανοῦ, ποὺ εἶχε ἀπομείνει στὸ μέρος, ὅπου ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τὸν εἶχε στρώσει κατὰ γῆς, γιὰ νὰ τυλίξῃ μέσα σ' αὐτὸν τὸ βρέφος, τὴν στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Ἀντώνιο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ ΕΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ

Σπαρταριστὴ φαρσούλα

Ἐμπῆκα στὸ ἐστιατόριο καὶ κάθησα στὸ συνηθισμένο μου τραπεζάκι.

Ἔξαφνα τὸ ὁλέμμα μου κατρώθηκε σὲ κάτι ποὺ ἦταν στὸ πάτωμα, σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Κυττάω καλύτερα καὶ πείθομαι πὼς εἶνε πραγματικὰ ἕνα ἑκατοστάρικο.

Ὡραῖα λοιπόν! Ἐβγῆκε ὁ κόπος σήμερα. Γιατὶ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο νὰ κερδίζῃ κανεὶς ἕνα ἑκατοστάρικο σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο ἑκατοστάρικο ποὺ ἔχω στὴν τσέπη, θὰ μπορέσω νὰ πληρώσω τὸ ἕδδο μαδιάτικο τοῦ ξενοδοχείου.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ σκύψω γιὰ νὰ τὸ πάρω, ἀντιλαμβάνομαι ἕναν κύριο ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι, νὰ μὲ κυττάζῃ. Φορεῖ μαῦρα γυαλιά, ἴσως νὰ μὴ βλέπῃ καλά, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἔχει καρφώσει τὸ βλέμμα του ἐπάνω μου.

Καὶ τώρα, τί θὰ γίνῃ; Τέλος πάντων, ἀποφασίζω. Σκύβω γρήγορα, ἁρπάζω τὸ ἑκατοστάρικο καὶ τὸ ἐξαφανίζω στὴν τσέπη μου καὶ συνεχίζω τὸ φαγητό μου, σάμπως νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω μου. Πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα γυαλιὰ μαντεύω τὸ σαρκαστικό του ὁλέμμα.

Δὲν ἀργῶ νὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε διατεθειμένος νὰ δημιουργήσῃ σκάνδαλον. Εἶνε λοιπὸν καλύτερα νὰ μοιραστῶ τὸ εὕρημα μαζί του.

Φωνάζω τὸ γκαρσόνι, τοῦ δίνω τὸ ἑκατοστάρικο νὰ τὸ χαλάσῃ, μερτὰ πλησιάζω στὸ τραπεζάκι τοῦ κυρίου μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ καὶ τοῦ βάζω στὸ χέρι τὸ ἕνα πενηντάρι. Εἶνε τὸ μερίδιό του.

Ὁ κύριος μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ φαίνεται ἱκανοποιημένος, γιατὶ γυρίζει ἀλλοῦ τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ εἶμαι ἱκανοποιημένος, ἀφοῦ ἐκέρδισα ἕνα πενηντάρι χωρὶς νὰ κάμω τίποτε. Συνεχίζω, λοιπόν, τὸ φαγητό μου μὲ περισσότερη ὄρεξι.

Σὲ λιγάκι, ὁ κύριος μὲ τὰ μαῦρα γυαλιὰ σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Σχεδὸν ἀμέσως πλησιάζει τὸ γκαρσόνι καὶ μὲ προσοχή, τὸν συνοδεύει ὡς τὴν πόρτα.

Ἑκατάλαβα! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν τυφλὸς καὶ δὲν κυττοῦσε ἐμένα ὅταν ἐσήκωσα τὸ ἑκατοστάρικο. Τὸ πενηντάρι λοιπὸν ποὺ τοῦ ἔδωσα ἐπῆγε κυριολεκτικῶς χαμένο.

Παρηγορίεμαι μὲ τὴ σκέψι ὅτι μοῦ ἔμεινε τὸ ἄλλο πενηντάρι. Μὲ τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ ἔχω μᾶς κάνουν ἑκατὸν πενῆντα! Ἀσυναισθήτως βάζω τὸ χέρι στὴν τσέπη γιὰ νὰ πιάσω τὰ δυὸ χαρτονομίσματα. Ἀλλὰ δὲν βρίσκω παρὰ τὸ ἕνα: τὸ πενηντάρι. Τί ἔγινε τὸ ἄλλο;

Ψάχνομαι παντοῦ, σ' ὅλες τὶς τσέπες, ἀλλὰ δὲν βρίσκω τίποτε. Κοιτάζω τότε ἀντιλαμβάνομαι τὸ πόθημά μου: Τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ βρῆκα κάτω ἦτανε δικό μου ποὺ μοῦ ἔπεσε τὴν ὥρα ποὺ ἐκάθησα νὰ φάω!

Γ. ΝΑΣΟΣ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ

στὸ μαγεμένο ΝΗΣΙ τῆς Ταϊτῆς

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Μιὰ παράξενη σωπὴ ἐβασίλευε σ' ὅλη τὴν Κοιλάδα τοῦ Παπεαρὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ ὁδηγός μου ἦταν ἕνας Ταϊτινός, μὲ μπρούντζινη ἐπιδερμίδα καὶ ἐκφραστικὸ πρόσωπο. Ἐπήγαινα σ' ἕνα γειτονικὸ χωριό, ὅπου ὁ «ταβανᾶς», ὁ ἀρχηγός, ἐπάντρευε τὴν κόρη του καὶ μὲ εἶχε καλέσει νὰ παραστῶ στὴν τελετή.

Ξαφνικά, μοῦ εἶπε:

— Ἀκοῦς;

Ἤχοι τραγουδιῶν, ποὺ συνωδεύοντο ἀπὸ τὸ ὑπόκωφο βουητὸ τῶν τὰμ - τάμ, διέκοπταν τὴ μεγάλη σιωπὴ τῆς γῆς.

— Γρήγορα, ἔκαμε ὁ ὁδηγός μου.

Ἐτρέξαμε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχονταν οἱ ἐορταστικοὶ θόρυβοι.

ΦΡΕΝΙΤΙΣ ΧΟΡΟΥ

Ἦταν ἐμπρὸς στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν συγκεντρωθῇ ἐκεῖ, ντυμένοι μὲ τὰ γιορτινά τους.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι, εἶχαν στολισμένα τὰ κεφάλια τους μὲ λουλούδια. Περιδέραια ἀπὸ κοχύλια ἐστόλιζαν τὸ στῆθος τῶν νεαρῶν γυναικῶν.

Οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ τραγουδιστὲς ἦταν καθισμένοι σταυροπόδι χάμω. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐχτυποῦσαν μὲ τὰ χέρια, ἀκολουθῶντας ἕνα μονότονο ρυθμό, ἐπάνω σέ κορμοὺς μπαμπού, κοίλους στὸ ἐσωτερικό, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐτραγουδοῦσαν μὲ ὡραῖες, ὁλοκάθαρες φωνές. Οἱ πιὸ ἡλικιωμένοι ἔβγαζαν μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀπὸ τὸ λάρυγγα, ποὺ φαίνεται ὅτι ὑπεγράμμιζε ὡρισμένες κινήσεις τοῦ χοροῦ.

Γιατὶ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθῶ στὸν περίεργο αὐτὸν χορό, ποὺ λέγεται «οὔπα - οὔπα».

Νέοι καὶ νέες ἐστέκονταν σὲ δυὸ γραμμὲς καὶ οἱ κινήσεις τους ἦταν τόσο ὁίαιες, ποὺ ἐνόμιζες ὅτι εἶχαν καταληφθῇ ἀπὸ φρενίτιδα. Ἔπειτα οἱ ἄνδρες ἐπλησίαζαν προὸς τὰς συντρόφους των, ποὺ ὀπισθοχωρεῦσαν τρομαγμένες. Ἀλλά, ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ἡ ἔφοδος ἐπανελαμβάνετο ἀπὸ τὸ μέρος τῶν γυναικῶν.

Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶνε ἡ πιὸ ἐκφραστικὴ παντομίμα τοῦ πόθου.

Μὲ τὰ μακρυὰ ἑβένινα μαλλιά τους, ποὺ ἦταν ξεχυμένα ἐπάνω στοὺς ὤμους των, μὲ τὰ φλογερὰ μάτια τους, μὲ τὰ καλοδεμένα στήθη τους, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ὥριμοι καρποί, οἱ νέες αὐτὲς παρεῖχαν ἕνα ἀλησμόνητο θέαμα. Ἀναπτρίχιαζαν, σὰν ἕνα καλάμι κάτω ἀπὸ τὸν ἄνεμο, καὶ ἐκινοῦσαν μὲ ἕναν διαβολεμένο ρυθμὸ ὅλο τους τὸ σῶμα.

Καὶ ὅσο ἐπροχωροῦσε ὁ χορός, τὰ ὑπόκωφα χτυπήματα τῶν τὰμ - τὰμ ἐγίνονταν πιὸ γοργά, οἱ φωνὲς τῶν τραγουδιστῶν πιὸ διαπεραστικὲς καὶ ἕνα εἶδος ἱερῆς τρέλλας κατελάμβανε τοὺς πάντας.

Ξανάβρισκα στὸν χορὸ αὐτὸν τὴν Ταϊτὴ τῶν ἐλευθέρων καὶ εὐτυχισμένων Μαορί, ποὺ βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ πάρουν ἀπὸ τὴ ζωὴ μόνο τὰ χαρά της, ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὴ λύπη καὶ τὸν πόνο...

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Ἡ διάθεσις αὐτὴ, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Ταϊτινούς, εἶνε ὁλοφάνερη καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς θρησκευτικὲς αἱρέσεις των.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε τῶν Ἀρεοΐς, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀναπτυχθῇ σὲ κανένα ἄλλο μέρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἡ αἵρεσις αὐτὴ εἶνε ἕνα εἶδος θρησκευτικῆς ἑνώσεως, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ πραγματικὴ ἀριστοκρατία στὴν Ταϊτή, μολονότι κοθένας μποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸς σ' αὐτήν, ἔπειτα ἀπὸ ὡρισμένες δοκιμασίες καὶ μυητικὲς πράξεις.

Ὅλη ἡ ζωὴ τῶν Ἀρεοΐς τερνάει μέσα σὲ γλέντια καὶ ἑορτές. Εἶνε ἕνα εἶδος βάρδων ἢ τροβαδούρων, ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, γιὰ νὰ δώσουν παραστάσεις Γιατὶ ὁ προορισμός τους εἶνε νὰ σκορπίζουν παντοῦ τὴ χαρά.

Ὁπουδήποτε ἐμφανίζονται, γίνονται δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό. Ἔχουν τὸ πρόσωπο βαμμένο καὶ τὸ στῆθος τους στολίζεται μὲ μεγάλα περιδέραια ἀπὸ κοχύλια. Προχωροῦν συνήθως, μέσα σὲ μιὰ γενικὴ συγκίνησι, ψαλμωδῶντας τὸ ἱερὸ ἆσμα τους:

«Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐξοχὲς καὶ ἐπάνω στὰ τρικυμισμένα κύματα, προχωροῦμε σὰν ἄρχοντες, ἄρχοντες τῆς χαρᾶς, ἄρχοντες τῆς ζωῆς, ἄρχοντες τῆς ἡδονῆς, ἀουέ, ἀουέ!»

Αὐτοὶ οἱ «ἄρχοντες τῆς ἡδονῆς», ἔχουν ὅμως σκληρὲς συνήθειες. Τοὺς ἀπαγορεύεται, ἔξαφνα, νὰ ἔχουν παιδιά. Ὅλες οἱ γυναῖκες τοὺς ἀνήκουν καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐπιθυμία τους.

Μιὰ Ταϊτινὴ θεωρεῖ τιμή της νὰ κάμῃ ἕναν Ἀρεοΐ νὰ χαρῇ. Ἀλλ' ἡ ἕνωσίς των ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ στείρα. Ἕνας ἀδύσωπητος νόμος ἐπέβαλε τὸν στραγγαλισμὸ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ ἐγεννᾶτο ἀπὸ μιὰ παρομοία ἕνωσι.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐγίνονταν δεκτοὶ στὴν αἵρεσι τῶν Ἀρεοΐ, ἀπήγγελλαν τὸν καθιερωμένο ὅρκο:

«Ἱερὸ Βουνὸ καὶ Γῆ, ποὺ βρίσκεσαι κάτω — Μεγαλόπρεπο μέτωπο τοῦ βασιλέως τῶν Θεῶν — Εἶμαι Ταϊτὶ καὶ Πούνουα καὶ Ἀρεοΐ — Εἶμαι Ἀρεοΐ καὶ δὲν μπορῶ νὰ γίνω πατέρας σ' αὐτὸ τὸν κόσμο — Τὸ παιδὶ ποὺ θὰ ἀποκτήσω θὰ τὸ πνίξω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.»

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἀλλ' ἡ βάρβαρη αὐτὴ συνήθεια ὑπαγορεύεται ἀπὸ μιὰν ἀνάγκη. Γιατὶ τὰ νησιὰ αὐτὰ εἶνε πάντοτε πυκνοκατοικημένα καὶ οἱ κάτοικοι ἔχουν συμφέρον νὰ μὴν ὑποδοηθοῦν τὴν αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ.

Γιατὶ ὁ Ταϊτινὸς δὲν εἶνε ποτὲ σκληρός. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του παραμένει πάντοτε ἡ ἡδονή. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φιλοξενία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν φθανει σὲ σημεῖο ποὺ μᾶς φαίνεται καταπληκτικό.

Ὅταν ἕνας ταξιδιώτης φθάσῃ σ' ἕνα χωριό, ἡ τιμὴ τῆς φιλοξενίας ἀνήκει στὸ πιὸ πλούσιο σπίτι.

Καὶ ἡ φιλοξενία αὐτὴ εἶνε πραγματικὰ ἡγεμονική. Σφάζουν γι' αὐτὸν τὰ καλύτερα ζῶα καὶ τοῦ προσφέρουν τοὺς καλύτερους καρποὺς.

Ἀλλ' ἡ φιλοξενία δὲν σταματάει ἐδῶ. Ὅταν ἔλθῃ ἡ νύχτα, στέλνουν στὸ δωμάτιό του τὴν ὡραιότερη νέα τοῦ σπιτιοῦ.

Τώρα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ γίνεται κρυφά. Ἄλλοτε ὅμως ἐγινόταν ἐντελῶς φανερά.

Ὁ «Ορο, ὁ θεὸς - ἥλιος τῆς Ταϊτῆς, ἀγαπάει τὶς προσφορὲς τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ὅταν μιὰ παρθένος φθάνῃ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, οἱ γονεῖς της τὴν ἐστόλιζαν καὶ τὴν ἔλουζαν μὲ μεθυστικὰ ἀρώματα, γιὰ νὰ τὴν στείλουν στὴν ἐτησία τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ νέες θυσιάζονται στὸν βωμὸ τοῦ ἔρωτος!

Παλαιότερα ἐπίσης, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ σύζυγοι παραχωροῦσαν τὶς γυναῖκες τους στὸν ξένο ποὺ ἐφιλοξενοῦσαν ἢ καὶ ἀκόμη στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἐξεδήλωνε μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Ἡ ἠθικὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶνε πραγματικὰ κάτι τὸ ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φανταζόμεθα ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι.

Ἡ γυναῖκα στὰ μάτια τους εἶνε ἕνα μέσον ἡδονῆς καὶ τίποτε περισσότερο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐρωτικὴ ἢ ἡ συζυγικὴ πίστις δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία στὰ μάτια τους. Ἕνας πατέρας εἶνε ὑπερηφανος γιὰ τοὺς ἐραστὰς τῆς κόρης του καὶ ἕνας σύζυγος, ποὺ ἡ γυναῖκα του δὲν προκαλεῖ τὸν πόθο κανενὸς ἄλλου ἀνδρός, εἶνε πραγματικὰ δυστυχισμένος...

ΤΙΤΑ-Υ-ΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

★ Οἱ γυναῖκες ἐνδιαφέρονται περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες γιὰ τὸ παιγνίδι.

★ Ἐνείνης ποὺ κερδίζει στὸ παιγνίδι, δὲν διαθέτει ποτὲ οὔτε ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη του γιὰ μια ἀγαθοεργία.

★ Τὸ παιγνίδι εἶνε τὸ καταφύγιο τῶν ἀπογοητευμένων ἐρωτευμένων.

★ Ὁ παίκτης δὲν κατορθώνει ποτὲ νὰ βρῇ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάτι ποὺ τοῦ εἶνε ἀπαραίτητο. Προκειμένου ὅμως νὰ παίξῃ βρίσκει χρήματα.

★ Ὁ παίκτης παίζει κι' ὅταν ἀκόμη κοιμᾶται.

★ Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ, τοῦτο σημαίνει ὅτι παρῆλθε πιὰ γι' αὐτὴν ὁ καιρὸς τῶν ἐρώτων.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

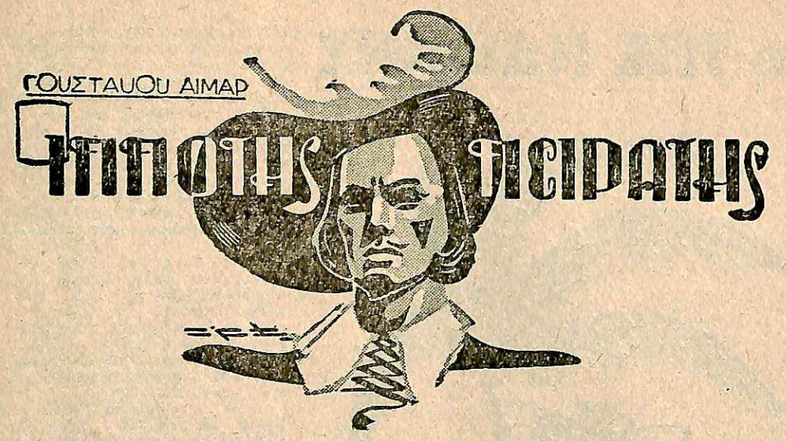

Τίποτις Πειρατής

ΜΙΑ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΡΙΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ

7ον

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα ἐπὶ τοῦ πλοίου συνήθεια, ὁ 'Ολωναῖος, ποὺ εἶχε ἔλθει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν κόμητα 'Οράτιο ἐπάνω στὴ γέφυρα, τὸν ἐρώτησε ἂν εἶχε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τίποτε.

— 'Απολύτως τίποτε, ἀπήντησε αὐτός. 'Ο ἄνεμος εἶνε εὐνοϊκὸς καὶ ἡ γραμμή σας εἶνε πρὸς τὰ νοτιοανατολικά.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ 'Ολωναῖος. 'Αλλὰ δὲν σᾶς ἐρωτῶ γι' αὐτό·

— Τί λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε;

— 'Επιθυμῶ νὰ μάθω τὴν ἀκριβῆ θέσι τοῦ πλοίου, ποὺ παρετηρήθη κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὸ σκοπό...

—Πράγματι, διεκρίναμε κάποιο πλοῖο, ἀπήντησε ὁ κόμης μὲ ἀδιαφορία 'Αλλὰ ὁ σκοπὸς τὸ ἔχασε λίγη ὥρα ἀργότερα ἀπὸ τὰ μάτια του. Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως. Τὸ πλοῖο δὲν εἶνε πολεμικό. Εἶνε ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ σκάφος, ποὺ μεταφερει πιθανώτατα κάρβουνο. 'Εμοιαζε σὰν ὁλλανδικὴ γαλιότα καὶ ἔπροχωροῦσε πολὺ ἀργά· Τέλος, κάμετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε. Καληνύχτα. Σᾶς ἀφήνω, γιατὶ μὲ περιμένει ὁ κύριος δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε...

Λέγοντας αὐτά, ἐξηφανίσθη.

'Ο 'Ολωναῖος ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους, ἐξήτασε τὰ πανιὰ καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πυξίδα. Ἔπειτα ἄρχισε ἕναν ἀτέλειωτο περίπατο ἐπάνω στὸ κατάστρωμα...

'Ο Κερντοέκ, ποὺ ἦταν ἀνεβασμένος ἐπάνω στὰ κατάρτια, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ κατέβασμα τῶν παγιῶν, ἐνόμισε ὅτι διέκρινε σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα φῶς σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ πλοῖο, ποὺ ἐνεφανίζετο καὶ ἐξηφανίζετο διαδοχικῶς, ἀκολουθῶντας τοὺς κυματισμοὺς τῆς θαλάσσης. 'Αφοῦ λοιπὸν ἐτελείωσε τὴν ἐργασία του, ἐκατέβηκε στὸ κατάστρωμα καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ φίλο του, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ποὺ εἶχε κάμει.

'Ο 'Ολωναῖος ἐπῆρε στὰ χέρια του τὸ νυκτερινὸ τηλεσκόπιο, ἐξήτασε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Κερντοέκ δὲν εἶχε ἀπατηθῆ.

Τὸ σκάφος ποὺ εἶχε διακρίνει κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου εἶχε τώρα πλησιάσει καὶ πάλι τὸν «'Αλέκτορα».

'Ο 'Ολωναῖος ἐπρόσεξε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Ἱσπανικοῦ πολεμικοῦ, ποὺ ἴσως, δὲν ἤθελε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ πλοῖο τῆς 'Εταιρίας κατὰ τὴ νύχτα καὶ περιωρίζετο νὰ τὸ παρακολουθῆ ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ.

Τὰ μεσάνυχτα τὸ ἄγνωστο σκάφος εἶχε γίνει καὶ πάλι ἀθέατο. Εἶχε χάσει ἴσως τὸν «'Αλέκτορα», ἢ εἶχε σβύσει τὰ φῶτα του καὶ δὲν διεκρίνετο καθόλου.

Ὅταν ὁ κ. ντὲ Βιλλεμὸν ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ καὶ πάλι ὑπηρεσία, ὁ 'Ολωναῖος τοῦ ἐξέθεσε τὶς παρατηρήσεις ποὺ εἶχε κάμει.

'Ο κόμης 'Οράτιος ἐχαμογέλασε.

— 'Αγαπητέ μου, εἶπε, θὰ ἐκάνατε καλὰ νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε. Σιγὰ - σιγὰ θὰ ἀρχίσετε νὰ βλέπετε ἐχθρικὰ πλοῖα παντοῦ.

— Προσεξετε, κύριε ντὲ Βιλλεμόν, εἶπε ὁ 'Ολωναῖος. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι καταδιωκόμεθα ἀπὸ Ἱσπανικὸ πολεμικὸ πλοῖο.

— Ποῦ εἶνε; Δείξετέ το μου.

— Ἔχει τώρα ἐξαφανισθῆ ἀπὸ μιὰ ὥρα σχεδόν...

— Θὰ ἦταν καμμιὰ φελούκα, εἶπε ὁ κόμης 'Οράτιος. Περιμένετε νὰ ξημερώσῃ καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο μεγάλο ἦταν τὸ λάθος σας.

— Ὡὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν εἶχα κάμει λάθος, εἶπε ὁ 'Ολωναῖος. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως ὅτι τὰ γεγονότα θὰ μὲ δικαιώσουν.

— Εἶσθε νέος ἀκόμη, φίλε μου, εἶπε ὁ Βιλλεμὸν καὶ τὰ λάθη στὴν ἡλικία σας εἶνε φυσικά.

'Ο 'Ολωναῖος ἐσημείωσε τὶς παρατηρήσεις του στὸ βιβλίο τοῦ σκάφους καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθη στὴν καμπίνα του, ὅπου δὲν ὄργησε νὰ ἀποκοιμηθῆ.

'Αλλὰ, δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες ἀργότερα, βολὴ πυροβόλου, ποὺ εἶχε ριφθῆ ἀπὸ πολὺ κοντά, τὸν ἀνάγκασε νὰ τιναχθῆ ἐπάνω.

Ἔτρεξε τότε ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα του καὶ ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα.

Εἶχε ξημερώσει τώρα

Ἕνα μεγάλο Ἱσπανικὸ πολεμικὸ ἔπλεε πολὺ κοντὰ στὸ πλοῖο τῆς 'Εταιρίας καὶ τὸ ἐκρατοῦσε ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν πυροβόλων του.

'Ο πλοίαρχος Γκισὰρ εἶχε κατεβῆ σὲ μιὰ βάρκα καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ ἐχθρικὸ σκάφος

Τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται τοῦ «'Αλέκτορος» εἶχαν συναθροισθῆ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου καὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ ἰδοῦν τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ...

Πιὸ πέρα, ἐστεκόταν ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ ἰδιότης του ὡς 'Ισπανοῦ καὶ ὁ τίτλος του ὡς ἀντιβασιλέως τοῦ Περοῦ ἦταν ἀρκετά, ἐφαντάζετο, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὸ σεβασμό, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμουν ἐκτελεστὲς τὶς διαταγές του ἀπὸ τοὺς νικητάς.

Γιατί, θέλοντας νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς Γάλλους, γιὰ τὶς περιποιήσεις τους, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τοὺς πάρῃ ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ νὰ τοὺς γίνῃ καμμιὰ προσβολή.

Δὲν ἐχρειάσθηκε ὅμως ἡ παρέμβασίς του, γιατὶ οἱ 'Ισπανοὶ ἐνήργησαν μὲ ἀπόλυτη νομιμοφροσύνη, χωρὶς νὰ παραβοῦν τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου τῶν θαλασσῶν.

'Ο κόμης 'Οράτιος ἦταν κατακίτρινος, ἀλλὰ ἐφρόντιζε νὰ φαίνεται ψύχραιμος καὶ ἀπαθής.

'Ο 'Ολωναῖος ἐπῆγε κοντά του.

— Εἶχα δίκαιο στὶς προβλέψεις μου: τὸν ἐρώτησε

'Ο κόμης τοῦ ἔρριξε ἕνα ἄγριο βλέμμα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Τί συνέβη ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶνε εὔκολο νὰ τὸ ἀντιληφθῆ κανείς.

'Ο κυβερνήτης τοῦ «Σαντιάγκο» κατέσχε τὸν «'Αλέκτορα». Τὸ πλήρωμα τοῦ γαλλικοῦ πλοίου μετεφέρθη ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ καὶ ἐτέθη ὑπο κράτησιν. Μόνον οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἐπιβάται παρέμειναν στὸν «'Αλέκτορα», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτοποθετήθηκε Ἱσπανικὴ φρουρά.

'Ο κυβερνήτης τοῦ «Σαντιάγκο» προσέφερε στὸν δοῦκα ντὲ λὰ Τόρρε τὸ διαμέρισμά του.

'Αλλ' ὁ 'Ισπανὸς μεγιστᾶν ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ στὸ γαλλικὸ πλοῖο.

Τὰ δυὸ σκάφη διηυθύνθηκαν ἔπειτα πρὸς τὴν Κούβα.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ 'Ολωναίου ἦταν πολὺ μεγάλη.

Τὸ μέλλον του τώρα εἶχε καταστραφῆ καὶ ὅλα του τὰ σχέδια εἶχαν ναυαγήσει. 'Ἦταν τώρα αἰχμάλωτος τῶν 'Ισπανῶν.

Ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια θὰ ἐπερνοῦσαν, ἕως ὅτου μπορέσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερία του;

Ἡ ζωή του ὅμως δὲν τὸν ἐνδιέφερε τόσο. Ἡ ἀπελπισία του προήρχετο ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι θὰ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε. Θὰ μποροῦσε ἄραγε νὰ τὴν ξαναδῇ ποτέ;

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε ἀλλόφρονα. Ἕνα ἀόριστο προαίσθημα τοῦ ἔλεγε ὡστόσο ὅτι δὲν θὰ ἔφθοναν στὴν Κούβα. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε φροντίσει νὰ κρύψῃ τὰ πιστόλια του ἀπὸ τὶς ἐρευνες τῶν Ἱσπανῶν. Ἴσως τοῦ ἐχρειαζοντο.

Καὶ τὸ προαίσθημα αὐτὸ τοῦ 'Ολωναίου ἐπραγματοποιήθη.

Τὸ «Σαντιάγκο» καὶ ἡ λεία του ἐπλησίαζαν τώρα στὶς ἀκτὲς τῆς Κούβας, ὅταν ξαφνικά, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸν κατεπτὰν Λατάντα καὶ τοὺς εἴκοσι πέντε συντρόφους του.

Ἡ παράτολμη αὐτὴ πρᾶξις ἔγινε δυὸ ἡμέρες μετὰ τὴν αἰχμαλωσία του «'Αλέκτορος» ἀπὸ τὸ Ἱσπανικὸ πολεμικό.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ κόμης Οράτιος εἰς μάτην εἶχε προσπαθήσει νὰ πλησιάσῃ τὸν 'Ισπανὸν μεγιστᾶνα.

'Ο δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε εἶχε κατατοπισθῆ ἀπὸ τὸν πλοίαρχο Γκισὰρ γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖον εἶχε παράσχει τὴν ἐμπιστοσύνη του.

Γι' αὐτὸ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἔλθῃ σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ μαζί του.

'Ο κόμης 'Οράτιος πρόσεξε τὴ μεταβολὴ αὐτὴ τῆς στάσεως τοῦ δουκὸς ἀπέναντί του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ!

Ἔτσι, λίγο μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἀνέβηκε καὶ πάλι στὸ κατάστρωμα, προσποιούμενος τελεία ἀπάθεια.

Τὸ σαρδόνιο ὅμως χαμόγελο, ποὺ μισάνοιγε τὰ χείλη του, διέψευδε τὴν ἀπάθεια αὐτὴ καὶ τὴν ἠρεμία του.

Παρέτεινε λοιπὸν τὸν περίπατό του ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἕως ὅτου ἡ νύχτα ἁπλώθηκε γύρω.

Ἔπειτα ἐχώθηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς βάρκες, ποὺ ἐκρέμονταν ἀπὸ τὴ γέφυρα καὶ προσποιήθηκε ὅτι ἐκοιμόταν.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ διαμερίσματος, ποὺ κατεῖχε ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε καὶ ἡ οἰκογένειά του, βρισκόταν σὲ ἀπόστασι πέντε ἢ ἕξη ποδῶν κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴ βάρκα.

'Ο 'Ολωναῖος εἶχε περάσει τὴν ἡμέρα, στηριζόμενος ἐπάνω στὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος, καὶ ἐξετάζοντας προσεκτικὰ τὴ θάλασσα.

'Ο ἄνεμος εἶχε τώρα κοπάσει καὶ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, ἔπεσε ἐντελῶς.

'Απόλυτη ἠρεμία ἐπικρατοῦσε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του.

'Ο 'Ολωναῖος ἐνόμισε ὅτι διέκρινε ἕνα μελανὸ σημεῖο στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος. Ἕνα ρίγος τὸν κατέλαβε τότε.

Σὲ λίγο, ὅλλως τε, τὸ μελανὸ αὐτὸ σημεῖον εἶχε πλησιάσει καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέβαιναν σ' αὐτὸ ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ «Σαντιάγκο».

Οἱ 'Ισπανοὶ ποὺ εἶχαν τοποθετηθῆ ὡς φρουρὰ ἐπὶ τοῦ «'Αλέκτορος», δὲν ἐπροσπάθησαν καθόλου νὰ ὑπερασπίσουν τὸ πλοῖο. 'Ενόμισαν, ὅλλως τε, ὅτι οἱ πειραταὶ ἦσαν πολυάριθμοι καὶ γι' αὐτὸ ἐπροτίμησαν νὰ παραδοθοῦν.

Μεταξὺ ὅμως τῶν ἐπιβατῶν ὑπῆρχαν πολλοί, παλαιοὶ ναυτικοὶ καὶ ψαράδες, ποὺ προσεφέρθησαν νὰ βοηθήσουν τοὺς νικητὰς στὴν διακυβέρνησι τῶν πλοίων.

Ἔτσι ὁ Λαπάντας κατόρθωσε νὰ καταρτίσῃ πλήρωμα ἀπὸ ὀγδόντα ἑπτὰ ἄνδρες, τὸ ὁποῖον ἐγκατέστησε ἐπὶ τοῦ «'Αλέκτορος».

Τὸ πλήρωμα αὐτὸ ἦταν ὑπεραρκετὸ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ πλοίου. Ἄλλως τε ὁ Λαπάντας ὑπελόγιζε ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸ «Ρωμαλέο», τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσε.

'Ο πλοίαρχος Γκισὰρ εἶχε γίνει καὶ πάλι κύριος τοῦ σκάφους του.

'Εκάλεσε τότε τὸν πρῶτο του ὑποπλοίαρχο, στὸν ὁποῖον εἶπε ὅτι ἡ διαγωγή του κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύχας, κατὰ τὴν ὁποία τὸ πλοῖο εἶχε συλληφθῆ ἀπροόπτως ἀπὸ τοὺς 'Ισπανούς, εἶχε δώσει ἀφορμὴ σὲ ὑπόνοιες ποὺ ἔθιγον τὴν ἐντιμότητά του καὶ ὅτι συνεπῶς βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν καθαιρέσῃ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του. Συνεπῶς, ἐπρόσθεσε, ἔπρεπε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του αἰχμάλωτο ἕως τὸ Λεονκάν, ὅπου θὰ ἐγινόταν αὐστηρὴ ἀνάκρισις γιὰ τὰ γεγονότα καὶ ὅπου ἡ τύχη του θὰ ἐκρινόταν ἀπὸ συμβούλιον προεδρευόμενο ἀπὸ τὸν κύριον ντ' Ὀρεγκόν, τὸν διοικητὴ τῆς νήσου.

'Ο κόμης 'Οράτιος δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὐτὴ εἶχε πέσει σὰν κεραυνὸς ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

Ἡ ντροπή, ἡ λύσσα, τὸ μῖσος, ὁ πόθος νὰ ἐκδικηθῆ ἀνετάρασσαν τὴν ψυχή του καὶ τὸν ἔκαναν ἀνίκανο νὰ σκεφθῆ.

'Ο 'Ολωναῖος τὸν ἐλυπήθηκε καὶ ἔτρεξε κοντά του, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

'Αλλ' ἐκεῖνος τὸν ἀπέπεμψε μὲ σκαιότητα καὶ, ἀφοῦ ἐθημάτισε ἐπὶ ὥρα ἀκόμη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ καταστρώματος, διηυθύνθη ἔπειτα πρὸς ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ὅπου εἴδαμε, κατέπεσε στὸ βάθος, προσποιούμενος ὅτι ἐκοιμόταν.

'Ο 'Ολωναῖος εἶχε παρακολουθήσει ὅλες σὐτὲς τὶς κινήσεις του καὶ ἐφρόντιζε τώρα νὰ μὴν τὸν χάνῃ καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του, γιατὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἐφοβόταν τὰ πάντα.

'Ο Κερντοὲκ εἶχε ἀναλάβει στὸ διάστημα σὐτὸ τὰ καθήκοντα τοῦ δευτέρου ὑποπλοιάρχου, γιατὶ ἡ θέσις αὐτὴ εἶχε ἀπομείνει κενὴ μετὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ 'Ολωναίου σὲ πρῶτο ὑποπλοίαρχο.

Στὸν Κερντοὲκ λοιπὸν ἀνέθεσε ὁ 'Ολωναῖος τὴν ἐπιτήρησι τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀντικαταστήσει στὸν βαθμό του.

'Ηταν φανερὸ ὅτι ὁ κόμης 'Οράτιος ἐσκεπτόταν κάτι τρομερό.

'Επέρασαν δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καμμιὰ μεταβολὴ στὴν κατάστασι τῶν αἰχμαλώτων.

'Ο κόμης δὲν ἐγκατέλειπε καθόλου σχεδὸν τὴ βάρκα, παρὰ μόνον ὅταν ἐπήγαινε νὰ κλεισθῆ στὴν καμπίνα του, ὅπου, ὅλλως τε, παρέμενε μερικὲς στιγμὲς μόνο.

'Ο δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε ἐπεχείρησε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς νὰ ἀνεβῆ στὸ κατάστρωμα μαζὶ μὲ τὴν σύζυγο καὶ τὴν κόρη του 'Αλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίσῃ καὶ πάλι στὸ διαμέρισμά του, γιατὶ κάθε φορὰ συναντοῦσε μπροστά του τὸν κόμητα, ποὺ τὸν ἐκύτταζε μὲ εἰρωνικὸ βλέμμα.

'Αλλως τε, ἐπάνω στὸ πλοῖο ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἠλεκτρισμένη.

'Επειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀλλεπάλληλα γεγονότα καὶ τὴ διπλῆ αἰχμαλωσία τοῦ «'Αλέκτορος», στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ «Σαντιάγκο» καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν κατεπτὰν Λατάντα, εἶχε δημιουργηθῆ ἕνα αἴσθημα πανικοῦ στοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα, γιατὶ δὲν ἤξερε τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἄλλη μέρα.

Ξαφνικά, μιὰ νύχτα, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς, τρομερὲς κραυγὲς, καλοῦσαν σὲ βοήθεια, ἑτάραξαν τὴν σιωπή.

Οἱ φωνὲς αὐτὲς προήρχοντο ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Τόρρε

'Ο 'Ολωναῖος καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουσθῆ ὁ θόρυβος.

Μεταξὺ ὅμως τῶν ἐπιβατῶν ὑπῆρχαν πολλοί, παλαιοὶ ναυτικοὶ καὶ ψαράδες, ποὺ προσεφέρθησαν νὰ βοηθήσουν τοὺς νικητὰς στὴν διακυβέρνησι τῶν πλοίων.

Ἔτσι ὁ Λαπάντας κατόρθωσε νὰ καταρτίσῃ πλήρωμα ἀπὸ ὀγδόντα ἑπτὰ ἄνδρες, τὸ ὁποῖον ἐγκατέστησε ἐπὶ τοῦ «'Αλέκτορος».

Τὸ πλήρωμα αὐτὸ ἦταν ὑπεραρκετὸ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ πλοίου. Ἄλλως τε ὁ Λαπάντας ὑπελόγιζε ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸ «Ρωμαλέο», τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσε.

'Ο πλοίαρχος Γκισὰρ εἶχε γίνει καὶ πάλι κύριος τοῦ σκάφους του.

'Εκάλεσε τότε τὸν πρῶτο του ὑποπλοίαρχο, στὸν ὁποῖον εἶπε ὅτι ἡ διαγωγή του κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύχας, κατὰ τὴν ὁποία τὸ πλοῖο εἶχε συλληφθῆ ἀπροόπτως ἀπὸ τοὺς 'Ισπανούς, εἶχε δώσει ἀφορμὴ σὲ ὑπόνοιες ποὺ ἔθιγον τὴν ἐντιμότητά του καὶ ὅτι συνεπῶς βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ τὸν καθαιρέσῃ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του. Συνεπῶς, ἐπρόσθεσε, ἔπρεπε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του αἰχμάλωτο ἕως τὸ Λεονκάν, ὅπου θὰ ἐγινόταν αὐστηρὴ ἀνάκρισις γιὰ τὰ γεγονότα καὶ ὅπου ἡ τύχη του θὰ ἐκρινόταν ἀπὸ συμβούλιον προεδρευόμενο ἀπὸ τὸν κύριον ντ' Ὀρεγκόν, τὸν διοικητὴ τῆς νήσου.

'Ο κόμης 'Οράτιος δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὐτὴ εἶχε πέσει σὰν κεραυνὸς ἐπάνω στὸ κεφάλι του.

Ἡ ντροπή, ἡ λύσσα, τὸ μῖσος, ὁ πόθος νὰ ἐκδικηθῆ ἀνετάρασσαν τὴν ψυχή του καὶ τὸν ἔκαναν ἀνίκανο νὰ σκεφθῆ.

'Ο 'Ολωναῖος τὸν ἐλυπήθηκε καὶ ἔτρεξε κοντά του, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

'Αλλ' ἐκεῖνος τὸν ἀπέπεμψε μὲ σκαιότητα καὶ, ἀφοῦ ἐθημάτισε ἐπὶ ὥρα ἀκόμη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ καταστρώματος, διηυθύνθη ἔπειτα πρὸς ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ὅπου εἴδαμε, κατέπεσε στὸ βάθος, προσποιούμενος ὅτι ἐκοιμόταν.

'Ο 'Ολωναῖος εἶχε παρακολουθήσει ὅλες σὐτὲς τὶς κινήσεις του καὶ ἐφρόντιζε τώρα νὰ μὴν τὸν χάνῃ καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια του, γιατὶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἐφοβόταν τὰ πάντα.

'Ο Κερντοὲκ εἶχε ἀναλάβει στὸ διάστημα σὐτὸ τὰ καθήκοντα τοῦ δευτέρου ὑποπλοιάρχου, γιατὶ ἡ θέσις αὐτὴ εἶχε ἀπομείνει κενὴ μετὰ τὴν προαγωγὴ τοῦ 'Ολωναίου σὲ πρῶτο ὑποπλοίαρχο.

Στὸν Κερντοὲκ λοιπὸν ἀνέθεσε ὁ 'Ολωναῖος τὴν ἐπιτήρησι τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀντικαταστήσει στὸν βαθμό του.

'Ηταν φανερὸ ὅτι ὁ κόμης 'Οράτιος ἐσκεπτόταν κάτι τρομερό.

'Επέρασαν δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καμμιὰ μεταβολὴ στὴν κατάστασι τῶν αἰχμαλώτων.

'Ο κόμης δὲν ἐγκατέλειπε καθόλου σχεδὸν τὴ βάρκα, παρὰ μόνον ὅταν ἐπήγαινε νὰ κλεισθῆ στὴν καμπίνα του, ὅπου, ὅλλως τε, παρέμενε μερικὲς στιγμὲς μόνο.

'Ο δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε ἐπεχείρησε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς νὰ ἀνεβῆ στὸ κατάστρωμα μαζὶ μὲ τὴν σύζυγο καὶ τὴν κόρη του 'Αλλ' ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίσῃ καὶ πάλι στὸ διαμέρισμά του, γιατὶ κάθε φορὰ συναντοῦσε μπροστά του τὸν κόμητα, ποὺ τὸν ἐκύτταζε μὲ εἰρωνικὸ βλέμμα.

'Αλλως τε, ἐπάνω στὸ πλοῖο ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἠλεκτρισμένη.

'Επειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀλλεπάλληλα γεγονότα καὶ τὴ διπλῆ αἰχμαλωσία τοῦ «'Αλέκτορος», στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸ «Σαντιάγκο» καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν κατεπτὰν Λατάντα, εἶχε δημιουργηθῆ ἕνα αἴσθημα πανικοῦ στοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα, γιατὶ δὲν ἤξερε τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν ἄλλη μέρα.

Ξαφνικά, μιὰ νύχτα, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς, τρομερὲς κραυγὲς, καλοῦσαν σὲ βοήθεια, ἑτάραξαν τὴν σιωπή.

Οἱ φωνὲς αὐτὲς προήρχοντο ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Τόρρε

'Ο 'Ολωναῖος καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουσθῆ ὁ θόρυβος.

Ἕνα φρικαλέο θέαμα παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς στὰ μάτια τους, ποὺ τοὺς ἐπάγωσε ἀπὸ φρίκη καὶ κατάπληξι.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ δουκὸς ἦταν σπασμένη καὶ κομματιασμένη.

Στὸ κατῶφλι τῆς καμπίνας τῆς δόνας Βιολέττας βρισκόταν ὁ πλοίαρχος Γκισὰρ μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δυὸ ἀπὸ κτύπημα τσεκουριοῦ.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ λὰ Τόρρε εἶχε λιποθυμήσει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, ποὺ ἐστεκόταν μὲ τὸ ξίφος στὰ χέρια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀμυνθῆ ἐναντίον κάποιου ἐχθροῦ.

Πίσω ἀπ' αὐτὸν διεκρίνετο ἡ δούκισσα ντὲ λὰ Τόρρε, ποὺ εἶχε κυλισθῆ λιπόθυμος κάτω.

Καὶ, μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, δυὸ ἄνδρες ἐκυλίοντο σὰν φίδια κάτω στὸ πάτωμα, ἀφίνοντες κραυγὲς λύσσης.

Ἦταν ὁ Κεορντὲκ καὶ ὁ κόμης 'Οράτιος.

Τὰ μαχαίρια, ποὺ ἐκρατοῦσαν στὰ χέρια τους, ἐσκόρπιζαν ὁλόγυρα ἀπαίσιες λάμψεις.

Μὲ ἕνα πήδημα τίγρεως, ὁ 'Ολωναῖος ἐπήδησε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου Γκισὰρ καὶ, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ κόμης 'Οράτιος ἀνύψωνε τὸ μαχαῖρι του, γιὰ νὰ τὸ βυθίσῃ στὰ πλευρὰ τοῦ Κερντοὲκ, τοῦ κατέφερε ἕνα δυνατὸ γρόνθο στὸ κεφάλι, ποὺ παρέλυσε ἀμέσως τὶς κινήσεις του.

'Ο κόμης 'Οράτιος ἐνοιωσε μιὰ ζάλη νὰ ἁπλώνεται στὸ κεφάλι του καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὴν κατάστασί του αὐτὴ, γιὰ νὰ τοῦ δέσουν σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

'Ο 'Ολωναῖος διέταξε τότε νὰ μεταφερθῆ ἔξω ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ δουκὸς τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου.

Ὅσο γιὰ τὸν κόμητα, ἔδωκε τὴ διαταγὴ νὰ τὸν κλείσουν μέσα στὸ κλουβὶ τῶν λεόντων, ὅπως ἐκαλεῖτο ἡ φυλακὴ τοῦ πλοίου.

⁂

Ἔκαμε κατόπιν μιὰ σύντομη ἐπιθεώρησι τοῦ σκάφους, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη ἀνωμαλία καὶ ἔπειτα ἐξαναγύρισε καὶ πάλι κοντὰ στὸν κόμητα ντὲ λὰ Τόρρε, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν Κερντοέκ.

'Ο 'Ισπανὸς εὐπατρίδης ἐπερίμενε τοὺς δυὸ νέους στὸ δωμάτιό του.

'Ηταν καθισμένος ἐμπρὸς σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι καὶ ἀπέναντί του εἶχε πάρει θέσι ὁ γρομματεὺς τοῦ πλοίου.

'Ο δοὺξ ἀφηγήθη τότε πῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα.

Ὅπως εἴδαμε, ὁ κόμης 'Οράτιος εἶχε ἐγκατασταθῆ μέσα σὲ μιὰ βάρκα, ἐπάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Τόρρε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπόν, ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὴν βάρκα καὶ, ἐφωδιασμένος μὲ ἕνα τσεκοῦρι, ἄρχισε νὰ καταφέρῃ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα μὲ αὐτὰ ἐπάνω στὴν πέρτα τοῦ δωματίου τοῦ δουκός, ἕως ὅτου κατώρθωσε νὰ τὴν σπάσῃ.

'Αλλ' ὁ κόμης 'Οράτιος δὲν ἐγνώριζε

τοῦ «Ρωμαλέου» νὰ ἀποφασίσῃ ποιὰ ποινὴ πρέπει νά ἐπιβληθῇ στὸν δράστη.

—Πραγματικά, αὐτὸ θὰ ἦταν καλύτερο εἶπε ὁ 'Ολωναῖος.

'Ο Λαπάντα ἐπῆρε κατόπιν τὴν ἔκθεσι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ ἐπῆδησε σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ τὸν μετέφερε στὸ «Ρωμαλέο».

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ κόμης 'Οράτιος εἶχε δεθῇ στὴ βάσι τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ τοῦ πλοίου.

'Ο 'Ολωναῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ θηματίζῃ νευρικὰ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐπέρασε πλάϊ ἀπὸ τὸν δεσμώτη.

'Εκεῖνος τοῦ ἔκαμε τότε νεῦμα νά πλησιάσῃ.

— Συγχωρῆστε με ποὺ ταράττω τὶς σκέψεις σας, τοῦ εἶπε μὲ εἰρωνικὸ τόνο, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς κάμω μιά ἐρώτησι..

— Τί θέλετε; ἔκαμε ὁ 'Ολωναῖος

— Νομίζω ὅτι ἀνεγνώρισα τὸ πλοῖο ποὺ βρίσκεται κοντά μας.. "Ηθελα δμως νὰ βεβαιωθῶ...

— Εἶνε ὁ «Ρωμαλέος».

— Τὸ ὑποπτευόμουν, ἔκαμε ὁ κόμης. Μήπως γνωρίζεις τὸ ὄνομα τοῦ κυβερνήτου;

— 'Ο κυβερνήτης τοῦ σκάφους εἶνε ὁ κ. ντὲ Δαρτίγκ, ἀπήντησε ὁ 'Ολωναῖος.

— "Α! ἔκαμε ὁ κόμης. 'Ο κ. ντὲ Δαρτίγκ;... Τότε φαίνεται ὅτι ὁ Σατανᾶς δὲν ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ ἀκόμη...

— Τί ἐννοεῖτε;

— Τίποτε. Μόνον ὅτι ὁ κ. ντὲ Δαρτίγκ εἶνε πολὺ στενὸς συγγενής μου. Φυσικά, δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ μὲ τιμωρήσῃ γιά τὸν θάνατο ἑνὸς τιποτένιου, ὅπως ὁ πλοίαρχος Γκισάρ ..

Καὶ ἐξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο.

'Ο 'Ολωναῖος ἔκαμε ἕνα κίνημα ἀηδίας.

— Θά Ἰδοῦμε σὲ λίγο τί τέλος θὰ πάρουν ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ κόμης μὲ ἀπειλητικὸ ὕφος.

— Πράγματι, θὰ τὸ ἰδοῦμε σὲ λίγο, ἀπήντησε ὁ 'Ολωναῖος. 'Ο καπετάν Λαπάντα ἐπιστρέφει.

'Αλλ' ἂς Ἰδοῦμε τί εἶχε συμβῆ ἐπάνω στὸ πολεμικό, ὅταν ὁ Λαπάντα ἔφθασε ἐκεῖ.

— Τόσο γρήγορα! ἔκαμε ὁ κ. ντὲ Δαρτίγκ, ὅταν τὸν εἶδε νὰ ἐμφανίζεται, καὶ πάλι στὸ κατάστρωμα τοῦ σκάφους.

— Πραγματικά... ἔκαμε ὁ Λαπάντα.

— 'Αλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν: Φαινόσαστε πολὺ ταραγμένος...

— Καὶ δὲν εἶμαι λίγο, εἶπε ὁ Λαπάντα. Σκεφθῆτε λοιπόν! Ἔγινε ἔγκλημα ἐπάνω στὸ πλοῖο...

— 'Εγκλημα;

— Ναί. 'Ο πρῶτος ὑποπλοίαρχος ἐσκότωσε τὸν πλοίαρχο τοῦ «Ἀλέκτορος» μὲ μιὰ τσεκουριά.

— Φρίκη! ἔκαμε ὁ κυβερνήτης, κάνοντας νεῦμα στὸν Λαπάντα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν καμπίνα του.

"Οταν ἔφθασαν ἐκεῖ, τοῦ εἶπε:

— 'Αφηγηθῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα...

— Δὲν ἤμουν παρών, κυβερνήτα. Φαίνεται ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔγινε τὴν ὥρα ποὺ συνωμιλούσαμε μαζί.

— Δὲν κατηρτίσθη ἔκθεσις γι' αὐτό;

— Πῶς ὄχι; 'Αλλὰ δὲν τὴν ἐδιάβασα.. Σᾶς τὴν ἐφερα γιατὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ μάθετε σεῖς πρῶτος τὸ περιεχόμενό της "Αν τὸ πρᾶγμα συνέβαινε μεταξύ μας, ἡ τιμωρία θὰ εἶχε τώρα ἐπιβληθῇ. Ἀφοῦ δμως τώρα βρισκόμαστε ὑπὸ τὴν προστασία ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου, νομίζω ὅτι εἶνε καθῆκον μου νά ἀφήσω σᾶς νὰ ἀποφασίσετε γι' αὐτὴ την ὑπόθεσι.

Συγχρόνως τοῦ παρέδωκε τὴν ἔκθεσι ποὺ εἶχε συνταχθῇ.

'Ο κ. ντὲ Δαρτίγκ ἐξεδίπλωσε τὸ ἔγγραφο καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀμέσως στὶς ὑπογραφές.

— Πῶς; ἔκαμε ἔκπληκτος. 'Ο δοὺξ ντὲ Λά Τόρρε βρίσκεται ἐπάνω στὸ πλοῖο τῆς 'Εταιρίας;

— 'Ακριβῶς, ἀπήντησε ὁ Λαπάντα. Μαζὶ μὲ τὴν σύζυγο καὶ τὴν κόρη του.

— Πολὺ περίεργο! "Ενας 'Ισπανὸς μεγιστᾶν ἐπάνω σὲ γαλλικὸ πλοῖο!

— Δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ περισσότερα, κυβερνήτα, ἔκαμε ὁ Λαπάντα. Οὔτε εἶδα ἕως αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸν δοὺκα. Θυμοῦμαι μόνο ὅτι αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος Γκισὰο μοῦ εἶπε πὴ ὅτι εἶχε παραλάβει τὸν δοῦκα καὶ τὴν οἰκογένειά του στὴ Διέππη, κατὰ διαταγὴ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας Κολμπέρ.

— "Ας εἶνε: Αὐτὸ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, εἶπε ὁ κ. ντὲ Δαρτίγκ.

Καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὴν ἔκθεσι 'Αλλ' ἀμέσως τὸ ἔγγραφον ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης ἁπλώθηκε ἐπάνω στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ βλέμμα του ἔγινε ἁπλανές, σὰν ἡ ζωὴ νὰ ἔφευγε σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ πάνω του.

— Τί ἔχετε λοιπόν, κυβερνήτα; ἐφώναξε ὁ Λαπάντα, τρέχοντας κοντά του. Καμμιὰ αἰφνιδία ἀδιαθεσία;

'Ο κ. ντὲ Δαρτίγκ κατέβαλε μεγάλο κόπο γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε. Μιά ἐλαφρὰ ζάλη... Τώρα ὅμως εἶμαι ἐντελῶς καλά.

— Διάβολε! Μ' ἐτρομάξατε! ἔκαμε ὁ Λαπάντα.

'Ο κ. ντὲ Δαρτίγκ ἐξηκολούθησε νά εἶνε πάντοτε κατακίτρινος καὶ τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε μιὰ βαθυτάτη θλῖψι.

'Αποτελείωσε ὡστόσο τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἐγγράφου καὶ ἔπειτα εἶπε:

— 'Αγαπητέ μου φίλε, ἕνα τόσο ἀπαίσιο ἔγκλημα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀτιμώρητο. Πρέπει νὰ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον καὶ ἡ συνείδησίς μου. Θὰ συγκροτήσω ἀμέσως ἔκτακτο δικαστήριο, στὸ ὁποῖο θὰ λάβετε καὶ σεῖς μέρος. 'Επιστρέψετε λοιπὸν στὸ πλοῖο σας καὶ δῶστε διαταγὴ νὰ ὁδηγηθοῦν ἐδῶ οἱ μάρτυρες ποὺ ἔχουν ὑπογράψει τὴν ἔκθεσι. 'Η παρουσία τους εἶνε ἀπαραίτητη.

— Πρέπει νὰ ὁδηγηθοῦν ἐδῶ καὶ οἱ γυναῖκες;

— "Οχι.. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη. Θὰ ἦταν ἀπάνθρωπο ἑκ μέρους μας νὰ τὶς ὑποβάλωμε σ' αὐτὲς τὶς συγκινήσεις. Εἶνε καλύτερο νὰ ἀγνοοῦν τί πρόκειται νὰ συμβῇ... Θὰ διατάξετε ἐπίσης νὰ μεταφερθῇ ἐδῶ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς πλοιάρχου Γκισάρ..

'Ο Λαπάντα ἀπεχαιρέτησε ἀμέσως τὸν κυβερνήτη καὶ ἐγκατέλειψε τὸν «Ρωμαλέο».

"Οταν ἐγύρισε καὶ πάλι, μαζὶ μὲ τοὺς μάρτυρες καὶ τὸ πτῶμα τοῦ πλοιάρχου Γκισάρ, ἡ μορφὴ τοῦ πλοίου εἶχε ἐντελῶς μεταβληθῇ.

Τὸ πλῆρωμα ὁλόκληρο, μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, εἶχε παραταχθῇ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐφοροῦσαν τὴν πολεμικὴ στολή τους, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς μάχης καὶ ἐστέκοντο πίσω ἀπὸ τὸν κυβερνήτη.

Οἱ μάρτυρες εἶχαν πάρει θέσι λίγο παράμερα.

'Ο κόμης 'Οράτιος μετεφέρθη καὶ ἐδέθη στὴ βάσι τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ.

"Ενα μικρὸ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, ὑπὸ τὴν διοίκησι ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, εἶχε παραταχθῇ πίσω ἀπὸ τὸν κατηγορούμενο.

Τὸ σῶμα τοῦ πλοιάρχου Γκισὰρ εἶχε τοποθετηθῇ μερικὰ βήματα πιὸ πέρα, ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ φορεῖο.

'Ο κ. ντὲ Δαρτίγκ ἔκαμε ἕνα νεῦμα καὶ ἀμέσως τὰ τύμπανα ἐκρότησαν.

Κατόπιν διηυθύνθη στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ καταστρώματος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου καὶ τὸν Λαπάντα.

Τὸ ἔκτακτο στρατοδικεῖο ἄρχισε ἀμέσως νὰ συνεδριάζῃ.

'Απετελείτο ἀπὸ τὸν κυβερνήτη τοῦ πολεμικοῦ, τέσσαρες ἀξιωματικούς, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ πληρώματος καὶ ἕνα ναύτη.

Στὸ ἔκτακτο αὐτὸ στρατοδικεῖο μετεῖχε ἐπίσης ὁ Λαπάντα καὶ ἕνας γραμματεύς.

— Κύριοι, εἶπε ὁ Λαπάντα, ὅταν ὅλοι ἐκάθησαν, καλούμεθα νὰ ἐκτελέσωμε ἕνα θλιβερὸ καθῆκον. Τὸ ἔγκλημα ποὺ πρόκειται νὰ δικάσετε εἶνε ἀποτρόπαιο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάμετε ὅλοι ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύει ἡ συνείδησις

"Επειτα, ἀπευθυνόμενος σ' ἕνα ναύτη ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν τοὺς μάρτυρες.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὑποπλοίαρχος ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Συγγνώμην, κυβερνήτα, εἶπε. Ἐπιθυμῶ, προτοῦ ἐξετασθοῦν οἱ μάρτυρες, νὰ πῶ μερικὲς λέξεις.

Καί, γυρίζοντας πρὸς ἐκείνους ποὺ τὸν περιεστοίχιζαν, ἐξηκολούθησε:

— Κύριοι, εἶπε, πρόκειται νὰ δικάσωμε τὸν δολοφόνο τοῦ πλοιάρχου Γκισάρ. Ὅλοι ἀκουσατε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἴσως ἀγνοεῖτε ποίος εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός. 'Επιθυμῶ λοιπὸν νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὁ δράστης ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς εὐγενέστερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας. Ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε ὡς ἀξιωματικὸς στὸ πολεμικὸ ναυτικό, ἀλλ' ἐξεδιώχθη λόγῳ τῆς αἰσχρᾶς διαγωγῆς του. Περιφρονούμενος ἀπὸ ὅλους, ἔζησε τότε μιὰ περιπετειώδη ζωὴ καὶ στὸ τέλος κατώρθωσε νὰ προσληφθῇ ὡς πρῶτος ὑποπλοίαρχος στὸ πλοῖο τῆς 'Εταιρίας τῶν 'Ινδιῶν «Ἀλέκτωρ». Αὐτὸς εἶνε ὁ κόμης 'Ορατιος ντὲ Βιλλεμόν, ποὺ πρόκειται νὰ δικασωμε. 'Αλλὰ, θὰ ἐρωτήσετε, τί σχέσιν ἔχουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη.. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως, κύριοι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε στενὸς συγγενὴς τοῦ κυβερνήτου τοῦ σκάφους μας. Θὰ ἦταν ἀπανθρωπία ἐκ μέρους μας, ἂν ἀπαιτούσαμε ἀπὸ τὸν κ. ντὲ Δαρτίγκ ποὺ ὅλοι τὸν σεβόμεθα σὰν πατέρα, νὰ προεδρεύσῃ αὐτοῦ τοῦ στρατοδικείου καὶ νὰ ἐποιου ἔκαμε κατὰ τὸ παρελθὸν πλείστες θυσίες καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψε ἄλλοτε στὸ σπίτι του σὰν παιδί του.

Τὰ μέλη τοῦ στρατοδικείου ἐπεδοκίμασαν τὰ λόγια τοῦ ὑποπλοιάρχου.

Τὰ πρόσωπα ὅλων ἐγύρισαν πρὸς τὸν κ. ντὲ Δαρτίγκ.

'Ο κυβερνήτης ἦταν ὠχρός, ἀλλα μιὰ σκληρὴ ἀποφασιστικότης ἐκαθρεφτίζοταν στὸ πρόσωπό του.

— Κύριοι, εἶπε, μὲ φωνὴ ἀτάραχη καὶ σταθερή, ἐκτιμῶ τὰ λόγια τοῦ ὑποπλοιάρχου. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν πρότασί του. Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴ τὴ θέσι. Θὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ κάμω τὸ καθῆκον μου.

Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ μάρτυρες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ 'Ολωναῖος, ὁ Κερντοὲκ καὶ ὁ δοὺξ ντὲ λὰ Τόρρε εἶχαν ὁδηγηθῇ στὴν αἴθουσα.

'Ο κυβερνήτης διέταξε νὰ μεταφερθῇ ἐπίσης καὶ ὁ κατηγορούμενος.

'Η διαδικασία ὑπῆρξε πολὺ σύντομη, ὁποία γνωρίζομε.

'Ο κ. ντὲ Δαρτὶγκ ἐγύρισε τότε πρὸς τὸν κατηγορούμενο.

— 'Ακούσατε, εἶπε, τὴν κατηγορία ποὺ σᾶς βαρύνει. Τί ἔχετε νὰ ἀπολογηθῆτε;

— 'Αγαπητέ μου θεῖε, ἀπήντησε ὁ κόμης, μὲ ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἔχω νὰ ἀπαντήσω ὅτι αὐτὴ ἡ κωμωδία ἐκράτησε περισότερο ἀπὸ ὅσο ἔπρεπε.

— Κύριε, εἶπε μὲ αὐστηρότητα ὁ κυβερνήτης, δὲν ἔχετε συγγενεῖς ἐδῶ. Βρίσκεσθε ἐμπρὸς σ' ἕνα στρατοδικεῖο, ποὺ πρόκειται νὰ δικάσῃ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά σας. Γιὰ τελευταία φορὰ σᾶς προσκαλῶ νὰ ἀπολογηθῆτε!

'Ο κόμης 'Οράτιος ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμα του.

'Εφαντάζετο ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ κωμωδία.

Τώρα ὅμως ἔβλεπε ὅτι εἶχε ἀπατηθῇ στοὺς ὑπολογισμούς του.

Κατώρθωσε ὡστόσο νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ, ἀνασηκώνοντας μὲ ὑπερηφάνεια τὸ κεφάλι, εἶπε:

— Τὴν ἐρώτησι αὐτὴ μοῦ τὴν κάνει ὁ ἀδελφὸς τῆς μητέρας μου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ ἀνέθρεψε σὰν πατέρας; Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τὸ πιστεύσω.. Μήπως δὲν ἄκουσα καλά;

— 'Ακούσατε πολὺ καλά, κύριε. 'Απαντῆστε λοιπόν!

— Καὶ τί θὰ ἀπαντούσατε σεῖς ἂν ἡ μητέρα ἢ ἡ ἀδελφή μου σᾶς ἐρωτοῦραν: «Τί ἔκαμες τὸν γυιό μου;» ἢ «Τί ἔκαμες τὸν ἀδελφό μου;»

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΡΑΒΩΧΩΝΙΑ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιᾶς

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

'Η Ζαμφὼ καθάριζε τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα τοῦ ἀντρός της, γιὰ νὰ τὰ κρύψῃ, ὅταν ἤρθε ἡ Μαριεττώ, ἡ ἀντικρυνὴ γειτόνισσα.

— Καλὲ, Ζαμφώ μου, ἔχεις κομμάτι μοσκολίβανο νὰ μοῦ δώκῃς νὰ θυμιάσω; "Εχω ἐκεῖνο τὸν "Αη Φανούριο ὁλοζώντανο, καὶ μιὰ μέρα νὰ μὴν τόνε θυμισέσω, τρίζει καὶ χαλάει τὸν κόσμο!

— Μεγάλ' ἡ χάρη του, Μαριεττώ μου. Νὰ σοῦ δώκω. "Εχω ἀπὸ τὸ καλὸ τὸ μῆλο. Μοῦ τῶδωκε ὁ παπᾶ ' Σεραφεὶς, τὸ κάνει μοναχός του μὲ τριαντάφυλλα καὶ λογιὼ - λογιῶ μυρωδικὰ καὶ μπαχαρικά.

— "Αχ! Νὰ σὲ χαρῶ! Θάναι ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἅμα θυμιάζει τὴν ἐκκλησιὰ ὁ διάκος, ἡ μελωδία του φτάνει ὥσαμε τὰ σπίτια μας.

Τῆς ἔφερε λίγο σ' ἕνα χαρτάκι.

— Εὐχαριστῶ καὶ βοήθειά μας ἡ χάρη του. Δὲ μοῦ λές, τί πολεμᾶς;

— Νὰ! Δὲ βλέπεις. Συμματζεύω τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα τ' ἀντροῦς μου γιὰ νὰ τὰ βάλω στὴ ναφταλίνα.

'Η Μαριεττὼ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Μωρὲ Ζαμφώ, θὰ σοῦ πῶ μιὰ ἐμιλία, μὰ νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζαμφώ:

— 'Ηβοί! Δὲ μὲ ξέρεις. 'Εγὼ στόμα ἔχω καὶ μιλιὰ δὲν ἔχω.

— 'Εχτὲς λοιπὸν ποὺ πάστρευα κι' ἐγὼ τοῦ ἀντροῦς μου τὸ πανωφόρι, ἤβρα μέσα ἕνα γραμματάκι καὶ δὲ τὸ καταλαβαίνω καλὰ τί λέει. 'Εσὺ ξέρεις πιὸ πολλὰ γράμματα, γιὰ διάβασέ μου το.

"Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της κι' ἔδωσε στὴ Ζαμφὼ ἕνα διπλωμένο χαρτί.

'Η Ζαμφὼ μὲ δυσκολία ἐδιάβασε:

«'Αγαπητὲ κουμπάρε,

»Θὰ στὴν φέρω αὔριο βράδυ. Εἶνε καλὸ πράμα, παχειὰ καὶ θρεμμένη. Φαίνεται πὼς εἶνε Ρουμάνα. Δὲ θὰ σοῦ κοστίσῃ καὶ πολλά. Θὰ τὰ σιάξωμε.

'Αντώνης.»

'Η Ζαμφὼ ἐκύτταξε τὴ Μαριεττὼ κι' ἔπιασε τὰ μάγουλά της.

— "Αχου! Πράματα! Καλὲ δὲν τὸλιπιζα, Μαριεττώ μου, πὼς ὁ ἄντρας σου κάνει καὶ τέτοιες δουλειές! Αὐτό, μάτια μου, εἶνε φῶς φανερό! "Αμ' ὁ ἄλλος, ὁ κουμπάρος του, ὁ 'Αντώνης, ὁ μασκοσᾶς, δὲν ντρέπεται νὰ κάνῃ τὸ χέρι σὲ παντρεμένο ἄνθρωπο μὲ τρία παιδιά; Φτοῦ, ἀλλὰχ μπελὰ σινὶ βερσίν! 'Ηχάλασε ὁ κόσμος καλέ! Ν' ἀφήνῃ τὴ γυναίκα του καὶ νὰ κυτιάζῃ λέει τσοὶ Ρουμάνες! Καὶ θὰ τοῦ τρώῃ τὸν παρά του κιόλας! 'Ακοῦς ἐκεῖ, δὲ θὰ σοῦ κοστίσῃ πολλά! Εἶνε καιρὸς τώρα νὰ κάνουνε στραβὰ ἔξοδα οἱ μασκαράδες;!!!

'Η Μαριεττὼ ἔμεινε ἀπολιθωμένη.

— Δὲν τὸ φαντάστηκα, εἶπε. Τί νὰ κάνω τώρα;

— Τί νὰ κάνῃς; Νὰ πᾷς νὰ βρῇς τὸν κουμπάρο σου καὶ νὰ τόνε κάνῃς ρεζίλι. Νὰ τόνε λούσῃς πατόκορφα.

— Μὰ καρτερῶ πρῶτα νὰ τὰ πῶ τ' ἀντροῦς μου νὰ δῶ τί θὰ πῇ.

— Τί νὰ κσρτερᾶς, καλέ; Θὰ σοῦ ἀρχίσῃ τσοὶ τσιριμόνιες καὶ τὰ ψευτοχάδια καὶ θὰ σὲ τυλίξῃ. Μὴν πιστεύῃς τσ' ἄντροι! Νάμουν ἐγὼ θὰ τὸν ἤκανα τὸ λωλαντώνη σώσπαστο!

'Η Μαριεττὼ ἔφυγε σὰν ζεματισμένη.

'Επερίμενε τὸν ἄντρα της πρῶτα νὰ ξηγηθῇ. "Ηταν γυναῖκα μὲ γνῶσι. Δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ. Σὰν ἦρθε, τοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα καὶ ἄρχισε τὰ κλάματα.

'Εκεῖνος ἐγέλασε, τὴν ἐχάϊδεψε στὰ μαλλιὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Βρὲ γυνοῖκα, γιατὶ εἶσαι μωρόμυαλη; Δὲν καταλαβαίνεις πὼς πρόκειται γιὰ μιὰν ἀγελάδα Ρουμάνικια, ποὺ μοῦφερε ὁ κουμπάρος γιὰ τὸ χασατιό μου;! Μὰ εἶσαι κούτια, κακομοῖρα μου!

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἤρθε ἡ Ζαμφὼ νὰ δῇ τ' ἀποτελέσματα καὶ τοὺς βρῆκε ἀγαπημένους.

"Εστριψε καὶ εἶπε σιγὰ στὴ Μαριεττώ:

— Δὲ στάλεγα; Θὰ σὲ τυλίξῃ! Καλὰ νὰ σοῦ κάνῃ! Τέτοια ζαβὴ ποῦσαι, ἔτσι σοῦ πρέπει.

Κι' ἔφυγε τρέχοντας. Στὸ δρόμο ἀπάντησε δυὸ φίλες της:

— Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω, ὁ Λάμπης ὁ γσσάπης, τσὴ Μαριεττὼς ὁ ἄντρας, εἶνε ξελογιασμένος μὲ μιὰ Ρουμάνα! Καὶ τ' ἀντρόγυνο χωρίζει. Τώρα ἤμουν ἐκεῖ κ' ἠμαλλιοτραβιούντανε οἱ δυό τως! 'Ο Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὰ θάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΣΤΗΝ ΟΑΣΙ

Σουρπουΐτσα μεράκι ἔκει στὸ «"Οασις» νὰ πάῃ.

— 'Αμάν, Καραμπέτ, τραούντιες πολὺ ὅμορφο «"Οασις» κάνουνε. Ἐκεῖ τὰ πᾶμε, ἀρτίστας καλὸ θγαίνει

— Τὰ πᾶμε, Σουρπουΐτσα, ἀφοῦ τὸ τέλεις

Κυριακὴ βραντινὸς ἡ πήαμε, κόσμος πατιρντί μεάλο ἐνεται.

Καρέκλας ἠκατήσαμε, ντοντουρμὰ ἠπήραμε, ὅ μορφο πολὺ ντροσερὸς ἤτανε.

"Αμα πολὺ ὅμορφο σοιταρη ἐκει. 'Ισπαρίντιας ἕνα μακρολέλεγγας 'Αρμένικος κουβέντες ἤκανε, Μαντεινιοῦτας κοντοποδαρούσας γκεβεζελίκιας εἶπε, ἕνα μὲ γυαλάκας γκεβεζὲ ἤκανε, κορὸς τροσύντιας, κουμέντιας, φιλὰν - φιστίκ, πολὺ νταβατοὺρ ἔνηκε.

'Εγὼ καὶ Σουρπουΐτσα ντυνατὸς γέλιος ἠκάναμε. "Ενα χοντρὸς ντίπλα μας φημερίντας ντιάβασε.

— Τί γελᾶς, μπέ; εἶπε. Φασαρίας μὴ ἐνεται!

— Παρὰ μου ἠπλέρωσα, γελασμένες τὰ κάνωμε.

— Σοῦς, μπέ!, ἠφώναξε χοντρὸς.

— Σοῦς κεφάλι σου! ἐγκὼ εἶπα.

— 'Ισκάστε, ἐκεῖνος εἶπε.

— 'Ισκᾶσε μοναχός σου, μπατλᾶ!

"Ενα ντίσκος ἀπὸ γκαρσόνι ἄρπαξε, κεφάλι μου ἠχτύπησε, κεφέντες - μαφέντες οὖλο στὸ ρόμπα Σουρπουΐτσας βεράνι ἤκανε!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Σουρπουΐτσα ξέρος ἐνεται. 'Εγκὼ ἰξύλο μὲ αὐτόνε ἤπαιξα.

—"Αμα, μουσιοῦ πολιτσμάνο, ἐγκὼ ντὲν φταίει. "Οασις ἠπλέρωσα, γελασμένος τὰ κάνω, αὐτὸς χοντρὸς κλαιούμενος ἂν τέλη, ἰσπίτι του νὰ πανέναι. «"Οασις» γέλιο ἔνεται. 'Ιστὲ μποῦ.

'Ιπρόστιμος ἠντώσαμε, ἰσπίτι μὲ Σουρπουΐτσα πασμένος ἔνεται. "Αμα ρόμπα του κατουριστήριο τὰ ντώσωμε, λεκέντες νὰ βγάνουνε!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΜΟΥ

'Απόφασι πῆρα, ρὲ (Καϊτί,
γιὰ πάντα νὰ σ' ἀπα- (ρατή,
νὰ βρῶ καινούργιο (πρᾶμα.
Κι' αὐτὴ 'νε, βλέπεις, (ὁφορμὴ
ποὺ δυὸ 'βδομάδες (στὴ γραμμὴ
δὲ σοὔχω γράψει γράμ (μα.

⁂

Κι' ἔρχομαι τώρα μὲ (σκοπὸ
πέντε κουβέντες νὰ (σοῦ πῶ
καὶ νὰ σοῦ 'μολογήσω
πὼς δὲν ἀντέχω ἄλλο πιὰ
καὶ προσεχῶς σὰν τὴ σουπιὰ
μελάνι θ' ἀμολήσω!

⁂

Θὰ πάω, νὰ μὰ τὸ σταυρό!, καινούργιο «βάσανο» νὰ βρῶ, ποὺ σφόδρα νὰ μ' ἀρέσῃ. Καὶ σ' ἕνα μῆνα τὸ πολὺ καὶ μὲ τὴν πρώτη προσβολή, τὸ ... φ ρ ο ύ ρ ι ο θὰ πέσῃ.

⁂

Χωρὶς στεφάνια καὶ παπᾶ κι' οὔτε χαμπάρι νὰ μὲ πά— κανένας ἀδρεφός της, χωρὶς νὰ πέσουνε κορμιὰ ἢ μεγαλύτερη ζημιά, θὰ μπῶ στὸ ... ἔ δ α φ ό ς τ η ς!

⁂

Χωρὶς κουβέντες καὶ φωνές, θὰ στήσω πρῶτα μηχανὲς μὲ τρόπο νὰ τὴν πείσω, ἤγουν μ' αὐτὴ τὴν ταχτικὴ μιὰ φάλαγγα... μ η χ α ν ι κ ο ί— θὰ κινητοποιήσω.

⁂

"Οσα καὶ νάχῃ ὀχυρὰ, μπρὸς στῶν ματιῶν μου τὰ...πυρὰ ποὺ νὰ κρατήσῃ θέσι...
Καὶ, τέλος, θέλουσα καὶ μή, ὅλα τὰ ὅπλα στὴ στιγμὴ θὰ μοῦ τὰ ... καταθέσῃ!

⁂

Κι' ἅμα δὲν πέσῃ καὶ μ' αὐτὰ θὰ βρῶ λεφτὰ, (πολλὰ λεφτὰ
τὴν ... τσέπη νὰ (γεμίσω,
ὁπότε πλέον δὲν (ἀργῶ
νὰ κάνω.... θ ύ- (λ α κ α κι' (ἐνῶ
καὶ νὰ τὴν κα- (τακτήσω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Καὶ διὰ τὴν πατρότητα Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΤΟΝ ΕΓΝΩΡΙΣΕ

'Η κ υ ρ ί α: Μαρία, σήμερα εἶδα τὸν ἀρραβωνιαστικό σου στὸ τραμ.

'Η ὑ π η ρ έ τ ρ ι α: Μὰ πῶς τὸν ἐγνώρισες, κυρία;

'Η κ υ ρ ί α: 'Εκάπνιζε ἕνα ἀπὸ τὰ πούρα τοῦ κυρίου.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΞΩΤΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἰνδοκινέζικη ἀφήγησις ὑπὸ Μ. ΖΑΜΑΚΟΪΣ

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν Ἰνδῶν Σπαχήδων Ραγκασομὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν πενταμορφη Τιπαμά. Ἔκανε τώρα μεγάλες οἰκονομίες γ' αὐτὶ ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ πεντακόσιες ρουπίες στοὺς γονεῖς τῆς ἀγαπημένης του γιὰ τὴν ἐξαγορά της, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια τοῦ τόπου καὶ νὰ ὑποστῇ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου.

Ἐπλησίαζε ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου, ὅταν οἱ γονεῖς τῆς Τιπαμὰ ἀποφάσισαν νὰ κάμουν οἰκογενειακῶς τὸ θρησκευτικὸ προσκύνημα στὴ παγόδα τοῦ Τιρουπατύ, ἀφιερωμένη στὸν θεὸ Βεγκάττα—Σουάμι ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τοῦ Βισνοῦ.

Ἡ παγόδα αὐτὴ εἶνε πολὺ φημισμένη καὶ σὲ κάθε ἐπίσημο προσκύνημα συνερχεται ἄπειρα πλήθη κόσμου καὶ ἡ πομπὴ ἔπαιρνε ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια.

Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἔθιμα ποὺ ἐτηροῦντο σχετικὰ μὲ τὴν πομπὴ αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἐκλογὴ κατὰ τὴν διάρκειά της τῶν νυμφῶν τοῦ θεοῦ...

Ἐνῷ, δηλαδή, τὸ εἰδωλο τοῦ Βεγκάττα—Σουάρα περιφερόταν μὲ μεγάλη πομπὴ στοὺς κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους, οἱ βραχμάνες τῆς παγόδας διασκορπίζονταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ἐδίαλεγαν τὰ ὡραιότερα κορίτσια καὶ τὰ καθιέρωναν ὡς νύμφες τοῦ θεοῦ. Οἱ γονεῖς τῶν κοριτσιῶν δὲν ἐτολμοῦσαν ν' ἀντισταθοῦν, γιατὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μεγάλη τιμὴ αὐτὸ ποὺ γινόταν κι' ἐπίστευαν ὅτι ἐξασφάλιζαν τὴν θεία προστασία, τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐκλεκτὴ θέσι στὸν ἰνδικὸ παράδεισο.

⁂

Τὴν πανηγυρικὴ λιτανεία τὴν παρηκολούθησε καὶ ἡ Τιπαμά. Ἦταν ἀληθινα πεντάμορφη μὲ τὸν μανδύα της ἀπὸ ρὸζ μετάξι μ' ἁρμονικὲς πτυχές. Ἦταν, ὅμως, πολὺ μελαχγολική, γιατὶ ὁ ὡραῖος Σποχῆς, ὁ ἀρραβωνιαστικός της βρισκόταν μακρυά.

Ἡ Τιπαμὰ ἀκολουθοῦσε μὲ μεγάλη δυσκολία τοὺς γονεῖς της ἀνάμεσα στὰ πλίθη ἐκεῖνα ποὺ παραληροῦσαν, ἐσφύριζαν καὶ ἄφιναν νὰ τοὺς ξεφεύγουν στὴ μέση τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ τους διαπεραστικὲς κραυγές.

Ξαφνικά, τέσσερα γερὰ χέρια τὴν ἅρπαξαν καὶ, μ' ὅλες τὶς φωνές της, τὴν ἔσυραν κοντὰ στὸ ἅρμα, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες νέες ποὺ εἶχαν ἀπαγάγει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Ἀλλοίμονο ... Ἡ Τιτιαμὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητη ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια ἐκείνων ποὺ εἶχαν ὡς ἔργο τους ν' ἀνεφοδιάζουν τὸ σεράϊ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ οὔτε τὰ δάκρυά της, οὔτε οἱ ἱκεσίες της κατώρθωσαν νὰ μαλάξουν τοὺς ὑποκριτικοὺς βραχμάνες, ποὺ ἄλλωστε, δὲν ἄργησαν νὰ πείσουν τοὺς γονεῖς της νὰ μὴ φέρουν καμμίαν ἀντίστασι.

Εὖμα τῆς μοιραίας ὁμορφιᾶς της, ἡ φτωχὴ Τιπαμὰ ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῇ πρὸς τὸ ἱερό. Συλλογιζόταν, ὅμως, ὅτι θὰ ἐδραπέτευε, χωρὶς ἄλλο στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τῆς δινόταν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψι της τὴν τρομερὴ τιμωρία ποὺ ὑφίστανται οἱ ἀντάρτισσες νύμφες τοῦ θεοῦ Βεγκάττα—Σουάρα.

Οἱ βραχμάνες, πραγματικά, εἶνε τρομεροὶ στοὺς θυμούς τους καὶ δὲν νοιώθουν κανέναν οἶκτο. Διδάσκουν πὼς οἱ θεοὶ δὲν συγχωροῦν ποτὲ καὶ δὲν συγχωροῦν κι' αὐτοί, γιὰ νὰ εἶνε ὅμοιοι μὲ τοὺς θεούς.

⁂

Ὁ Ραγκασαμὺ δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῇ, ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς γονεῖς τῆς ἀγαπημένης του, τὴν δυστυχία ποὺ τὸν ἔπληξε. Ἡ καρδιά του ἐτσάκισε ἀπὸ τὸν πόνο, ἡ διάνοιά του ὅμως ἦταν ἀρκετὰ φωτισμένη, ὥστε νὰ μὴ δεχθῇ μὲ τόσην ἀφέλεια ἕνα γεγονὸς ποὺ τοῦ συνέτριβε τὰ πιὸ ἁγνὰ του αἰσθήματα. Ἐπῆρε, λοιπόν, τὴν ἀπόφασι νὰ τὰ ριψοκινδυνεύσῃ ὅλα, γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ τὴ νέα, στὴν ἀγάπη τῆς ὁποίας εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστεσύνη.

Ἐπῆρε τότε κανονικὴ ἄδεια ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του καὶ σὲ λίγες μέρες ἔφθασε στὸ Τιρουπατύ. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν δῇ γιατὶ οἱ ἱερεῖς ἐπέβλεπαν προσεκτικὰ τὶς καινούργιες μπαγιαντερες. Μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν πλησιάσῃ ἕνα βράδυ ποὺ ἐμφανίσθηκε θλιμμένη σὲ κάποιαν τελετή.

Τὴν εἶχαν ντύσει μ' ἕνα πλούσιο πέπλο ἀπὸ κόκκινο μετάξι, στολισμένο μὲ χρυσᾶ ἀστέρια, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὴ μέση μιὰ ὑπέρογκη ἀγκράφα ἀπὸ μπριλλάντια. Ἐκείνη ὅμως δὲν παρασυρόταν ἀπὸ τὴν πολυτέλεια ἀφοῦ ὁ νοῦς της ἦταν ἀλλοῦ.

Ἡ Τιπαμὰ δὲν ἔξειρε τὴν παραμικρὴ ἐπιπλοξι ὅταν διέκρινε ἀνάμεσα στα πλήθη τῶν πιστῶν τὸν ἀγαπημένο ἀρραβωνιαστικό της.

Τώρα ἐνοώθε πὼς εἶχε κάποια προστασία καὶ ἤθελε νὰ φύγῃ ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο μέρος. Ἐπωφελήθηκε, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν ἐπέβλεπαν καλὰ οἱ φύλακες καὶ ἐξέθεσε μὲ λίγα λόγια τὸ σχέδιό της στὸν Ραγκασαμύ, ποὺ τὸ ἐνέκρινε ἀμέσως.

Τὴ νύχτα θὰ ἦταν εὔκολο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παγόδα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος κοιμόταν. Ὁ μνηστήρ της θὰ τὴν ἐπερίμενε ἀπ' ἔξω καὶ θὰ ἔφευγαν ἀμέσως προσπαθῶντας νὰ καταφύγουν στο Γουντισερὺ, ὅπου μποροῦσαν νὰ φθάσουν ὕστερα ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν πεζοπορία.

⁂

Ἦταν Ἰούνιος. Ἔφυσοῦσε ἕνας καφτερὸς ἄνεμος, ποὺ ἔκαιγε τὰ φύλλα, ἔλυωνε τὶς πέτρες, ἐξέραινε τὰ μικρὰ ποτάμακια καὶ ἐγέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μιὰ σκόνη ζεστὴ σὰν τὴν τέφρα ἡφαιστείου.

Ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα οἱ δυὸ νέοι ἐπερπατοῦσαν ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς βραχμάνες, ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ τοὺς κατεδίωκαν. Ἡ ζέστη ὅμως ἦταν πολὺ δυνατη. Κι' ἡ Τιπαμά, κατατσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, ξαπλώθηκε στὰ χόρτα, ἀποφασισμένη νὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ἑνὸς παληοῦ καρποφόρου δένδρου.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ μερικοὶ ἰθαγενεῖς ἐσταμάτησαν ἐκεῖ κοντὰ, κάτω ἀπὸ ἕνα ἄλλο δένδρο κι' ἐκοιμήθηκαν ἢ τούλαχιστον ἐπροσποιοῦντο τοὺς κοιμισμένους.

Ὁ Ραγκασαμύ, βλέποντας πὼς ἡ ἀγαπημενη του ἀναπαυόταν γλυκά, ἐνόμισε πὼς μποροῦσε νὰ λείψῃ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ ὅ,τι ἦταν δυνατὸν γιὰ τροφή της.

⁂

Δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ ὡστόσο πολύ, ὅταν ξαφνικὰ σηκωθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλαγιασμένους ἰθαγενεῖς κι' ἐπλησίασε σιγὰ—σιγὰ τὴν νέα, ποὺ ἦταν αλιθινὰ πενταμορφη στὴν στάσι ἐκείνη τῆς ἀναπαύσεως. Φάλεγε κανεὶς πὼς ὁ ἰθαγενης ἤτους ἔμοιαζε μὲ τιγρι ποὺ παραμόνευε τὸ θῦμα του. Ἐσκυψε κοντὰ στὰ για νὰ βεβαιωθῇ ὅτι κοιμυταν πραγματικὰ κι ἔπειτα ἀπέθεσε στο πλευρό της ἕνα πανερι κλεισμένο μὲ σκέπασμα. Μολις ἔκαμε αὐτὸ ἀπομακρυνθηκε σιγὰ—σιγὰ καὶ ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ μὲ τρόπο παράξενο μιὰ μελωδία Ἰνδικοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ μελωδία ἦταν στὴν ἀρχὴ σιγανή, ὅσο ἐπήγαινε ὅμως, ἐζωήρευε, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ σκέπασμα τοῦ πανερ οὐ ἀνασηκώθηκε καὶ σὰν σουστα ἐπήδησε ἔξω μιὰ τεράστια κόμπρα.

Τὸ τρομερὸ ἑρπετὸ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ φτωχὴ Τιπαμὰ ποὺ κοιμόταν κι' ἔπειτα ἀπλώθηκε καὶ τὴν ἐδάγκωσε βαθειὰ στὸ λαιμό, χυνοντας στὴν πληγὴ ποὺ ἄνοιξε ὅλο του τὸ δηλητήριο.

Ἡ κόρη ἀνατινάχθηκε ἀπὸ τὸν πόνο, ξύπνησε καὶ εἶδε τὸ φίδι. Ὁ ἰθαγενὴς ὅμως καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν χαθῇ στὴ στιγμὴ σὰν φαντάσματα.

Ὁ Ραγκασαμὺ ἄκουσε τὶς φωνὲς τρόμου καὶ ἀγωνίας τῆς ἀγαπημένης του κι ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της. Δὲν τοῦ ἔμενε ὅμως τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τρομεροῦ δηλητηρίου ποὺ ἐξεπλήρωνε τὸ θανατηφόρο ἔργο του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ φτωχὴ κόρη ἐπέθαινε μὲ φρικτοὺς σπασμοὺς πόνου ..

Εἶχε, ἄραγε, ἐκδικηθῇ γιὰ τὴ φυγή της ὁ ἅγριος θεὸς Βεγκάττα—Σουάρα;

ΜΙΓΚΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

Οἱ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

ΣΧΟΛΗ ΓΟΗΤΩΝ

Ἰδέαν φαεινόεσσαν καὶ περιφημοειδῆ
συνέλαβον ταχύτατα κι' ἐν φοβερᾷ σπουδῇ
Τοὐτέστιν, χθὲς ἱστάμενος ἐμπρὸς τοῦ κα
(θρεφτός μου,
τερπνῶς ἐκαθρεπτίζετο ὁ γόης ἑαυτός μου
Τὸν κύτταζον! Τὸν κύτταζον ἐν περισσῇ ἐκ
(στάσει
κι' ἀπὸ τὸ τόσον κάλλος μου κι' ἐγὼ τὰ εἶ-
(χον χάσει.
Εὐθύς, λοιπόν, ἀναφανδὸν κι' ἀγρίως ἀνε
(φώνησον:
—Ὦ, εἶσαι ἀπαράμιλλος εἰς ὅλην τὴν χερ
(σόνησον
ὦ, Παρατατικέ,
ἀλλὰ γιατί, κακέ,
ἐν χρέος σου ὑπέροχον παρέλειψας νὰ πρά
(ξῃς;
Τὴν τόσην γοητείαν σου ποὺ ἔχει ἑνὰς
ἀφήσει τὰς νεάνιδας, θὰ ἔδει νὰ διδάξῃς
στὰς νέας γενεάς».
Τοὐτέστιν, ἵνα ἐκφρασθῶ διὰ λόγων εὐνοήτων
ν' ἀνοίξω ἀπεφάσισον τρανὴν σχολὴν γοήτων.
Ἐλθέτε οὖν! Προσέλθετε, ὦ νέοι σαχλοειδεῖς,
ποὺ θέλετε νὰ φέρεσθε κομψοὶ ἐρωτιδεῖς
καὶ γυναιῶν κατακτηταί, μιμούμενοι τὸν Καίσαρα,
πλὴν ὅμως δὲν σκαμβάζετε ποσῶς ποῦ πὰν τὰ τέσσαρα.
Θὰ σᾶς ποιήσω πάραυτα στὸν ἔρωτα ξεφτέρια
καὶ πλήγματα θὰ δίδετε εἰς τὰς μικρούλας καίρια.
Ἐφάμιλλοι θὰ γίνετε ἐμοῦ τοῦ ὑπεργόητος
ποὺ εἰς τὸ Σύμπαν ἔγινον ἐσχάτως περιβόητος.
Κατακτηταὶ ὑπέρτεροι τῶν στὰρ ἐν τῇ ὀθόνῃ
θὰ γίνετε προσφάτως
καὶ δὲν θὰ σᾶς γλυτώνῃ
οὔτε καὶ... θῆλυς γάτος.

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ

ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶνε σὰν τὴ θάλασσα. Πρέπει νὰ βυθισθῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα πολλὲς φορες, γ α νὲ βρῇ κάποτε τὸ κρυμμενο μαργαριτάρι.

(Τ ι ν σ ὼ)

★ Φαίνεται πὼς εἶνε μοιραῖο, κάθε ἡμιουργίας νὰ προηγῆται μιὰ καταστροφή.

(Ρ ε ν ὰ ν)

★ Πρέπει νὰ ζοῦμε, ἀδιάφορο πῶς. Αλλὰ νὰ ζοῦμε.

(Δ ο σ τ ο γ ι έ φ σ κ υ)

★ Ἡ ἐλπίδα εἶνε ὁ πλοῦτος ἐκείνων που δὲν ἔχουν τίποτε.

(Τ ο υ ρ γ έ)

★ Χρειάζεται μεγάλη καρδιὰ, ἢ τούλάχιστον μεγάλη ἠθικὴ καλλιέργεια γιὰ νὰ δεχθῇ κανεὶς μιὰν ἀλήθεια ποὺ στρέφεται ἐναντίον του.

(Ζ ι ρ α ρ ν τ έ ν)

★ Ἡ ζωή μας περνᾷ μὲ τὸ νὰ λαχταράμε κάτι ποὺ δὲν ἔχομε, καὶ μὲ τὸ νὰ λυπώμαστε γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔχομε πιά.

(Ζ ο ζ έ Ρ ο ὺ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

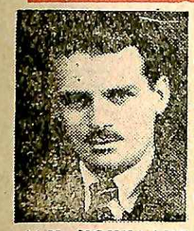

Μ. Χ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Ἄλλοτε, τὸ πρῶτο ραντεβοὺ ἦταν τὸ πρῶτο δῆμα πρὸς τὸ γάμο. Ἐνῶ τώρα... Τώρα ὑπάρχουν ἄπειρα κορίτσια ποὺ ἔχουν ἄπειρα ραντεβοὺ στὸ ἐνεργητικό τους καὶ ὅμως δὲν ἐσκέφθηκαν ἀκόμη σοβαρὰ γιὰ παντρειά. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ὁποιοδήποτε κορίτσι, καὶ τῆς καλυτέρας ἀκόμη οἰκογενείας, τὸ ἠθικώτερο καὶ τὸ πιὸ «σπιτικό», πηγαίνοντας σ' ἕνα ἀθῶο ραντεβουδάκι, δὲν σκέφτεται καθόλου ὅτι μπορεῖ νὰ ἐκτεθῇ στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὅπως γινόταν ἄλλοτε, ἀφοῦ ὅλες κάνουν τὰ ἴδια καὶ χειρότερα!

Ὑπάρχουν, βέβαια, πολλῶν εἰδῶν ραντεβού: ἀπὸ τὸ ἀθῶότερο, ποὺ περιορίζεται σὲ δυὸ κουβεντοῦλες, καταμεσὶς τοῦ δρόμου, μέρα μεσημέρι, ὅταν ὅλη ἡ Ἀθήνα ξεχύνεται ἀπὸ τὰ γραφεῖα καὶ τὰ καταστήματα γιὰ τὴ μεσημβρινὴ διακοπή, ἕως τὸ προσχεδιασμένο ραντεβοὺ, ποὺ ἔχει μελετηθῇ πολλὲς μέρες πρὶν, σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες, τὸ ἔνοχο ἢ τὸ τρελλὸ ραντεβοὺ ποὺ καταλήγει σχεδὸν πάντα σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο ἢ σὲ μιὰν ἐρωτικὴ φωλιὰ μέσα στὴν πόλι.

ΤΑ ΑΘΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΟΧΑ

Στὴν πρώτη περίπτωσι, τοῦ ἀθώου ραντεβού, οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ εἶνε σχεδὸν πάντα στὴν πρώτη νεότητα, δὲν ἀνταλλάσσουν παρὰ λίγες λέξεις, ντροπαλοί, σχεδὸν φοβισμένοι, μὲ τὴ συγκίνησι ζωγραφισμένη στὰ χλωμά τους πρόσωπα.

— Τὸ ἔλαβες τὸ γραμματάκι μου, Λουλού;

— Ναί, θὰ σ' ἀπαντήσω.

— Κι' ἐγὼ ἔλεγα πὼς θὰ πάρω τώρα τὴν ἀπάντησι.

— Δὲν ἐπρόλαβα, καϋμένε, εἴχαμε πολλὴ δουλειὰ στὸ μαγαζί... Προχώρει τώρα γιατὶ μᾶς βλέπει ὁ κόσμος.

— Καλὰ, γειά σου.

Ἐκείνη ἀπομακρύνεται διαστικὴ, ψιθυρίζοντας τόσο σιγὰ τὸν χαιρετισμό, ὥστε δὲν ἀκούστηκε καθόλου.

Τὸ βράδυ, θὰ συναντηθοῦνε πάλι στὸ ἴδιο μέρος, θὰ ἀνταλλάξουνε περίπου τὰ ἴδια λόγια καὶ, ἂν ἐκεῖνος εἶνε τυχερός, θὰ πάρῃ τὴν ποθητὴ ἀπάντησι στὸ γραμματάκι του.

Τὰ ἄλλα, τὰ προμελετημένα ραντεβού, γίνονται κατὰ τρόπο πολὺ πιὸ μυστηριώδη.

Δυὸ νέοι περπατοῦν στὸ ἴδιο πεζοδρόμιο: συνήθως ἐκείνη τραβάει μπροστὰ καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθεῖ. Σὲ μιὰ στιγμὴ πλησιάζονται καὶ χωρὶς νὰ χαιρετηθοῦν, δίχως νὰ προφέρουν λέξι, συνεχίζουν τὸ δρόμο μαζί. Περπατοῦν κάμποση ὥραν, ἀμίλητοι, ἀποφεύγοντας τοὺς κεντρικοὺς δρόμους, καὶ τὰ μέρη ὅπου εἶνε δυνατὸν νὰ συναντήσουν κανένα γνωστὸν, καὶ χάνονται σὲ κάποιο στενὸ σοκκάκι, ὅπου ἔχουν χτίσει τὴν ἐρωτική τους φωλιά.

ΟΙ ΚΡΥΦΕΣ ΓΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΜΑΤΑ

Ἄλλοι πάλι ἔχουν δώσει ραντεβοὺ στὴ στάσι ἑνὸς τράμ. Στέκονται ἀδιάφοροι, ἀνεβαίνουν στὸ πρῶτο ὄχημα ποὺ θὰ περάσῃ, ἐκείνη πηγαίνει καὶ κάθεται μέσα, σ' ἕνα μόνο κάθισμα, πληρώνει ἀξιοπρεπῶς τὸ εἰσιτήριό της καὶ αὐτὸς στέκεται ἀπ' ἔξω, στὸν ἐξώστη. Οὔτε μιὰ ματιὰ συνεννοήσεως δὲν ἔχουν ἀνταλλάξει. Ξέρουν πολὺ καλὰ τὸ δρομολόγιό τους, γιατὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ κάνουν.

Τὸ τράμ προχωρεῖ πρὸς τὸ τέρμα, σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρματα ὅπου ὑπάρχουν ἐξοχικὰ κέντρα μὲ ὑποχρεωτικώτατα γκαρσόνια, μὲ κρυφὲς γωνιές. Οἱ ἐπιβάτες κατεβαίνουν στὶς διάφορες στάσεις καὶ στὸ τέρμα φθάνουν μόνον οἱ δυὸ νέοι, ποὺ κατεβαίνουν μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία καὶ προχωροῦν χωριστά, χαμογελῶντας πονηρὰ γιὰ τὸ τεχνασμα αὐτὸ ποὺ τὰ θεωροῦν ἕνα κατόρθωμα. Τί διάβολο! Ξεγέλασαν ὅλη τὴν κοινωνία. Ἐπήγανε ραντεβοὺ καὶ κανεὶς δὲν τὸ κατάλαβε.

Στὰ ἴδια μέρη, στοὺς δρόμους ποὺ ὁδηγοῦν κατὰ τὰ τέρματα τῶν τραμ, νωρὶς τὸ βράδυ τόρα ποὺ καλοκαιριάζει, ὅσοι πηγαίνουν σπίτι τους μὲ λεωφορεῖο, βλέπουν συχνὰ στὸ φῶς τῶν προβολέων του ζευγάρια ἀγκαλιασμένα ποὺ περπατοῦνε ἀργά, κουβεντιάζοντας (καὶ λένε σχεδὸν πάντα τὰ ἴδια· ὅρκους καὶ ὑποσχέσεις, σχέδια γιὰ τὸ μέλλον καὶ γιὰ τὸ παρόν), νὰ προχωροῦν κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου

Οἱ πιὸ ντροπαλοί, οἱ ἀρχάριοι, ὅταν πέσῃ ἐπάνω τους τὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου ἀλλάζουν στάσι, κατεβάζουν τὰ χέρια, κάνουν τὸ βάδισμα πιὸ ἀξιοπρεπές.

Ἐνῶ ἄλλοι, ποὺ δὲν εἶνε πιὰ «πρωτάρες», ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἐξακολουθοῦν τὸν περίπατο καὶ τὴ συζήτησί τους στὴν ἴδια στάσι, χειροπιασμένοι ἢ ἀγκαλιασμένοι ἀπὸ τὴ μέση.

ΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Αὐτὰ ὅλα εἶνε πολὺ συνηθισμένα καὶ βαρεθήκαμε σχεδὸν νὰ τὰ βλέπωμε. Ἀποτελοῦν τὸν κλασικὸ τύπο τοῦ ραντεβοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχει περάσει ὅλη ἡ νεότης, ὅλων τῶν τάξεων.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλων εἰδῶν ραντεβού, πιὸ πρωτότυπα, πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ πιὸ συγχρονισμένα.

Ἀπὸ ἕναν κεντρικὸ δρόμο περνάει μιὰ κούρσα ἀεροδυναμική, στὴν ὁποίαν σωφάρει ἕνας νέος καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ χρονῶν (τόσο δείχνει τοὐλάχιστον) κομψότατος, φρεσκοξυρισμένος, ἴσως καὶ ἀρωματισμένος. Ἔξαφνα, ἡ κούρσα κόβει τὸ δρόμο της, πλησιάζει στὸ πεζοδρόμιο, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπὸ μέσα καὶ μιὰ νέα, που περπατοῦσε ἕως τότε ἀδιάφορη, πηδάει μέσα στὸ αὐτοκίνητο, κάθεται δίπλα στὸν σωφὲρ καὶ ἡ κούρσα ξαναπαίρνει τὸ δρόμο της, πρὸς τὴν εὐτυχία, φυσικά. Στὴν ἐπιστροφή, ἡ νέα θὰ κατέβῃ στὸ ἴδιο περίπου μέρος καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Καὶ αὐτὸ γίνεται δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

★

Αὐτὰ εἶνε τὰ σημερινὰ ραντεβού, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων οἱ δυὸ νέοι σπανιώτατα θὰ μιλήσουν γιὰ γάμο. Ἔχουν τόσα ἄλλα στὸ νοῦ τους, πιὸ πρόχειρα καὶ πιὸ ἐπείγοντα!...

Ἡ γυναῖκα, μετὰ τὶς τελευταῖες ἀλλεπάλληλες νίκες τοῦ φεμινισμοῦ, δὲν ἔχει νὰ δώσῃ λόγο σὲ κανέναν τῶν πράξεών της. Αὐτὴ εἶνε ὑπεύθυνη καὶ αὐτὴ ὑφίσταται τὶς συνέπειες. Καὶ αὐτὰ ὅλα εἶνε συνέπεια τοῦ μεγάλου πολέμου, τοῦ προηγουμένου, τοῦ ὁποίου πληρώνομε ἀκόμη τὶς ἁμαρτίες. Ποιὲς θὰ εἶνε, ἐπάνω στὸ κεφάλαιο αὐτό, οἱ συνέπειες τοῦ τωρινοῦ φρικτοῦ πολέμου; Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῇ καὶ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!

ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 27)

γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐσπευδε νὰ ψωνίσῃ ἀπ' ἐκεῖ, εἴτε ἀπὸ περιέργεια γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν τυχερὴ αὐτὴ γυναίκα, εἴτε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κολλήσῃ λιγη τύχη. Τὰ ἄλλα καταστήματα ὑπέφεραν φυσικὰ οἰκονομικῶς, γιατὶ τοὺς ἔφυγε ὅλη ἡ πελατεία καὶ ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἀπ' αὐτὰ ἐσκέφθηκε νὰ προκηρύξῃ ἕνα διαγωνισμὸ, μὲ βραβεῖο χιλίων δολλαρίων, γιὰ νὰ ἀναδειχθῇ ὁ τυχερώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ ἦταν πρόκλησις κατὰ τῆς Ντάλσι. Τὴν ἴδια μέρα ποὺ προκηρύχθηκε ὁ περίεργος αὐτὸς διαγωνισμός, ἡ νέα ἔμαθε ὅτι ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ ἑνὸς λαχείου· Ὄχι μεγάλα πράγματα: χίλια δολλάρια. Ἀρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν τὰ πρωτεῖα τῆς τύχης, γιατὶ τώρα εἶχε στὸ ἐνεργητικό της δυὸ κέρδη στὸ λαχεῖο καὶ τρεῖς ἀπροσδόκητες κληρονομίες.

ΕΝΑΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀπόλυτον ὑπεροχή, γιατὶ παρουσιάσθηκε κάποιος Γουλιέλμος Βάρντ, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, ποὺ εἶχε κερδίσει τρία λαχεῖα καὶ ἔλαβε δυὸ ἀπροσδόκητες κληρονομίες. Ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ τοῦ διαγωνισμοῦ δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν νὰ δώσῃ τὸ βραβεῖο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μὶς Ντάλσι Φαρ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ θεωρῆται ὁ πιὸ τυχερὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀφοῦ τὰ πρωτεῖα τὰ πῆρε ὁ Βάρντ, ποὺ προσελήφθη ἀμέσως ὡς διευθυντὴς τοῦ ἀντιπάλου καταστήματος.

Ἡ περιέργη αὐτὴ περιπέτεια βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅταν συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο καὶ σχεδὸν ἀπίστευτο. Ἕνας γηραλέος εἰσοδηματίας, στὸ Σικάγο, νοιώθοντας πὼς ἐπλησίαζε τὸ τέλος του, ἐκάλεσε ἕναν συμβολαιογράφο καὶ τοῦ ὑπαγόρευσε μιὰ διαθήκη ποὺ ἔλεγε περίπου τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι μόνος στὸν κόσμο καὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα. Εἶδα στὶς ἐφημερίδες τὴν φωτογραφία τῆς μὶς Ντάλσι Φὰρ καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐσυμπάθησα, θέλω νὰ τῆς ἐξασφαλίσω τὰ πρωτεῖα τῆς τύχης. Γι' αὐτὸ τὴν κάνω γενικὴ κληρονόμο μου καὶ τὴν παρακαλῶ νὰ προσεύχεται γιὰ τὴν ψυχή μου.»

Ἔτσι ἡ Ντάλσι κατέρριψε τελικὰ τὸ περίεργο αὐτὸ ρεκόρ. Ἀλλὰ ἡ εὐνοια τῆς τύχης δὲν ἐσταμάτησε ἐως ἐκεῖ, γιατὶ λέγεται ὅτι ἕνας ἑκατομμυριοῦχος τὴν ἐζήτησε σὲ γάμο καὶ πρόκειται σὲ λίγο νὰ παντρευτοῦν.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Η Διασκέδαση

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 98

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Γράμμα καὶ ἰδίᾳ φωνῆεν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. — Τὸ ἔσχατον σημεῖον ἢ τμῆμα παντὸς πράγματος.

3) Εὑρίσκεται τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐμπροσθέν σας.

5) Τὸ σύνολον τῶν μέσων τῶν χρησίμων πρὸς καταπολέμησιν ἐχθροῦ τινος ἢ κινδύνου.

6) Ἐπίρρημα : «...τὸ 1914, ὁ κόσμος ἦτο εὐτυχής».— Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

7) Οἱ νόμοι τῆς κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρξαν ὅλοι εὐεργετικοὶ γι' αὐτόν, περισσότερον παρὰ γιὰ κάθε ἄλλον.

8) Χρονικὸν ἐπίρρημα.— Ἀντωνυμία ἀόριστος καὶ ἐρωτηματική.

9) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μίαν τῶν πέντε αἰσθήσεων (πληθ.).

10) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐκ τῶν Δωδεκανήσων.— Εἰς τὰ μέρη ὅπου δὲν ὑπάρχει, ἡ ζωὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ καὶ αὐτή.

11) Κάμνω τι εὐθύγραμμον, ὁμαλὸν (δημοτική).

13) Στρατιώτης ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν θαλάμου στρατῶνος.

15) Τροπικὸν ἐπίρρημα: μὲ δῆμα κανονικῆς πορείας, ἀργά.— Ἡ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἄκρας χειρὸς ἀπόστασις, ὡς μέτρον μήκους παρ' ἀρχαίοις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Οἱ κανόνες καθ' οὓς ἐξετελέσθη ὡρισμένον τι ἔργον.

2) Πρόθεσις. — Εὐάρεστος καὶ μᾶλλον ζωηρὰ συναισθηματικὴ κατάστασις.

3) Χρησιμοποιεῖται ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν.

4) Πτωχὸν ἢ πλούσιον, εἶνε πάντως ἀπαραίτητο κάθε μεσημβρίαν.— Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους.

5) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνοήτου, τοῦ ἠσυχοῦ.

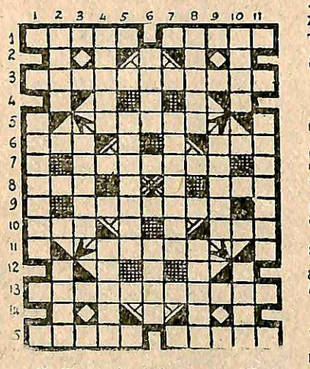

6) Ποσοτικὸν ἐπίρρημα.— Μέρος τοῦ σώματος.

7) Εἶδος καπνιστῶν ἰχθύων τοῦ γένους μούγιλος, (κέφαλος).

8) Καλλυντικὰ παρασκευάσματα ἐν εἴδει ἀλοιφῆς. — Ἀγρία φωνὴ ζώων τινῶν, κοινῶς οὔρλιασμα.

9) Τὸ μέρος ἑνὸς ἀναπτύσσεται τι καὶ ὄθεν μεταδίδεται ἀλλαχοῦ (μεταφορικὴ σημασία)· Ὡς κύριον ὄνομα, θεὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς θρησκείας.

10) Γαλακτῶδες ὑγρὸν ἐκρέον ἐκ φυτοῦ ἢ καρποῦ, κοπτομένου ἢ χαρασσομένου.—Ὁ ἐν ὀλιγωτέρῳ τοῦ κανονικοῦ χρόνου ἐνεργῶν ἢ συντελούμενος (τὸ οὐδέτερον)

11) Ἐξάγω ξίφος ἐκ τῆς θήκης του.

Ἀποστολεύς·

ΟΜΠΕΡ ΜΑΜΟΣ

Ἀθῆναι.

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

(ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

Ἰδοὺ καὶ δεύτερο παιγνίδι παρόμοιο μὲ τὸ τῆς προηγουμένης ἑβδομάδος. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως τὸ σκίτσο μας εἶνε τῆς θείας ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ, καὶ ἴσως αὐτὴ τὴν φορὰ μερικοὶ νὰ τὴν ἀνεγνώρισαν.

Ὅπως λοιπὸν καὶ γιὰ τὴν προηγουμένη φωτογραφία, ἔτσι καὶ γι' αὐτήν, πάρετε τὴν σ' ἕνα καλὰ φωτισμένο μέρος καὶ κυττάξετε προσεκτικὰ ἐπὶ δύο περίπου λεπτὰ προσπαθώντας νὰ βλέμμα σας στὶς τέσσαρες κουκίδες ποὺ βρίσκονται στὸ κέντρον τοῦ προσώπου.

Κατόπιν, κυττάξετε τελείως ἀδιάφορα, δηλαδὴ χωρὶς νὰ προσηλώσετε πλέον τὸ βλέμμα σας ἔνα κομμάτι λευκὸ χαρτί, ἢ ἕνα λευκὸ τοῖχο, τὰ ὁποῖα νὰ μὴν εἶνε ὅμως καὶ πολὺ φωτισμένα.

Τότε, ὦ τοῦ θαύματος, θὰ ἴδῆτε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἐπάνω σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπον τῆς ἠθοποιοῦ, ἀλλὰ τὴ φορὰν αὐτὴ τὸ καλό, δηλαδή, μὲ λευκὸ πρόσωπο καὶ μαῦρα μαλλιά, καθὼς ἀναφέρομε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα τὸ ἐπιτυγχάνετε κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν οὐρανό, ὅταν φυσικὰ δὲν ὑπάρχῃ φεγγάρι...Γιὰ νὰ διακοίνετε καλύτερα τὸ πρόσωπο ἀνοιγοκλείσετε λιγάκι τὰ μάτια σας, κυττάζοντας τὸν τοῖχο ἢ τὸ χορτί!

8 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ποιὰ εἶνε τὰ φίλμ ποὺ ἐγύρισε ὁ Στροχάϊμ στὴν Γαλλία;

2) Σὲ ποιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρία ἐργάζονται οἱ Ἄνν Σέρινταν καὶ Μπέττυ Νταϊβὶς; Ἀπαντοῦν σὲ ἐπιστολὲς θαυμαστῶν;

3) Ὑπάρχει καμμιὰ συγγένεια μεταξὺ τοῦ Μισὲλ Σιμὼν, τοῦ Μαρσὲλ Σιμὼν καὶ τῆς Σιμόνης Σιμών;

4) Ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία τῶν: Ἔρρολ Φλύνν, τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ, τῆς Μέρλε Ὄμπερον, τῆς Ἄννυ Βερναὶ, τῆς Κομὶν Λυσαὶρ, καὶ τοῦ Μωρὶς Σεβαλιέ;

5) Τί γίνεται ἡ Τίνο Ρόσσι;

6) Ἡ Γκαμπὺ Μορλαὶ εἶνε παντρεμένη;

7) Ποιὰ εἶνε τὰ ὕψος τῶν: Ἀγρὺ Γκαρά, τοῦ Ραϋὶ Μίλλαντ, τοῦ Ράντολφ Σκὸττ. καὶ τοῦ Φρέντ Μὰκ Μοὺρραιη;

8) Ποιὰ ἦσαν μέχρι σήμερον τὰ φίλμ τῆς Ντανιὲλ Νταρριέ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ 8 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1) Ὁ Στροχάϊμ ἐγύρισε στὴ Γαλλία τὰ ἀκόλουθα φίλμ τὰ ὁποῖα προεβλήθησαν καὶ στὰς Ἀθήνας:
α) «Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας».
β) «Τὸ ἄλλοθι».
γ) «Μετὰ τὴν μάχη».
δ) «Τὸ τελεσίγραφον τοῦ Σερα γιεβό».
ε) «Γιβραλτάρ».
στ) «Ἄμεσος ἀνάκλησις».
ζ) «Κλειστὸ παράθυρα».
η) «Φύελλα στὸ Παρίσι».
θ) «Ἡμέραι ἀγωνίας»
καὶ τέλος δύο φίλμ ποὺ θὰ προβληθοῦν προσεχῶς:
α) «Παγίδες».
β) «Μακάο».

Σήμερον ὁ Στροχάϊμ εὑρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ ὅπου γυρίζει μιὰ ἀμερικανικὴ ἔκδοσι τοῦ φίλμ «Μάτα Χαρὶ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας». Στὸ φίλμ αὐτό, ἡ χορεύτρια τοῦ φίλμ «Γκολντουὶν Φόλλις», Βέρα Ζορίνα, παίζει τὸν ρόλο τῆς Ἐυτβίζ Φεγιέρ.

2) Καὶ οἱ δύο αὐτὲς δεντέττες ἐργάζονται στὰ στούντιο τῆς Γουὰρνερ Μπρός. Ὅσο τώρα γιὰ τὴν ἀπάντησι, ἐγὼ σᾶς συμβουλεύω νὰ κάνετε οἰκονομία στὸ χαρτὶ γιατὶ οἱ δεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ ἀπαντοῦν δύσκολα σὲ ἐπιστολὲς καὶ μόνον οἱ μεγάλες δεντέττες στέλνουν... καμμιὰ φορὰ τὴν φωτογραφία τους στὸ ἐξωτερικό. Τώρα, μὲ τὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν, οἱ πιθανότητες λιγοστεύουν.

3) Ὄχι, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ συγγένεια μεταξύ τους, ὅπως ἐξ ἄλλου δὲν ὑπάρχει καὶ καμμιὰ συγγένεια μεταξὺ τοῦ Οὐίλλιαμ Πάουελ, τοῦ Ντὶκ Πάουελ καὶ τῆς Ἔλινορ Πάουελ.

4) Ὁ Ἔρρολ Φλὺνν εἶνε 30 ἐτῶν, ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ 28, ὁ Ἐτουαρντ Ρόμπινσον 44, ἡ Μέρλε Ὄμπερον 27, ἡ Ἄννυ Βερναὶ 18, ἡ Κορὶν Λυσαὶρ 19 καὶ ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ 52.

5) Ὁ Τίνο Ροσσι ἐγύριζε στὴν Ρώμη τὴν γαλλικὴ ἐκδοσιὸν τοῦ φίλμ «Φιέστα» (Ἑορτή), ἐγκατέλειψε ὅμως τὸ γύρισμα αὐτὸ καὶ μετέβη στὴν Νίκαια γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του.

6) Ὄχι, ἡ Γκαμπὺ Μορλαὶ δὲν εἶνε παντρεμένη καὶ φυσικὰ δὲν ἔχει κανένα παιδί. Ἄγνοῶ τὴν σημερινὴ διεύθυνσί της, βεβαιοῦμαι ὅτι δὲν μένει πιὰ στὸ Παρίσι.

7) Ὁ Ἄνρυ Γκαρὰ εἶνε 1,75, ὁ Ραϋὶ Μίλλαντ 1,79, ὁ Ράντολφ Σκὸττ 1.83 καὶ ὁ Φρὲντ Μὰκ Μοὺρραιη 1.82.

8) Ἡ Νταριὲ ἂν καὶ εἶνε σημερον 23 ἐτῶν, εἶνε ἤδη 9 χρόνια ποὺ παίζει στὸν κινηματογράφο. Ἂς ἀναφέρουμε τώρα κατὰ σειρὰν τὰ διάφορα φίλμ της:

Ἦταν μόλις 14 ἐτῶν ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δοκιμὴ ἔπαιξε τὸν πρῶτο της ρόλο στὸ φίλμ «Χορευτικὴ δεξίωσις».

Μετὰ τὸ φίλμ αὐτὸ ἀκολούθησε μιὰ μακρὰ σειρὰ μεγάλων ἐπιτυχιῶν:

2) «Κοξινγκρόλ».
3) «Ὁ πανούργος».
4) «Κακὸς δρόμος».
5) «Ἡ καρδιά μου σὲ ζητᾶ».
6) «Ἀγαπῶ ὅλες τὶς γυναῖκες».
7) «Φλόγες στὸν Βόλγα».
8) «Χρυσὸς στὸν δρόμο».
9) «Ἡ κρίσις ἐτελείωσε».
10) «Ἕνα παράξενο κορίτσι».
11) «Τὸ πράσινο ντόμινο».
12) «Μάγεργλικ».
13) «Τὸ διαβολόπαιδο»
14) «Πὸρτ Ἀρθούρ».
15) «Λέσχη γυναικῶν».
16) «Κατάχρησις ἐμπιστοσύνης».
17) «Εὐτυχισμένα νειάτα» (στὸ Χόλλυγουντ).
18) «Κάτια».
19) «Ἀπὸ αὐγὴ σὲ αὐγή».
20) «Χτυποκάρδι».

Σήμερον, καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συζύγου της Ἀνρὺ Ντεκουέν, ἡ Νταριὲ γυρίζει στὴν Γαλλία ἕνα νέο φίλμ, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Κεραυνοβόλος ἔρως»

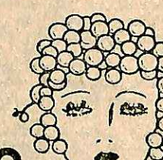

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αὐτὴ τὴ φράση χαρακτηρίζουν τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY ὅλοι ὅσοι ἔρχονται σ'ἐπαφὴ μ'αὐτό. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο! Γιατί, πραγματικά, τὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Mme KETTY (Ἑρμοῦ 42. Τηλ. 22-0-88) δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ, οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς μελετᾶ, διαρκῶς παρακολουθεῖ τὶς προόδους τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς βελτιώνει τὰ προϊόντα καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκπλήξεις. Νέα προϊόντα τοῦ 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦχες συνθέσεις, που ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξη τῆς ἐπιστήμης.

Ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα μυστηρίου, ἀγωνίας, ἔρωτος καὶ περιπετειῶν

Ὑπὸ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

25ον

— Ἡ ζωή σου, τοῦ εἶπε ἔντονα ὁ Γκρέχαμ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ μόνη τὴ φιλαλήθειά σου. Πές μου: Περιμένουμε ἐδῶ μιὰ γυναῖκα, τὴν εἶδες;

— Τὴν Τζέννυ Αἴηκτων;

— Ὄχι! Τὴν Λίλιαν Οὐάλντων...

Ὁ Τζόναθ ἐρρίγησε ἀθέλα. Καὶ κατάλαβε ὅτι κάθε ὑποκρισία ἦταν ἀδύνατη πιὰ καὶ ἡ ζωή του ἐκινδύνευε.

— Ξέρεις λοιπὸν τὸ μυστικό: ρώτησε ἀγωνιῶντας ὁ Χάρβεϋ.

— Τὸ ξέρω!

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀμέσως! Ὁδήγησέ με ἐκεῖ ποὺ κρύβεται ὁ ἀρχηγός σου μαζὶ μὲ τὸ θῦμα του! Ἂν προλάβωμε τὴ σύμφορά, σώθηκες! Τρέμεις; Φοβᾶσαι τὸν ἀρχηγό σου; Μὰ ἀπὸ μᾶς ὁ θάνατός σου εἶνε ἀσφαλέστερος. Ἐμπρός! Καὶ, πρόσεξε μὴ μᾶς γελάσῃς, γιατὶ χάθηκες!

Κατέφθασαν ἔτσι στὸ κρησφύγετο τοῦ κακούργου τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ Λίλιαν ἐκινδύνευε νὰ στραγγαλισθῇ. Στὰ δυνατὰ ὅμως χτυπήματα καὶ στὶς φωνές της δὲν ἀπήντησε κανείς.

— Λίλιαν! ἐφώναζε ἀδιάκοπα μὲ ἀγωνία ὁ χημικός.

— Χάρβεϋ, ἀκούσθηκε κάποια στιγμὴ ἀπὸ μέσα μιὰ πνιγμένη φωνή.

Ἤνωσαν τότε τὶς δυνάμεις τους, ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ μπῆκαν στὸ ἐρειπωμένο σπιτάκι, κάτω ἀπὸ τὴ θαμπὴ λάμπα τοῦ ὁποίου ἡ Λίλιαν ἀναγνωρίζοντας τὸν φίλο της, ρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῷ ὁ Ἄγνωστος μὲ τὴν Κουκούλα, ἔσπαζε ἀστραπιαῖα τὸ πίσω παράθυρο, ἔπηδοῦσε στὸν δρόμο καὶ τρεπόταν σὲ παράφορη φυγὴ μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγρούς...

Οἱ ἀστυνομικοί, μαζὶ μὲ τοὺς δύο νέους, ἔτρεξαν πρὸς τοὺς.. Ἦταν ὅμως φοβερὸς στὴ φυγή του... Δρασκέλιζε πετρωσωρεῖς, χανδάκια, φράχτες, ἀναρριχόταν σὲ χαμηλὲς στέγες καὶ ἐπηδοῦσε μὲ τεράστια πηδήματα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λιγόωρη καταδίωξι, ἐξήντλησε τὴν ἀντοχὴ τῶν διωκτῶν του.

Ξαφνικὰ ὁ Χάρβεϋ καὶ ἡ Λίλιαν διέκριναν, ἀπὸ μακρυά, νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ μέρος τους, τὸν Πήτερ. Ἐσταμάτησαν κατάπληκτοι!

Ἦταν δυνατὸν, σὲ τόσο μικρὸ διάστημα, νὰ ἀλλάξῃ ροῦχα, νὰ ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, νὰ ἐκτελέσῃ ἕνα τεράστιο τοῦρ καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἐκεῖ — ἂν αὐτὸς ἦταν ὁ Ἄνθρωπος μὲ τὴν Κουκούλα.. Κι' ἔπειτα, πῶς ὁ Πήτερ ξέφυγε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου;

Τοὺς διέκρινε ὅμως ἐγκαίρως καὶ αὐτός, ἄλλαξε ἀπότομα κατεύθυνσι καὶ ἐξαφανίσθηκε χωρὶς νὰ μπορέσουν οἱ δυὸ νέοι καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ τὸν παρακολουθήσουν ἐπὶ πολύ...

⁂

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸ τρελλὸ τρέξιμό του, ὁ Πήτερ ἔμπαινε μέσα στὸ κρησφύγετο τοῦ Ἀγνώστου μὲ τὴν Κουκούλα καὶ ἀφοῦ ἀναπαύθηκε λίγο, σηκώθηκε καὶ εἶπε ἀποφασιστικά:

— Τίποτε πιὰ δὲν ὑπάρχει τὸ κοινὸ μεταξύ μας... Ἐνέργησε ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρὸς μόνος σου. Μὴν περιμένῃς τίποτε ἀπὸ μένα... Παραιτοῦμαι καλύτερα καὶ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ἀπὸ ὅλα, παρὰ νὰ διατρέχω τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ποὺ γεννοῦν οἱ μηχανορραφίες σου! Σὲ κακουργήματα δὲν συμπράττω πιά... Ἀρκετὰ ἕως ἐδῶ!

— Πρόσεξε καλά! ἀντεῖπε ἀπειλητικὰ ὁ συνομιλητής του. Δὲν ἀντιδροῦν ἀκίνδυνα στὴ θέλησί μου!

— Ἐγὼ ἀρνοῦμαι ἀπολύτως, ἐφώναξε σταθερὰ ὁ Πήτερ. Χαῖρε!

Καὶ ἔκαμε νὰ φύγῃ. Δὲν ἐπροχώρησε ὅμως πολύ. Ὁ γιγαντόσωμος ἄγνωστος ἁρπαξε ἕνα κάθισμα καὶ τὸ ἐκομμάτιασε στὸ κεφάλι τοῦ Πήτερ, ποὺ ξαπλώθηκε ἅψυχος χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν παραμικρὴ φωνή.

Ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούστηκαν φωνές. Ὁ Γκρέχαμ εἶχε τέλος ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τοῦ Πήτερ. Ὁ Ἄγνωστος μὲ τὴν Κουκούλα ὅμως, δὲν τοὺς περίμενε ἐκεῖ. Ἀνοίξε ἕνα παράθυρο καὶ ἐπήδησε στὸ πίσω μέρος μὲ ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε νὰ τσακισθῇ καὶ ποὺ θὰ πάθαινε κάθε ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν.

Μπῆκαν. Ὁ Πήτερ, ποὺ συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὸν θόρυβο, ἄνοιξε μὲ δυσκολία τὰ μάτια του.

— Ἔφυγε, ψιθύρισε.. Αὐτὸς μὲ κατήντησε ἔτσι... Τώρα πεθαίνω...

Καὶ ξανάπεσε στὴν ἀναισθησία του.

Ἡ Λίλιαν συμπονώντας τον τὸν ἐβοήθησε νὰ ἀνασηκωθῇ καὶ παρεκάλεσε τὸν Γκρέχαμ νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζήτησιν γιατροῦ. Μετὰ, ξαναγυρίζοντας στὸν ἐξάδελφό της ποὺ ἀγωνιοῦσε:

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς σώσω, ἐξάδελφε, εἶπε. Δὲν θὰ μᾶς τῆς ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου σου;

— Ναί! ἀπήντησε κεῖνος μὲ ἀγωνία.. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὅλα, ἂν μπορέσω πρὶν πεθάνω... Ἀλλὰ, ἂν ὁ Θεὸς μὲ συγχωρήσῃ γιατὶ μετανοῶ, θὰ μὲ συγχωρέσητε καὶ σεῖς;

Ἡ Λίλιαν ἀνασηκώθηκε κατάχλωμη.

— Εἶσαι ἐσύ, Πήτερ, ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα μου;

— Ὄχι, ὄχι! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... Θὰ μιλήσω, θὰ μάθετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ μείνωμε μόνοι...

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Χάρβεϋ ἕνας ἀπὸ τοὺς πόλισμεν ἔφυγε σ' ἀναζήτησι γιατροῦ, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπεσύρθησαν.

— Ἀκοῦμε! εἶπε ἡ Λίλιαν.

Ὁ Πήτερ ἐστέναξε βαθειά.

Ο ΠΗΤΕΡ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...

— Ὅταν, ἄρχισε λέγοντας ὁ Πήτερ, σ' ἕνα σαλόνι τοῦ πύργου ὁ θεῖος μου Οὐίνθροπ συγκέντρωσε ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας γιὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ τὴν θέλησί του σχετικὰ μὲ τὴν διαδοχή του, ἔλειπε ἕνας... Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Οὐίνθροπ, τοῦ Ἔρζα, τοῦ μακαρίτου πατέρα μου καὶ τοῦ πατέρα τῆς Νοεμή, ὁ Ρούντολφ...

— Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἄγνωστος μὲ τὴν Κουκούλα;

— Ναί, αὐτός! Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποτὲ ἡ Λίλιαν τὴν ὕπαρξί του.. Εἶνε ἕνα τέρας, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἐτιμώρησε ἴσως τὴν οἰκογένειά μας, γιατὶ πῶλοῦσε φονικὰ ὄργανα στὸν κόσμο. Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία φάνηκε ἡ ἀνισόρροπη φύσι τοῦ Ρούντολφ. Νήπιο ἀκόμη, ὁ οἰκογενειακὸς μας γιατρὸς τὸν ἐχαρακτήριστε ὡς παρουσιάζοντα κάποια ἐγκεφαλικὴ στρέβλωσι. Εἶχε δὲ πραγματικὰ ἀπὸ τότε περιοδικοὺς παροξυσμοὺς τρέλλας, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἀνεγνώριζε κανένα... Σκληρός, αἱμοχαρής, ἀπάνθρωπος μόλις συγκοατιόταν ἀπὸ τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ πατέρα του. Τὰ ἁθλιά του ἐνστικτα ὅμως, ἀνδρώνονταν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου...

Νεανίας ἀκόμα εἶχε γίνει ἀντικείμενο τρόμου καὶ μίσους ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅταν πέθανε ὁ παππούς μου Χέρμπερτ, ἄδικα οἱ θεῖοι μου Οὐίνθροπ καὶ Ἔρζα τὸν ἱκέτευαν ν' ἀλλάξῃ διαγωγή, ἄδικα τὸν ἠπείλησαν ὅτι θὰ ἐπαιρναν μέτρα ἐναντίον του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ ἀτιμάζῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μας... Ἦταν τέρας μαινόμενο. Μιὰ μέρα εἶχε κακοποιήσει μὲ τόση ἀγριότητα μιὰ καμαριέρα, ὥστε μὲ τὰ αἵματα στὸ πρόσωπο ἐκείνη εἶχε προστρέξει στὸν θεῖο μου Οὐίνθροπ. Τὸ ἀντελήφθη ὅμως αὐτὸ κρυμμένος ὁ Ρούντολφ, καὶ ὅταν ἡ ἄτυχη ἐκεινη, παρηγορημένη ἀπὸ τὸν θεῖο μου πῆρε κάποιο θάρρος καὶ ἔφυγε ὥρμησε τὸ τέρας ἐκεῖνο ἐναντίον της καὶ ἀποπειράθηκε νὰ τὴν πνίξῃ... Ὁ Οὐίνθροπ καὶ ὁ Ἔρζα μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὠρκίσθηκε ὅμως ἐκδίκησι καὶ ὅταν τὸ ἀπόγευμα περπατῶντας στὸν κῆπο τὴν ἀντελήφθη, ὥρμησε καὶ πάλιν ἐναντίον της. Ἐκείνη προλαμβάνοντας κατώρθωσε νὰ καταφύγῃ καὶ νὰ κλεισθῇ μέσα στὸν σταῦλο. Ἄρταξε τότε ὁ κακοῦργος ἕνα σιδερένιο μοχλό, τὸν ἐλύγισε μὲ τὴν ἡράκλειο δύναμί του σὲ σχῆμα ἀγκίστρου καὶ μπήγοντας το στὸ τοίχωμα τοῦ σταύλου, ἀνέβηκε ἐπάνω στὴ στέγη, ἔσπασε τὸν φεγγίτη καὶ ἔβαλε φωτιὰ στὸν σανὸ τῶν ἵππων...

Εὐτυχῶς, ὁ θεῖος μου Οὐίνθροπ παρατηρῶντας τυχαίως ἀπὸ κάποιο παράθυρο, ἀντελήφθη τὸν καπνὸ καὶ ἡ ἄτυχη ἐσώθηκε ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἐξ ἀσφυξίας. Διέταξε τότε τοὺς ὑπηρέτες νὰ ἀναζητήσουν καὶ συλλάβουν τὸν ἐμπρηστή, Τὸν ἔρηκαν νὰ κυλιέται κατὰ γῆς ἀπὸ ἐπιληπτικὸ παροξυσμό,.. Ἔσχιζε τὰ ροῦχα του, ἐδάγκωνε τὶς σάρκες του, ἄφριζε ἀπὸ λύσσα καὶ ἄφηνε ἀνάρθρες κραυγές... Εἶχε καταστῆ ἀληθινὰ μανιακός.. Τὸν ἐνέκλεισαν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου, ὅπου ἤρχισε νὰ συντρίβῃ τὰ πάντα μὲ μανία...

Ὁ Πήτερ, σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ρίχνοντας πίσω τὸ κεφάλι του μὲ ἐξάντλησι.

— Λοιπόν; ἐφώναξε ἡ Λίλιαν.. Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ γιατρός; Θὰ φθάσῃ ἐπὶ τέλους;

Ὁ ἐτοιμοθάνατος ὅμως ἐψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἔβγαινε:

— Εἶνε περιττός! Οἱ στιγμές μου εἶνε μετρημένες.. Εἴθε μόνο νὰ μοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς τὴ δύναμι νὰ συμπληρώσω τὴν ὁμολογίσι μου...

Καὶ ἐσυνέχισε πνευστιῶντας:

— Ἦταν ἀφόρητος πιὰ ἡ κατάστασις καὶ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντά τους. «Θὰ τὸν ὁδηγήσω στὴ Μανίλλα», εἶπε ὁ Οὐίνθροπ. «Ὑπάρχουν ἀκόμη ἐκεῖ ἀρκετοὶ ἀθαγενεῖς ποὺ ζοῦν σὲ ἄγρια κατάστασι.. Θὰ δρῶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κάποιον, ποὺ, ἀντὶ ἀδρας ἀμοιβῆς, θὰ δεχθῇ νὰ τὸν ἀναλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀμερική...»

Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ δὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, τοῦ ἐδήλωσε, σὲ στιγμὴ κατευναμοῦ τῆς μανίας του, ὅτι, παρ' ὅλες του τὶς τραχύτητες, δὲν ξεχνοῦσε ὅτι ἦταν ἀδελφός του καὶ ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἱδρύσῃ ὑποκατάστημα τῶν ἐργοστασίων στὴ Μανίλλα, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνέθετε τὴν διεύθυνσι μὲ κάθε ἐλευθερία ἐνεργείας. Ἡ πρότασις ἄρεσε στὸν μανιακὸ καὶ ὁ Οὐίνθροπ ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ αὐτοπροσώπως στὸ ὑποκατάστημα...

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀποβιβάζονταν στὶς Φιλιππῖνες καὶ ἄρχισαν νὰ περιφέρωνται στὴν περιοχὴ τῶν Ἰθαγενῶν. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ ἄθλια καλύβα, δυὸ ἄνδρες τοὺς περίμεναν.. Ὁ ἕνας ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους ἐκείνους λησταὶς, ποὺ μολύνουν τὴν χώρα, πυριδῶντας γιὰ τὴν σκληρότητα καὶ τὰ ἐγκλήματά του καὶ λεγόταν Χοὲ ὁ Μαλαΐος. Ὁ ἄλλος ἦταν ἕνας Ἰθαγενής, ἐπίσης ἀγρίοικος καὶ ἀπάνθρωπος, ἀφωσιωμένος στὸν πρῶτο ψυχῇ τε καὶ σώματι.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μπῆκαν... «Τὸν νεκρ

τερο θὰ βουτήξωμε!» ἐψιθύρισε ὁ Χοὲ πρὸς τὸν σύντροφό του. Μόλις δὲ ὁ Ροὺντολφ ἔκαμε ἕνα βῆμα πιὸ μέσα στὴν καλύβα, οἱ δυὸ ἄνδρες ὥρμησαν ἐναντίον του, τὸν ἔδεσαν, παρὰ τὴν θηριώδη του ἀντίσταση καὶ ἐπειδὴ ἀντιστεκόταν ἀκόμα, τὸν ἐτίναξαν καταγῆς μὲ μιὰ δυνατὴ ρεπαλιὰ στὸ κρανίο. Ζαλισμένος καθὼς ἦταν τότε, τὸν ἔδεσαν ἀπὸ χέρια καὶ πόδια σ' ἕνα χοντρὸ στύλο, ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση τῆς καλύβας καὶ ἔτσι τὸν ἔκαμαν ἀνίκανο νὰ μετακινηθῇ.

»Εἴκοσι χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε καὶ ὅλοι σχεδὸν τὸν ἐξέχασαν, ὁπότε ξαφνικὰ ἐβολοφονεῖτο ὁ ἄτυχος θεῖος μου... Ἐγὼ κατάλαβα τότε ἀμέσως ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος... Τὸ περιεχόμενο τῆς ἀπειλητικῆς ἐπιστολῆς καὶ μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες, δὲν μοῦ ἄφιναν καμμιὰ ἀμφιβολία. Τὸ μόνο ποὺ μ' ἐξέπληξε ἦταν πὼς τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου δὲν ὑγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ θείου Ἔρζα... Ἦταν ὁ Ροὺντολφ ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὴν εἱρκτὴ του καὶ εἶχε ἐκδικηθῇ...

Ὁ Πήτερ διεκόπη γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ἐξηντλημένος καὶ ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια... Μετὰ λιγόστιγμη δὲ σιωπὴ καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ὁλοένα γινόταν καὶ πιὸ ὑπόκωφη, συμπλήρωσε μὲ δυσκολία τὴν διήγησί του:

— ...Διέπραξα τότε ἐγὼ τὸ σφάλμα νὰ συμμαχήσω μ' αὐτὸ τὸ ἄθλιο!... Ἐγὼ ἤμουν παιδάκι ἀκόμα ὅταν αὐτὸς ἐξωρίσθηκε στὴ Μανίλλα... Δὲν εἶχε λοιπὸν τίποτε ἐναντίον μου. Μοῦ ἐπρότεινε λοιπὸν νὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν διεύθυνσι τῶν ἐργοστασίων, ἂν τὸν ἐβοηθοῦσα νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅσους ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ... Ἐσένα, Λίλιαν, σὲ μισοῦσε, γιατὶ ἦσουν κόρη τοῦ θανασιμώτερου ἐχθροῦ του. Ναί, λοιπόν, ἡ φιλοδοξία μου μὲ κατέστησε συνένοχό του, ποτὲ ὅμως, τὸ ὁρκίζομαι, δὲν τὸν ἐβοήθησα ἐνεργῶς στὰ κακουργήματά του...

— Ὅταν σ' ἐνέκλεισα στὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου, αὐτὸς σ' ἐφυγάδευσε;

— Ὄχι, Λίλιαν. Τὰ σίδερα ὅμως τοῦ ἀνεμιστῆρος ἦσαν σκουριασμένα καὶ τὰ ἔσπασα εὔκολα... Τὸν ἐβοήθησα ὡστόσο, πολλὲς φορές, μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδιδα. Ἐγὼ ἔκλεψα τὴν ἔγγραφη ἄδεια τοῦ Ἰλάρχου Καργκεζάκ, μὲ τὴν ὁποία μπόρεσε νὰ εἰσδύσῃ στὸ διαμέρισμα τῶν δοκιμῶν καὶ νὰ στρέψῃ κατὰ τοῦ Γκρέχαμ τὸ μυδραλλιοβόλο. Στάθηκα ὑπερβολικὰ ἔνοχος.. Ἤξερε ὁ ἄθλιος ὅτι ὑπῆρχε ἄγνωστη σ' ὅλους, μυστικὴ δίοδος καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἔμπαινε στὸν πύργο. Τὸ ἄγαλμα τοῦ προγόνου μας Ἐνὼχ φράζει τὸ ἄνοιγμά της καὶ ἀρκεῖ νὰ μετακινηθῇ μὲ ἐλατήριο μιὰ πλάκα γιὰ νὰ ἀνοιγῇ ἡ μυστικὴ δίοδος, ποὺ φέρει κοντὰ στὸ γραφεῖο.

— Ὅλα ἐξηγοῦνται τώρα, παρετήρησε ὁ Γκρέχαμ, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ τὸν βοηθοῦν στὰ ἐγκλήματά του γιατὶ τὸν βοηθοῦν;

— Εἶνε πάντοτε εὔκολο νὰ βρίσκῃ κανεὶς συνενόχους, ἀπήντησε ὁ Πήτερ.

»Στὸν κάτω ὄχλο βρίσκονται ἄφθονα ὑποκείμενα, ἕτοιμα γιὰ κάθε τι, ἀρκεῖ νὰ πληρώνωνται καλά. Μόνο ὁ Τζίμυ ὁ Μονόφθαλμος θὰ μποροῦσε ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς νὰ σᾶς πληροφορήσῃ αὐθεντικὰ γιὰ τὸν ἐχθρό σας... ἀλλὰ τὸν ἐσκότωσε, ὅπως ἐσκότωσε ὅλους ὅσοι ἐφαίνοντο νὰ ἀντιστέκωνται στὰ καταχθόνια σχέδιά του, ὅπως θὰ ἐσκότωνε καὶ σᾶς τοὺς δυό... μόνο καὶ μόνο χάριν τῆς ἡδονῆς τοῦ σκοτώνειν, διότι εἶνε τέρας... ὅπως ἐσκότωσε καὶ μένα, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τοῦ ἐδήλωσα ὅτι παραιτοῦμαι πιὰ ἀπὸ τὴν ἀποστρόπαια αὐτὴ συνεργασία μου μαζί του. Ἀλλὰ... δὲν παραπονοῦμαι ἐγώ. Μοῦ ἄξιζε αὐτὴ ἡ ποινή...

— Καὶ ἡ Νοεμή; ἐρώτησε ἡ Λίλιαν. Ἦταν καὶ αὐτὴ ἐν γνώσει;

— Ὄχι!... Αὐτὴ εἶνε ἕνα κεφάλι κούφιο. Εἶνε ἀνίκανη νὰ ἀντιληφθῇ τὰ δσα συμβαίνουν γύρω της... Μὲ λίγα χρήματα ἐξηγόρασα τὴν ἄρρωστη συνείδησί της. Ἐγὼ μόνος ὑπῆρξα ἔνοχος. Ἀλλὰ πέστε μου ὅτι μὲ συγχωρεῖτε καὶ ὅτι μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχος.

— Ὁ Κύριος ἂς σὲ συγχωρήσῃ, ἀπήντησε ἡ Λίλιαν, ὅπως σὲ συγχωρῶ καὶ ἐγώ... Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι θὰ σ' ἐκδικήσω!

— Εὐχαριστῶ! ἐψέλλισε ὁ ἑτοιμοθάνατος, τελείως ἐξαντλημένος πιὰ καὶ σχεδὸν ρογχάζοντας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ὁ γιατρὸς ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικό. Ἔσκυψε, τὸν ἐξήτασε καὶ εἶπε σοβαρῶς:

— Εἶνε πολὺ ἀργά.

Ὁ συνένοχος τοῦ μυστηριώδους κατοίκου εἶχε ὑποστῆ τὴν ποινὴ τῶν ἐγκλημάτων του..

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΑ

Ἡ θεία κατάρα φαινόταν πὼς ἐβάρυνε πάνω στὸ ἐργοστάσιο ποὺ διηυκόλυνε στὸν κόσμο τὶς ἄγριες του διαμάχες καὶ εἶχε καταστήσει αὐτὸ κέντρον μίσους, σὰν κάποια μυστικὴ δύναμις νὰ ὑπεδαύλιζε μέσα σ' αὐτὸ τὰ χειρότερα τῶν ἐνστίκτων!

Ἡ Νοεμὴ ὅμως τί εἶχε ἀπογίνει;

Ἡ Λίλιαν ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της στὸ ἀσυναίσθητο καὶ ἐλαφρὸ αὐτὸ πλάσμα, ποὺ ἐξωθούμενο ἀπὸ τὸν Πήτερ, εἶχε ἀφεθῇ σιγὰ - σιγὰ νὰ γλυστρήσῃ στὸν κατήφορο τῆς ἀσωτείας, ἀλλὰ καὶ ποὺ συγχρόνως ἦταν ἡ λιγώτερο ἔνοχη.

Τῆς συγχωροῦσε ἤδη τὴν σύμπραξί της μὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀθλίους, τῶν ὁποίων ἴσως τὰ ἀπαίσια σχέδια δὲν ἀντιλαμβάνόταν ἐπακριβῶς, ἀλλὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε μόνο καὶ μόνο λόγῳ τῶν ἀκατα παύστων καὶ ἀθεραπεύτων χρηματικῶν της ἀναγκῶν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 7)

— Ἀστεῖο πρᾶμα!

Ἡ Σουσοῦ, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ τέτοιου εἴδους κουβεντολόγημα, ἐξηφανίσθη γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα ἐνεφανίσθη μὲ τὶς μεταξωτὲς πυτζάμες της. Ἔκατσε στὸ ντιβάνι μὲ ὕφος ἡγεμονικὸν καὶ παρακολουθοῦσε νὰ δῇ τί ἐντύπωσιν ἐπροκαλοῦσε εἰς τὸν νεαρὸν ἐραστήν της. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐφάνηκε νὰ καταπλήσσεται πολύ. Ἐσηκώθηκε, τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Μηνᾶς. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη ὁ ταλαίπωρος ἔμεινε ἐμβρόντητος. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ μόνο ποὺ δὲν ἔπεσε ἀνάσκελα ἀπὸ τὴν κατάπληξιν;

— Σούζη! ἐβόησε

— Παρακαλῶ;

— Τί θλέπω;

— Τὸν ἐραστή μου! Ἁπλούστατα!

Τὸ εἶχε πῆ μὲ τόση πόζα, μὲ τόση ἀξιοπρέπεια, μὲ τέτοια ἀπάθεια, ὥστε ὁ Μηνᾶς ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένος.

Ἐπηκολούθησαν μερικὰ λεπτὰ συγχύσεως, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ ἐραστὴς ἐπωφελούμενος τῆς καταστάσεως, τὸ ἔσκασε ὡχρὸς καὶ τρέμων.

— Σούζη, ἐβόησε ὁ ταλαίπωρος Μηνᾶς, ἔχεις ἐραστή, Ἐσύ;

— Γιατί; Μόνον ἐσὺ θὰ εἶχες ἐρωμένην; Βλάξ! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε.

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα. Τὸ ὁποῖον πῆρε ἀπαρηγόρητος ὁ Μηνᾶς:

— Σούζη, ἐγὼ τὸ ἔγραψα αὐτό, γιὰ νὰ σοῦ κεντήσω τὴν ζηλοτυπία σου καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ προσέχῃς περισσότερο τὸν ἄντρα σου!

Ταῦτα εἶπε ὁ Μηνᾶς καὶ κατέπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα! Ὤ, ἡ Σουσοῦ δὲν ἦταν γυναῖκα ποὺ μποροῦσε νὰ βάλῃ σὲ λογαριασμό! Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπείσθη ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως. Οὐδέποτε ἐφαντάζόταν ὅτι ἡ μεγαλοφυὴς του ἔμπνευσις θὰ ἔφερε τόσον ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΤΑΝ ΧΤΥΠΗΣΗ Η ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 35)

Ἤνοιωθα πὼς ὁ Μπερνὰρ μοῦ ἀφωσιώνόταν διαρκῶς καὶ περισσότερο, πὼς μ' ἀγαποῦσε διαρκῶς καὶ περισσότερο. Θἤθελα νὰ κάμω κάτι γιὰ νὰ μὴν πονῇ, νὰ τὸν πλησιάσω περισσότερο γιατὶ κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἀφοσιωνόμουν σ' αὐτὸν κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ, ἀλλὰ ξεκινήσαμε μ' ἕνα σχέδιο ἀδιαφορίας καὶ δὲν ξέραμε πὼς νὰ τ' ἀλλάξωμε.

Ἕνα γεγονὸς ἀπρόοπτο μετέβαλε ἀπότομα τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πιστεύσω ἐπίσης πὼς ἤμουν ἕτοιμη γι' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι καὶ ὅτι ἡ φλόγα ὑπέβοσκε κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη...

Μιὰ νύχτα, ξέσπασε μιὰ τρομερὴ θύελλα. Ξύπνησα τρομαγμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ ἔδερνε τὸ σπίτι. Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἔτριζαν. Ἡ καταιγὶς ἦταν τόσο δυνατή, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ σπίτι μας, ποὺ ἦταν τόσο στερεὰ χτισμένο, θὰ τὤπαιρνε ὁ ἀέρας. Ἤμουν μόνη στὸ κρεβάτι κι' ἄκουσα τὸν Μπερνὰρ ποὺ κοιμόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ βγαίνῃ. Ὁ ἄνεμος ὅλο κι' ἐδυνάμωνε κι' ὁ Μπερνὰρ βέν ἐγύριζε. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ τρομερὰ καὶ σηκώθηκα κι' ἐγώ. Ἐβγῆκα, ἀφοῦ ἐφόρεσα κάτι χονδροπάνουτσα κι' ἕνα παλιὸ παλτό. Ἔξω ἡ νύχτα ἦταν κατάμαυρη καὶ τὰ δένδρα ἐλύγιζαν τραγικά. Ὁ Μπερνὰρ δὲν εἶχε ἀνάψει τὸ φῶς τῆς αὐλῆς, γιατὶ φοβήθηκε ἀσφαλῶς μὴν γίνῃ ἔνωσις. Ἔκαμα τὸν γύρο τῆς ἀγροικίας φωνάζοντάς τον, μὰ κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Ἂν καὶ ὁ ἀέρας ἦταν τόσο δυνατός, ποὺ δὲν μ' ἄφινε νὰ περπατῶ, διευθύνθηκα ὡστόσο πρὸς τὸν φράχτη. Δὲν εἶχα ἀκόμη φθάσει, ὅταν ἄκουσα ἕναν κρότο ὑπόκωφο, τρομακτικό. Δὲν ἔβλεπα τίποτε, μόλις διέκρινα τὴ σκιὰ τοῦ ὑποστέγου τοῦ σταύλου ποὺ ἦταν ἐκεῖ, δεξιά. Κι' ἐφώναζα ἀπελπισμένα τὸν Μπερνάρ, λέγοντας μέσα μου τρομαγμένη πὼς κάποιο δυστύχημα ἀσφαλῶς θὰ τοῦ συνέβη.

— Μπερνάρ! Μπερνάρ! Μπερνάρ!

Ἔπειτα εἶδα τὴν πόρτα τοῦ σταύλου ἀνοιχτὴ καὶ πιάστηκα σ' αὐτήν. Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸ χέρι του —ἀλλοιῶς νομίζω πὼς θὰ τρελλαινόμουν— κι' ὁ Μπερνὰρ μὲ ἄκουσε κι' ἔτρεξε κοντά μου.

— Κλάρ! Κλάρ!, ἐφώναξε. Τί συμβαίνει;

— Ὤ, Μπερνάρ! Μπερνάρ! Σὲ νόμιζα πεθαμένον!

Δὲν ἀπήντησε. Τὸν ἀγκάλιασα ἀπ' τὸν λαιμό. Ἐπλησίασε τότε τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου καὶ μὲ φίλησε. Ἄκουα τοὺς χτύπους μιᾶς καρδιᾶς καὶ ἀναρωτιόμουν ἂν ἦταν ἡ δική του ἢ ἡ δική μου. Κι' ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν παγωμένη θύελλα, ἔνοιωσα μὲ πόση θέρμη μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῇ ἡ φλόγα μιᾶς ἀγάπης ποὺ ἐκκολάπτεται, κι' ἐκατάλαβα πὼς ἔνοιωθε κι' αὐτὸς ὅτι ἡ ὥρα τοῦ ἀληθινοῦ μας γάμου εἶχε σημάνει.

Ἔχομε τώρα ὁ Μπερνὰρ κι' ἐγὼ δυὸ ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια. Τὰ δυὸ ἀγόρια, δυνατὰ κι' εὔρωστα, δὲν θἄχουν ποτὲ τὸ τόσο λεπτὸ ὕφος τοῦ πατέρα τους. Ὅσο γιὰ τὸν Μπερνάρ, ἰσχυρίζεται, ὅτι ὅσο κι' ἂν δὲν εἶδε ποτέ του τόσο χαριτωμένες κοπέλλες, τοῦ εἶν' ἀδύνατον νὰ τὶς συγκρίνῃ μὲ τὴν μητέρα τους.

Μένομε πάντα στὸ κτῆμα μας, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου ἐπροσθέσαμε ἀκόμη ἕνα πάτωμα γιὰ νὰ ἐπαρκῇ νὰ στεγάζῃ τὴν πολυμελῆ μας οἰκογένεια. Ἐζήσαμε λίγον καιρὸ στὸ Παρίσι, μὰ προτιμοῦμε νὰ ζοῦμε στὴν ἐξοχή μας. Ζοῦμε ἐντελῶς ἀποτραβηγμένοι ἀπ' τὸν κόσμο.

Μοῦ συνέβη συχνὰ νὰ θυμηθῶ τὸν Ζιλμπέρ, γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔμαθα ποτὲ τίποτε. Μοῦ συνέβη ἐπίσης συχνὰ νὰ θυμηθῶ τὸ ἀξιολύπητο κορίτσι ποὺ ἤμουν ὅς τὴ στιγμὴ ὅπου ἕνας ναύτης, ἀφοῦ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, μὲ ὠδήγησε σ' αὐτὴ τὴν ἀγροικία, τόσο κοντὰ κι' ὅμως τόσο μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὲ κάμῃ γυναίκα του.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΑ.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντοῦλες

ΑΛΕΞ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ

Μιὰ ἀναγνώστριά μου μοῦ γράφει γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὸ παράπονό της: Κουράζεται, λέγει, γιὰ νὰ κάμῃ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ μόνη της, κοπιάζει γιὰ νὰ ἔχῃ ὅλες τὶς φροντίδες τῆς συντηρήσεως τοῦ σπιτιοῦ καὶ ποτὲ δὲν ἀναγνωρίζει τους κόπους της ὁ ἄνδρας της. Γυρίζει στὸ σπίτι, τρώει, κοιμᾶται καὶ οὔτε διερωτᾶται ποτέ του πῶς γίνονται ὅλες οἱ δουλειές. Φαντάζεται ἴσως πὼς τίθεται εἰς κίνησιν κανένα ρομπότ ποὺ ἑτοιμάζει τὰ πάντα.

Αὐτό, καλή μου φίλη, εἶνε τὸ παράπονο τῶν περισσοτέρων γυναικῶν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ κατηγορῆτε τὸν ἄνδρα σας ὡς ἀχάριστον καὶ ἄδικον, διότι μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὅταν γυρίζει στὸ σπίτι του εἶνε κι' αὐτὸς κουρασμένος, διότι καὶ αὐτὸς ἐκοπίαζε καὶ ἐμοχθοῦσε ὅλη τὴν ἡμερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἀναγκαιοῦν γιὰ τὴν συντήρησι τῆς οἰκογενείας του, ἐπομένως δὲν εἰσθε ἡ μόνη ποὺ ἐργάζεσθε καὶ κοπιάζετε. Παραπονεῖσθε ὅτι δὲν σᾶς ἀναγνωρίζει τοὺς κόπους σας, ἐσεῖς ὅμως ἀναγνωρίζετε τοὺς δικούς του; Τὸν ὑποδέχεσθε μὲ καλωσύνη, τοῦ ἐκφράζετε τὴ λύπη σας γιὰ τοὺς κόπους ποὺ «ἀταβάλλει, τοῦ μιλᾶτε γιὰ τὴ δουλειά του, τὸν ἐνθαρρύνετε, τὸν ἐμψυχώνετε; Ἂν δὲν κάνετε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, πῶς τολμᾶτε καὶ παραπονεῖσθε γιατὶ παραγνωρίζει τὴ δουλειά σας;

Μὴ λησμονῆτε, ἀγαπητὴ μου, πὼς ἐσεῖς πρέπει νὰ δωσετε τὸ καλὸ παράδειγμα. Δίστε στὸν ἄνδρα σας νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀναγνωρίζετε τοὺς κόπους του, κάμετέ τον νὰ αἰσθανθῇ ὅτι εἶσθε σύντροφός του στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς δικούς σας κόπους. Ἂν ὅμως δὲν τοὺς ἀναγνωρίσῃ, μὴ σᾶς μέλει καὶ ἱκανοποιηθῆτε μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἐσεῖς κάνετε τὸ καθῆκόν σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ ταγιὲρ ποὺ φοριοῦνται τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι διατηροῦν τὸ ὄνομα μόνον «ταγιέρ», δὲν ἔχουν ὅμως καμμία ἀπολύτως σχέσι μὲ τὰ ταγιὲρ ποὺ ξέραμε ὡς τώρα. Ἔχουν φυσικὰ ζακέττα καὶ φούστα, ἀλλὰ ἡ ζακέττα τους δὲν μοιάζει μὲ καμμιὰ ζακέττα ἀπὸ τὶς κλασσικὲς ποὺ εἴχαμε συνηθίσει νὰ ἐννοοῦμε λέγοντας «ταγιέρ». Ἐπειτα, τὰ ταιρνὰ ταγιὲρ γίνονται καὶ μὲ πολὺ διαφορετικὸ ὕφασμα: κρὲπ ντὲ σὶν καὶ ἄ,τι ἄλλο εἶδος μεταξωτοῦ μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε.

Καθαρῶς εἰπεῖν δὲ δὲν πρόκειται μόνον γιὰ ζακέττα καὶ φούστα, ἀλλὰ γιὰ ζακέττα καὶ φορεματάκι μονοκόμματο καμωμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς ζακέττας. Ἡ ζακέττα γίνεται μὲ διαφόρους τρόπους, ρηχτή, ἐφαρμοστή, μὲ μπάσκα, ἀναλόγως τῆς σιλουέττας καὶ τοῦ ἀναστήματος.

Κάποτε, ἐν τούτοις, βλέπομε μόνον φούστα καὶ ζακέττα καὶ τότε μιὰ μπλούζα σὲ πολὺ χτυπητὸ χρῶμα κόβει τὴν μονοτονία. Τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας ὁκολουθεῖ ἐνίοτε τὸ καπέλλο καὶ ἡ τσάντα. Τὰ καπέλλα ποὺ φοριοῦνται μὲ αὐτὰ τὰ ταγιὲρ εἶνε μικρὲς καλότες σὰν αὐτὲς ποὺ φοροῦν οἱ Ριζαρίτες ἢ μεγάλα, σὰν αὐτὰ ποὺ φοροῦν οἱ Κάου—Μπόυς. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ εἶνε βιομορφα ὅταν τὸ κεφαλάκι ποὺ τὰ φορεῖ εἶναι καλοχτενισμένο, καθὼς δὲ πίσω ὅλες οἱ καλότες εἶνε φηλὲς, οἱ μπουκλίτσες εἶνε ἀπαραίτητες.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Οἱ βραδυνὲς τουαλέτες ἔχουν στὴν Εὐρώπη ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου. Σὲ στιγμὴ ποὺ ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ μάχονται, οἱ γυναῖκες συμμετέχουν καὶ ἐσεῖς δὲν σο. τὸ δυνατὸν λιγώτερο γιὰ τὸ ντύσιμό τους. Γιὰ νὰ ποῦμε ἄλλωστε καὶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχουν καὶ ποῦ νὰ φορέσουν τὶς τουαλέττες ἀφοῦ δὲν γίνονται, λόγῳ τῆς καταστάσεως, οὔτε χοροί, οὔτε δεξιώσεις.

Ἕνα φορεματάκι ἀπογευματινὸ χρησιμεύει καὶ γιὰ βραδυνὸ καὶ ἀκόμη καὶ οἱ γάμοι γίνονται μὲ ἐντελῶς ἀνεπίσημον ἔνδυμα.

Τὸ νυφικὸ εἶνε ἕνα πολὺ ἁπλὸ φορεματάκι ποὺ ἐνίοτε δὲν εἶνε κἂν ἄσπρο καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὕστερα γιὰ φόρεμα ἀπογεύματος.

Φοριοῦνται πολὺ τὸ ταυρμπὰν ποὺ γίνονται ἀπὸ λεπτὸ ζερσεῦ ἢ ὕφασμα μπεγιαντέρα.

— Ἀκολούθως θὰ ἰδοῦμε καπελλάκια κανοτιὲ γαρνιρισμένα μὲ λουλουδάκια κορδέλλες καὶ φτερά. Συνήθως τὸ γαρνίρισμα ἀκολουθεῖ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας.

— Οἱ φοῦστες εἶνε κλός, μὲ πιέτες ἢ γκοντὲ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς γοφοὺς κα· κάτω.

— Συνηθίζονται πολὺ τὰ μετάλλινα κουμπιά, τὰ ἀνοιχτόχρωμα κλαστρὸν καὶ τὰ ἐμπριμὲ μὲ μικρὰ σχέδια.

Ὁ καλλωπισμός

ΦΥΣΙΚΑ ΜΕΣΑ

Ἀντὶ νὰ καταφεύγωμε πάντοτε σὲ τεχνητὰ μέσα γιὰ νὰ περιποιηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ διατηρήσωμε τὴν ὁμορφιά μας ἂς ἀκούσωμε τί συμβουλεύει ἕνας κινηματογραφικὸς ἀστὴρ ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ὁμορφιά του:

«Τὰ καλύτερα καλλυντικά, λέγει, εἶνε οἱ χυμοὶ τῶν φρούτων. Ὅλα σχεδὸν τὰ φρούτα περιέχουν οὐσίες ποὺ εἶνε περίφημες γιὰ τὴν δροσερότητα καὶ τὴν ἀπαλότητα τῆς ἐπιδερμίδες μας. Ἕνα ἀγγούρι, ἕνα λεμόνι, οἱ φράουλες μᾶς προσφέρουν τὶς καλύτερες λοσιὸν τοῦ προσώπου.

Μὴ φαντασθῆτε δὲ ὅτι ἀπαιτεῖται καμμιὰ ἰδιαίτερα ἑτοιμασία. Ἁπλῶς κόβετε φέτες λεμονιοῦ ἢ ἀγγουριοῦ καὶ μὲ αὐτὲς τρίβετε τὰ πράσωπά σας. Ὅσο γιὰ τὶς φράουλες, τὶς λυώνετε καὶ μὲ αὐτὰ τὴν ἁλοιφὴ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ ἀφίνετε ἔτσι μιση ὥρα. Ὕστερα σκουπίζεσθε καὶ σὲ λίγη ὥρα πλύνεσθε.

— Γιὰ τὰ ματοσινούρά σας χρησιμοποιῆτε πάντοτε ρετσινόλαδο, τὸ ὁποῖον ἀρωματίζετε μὲ λίγη βερβένα.

— Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὰ χεῖλη σας δροσερὰ προτοῦ χρησιμοποιήσετε κραγιόν, τὰ ἀλείφετε μὲ λάδι ἐλιᾶς.

— Γιὰ νὰ ἔχετε πάντοτε ὥσπρα δόντια, μετὰ τὴν ὁδοντόπαστα χρησιμοποιῆτε λίγη σόδα καὶ τρίβετέ τα δουτώντας σ' αὐτὴν τὸ βουρτσάκι σας.

— Μὴν τρῶτε κρέας περισσότερο ἀπὸ 3 φορὲς τὴν ἑβδομάδα, διότι τὰ χόρτα εἶνε ὠφελιμώτερα γιὰ τὴν ὑγεία σας καὶ τὴν ὡραιότητά σας.

— Μιὰ μέρα τὴν ἑβδομάδα μὴν τρῶτε τίποτε ἄλλο παρὰ χυμὸ ἀπὸ φροῦτα. Αὐτὸ θὰ σᾶς διατηρῇ τὴν σιλουέττα σας καὶ τὴν δροσερότητά σας.

— Πλένεστε πάντα μὲ κρύο νερὸ στὸ στῆθος. Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ διατηρῇ νεανικὸ καὶ ὡραῖο».

Τὸ σπίτι

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΕΞΟΧΙΚΗ

Ὅσοι ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ ἔχουν ἕνα σπιτάκι στὴν ἐξοχή, πρέπει νὰ τὸ ἔχουν καὶ ἐπιπλωμένο ἀρκετὰ μὲ τὴν περίστασι. Τὸ σπίτι τῆς ἐξοχῆς δὲν ἔχει πολλὰ δωμάτια: 1— κρεββατοκάμαρες καὶ ἕνα μεγάλο δωμάτιο ποὺ χρησιμεύει γιὰ τραπεζαρία καὶ σαλόνι συγχρόνως, δηλαδὴ τὸ δωμάτιο ποὺ προσφέρει φιλοξενία σὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τὶς διάφορες ὧρες τῆς ἡμέρας.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἕνα μεγάλο τραπέζι ἀπὸ ἁπλὸ σανίδι μὲ χονδρὰ τετραγωνα πόδια καὶ θὰ ἔχῃ τριγύρω νησιώτικες καρέκλες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἔχουν τὸ τμῆμα τῆς πλάτης ψηλό. Τὸ τραπέζι στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας θὰ εἶνε σκεπασμένο μ' ἕνα χωριάτικο ἢ ἀλατζάδενο τραπεζομάνδηλο καὶ ὅταν στρώνεται γιὰ φαγητό, θὰ ἔχῃ πιάτα χρωματιστὰ σὰν αὐτὰ τοῦ Κεραμεικοῦ. Εἶνε γαρωπὰ καὶ ἐνδεδειγμένα γιὰ ἐξοχή.

Μέσα στὸ δωματιο θὰ ὑπάρχῃ ἕνα ντιβάνι, πολυθρόνες ἀναπαυτικὲς καὶ ἕνα—δυὸ τραπεζάκια μὲ στραχτοδοχεία, λαμπίτσα, βιβλία, ἀνθοδοχεία.

Ἂν ἔχωμε καὶ ὑπουφέ, τὸν τοποθετοῦμε κι' αὐτὸν ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς χρησιμεύῃ καὶ συγχρόνως νὰ στολίζῃ τὸ δωμάτιον.

Ὅλα αὐτὰ τὰ προσέχει πάντα ἡ κυρία ποὺ εἶνε εὐγενίς.

Η καλὴ συμπεριφορὰ

ΣΤΑ ΕΜΠΟΕΙΚΑ

Οἱ κυρίες εἶνε πάντα ἀνυπόμονες ὅταν μπαίνουν σ' ἕνα μαγαζὶ νὰ ψωνίσουν καὶ ὅμως ἔχουν τὴν ὑπομονὴ νὰ γυρίζουν ὅλη τὴν Ἀθήνα προκειμένου ν' ἀγοράσουν τὸ πιὸ μηδαμινὸ πρᾶγμα. Αὐτὸ εἶνε τὸ μαρτύριο τῶν ἐμπορουπαλλήλων ποὺ ἔχουν κέφι: ἰώδειον ὑπομονὴν μὲ τὶς τελάτισσές των, μὰ κάποτε, ἐπειδὴ καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια, ἐξαντλοῦνται καὶ ἀπαντοῦν ἀπότομα.

Ποτὲ δὲν μπαίνει στὴ θέσι ἑνὸς ὑπαλλήλου ἡ πελάτις; Αὐτὴ εἶνε ξεκούραστη, δὲν ἔχει ἄλλη σκέψι παρὰ αὐτὸ ποὺ ζητεῖ, ὁ ἐμπορουπάλληλος ὅμως ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ δὲν κάνει ἄλλο παρὰ νὰ προσπαθῇ νὰ πείσῃ τὴν πελατίδά του ὅτι τὸ ἐμπόρευμά του εἶνε καλό, φθηνὸ καὶ

ΡΕΝΑΝ ΓΚ.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ κολακεύσω, μικρούλα μου, σοῦ ὁμολογῶ πὼς τὸ γράμμα σου μὲ συνεκίνησε ἐξαιρετικά. Μέσα σ' αὐτὸ διέκρινα πὼς ἔχω ἀπέναντί μου μιὰν ἐξαιρετικὰ εὐγενικὴ φύσι, ποὺ ἄδικα ἐντελὼς ἄδικα δοκιμάστηκε ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τόσο πρόωρα μάλιστα. Ἔτσι εἶνε, μικρούλα μου, συνήθως, οἱ εὐγενικὲς ὑπάρξεις χτυπιοῦνται καὶ πιὸ ἀμείλικτα, ἴσως γιατὶ νοιώθουν καὶ περισσότερα ἀπ' τοὺς συνηθισμένους ἀνθρώπους. Ὡστόσο, φροντίζοντας πάντοτε νὰ διατηρήσῃς ἀνέπαφη ἀπ' τὶς βρωμιὲς τῆς ζωῆς αὐτὴ τὴν ὡραία ψυχὴ ποὺ κρύβεις, μὴν ἀφήσῃς τὸν ἑαυτό σου νὰ παρασυρθῇ καὶ σὲ ἀκροτήτες ρωμαντισμοῦ. Κι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴν βρεθῇς μιὰ μέρα μπροστὰ σὲ χάος.

Συμφωνῶ μαζί σου ἀπόλυτα, μικρούλα μου, πὼς δὲν πρέπει νὰ τὸν τρεντῆς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαπᾷς γιὰ τὴ χαμένη γιὰ πάντα ἀγάπη σου καὶ ἀφίνω στὸν χρόνο νὰ ἐκτληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Γιὰ τὶς ἐπιθυμίες ποὺ ἐκφράζεις, γράφω παρακάτω.

Σ. + ●.

Ἐάν, ἀγαπητέ μου, ἡ πάθησις τοῦ πριστιοῦ αὐτοῦ εἶνε ὀργανικὴ χωρὶς νὰ θεραπεύεται καὶ γίνεται ἀφορμὴ νὰ σοῦ γίνεται ἀποκρουστικὴ ὅταν βρίσκεσαι κοντά της, νομίζω πὼς εἶνε καλύτερα νὰ τὸ σκεφθῇς πολὺ προτοῦ συνδέσῃς τὴ ζωή σου ὁριστικὰ μαζί της. Προσπάθησε ν' ἀναλύσῃς τὸν ἑαυτό σου καὶ ν' ἀντιληφθῇς μένοι ποίου βαθμοῦ τὴν ἀναπᾶς. Γιατὶ ἤδη ἀμφιταλαντεύεσαι. Μὴ μετανοήσῃς ἀργότερα, γιατὶ θὰ εἶνε χειρότερα καὶ γιὰ τοὺς δυό σας. Σὲ σένα ἐναποκεῖται νὰ πάρῃς μιὰν ἀπόφασι, ἀφοῦ ζυγίσῃς τὸν ἑαυτό σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΕΥ...
(Σίδνεϋ—Αὐστραλίας)

Δύο ἀνανγώστοιες τοῦ περιοδικοῦ μας, ἡ μία ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρένα Γκ. καὶ ἡ ἄλλη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον "Αννυ "Οντρα—Χανιά, ἐπιθυμοῦν ἀλληλογραφίαν μαζί σας, μὲ μόνον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ μάθουν ἡσι κι' ἔθιμα τῆς μακρυνῆς χώρας, στὴν ὁποίαν ζῆτε.

Ἐὰν ἐνδιαφέρεσθε, στεῖλτε μας τὴν διεύθυνσί σας νὰ τοὺς τὴν διαβιβάσωμε.

ΜΑΡΙΑΝ Β.

Σὲ νοιώθω πολὺ καλά, ἀγαπητή μου φίλη. Νοιώθω τὴν ἐπανάστασι ποὺ γίνεται στὴν ψυχή σου καὶ τὸ δράμα ποὺ ζῆς. Ὡστόσο, χωρὶς νὰ εἶμαι συντηρητικὸν ἀρχῶν σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, νομίζω πὼς ἕνα ἀνώτερο καθῆκον σοῦ ἐπιβάλλει νὰ μὴν πραγματοποιήσῃς τὶς σκέψεις σου. Καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον εἶνε ὁ σεβασμὸς τῶν ἀρχῶν της, κλονισμένης ὑγείας, μητέρας σου. Ὅσο κι' ἂν πιστεύω ὅτι ἡ διάλυσις τῆς ἀνώμαλης αὐτῆς καταστάσεως θὰ ἦταν ἠθικώτερη, ὡστόσο, βρίσκω πὼς δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ δώσῃς ἕνα χτύπημα τέτοιο στὴ μητέρα σου, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ἔκανε νὰ ἔχῃς τύψεις γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή. Ἄλλωστε, ἡ λατρεία τὴν ὁποίαν τρέφεις γι' αὐτὴν πρέπει νὰ σταθῇ ἱκανὴ νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ κάμῃς κάτι τέτοιο.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ

Τὸ ὀρθότερο καὶ ἠθικώτερο, φίλη μου, εἶνε, ἂν ἔχῃς πεποίθησι ὅτι ὁ νέος σὲ ἀγαπᾷ ὅπως τὸν ἀγαπᾶς κι' ἐσύ, νὰ παραμερίσετε κάθε ἐμπόδιο καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ φτιάξετε μαζὶ τὴ ζωή σας. Μὲ βάσι τὴν ἀγάπη, θὰ μπορέσετε νὰ δημιουργήσετε μιὰ πραγματικὰ εὐτυχισμένη ζωή. Φυσικά, ὥσπου νὰ φθάσετε ἐκεῖ, θὰ ἔχετε νὰ παλαίψετε. Ὡστόσο, πιστεύω πὼς ὁ νέος αὐτὸς θὰ θελήσῃ νὰ φανῇ συνεπὴς μέχρι τέλους καὶ θὰ προσπαθήσῃ κι' αὐτὸς νὰ σταθῇ δυνατὸς στὸ πλευρό σου.

ΑΡΙΣΤΟΝ Ν. Σ. Σ.

Μὰ, ἀγαπητέ, εἶνε τόσο ἁπλὸ αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ κάμῃς: Νὰ ἀδιαφορήσῃς. Σοῦ τὸ ἐπιβάλλει πρῶτον ἡ στοιχειώδης ἀξιοπρέπεια κι' ἔπειτα ἡ λογικη. Ἐφ' ὅσον ἐκείνη μένει ἀδιάφορη ἀπέναντί σου, θὰ πῇ ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ. Τὰ αἰσθήματα λοιπὸν δὲν ἐπιβάλλονται. Ἴσως μάλιστα ἡ ἀδιαφορία σου νὰ τῆς κινήσῃ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον, ἀπὸ τὴν τακτικὴ ποὺ ἀκολουθεῖς.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ σκέπτεσαι τὴν αὐτοκτονιὲ ὡς τὴ μόνη λύσι. Καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι εἶσαι μητέρα δύο παιδιῶν, εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ σοῦ ἀπαγορεύεται νὰ κάνῃς μιὰ τέτοια σκέψι. Προσπάθησε νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία σου κοντὰ στὰ παιδάκια σου καὶ νὰ ἐπαναφέρῃς, μὲ τρόπο μειλίχιο, τὸν ἄνδρα σου στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος. Μετοχειρίσου ὅλα τὰ μέσα ποὺ μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ μιὰ γυναῖκα ἀλλὰ πάντοτε μὲ ὑπομονὴ καὶ καλωσύνη.

ΒΕΑΤΡΙΚΗΝ ΝΤ' ΑΣΠΑΝΑ

(Βαρώσια — Κύπρου)

Δι' ἐπιστολῆς της, ὀναγνώστρια τοῦ «Θησαυροῦ» ζητεῖ καὶ αὐτὴ ν' ἀλληλογραφήσῃ μαζί σου. Ἡ διεύθυνσίς της εἶνε ἡ ἑξῆς· Κον Παναγῆν Ματαοιᾶν, ἐφημερίδα «Λευκὰς», Λευκάδα, διὰ Χρυσούλαν Γούλια **Σύδοτα.**

ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ - ΚΑΜΑ

Ἡ Γραφολόγος Χ ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ, κατὸ σειρὰν καταχωρήσεως στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα ληφθέντα γράμματα, μέχρι μεσημβρίας Παρασκευῆς 31 Μαΐου ἐ.ἔ.

Φροϋλάϊν Χ., Μαραμένη Παιδούλα, Πιτσιρίκα Λ., «2—5 Νιὰκ, μ' ἀγαπᾶς» «Ἀριθ. 1101», Πικραμένη Νέα, Δυστυχισμένη Νέα, Μαραμένη Ἑλληνοπούλα, Ροδοπολίτης, Α-ΚΡΟΝ 1955, Γκάρυ Χ. Θ. Λευκὸ Ρόδο Σ., Παιδούλα 18 Μαΐων, Ἀπογοητευμένη Νο 16, Γισσεμάκι 20, Νινέτα Νο 4Μ, Πονεμένη Ψυχή, Βασίλισσα τοῦ Πόνου, Μικρούλα τοῦ Βουνοῦ, Γιαταὶ ἐλλα Σῦρος, Ριρὶ, Φοῖβος 333, Ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ "Ερωτος, Λουλούδι Ε.Α., Γαβδένια Κ.Δ. Β., «Νάσος», Ἴα Γ., Σκιὰ Νυχτερίδας, Κ.Μ. Πιτσιρίκι, Γίτσα Χ., Α.Κ.Κ. 2, Σαμαρίτις 12—18, Νύμφη τοῦ Παγασητικοῦ, Ἀπελπισμένη Ψυχὴ, Χιονολούλουδα Ε.Δ., Εἰρήνη Ε. Σῦρος, Λεϊλὰ Β. Ανίτα Σύρος, Ἕνα κορίτσι μεταξὺ δύο ἀνδρῶν.

Ἡ Γραφολόγος Χ., ὅ ἐ ν θὰ ἀπαντήσῃ στὰ ψευδώνυμα: Γαϊδουράκι τῆς Κυψέλης Κ. Ἀχαΐος, Πεισματάρικο Γλυφάδα 7. Ἀτυχη δυστυχισμένη "Υπαρξις Σπάρτη καὶ Ἐσὺ 18, διότι δὲν ἐσυκοίεισαν τὸ κειακονισμένο πεντάδραχμο γραμματόσημο.

Δ

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Παρασκευῆς 31 Μαΐου ἐ.ἔ.:

Βαρύτους, Κ.Μ.Μ. Μπέτυ Νταίβης, Βρυσούλα τῆς Πεντέλης, Κασιανή, Στὸν Γολγοθᾶ Κρυστάλλω, Διαβολάκι τοῦ 1940, Λουλούδι τοῦ ἀγροῦ Κ.Γ., Κυκλάμινο Μ.Α., Μυστηριώδης Νέα, Γιασεμὴ Ε.Π., Φιφίκα Χαλκίδα, Μίνκα, Ἰούλιος Δ. ἀρ. 41, Γεράκη Χ., Εὐρυμόνη Α.Σ., Κ. Μ. Πιτσιρίκι, Ἀπελπισμένη Κόρη Κόκκινο Κρίνο 102, Ἀγνωστος ὑπ' ἀριθ. 1, Κουκλὶ Ε.Ι.Α. Αἴμυ Ζ. Μ. Π. Χιόνι τοῦ Βουνοῦ Νο 95, Ζαραμὴν Τ.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Η
ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ
Νέα Ἐπιθεώρησις
ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ —ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ
Μουσική: ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ΛΟΥΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ καὶ ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΡΙΜΑΝΗΣ σὲ ἐξαιρετικὲς δημιουργίες.
Η
ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ
Μὲ τραγούδι ΣΟΦΙΑΣ ΒΕΜΠΟ
Νέαι ἐμφανίσεις ΜΑΡΙΚΑΣ ΝΕΖΕΡ καὶ ΑΝΝΥΣ ΜΙΜΟΖΑΣ
Γενικὴ Χορογραφία ΑΓΓΕΛΟΥ ΓΡΙΜΑΝΗ
Σκηνογραφίαι ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΠΑΧΗ
ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ
ΘΕΑΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑΙΟΝ
Τρίτη - Πέμπτη - Σάββα τὸν Λαϊκαὶ ἀπογευματιναί

Ὁ ἰατρὸς
ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΝΤΩΝΗΣ
εἰδικὸς δερματολόγος. δέχεται εἰς τὴν κλινικήν του, Βερανζέρου 33, Τηλ. 54-807. 10½—1 π.μ. καὶ 5½—8 μ.μ.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Πτυχιοῦχος Ἐθν. Πανεπιστημίου
Τέως Βοηθὸς Εὐαγγελισμοῦ
ΔΕΧΕΤΑΙ: Ὁδὸς Βερανζέρου 3, β΄ ὄροφος
Πλατεῖα Κάνιγγος.—Τηλ. 33-958.

HYGIÈNE ET BEAUTÉ
VENUS DE MILO CLARK'S PARIS

Διὰ τὴν νέαν πελατείαν τῶν καλλυντικῶν μας προσφέρομεν ΔΩΡΕΑΝ, ἐκτὸς τῶν συμβουλῶν μας καὶ ὁδηγίας μετ' ἐπιδείξεως μακιγιὰζ C. Georg's.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Μητροπόλεως—Ὑπατίας 11

Κυρίες μου, προσέξετε
Πάντοτε ἔχομεν ὑπεροχὴν στὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝ καὶ ΜΙΖ ΑΜ ΠΛΙ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
Χαλκοκονδύλη 13.—Τηλ. 53-277

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν πρωτοφάνειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, δέον ἐπίσης νὰ ἀποστέλλεται ἐσωκλείστως καὶ ἡ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς»—διὰ τὴν Γραφολόγον—Ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθῆναι.—Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ γραμματόσημα ἀξίας δραχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν.

Χ α ρ α υ γ ὴ ν Χ., Θεσσαλονίκην.— Ἡ πεῖρα τὴν ὁποίαν ἀποκτήσατε ἀπὸ τὴν ζωὴν σᾶς ἔχει πολὺ ἐπηρεάσει καὶ ἔχει μαράνει τὴν ζωτικότητά σας. Ἀλλ' ἡ ζωὴ δὲν ἐσταμάτησε γιὰ σᾶς στὸ σημεῖον αὐτό. Θὰ σᾶς παράσχῃ πολλὲς χαρὲς ἀκόμη. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένετε τίποτε μόνιμον καὶ σταθερόν. Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερα. (Διὰ τὸ σημείωμα). Χαρακτὴρ ὀλίγων στρυφνός, ἀλλὰ μὲ μεγάλον ἐάθος τρυφερότητος καὶ καλωσύνης. Ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας στοργῆς, διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ κανονικῶς. Νὰ προτιμήσῃ μηχανικὸν στάδιον. Θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς. Ἡ ὑγεία του χρειάζεται μερικὰς φροντίδας καὶ περισσοτέραν προσοχήν.

Π α σ χ α λ ι ὰ Κ. Χ., Θεσσαλονίκην.— Χαρακτὴρ ἐπιφυλακτικὸς καὶ δύστροπος. Ἔλλειψις αὐθορμητισμοῦ. Γάμος ὄχι πολὺ σύντομος. Θὰ εἶνε κατόπιν αἰσθήματος. Οἰονολοιπὸν ἔνεσις. Θὰ καταλάβετε κολὴν κοινωνικὴν θέσιν. 2) Χαρακτὴρ ὄχι πολὺ εἰλικρινής. Πολὺ ἄστατος. Καμμία σοβαρὰ σκέψις γιὰ γάμο. Σταδιοδρομία ὄχι σταθερά. 3) Χαρακτὴρ πείσμων καὶ πολὺ ζηλότυπος. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ ἀραδύνῃ ἀρκετά. Θὰ ἀντιμετωπίσετε ἀρκετὰς ἐδυσκολίας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό.

Π τ ω χ ὸ ν ἀ π ὸ ἀ γ ά π η ν Σ. Μ., Πειραιά.— Νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸ τὸ αἴσθημα, γιατὶ μπορεῖ νὰ παρασύρῃ καὶ σᾶς. Δὲν εἶσθε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἀφοσιωθῇ καὶ νὰ τὴς ἐπιβληθῇ ἀπολύτως. Αὐτὸ εἶνε ἡ μοναδικὴ συμβουλὴ ποὺ σᾶς δίδω. Μεγάλη ἀπάθεια εἰς τὴν οἰκονομικὴν σας κατάστασιν. Αἱ προσπάθειαί σας δὲν εἶνε ὅσον θὰ ἔπρεπε συνεχεῖς καὶ ἐπίμονοι. Σύντομον μεταβολὴν δὲν προβλέπω. Ἡ ὑγεία σας δὲν εἶνε καθόλου σταθερά. Πρέπει νὰ προσέχετε.

Π λ η γ ω μ έ ν η κ α ρ δ ι ὰ Ε. Ν. Ν. Η. Κ., Ἡράκλειον.— 1) Θὰ ἀποκατασταθῆτε. 2) Συνοικέσιον. 3) Δὲν θὰ μετακινηθῆτε ἀπὸ τὸν τόπον σας. 4) Ὄχι πρὸ τοῦ 1944. 5) Ἐλεύθερον ἐπάγγελμα. 6) Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. 7) Τὰ αἰσθήματα δὲν σᾶς εὐνοοῦν. 8) Ἀσήμαντα ταξίδια. 9) Δὲν δημιουργεῖτε ζωηρὰς συμπαθείας γύρω σας.

Ἀ ν ο ι ξ ι ά τ ι κ η α ὐ γ ή, Σιδηρόκαστρον.— Ἄτολμος καὶ συνεσταλμένος χαρακτήρ. Δὲν κατορθώνετε νὰ ἐκδηλώσετε τὰ αἰσθήματά σας. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Ἀργὰ κατὰ σύντομος. Μετρία οἰκονομικὴ κατάστασις, ἀλλ' ὄχι στενόχωρος. Δὲν βλέπω ἀπολύτως τίποτε γιὰ τὸ πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε.

Ρ ό δ α τ' Ἀ π ρ ί λ η, Σιδηρόκαστρον. — Δύστροπος χαρακτὴρ καὶ πολὺ ζηλότυπος. Ἔλλειψις ζωτικότητος. Ὁ γάμος σας θὰ προσκρούσῃ εἰς πολλὰ ἐμπόδια. Συνοικέσιον. Ὄχι πολὺ σύντομον. Θὰ σᾶς συνδέσῃ ἀκολούθως μεγάλη ἀγάπη μὲ τὸν σύζυγόν σας. Νὰ μοῦ στείλετε σημείωμα τοῦ φίλου σας.

Λ ι ρ έ τ τ α ν 22.— Ὁ χαρακτὴρ σας παρουσιάζει πλείστας ἀντιθέσεις. Τὰ αἰσθήματά σας εἶνε πολὺ συγκεχυμένα καὶ δὲν σᾶς ἀφίνουν νὰ ἀπολαύσετε τὴν ζωήν. Νὰ περιορίσετε τὰς ἰδιοτροπίας σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ κάμετε περισσότερον ἤρεμον τὸν διάθεσίν σας. Ἡ ὑγεία σας θὰ σᾶς δώσῃ ἀφορμὴν μερικῶν ἀνησυχιῶν εἰς τὸ μέλλον. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν προσέξετε πολύ. Ὁ γάμος σας δραδύνει. Θὰ εἶνε κατόπιν συνοικεσίου. Ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός.

Α ἰ γ υ π τ ί α ν.— Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε πολὺ δύστροπος καὶ ἐπιπόλαιος. Ἡ ζωτικότης σας πολὺ περιωρισμένη. Δημιουργεῖτε ἀπραγμα τοποίητα ὄνειρα, ποὺ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ζωήν. Αἰσθήματα χλιαρὰ καὶ ἀσταθῆ. Δὲν εὐνοεῖσθε εἰς τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας. Δὲν θὰ τὰς ἀγνοήσετε ἐν τούτοις. Γάμος πολὺ ἀργότερα. κατόπιν συνοικεσίου.

Β ο υ ρ κ ω μ έ ν ο β λ έ μ μ α. Διάθεσις ρωμαντικὴ καὶ ὀνειροπόλος. Ψυχικὴ τρυφερότης. Ἀδεξία εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἐκδηλώσεις σας. Εὐρίσκεσθε πάντοτε εἰς μίαν χαώδη κατάστασιν. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος. Βραδύνει πρὸς τὸ παρόν. Ἀπὸ τὴν σημερινὴν σχέσιν σας δὲν θλέπω τίποτε τὸ ἀξιόλογον.

Γ α ζ ί α ν Σ.— Μεγάλη δύναμις στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Ἀρκετὰ ζηλότυπος ὅμως. Δὲν θλέπω μεγάλον συντυχισμὸν εἰς τοὺς χαρακτῆρας σας. Εἶνε πολὺ σοβαρὸς καὶ ξέρει τί ἐπιζητεῖ. Σεῖς παίζετε ἀκόμη μὲ τὴν ζωὴν καὶ μὲ ὅλα. Δὲν θλέπω ἀγάπην ἐκ μέρους σας. Διαθέσεις τοῦ φίλου σας εἰλικρινεῖς. Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ κάμῃ ὅ,τι ἐπιθυμήσετε. Τὸ αἴσθημά του θὰ διατηρηθῇ καὶ θὰ ἐπιζητήσῃ νὰ ἐξασκηθῇ κατὲ ἕνα τρόπον ἐπίμονον καὶ κάπως τυραννικὸν ἐπάνω σας.

Σ ο φ ί τ σ α ν.— Θὰ ἀπαντήσω εὐχαρίστως εἰς τὰ ἐρωτήματά σας. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας. Αὐτὸ θὰ μὲ διευκολύνῃ πολὺ καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον. Ἐν τῷ μεταξὺ κρατῶ ἐν ἐκκρεμότητι τὴν ἐπιστολήν σας.

Ἔ κ τ η ν Δ ε κ έ μ β ρ ί ο υ, Χίον.— Ὁ γάμος ἀπομένει σήμερα εἰς το χέρι σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸν πραγματοποιήσετε. Ἡ φίλη σας ἔχει ἀνάγκην τῆς στοργῆς σας. Μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ἐκ μέρους σας, θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ κατακτήσετε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ζωήν της καὶ νὰ ἐπιτύχετε τὴν πλήρη ἀφοσίωσίν της. Οἰκονομικῶς θὰ χαρακτηρίσω τὴν ζωήν σας μία ἀστάθεια. Ἡ φίλη σας εἶνε περισσότερον τυχερὴ ἀπὸ σᾶς στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ θὰ ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκῶς τὴν ἐξέλιξίν σας. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογένειαν. Σᾶς συνιστῶ καὶ πάλιν νὰ συγκεντρώσετε ὅλας σας τὰς προσπαθείας εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ γάμου, ποὺ προμηνύεται ἀρκετὰ εὐτυχής.

Γ α ρ δ έ ν ι α ν Σ.— Οἱ χαρακτῆρες σας ἐναρμονίζονται διότι ἀλληλοσυμπληροῦνται. Ὁ φίλος σας εἶνε σταθερὸς καὶ εἰλικρινὴς χαρακτὴρ καὶ ἔχει τὸ σοβαρὸν πλεονέκτημα ὅτι ἀντιμετωπίζει μὲ ἀρκετὴν αἰσιοδοξίαν τὴν ζωήν. Θὰ εὐδοκιμήσῃ ἀρκετὰ καὶ θὰ σᾶς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχισμένην. Διὰ σᾶς θὰ εἶχα μᾶλλον νὰ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις. Σᾶς χαρακτηρίζει μία μεγάλη ἀτολμία καὶ ἐπιφυλακτικότης. Πρέπει νὰ «ἀνοίξετε» πιὸ πολὺ τὴν ζωή σας καὶ νὰ παύσετε νὰ σκέπτεσθε τὰ αἰσθήματά σας μὲ τροχοπέδην.

Λ ε υ κ ὴ ν Θ ε ά ν.— Ἀπογητεύεται κανεὶς ὅταν ἀποκτήσῃ πεῖραν τῆς ζωῆς. Μὴ σᾶς συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας σας. Ἱκανοποιεῖσθε μὲ τὸ νὰ σκέπτεσθε ὅτι εἶσθε λίγο ἢ πολὺ δυστυχισμένη. Αὐτὸ δέβαια δὲν εἶνε καθόλου σωστό. Παρὰ τὰς σημερινὰς δυσκολίας, ἡ ζωὴ θὰ σᾶς χαμογελάσῃ πολὺ ἀργότερα. Θὰ ἔχετε πρόωρα αἰσθήματα. Προσέξετε ὅμως, διότι δὲν θλέπω σὲ σᾶς τὴν δύναμιν νὰ τὰ συγκρατήσετε. Ὁ γάμος σας θὰ προσκρούσῃ σὲ μερικὰς δυσκολίας. Θὰ πραγματοποιηθῇ ὅμως τελικῶς. Θὰ ὑποφέρετε ἀπὸ μίαν σοβαρὰν ἀσθένειαν εἰς νεαρὰν ἡλικίαν. Αἱ σχέσεις μὲ τὸ περιβάλλον σας δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἁρμονικαί.

Γ ι ο λ ά ν τ α ν Χ. Γ. Β.— Νὰ προτιμήσετε τὸ ἰατρικὸν στάδιον. Ἔχετε πολὺ περισσοτέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας, παρὰ εἰς τὴν φιλολογίαν. Αἱ σπουδαί σας εἶνε δυνατὸν νὰ στεφθοῦν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Αἱ σθηματικῶς εἶσθε λιγάκι ψυχρά. Τὰ αἰσθήματά σας εἶνε συγκρατημένα καὶ ἄτολμα. Βραδύτερον ὅμως θὰ αἴσθανθῆτε ἕνα δυνατὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ γεμίσῃ ὁλόκληρον τὴν ζωήν σας. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ θὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Εἰς τὴν ζωήν σας θὰ δοκιμάσετε ὅμως μερικὰς περιπετείας οἰκογενειακῆς καὶ οἰκονομικῆς φύσεως.

Τ ρ ι τ ό μ ο ι ρ ο ν 7.— Τὸ βασικόν σας ἐλάττωμα εἶνε ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ ἀτολμία τοῦ χαρακτῆρος σας. Ἡ εὐκαιρία ποὺ σᾶς παρουσιάζεται εἶνε πολὺ καλὴ καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιτύχετε. Μὴν διελιάτε καὶ μὴν ἀπογοητεύεσθε. Ἐργασθῆτε μὲ σύστημα καὶ ἐπιμονὴν καὶ μὴν ἀφίνετε τὴν ἀμφιβολίαν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ψυχήν σας. Δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην σύστασιν νὰ σᾶς κάμω, διότι διαβλέπω ὡς σᾶς ἕνα ἄνθρωπον τίμιον, εἰλικρινῆ καὶ φιλόπονον.

Κ λ ε ο π ά τ ρ α ν.— Εἶσθε φύσις αἰσθηματικὴ καὶ ἡ διάθεσίς σας ρέπει πρὸς τὴν ρέμβη καὶ τὴν ὀνειροπόλησιν. Πολὺ ἐγωϊστρια. Ὁ πόθος σας εἶνε νὰ ἀνέλθετε πολὺ ψηλά. Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι δὲν βρίσκεσθε σὲ καμμίαν ἐπαφὴν μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἀρκετὰ ζηλότυπος καὶ πείσμων. Δὲν δημιουργεῖτε ζωηρὰς συμπαθείας γύρω σας. Ἡ ζωή σας θὰ εἶνε ἕνα κρᾶμα ἀπὸ χαρὲς καὶ ἀπογοητεύσεις.

Ἀ λ έ λ α ν.— Νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας. Τότε μόνον θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ κάνετε. Εἰς τὴν ἀδελφήν σας ἀπάντησα.

Σ ο φ ί τ σ α ν.— Θὰ ἀπαντήσω εὐχαρίστως εἰς τὰ ἐρωτήματά σας. Σᾶς παρακαλῶ ὅμως νὰ μοῦ στείλετε ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας. Αὐτὸ θὰ μὲ διευκολύνῃ πολὺ καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σᾶς ἀπαντήσω σαφέστερον. Ἐν τῷ μεταξὺ κρατῶ ἐν ἐκκρεμότητι τὴν ἐπιστολήν σας.

Ἔ κ τ η ν Δ ε κ έ μ β ρ ί ο υ, Χίον.— Ὁ γάμος ἀπομένει σήμερα εἰς το χέρι σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ τὸν πραγματοποιήσετε. Ἡ φίλη σας ἔχει ἀνάγκην τῆς στοργῆς σας. Μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ἐκ μέρους σας, θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ κατακτήσετε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ζωήν της καὶ νὰ ἐπιτύχετε τὴν πλήρη ἀφοσίωσίν της. Οἰκονομικῶς θὰ χαρακτηρίσω τὴν ζωήν σας μία ἀστάθεια. Ἡ φίλη σας εἶνε περισσότερον τυχερὴ ἀπὸ σᾶς στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ θὰ ἐπηρεάσῃ εὐνοϊκῶς τὴν ἐξέλιξίν σας. Θὰ ἀποκτήσετε οἰκογένειαν. Σᾶς συνιστῶ καὶ πάλιν νὰ συγκεντρώσετε ὅλας σας τὰς προσπαθείας εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ γάμου, ποὺ προμηνύεται ἀρκετὰ εὐτυχής.

Γ α ρ δ έ ν ι α ν Σ.— Οἱ χαρακτῆρες σας ἐναρμονίζονται διότι ἀλληλοσυμπληροῦνται. Ὁ φίλος σας εἶνε σταθερὸς καὶ εἰλικρινὴς χαρακτὴρ καὶ ἔχει τὸ σοβαρὸν πλεονέκτημα ὅτι ἀντιμετωπίζει μὲ ἀρκετὴν αἰσιοδοξίαν τὴν ζωήν. Θὰ εὐδοκιμήσῃ ἀρκετὰ καὶ θὰ σᾶς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχισμένην. Διὰ σᾶς θὰ εἶχα μᾶλλον νὰ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις. Σᾶς χαρακτηρίζει μία μεγάλη ἀτολμία καὶ ἐπιφυλακτικότης. Πρέπει νὰ «ἀνοίξετε» πιὸ πολὺ τὴν ζωή σας καὶ νὰ παύσετε νὰ σκέπτεσθε τὰ αἰσθήματά σας μὲ τροχοπέδην.

Λ ε υ κ ὴ ν Θ ε ά ν.— Ἀπογητεύεται κανεὶς ὅταν ἀποκτήσῃ πε

GINGER
ROGERS